MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Lille Dorrit (A.W. Sandberg, DK, 1924)
Nordisk Films Kompagni

Synopsis	**(pdf: p. 2–8)**
Ns 1868/a	**(pdf: p. 9–173)**
Ns 1868/b	**(pdf: p. 174–457)**
Ns 1868/b, bilag	**(pdf: p. 458-487)**
Ns 1868/c, bilag	**(pdf: p. 488-495)**
Ns 1868/d	**(pdf: p. 496-507)**

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT / DANISH FILM INSTITUTE

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

Charles Dickens'

L I L L E D O R R I T.

Instruktør:

A.W.Sandberg.

Officin:

Nordisk Films Kompagni.

Vi er i Marseille - den blomstrende, sydfranske Havneby,- hvor der paa den Tid, da vor Fortælling begynder, laa et gammelt Fængsel, der baade udmærkede sig ved sin Størrelse og sin Skummelhed, og hvis dybeste Kælder i Øjeblikket husede en smilende Djævel - en vis Monsieur Rigaud, der yndede at kalde sig en Gentleman, men hvis Samvittighed forlængst var død, og hvis Hænder var plettet af Blod. Efter at have konstateret, at den sangvinske Forbryder ikke havde opgivet Haabet om - trods alt - at redde sin Hals, overlader vi ham foreløbig til hans Skæbne og begiver os til London- til et gammelt, brøstfældigt Hus i City, der ikke var mindre skummelt end Fængslet i Marseille. Gennem Generationer havde dette Hus tilhørt Familien Clennam, - dets Grund var løs og undermineret af Floden og den Dag ikke fjern, da de svære Krykker, med hvilke det var blevet afstivet, ikke længere formaaede at holde det oppe. Det ejedes nu af en Mrs. Clennam, der trods haarde Gigtlidelser, som lænkede hende til et enkelt Værelse, stadig styrede Familiens gamle Firma.De eneste Mennesker, som denne haarde og kolde Kvinde stadig havde om sig, var hendes gamle Tjener og Faktotum e den snu og krybende Jeremias Flintwich - og hans forknytte og forkuede Kone, Affery. En stille og beskeden ung Pige, der kaldtes lille Dorrit, og som levede af at gaa ud og sy for Folk, kom undertiden der i Huset, og hende viste Mrs. Clennam en vis barsk Venlighed.

Omtrent paa samme Tid som Fangen i Marseille stilledes for sine Dommere, vendte Mrs. Clennams Søn, Arthur, tilbage til London, efter i 20 Aar at have opholdt sig i det fjerne Østen, hvor han sammen med sin fornylig afdøde Fader havde ledet Familiefirmaets oversøiske Afdeling. En graa Barndom og en glædeløs Ungdom havde dræbt alt Haab og Livsmod i hans Bryst, og skønt han var en Mand i sine bedste Aar, følte han sig allerede gammel. Uden glade Anelser opsøgte han sin Moder - denne underlige følelsesløse, forstenede Kvinde, der aldrig havde været noget for ham, men som var den eneste, der kunde raade og hjælpe ham i den Sag, der laa ham saa stærkt paa Sinde, at den havde drevet ham hjem.

Den altid forvirrede Affery lod virkelig til at være glad ved at se ham igen, hvorimod det lod til, at hans Tilsynekomst kom Flintwich meget ubelejligt. Moderen gav ham netop den Velkomst, han havde ventet, og der kom først Liv i hendes stivnede Træk, da han fortalte, hvorfor han var kommen. Han havde forstaaet, at Faderen i mange Aar havde baaret paa en tung Hemmelighed, og var nu fast besluttet paa med Moderens Bistand at faa denne opklaret og søge at sone, hvad Faderen havde forbrudt. Den Maade, paa hvilken Moderen afførdigede ham, belærte ham imidlertid om, at han aldrig vilde kunne regne med hendes Støtte, men han anede, at hun kendte mere til denne Hemmelighed, end hun vilde være ved, - og havde han vidst, hvad der var gaaet for sig i Huset, straks efter han havde betraadt dets Tærskel, vilde han have faaet sin Anelse bekræftet. - - - Flintwich, den gamle Ræv, havde nemlig i Huj og Hast stukket nogle gulnede Papirer, der øjensynlig ikke maatte komme Arthur for Øje, til den Tvillingbroder, han netop havde Besøg af, og formanet ham til at passe godt paa dem, da de gav ham Krammet Mrs. Clennam. Der var altsaa en Hemmelighed, men Arthur havde intet Kendskab til den, da han kort efter skiltes fra Moderen. Inden han forlod sin Barndoms triste Hjem, saa han et Glimt af lille Dorrit - denne blide og stilfærdige lille Pige, der som en enlig Solstraale lyste op i Mørket derinde, og da det ikke lod til, at Affery vidste noget videre om hende, fulgte han - uden egentlig at vide hvorfor - efter hende, da hendes Arbejdsdag var forbi. - - - - - Ved Omstændighedernes Spil lykkedes det ham ikke alene at udforske den unge Piges Veje, men ogsaa at komme i nærmere Berøring med hende og hendes Familie. - Hendes Fader, William Dorrit, var for mere end 20 Aar siden som Følge af en indviklet Fallit havnet i Marshalsea - det store Gældsfængsel - og var stadig Fange derinde. Hans lange Ophold i Forbindelse med den Værdighed, der var ham medfødt, havde skaffet ham en vis Position inden for Murene, - man kaldte ham "Fængslets Fader" , alle nyankomne blev præsenteret for ham, men maatte ganske vist ogsaa honorere denne store Ære ved at yde ham smaa, kontante "Erkendtligheder". Han var ikke saa lidt af en selvglad Egoist, - han fandt det saaledes ganske paa sin Plads, at Amy - eller lille Dorrit, som hun blev kaldt - ofrede sig helt for ham og faktisk var mere for ham end en Moder. I hendes Øjne var han ikke desto mindre den bedste Fader i Verden, - hun kunde nok se hans Skrøbeligheder og Fejl, men hun havde de tusinde Undskyldninger for ham, - og med en ikke mindre rørende og opofrende Kærlighed omfattede hun de øvrige Medlemmer af Familien. Der var Broderen Tip, en noget letsindig og doven Fyr, der efter et Uheld i en Hestehandel ogsaa var blevet fast Beboer i Gælds-

fængslet, - der var den muntre og livsglade Fanny, som var knyttet til et mindre Teater - og der var endelig Onkel Frederik - William Dorrits Broder,-en skikkelig, men noget sløv gammel Mand, der tjente sit fattige Brød som Teatermusiker. Skønt lille Dorrit var den yngste - hun var født i Marshalsea - var det dog hende, der var den faldne Families Hoved, for disse kære sled og slæbte hun Dagen lang, og alle deres Sorger og Bekymringer gjorde hun til sine. - - -

Alt dette fik Arthur Clennam selvfølgelig ikke at vide under sit første Besøg i Gældsfængslet, men saa meget saa og hørte han, at han ikke kunde andet end fatte den varmeste Interesse for den fine og tapre lille Pige, paa hvis spæde Skuldre, der var lagt en tungere Byrde, end man skulde tro de kunde bære. For hendes Skyld gjorde han et Forsøg paa paa at faa Faderen sat paa fri Fod, men den gamle Gældsfanges Affærer var alt for indviklede til, at det kunde lade sig gøre. Tip skaffede han derimod uden større Vanskeligheder Friheden, men skønt han intet røbede om sin Medvirken, var lille Dorrit ikke i Tvivl om, hvem der stod bag, og den Maade, paa hvilken hun udtrykte sin Taknemmelighed over for Broderens Velgører, var saa smuk og rørende, at han følte sig grebet om Hjertet som aldrig før og til sin Undren opdagede, at han - den gamle Mand, som han selv kaldte sig - var alvorligt forelsket.

For lille Dorrit var det en vidunderlig Følelse at vide, at hun havde en trofast og uegennyttig Ven, - for vel stod hun ikke ene i Verden - hun havde jo sin Familie e og hun havde Maggy, en aandssvag Stakkel der var Datter af hendes gamle Amme, men som trods sine 28 Aar var som et lille, hjælpeløst Barn. For alle dem var hun imidlertid et Slags Forsyn - men saadan et Forsyn var Arthur Clennam nu blevt for hende. - En Tibeder havde hun da for Resten ogsaa. Det var Arrestforvarerens Søn, en forlegen og sørgmodig Yngling, der havde den besynderlige Vane at omsætte sine skiftende Stemninger i højstemte Gravstens-Inskriptioner, og som led sit Livs største Skuffelse den Dag, da lille Dorrit var nødt til at lade ham forstaa, at hun aldrig vilde kunne blive andet end en Søster for ham. Hun sagde ikke, hvorfor han maatte begrave sine Haab, at det var Arthur Clennam, der ejede hendes Hjerte, men skønt det jo paastaas, at Kærlighed gør blind, gjorde den netop i dette Tilfælde John saa klartseende, at han inden længe opdagede hendes Hemmelighed.

Under alt dette glemte Clennam ikke den Opgave, han havde stillet sig: at komme til Klarhed over Faderens Brøde, - men det lyk-

kedes ham ikke at trænge gennem den Mur af Tavshed, med hvilken Moderen omgav sig. - Men langt fra City - paa et tarveligt Værtshus i den lille By Chalons i Nordfrankrig - skete der netop paa dette Tidspunkt noget, der i høj Grad vedrørte den Hemmelighed, som Clennam søgte at udforske. Skæbnen førte Flintwichs Tvillingbroder sammen med Monsieur Rigaud e og med vort Kendskab til denne noble Herre, hvem det altsaa alligevel var lykkedes at snyde Skarpretteren i Marseille, bør det ikke undre os, at de Papirer, som efter Flintwichs Udtalelse var en hel Del værd, paa en noget blodig Maade skiftede Ejermand. - - -

Følgen heraf blev, at saavel Mrs. Clennam som ubehageligt overraskede Flintwich kort efter gjorde Monsieur Rigauds Bekendtskab, og at dette Bekendtskab straks blev ret dyrt for Firmaets Kasse, men efter alt at dømme vilde blive endnu dyrere. - - -

Samtidig med at Kærligheden til Clennam havde kastet et Solstrif over lille Dorrits graa Hverdage, skete det, at hun for første Gang Gang skammede sig over sin Fader - skammede sig over den plumpe Maade, paa hvilken han fik den offervillige Clennam til stadig at yde ham de saa kærkomne "Erkendtligheder". Et Forsøg, som hun gjorde for at ændre dette Forhold, førte kun til det uendelig triste Resultat, at hun med forfærdende Tydelighed fostød, at Fængselsmuren ubarmhjertigt skilte hende fra ham, der ejede alle hendes lønligste Tanker, og hun besluttede med tungt Hjerte at handle derefter. Hun undgik nu saa vidt muligt Clennam, der imidlertid kom til at tro, at hun havde gennemskuet ham og frygtede, at han skulde en Kærlighed, som hun ikke kunde gengælde. For ikke helt at miste hende, fandt han saa paa at fortælle hende saa meget om sig selv og sit Liv, at hun nødvendigvis maatte tro, at det var kun rent faderlige Følelser, han nærede for hende - og uden at ville det kom han paa den Maade til at volde det lille taalmodige Hjerte en dybere Smerte, end det næsten kunde bære. -

Til alt Held for lille Dorrit, der syntes, at hun nu først havde lært Ulykken at kende, indtraf der straks efter en Begivenhed, der bevirkede, at hun ikke fik Tid til at beskæftige sig med sig selv og sine Sorger. Det lykkedes en energisk Sporhund ved Navn Pancks, som stod i Clennams Tjeneste, at udrede de mange Traade i den indviklede Sag, han benævnte "Affæren Dorrit", og det kom for en Dag, at den gamle Gældsfange var Arving til en stor Formue. Paa lille Dorrit - denne Jordens mest opofrende og hengivne Datter - virkede den overraskende Meddelelse næsten stærkere end paa Faderen, der efter at hans første Sindsbevægelse havde

sig, straks begyndes at trække Veksler paa sin kommende Storhed.

Det blev en uforglemmelig Dag i Marshalseas Historie - den højtidelige Dag, da det store Gældsfængsel blev "faderløst". Fængslets forhenværende Fader lod sig hylde som en Konge, og hans Afmarch formede sig som et Triumftog, i hvilket der dog skete et vist Afbræk, da man pludselig opdagede, at man i Festtumlem helt havde glemt lille Dorrit - dette dybe, trofaste Hjerte, som hele sit Liv havde ofret sig for andre og fundet sin Løn i andres Glæde. - Clennam fandt hende liggende besvimet paa hendes Kammer, og da han overgav hende i Faderens Varetægt, havde han en dunkel Følelse af, at han aldrig skulde have givet hende fra sig. Nu skiltes jo dres Veje - og hvem vidste, om de nogen Sinde vilde krydses igen. - - - -

- - - -

I Italien - i et pragtfuldt, gammelt Palads - levede Familien Dorrit de følgende Maaneder et Liv i Glans og Herlighed, - den eneste, der ikke rigtig kunde finde sig til Rette i de nye Forhold var lille Dorrit. Over for Clennam, som hun undertiden skrev til, lod hun sig dog ikke mærke med sine Bekymringer - men den stille Glæde, hun følte ved stadig at kunne betro sig til ham, mod hvem hun længtes af sin ganske Sjæl, blev kun alt for snart taget fra hende. Hendes Fader forbød hende at vedligeholde Forbindelsen med ham, - alle Fortidens Minder skulde fejes bort, og skønt gamle Frederik Dorrit et Øjeblik vaagnede op af den Sløvhedstilstand, han ellers altid var hensunken i, og i en skarp Tone protesterede mod Broderens hæmmelraabende Utaknemmelighed, indsaa lille Dorrit, at hun atter nødt til at bringe et nyt Offer.

Arthur Clennam fandt Livet tomt og indholdsløst nu, da hun, han elskede, var ham saa fjern. Under et af sine Besøg hos Moderen traf han Monsieur Rigaud, og af Affery erfarede han, at den uhyggelige Fremtoning optraadte som Pengeafpresser. Han forstod, at Manden øjensynlig maatte kende noget til den Hemmelighed, han selv havde sat saa meget ind paa at faa opklaret, men netop da han var begyndt at følge det nye Spor, skete der noget, der blev af afgørende Betydning for hans egen Skæbne - saavel som for Familien Dorrits, - En fremragende Finansmand, med hvis Søn Fanny Dorrit var blevet gift, og som forvaltede hele hendes Faders Formue, afsløredes nemlig som en ren Svindler, der havde brugt alle de Pengemidler, der var betroet. William Dorrit fik den sensationelle Meddelelse under en straabende Fest, han afholdt i sit Palads, - den virkede paa ham som et dræbende Slag, - han saa atter det skumle Gældsfængsel rykke truende nær, - intet Under, at

hans Forstand omtaagedes, og at Afslutningen paa Festen kom til at forme sig som en Skandale. Den Nat veg lille Dorrit ikke fra den elskede Faders Leje, og da Morgenen gryede, saa hun en endnu dybere Skygge end den fra Fængslets Mur glide hen over de kære Træk. - - - Den barmhjertige Død havde skænket en forpint Sjæl Friheden. - - -

En anden af den store Finansmænds Ofre var Arthur Clennam, og som en ruineret Mand førtes han til det Gældsfængsel, han kendte saa godt. For John Chivery, der vidste, at det var Clennam, der havde staaet mellem ham og lille Dorrit, var det paa en vis Maade en Triumf at se sin Medbejlers Nedværdigelse, men drevet af sin følsomme Samvittighed og sit Hjertes Godhed foretrak han dog at vise sig højmodig og fortalte Clennam, hvem der ejede lille Dorrits Kærlighed. - - - Vel følte den ensomme Gældsfange sig lykkelig ved at vide sig genelsket- men hun kunde dog aldrig blive hans - nu da hun var rig og han fattig og fornedret.

Indespærringen og Tanken om den Fare, der gennem Monsieur Rigaud truede hans Moder, nedbrød efterhaanden helt hans Helbred - og da lille Dorrit endelig en Dag stod i hans Stue, fandt hun syg paa Legeme og Sjæl. Selv den dybe Glæde, der fyldte hans Sind, da det endelig kom til en Forklaring mellem de to, og han med Sikkerhed vidste, at intet uden Døden skulle skille dem, kunde ikke dræbe deb Feber, der rasede i hans Blod. I Dage og Uger kæmpede lille Dorrit tappert for at fravriste Døden, det ny Bytte, de havde udset sig, og omsider kom den Dag, hvor hun følte, at hun havde sejret.

Et frygteligt Uvejr var imidlertid ved at bryde løs over det gamle, brøstfældige Hus i City og den gamle, haarde Kvinde inden for dets Mure. Rigaud var blevet mere og mere uforskammet i sine Fordringer, og da Mrs. Clennam til sidst hverken vilde eller kunde opfylde disse, kom det til et voldsomt Opgør, under hvilket den koldblodige Slyngel ligefrem tvang den ulykkelige til at bekende sin Brøde og vedgaa sin Skyld. Den voldsomme Sindsbevægelse, som den gamle Kvinde paa den Maade, blev udsat for, virkede saa stærkt paa hendes Nerver, at Lammelsen blev hævet og hun fik sin Førlighed igen. Med stive, søvngængeragtige Skridt forlod hun fulgt af Affery Huset - ikke for at skaffe Penge til Veje, som Rigaud troede, men for at opsøge Arthur og skrifte sin Synd. - - - Det blev imidlertid lille Dorrit, der fik den tunge Hemmelighed at vide. Hun fattede ikke helt Sammenhængen, men hun forstod, at Arthur ikke var Mrs. Clennams Søn, men at han var blevet udgivet for at være det, for at hun og hendes lidet karakterfaste Ægtefæl-

le kunde komme i Besiddelsen af den store Formue, der i Virkeligheden tilham. - - -

Efter at have lettet sit Sind og bedt lille Dorrit om at skaffe hendes Arthurs Tilgivelse, vænnte den gamle Kvinde sig stærk til at møde Rigaud igen, men Skæbnen vilde, at dette ikke skulde ske. Det skumle Hus, der havde været Vidne til saa mange onde Anslag, bukkede netop denne skæbnesvangre Aften under for Flodens underjordiske Angreb og begravede de to Mænd, hvis Sjæle omtrent var lige sorte, under sine skimlede Mure. Mrs. Clennam følte Katastrofen, som en Dom de højere Magter fældede over hende og hendes onde Gerninger, - Husets Fald var et Varsel om hendes Fald, og maaske havde hun Ret, for Skrækken lammede hendes Hjerte og kastede hende livløs til Jorden, inden hun havde fjernet sig ret lalangt fra den rygende Ruinhob. - - - - - - -

Den ulykkeligeæ Kvindes Bekendelse og Død gik selvfølgelig Arthur stærkt til Hjerte ; men Lykken over at have vundet lille Dorrit fik dog snart alle Fortidens Skygger til at blegne - og det var en ungdommeligk og stærk Mand, der en stille Foraarsmorgen blev viet til hende, der havde givet ham hans Ungdom og hans Livsmod tilbage.

- - - - - - - O - - - - - - -

1. Akt.

1.

Tekst: I Marseille fandtes paa den Tid, da vor Fortælling begynder, et uhyggeligt Fængsel - - -

Optoning af en skummel, kælderagtig Fængselscelle, kun sparsomt oplyst af Dagslyset, der falder ind gennem et temmelig stort Gitter-vindu, der er ved Siden af Døren, og som vender ud mod Fængselsgangen. Vinduet har en Stenkarm, hvis nederste Del er hævet én 3 - 4 Fod over Gulvet. Ved en af Sidevæggene staar en molesteret, vægfast Træbænk, paa hvilken der med en Kniv er udskaaret et primitivt Dambrædt, hvis Brikker er lavet af Benstumper og gamle Knapper. Ved Siden heraf staar to Blikskaale og et Par tomme Vinflasker. Paa Gulvet ligger en Fyr med Ansigtet nedefter og sover - indhyllet i en grov Frakke - medens en anden, meget høj Mand sidder i Gitter-vinduet, til hvis Karm han læner sig. Han har svøbt en stor Kappe om sig.

2.

Tekst: Monsieur Rigaud, - en Æventyrer, der har en Anklage for Hustrumord hængende over sit Hoved - - -

Nærbillede af Monsieur Rigaud i Fængselsgangens Gitter-vindu. Han stirrer med et Rovdyrblik ud ad Vinduet, som om han ventede paa noget, medens hans Mundvige, der er omgivet af et vildt, sort Skæg, ustandselig vibrerer. Han

lytter, - hans hovne Mine forsvinder, og hans Ansigt får et spændt og ængsteligt Udtryk. - Hans Medfanges Snorken irriterer ham, og han vender sig mod ham.

3.

Fængselscellen. Rigaud giver sin Medfange et Spark med det ene Ben, - så den Sovende vågner og forvirret sætter sig over Ende. Han er en solbrændt, krik Italiener (Fiskertype) af et godmodigt Udseende. - Han ser med Arbödighed i Blikket op mod Æventyreren, der betyder ham, at han skal være stille. - De lytter begge.

I Anledning af Deres Breve med jeg ~~dessene~~ meddele Dem
at den dessene nappe er ingen Chance

4.

Aaben Plads foran Indgangen til Fængslet. ~~En Fangevogn ("Salatfad") holder~~ ~~karade, omgivet af en~~ Her er samlet en Skare ophidsede Mennesker, der raaber og hyler og truer op mod Fængslet. De skriger:

Tekst: Død over Morderen!

5.

Del af Fængselscellen. – De to Mænd lytter, – Rigaud er blevet meget bleg, – hans Medfange ser ængstelig og spørgende op på ham og binder sin Frakkes løse Ærmer fast om Halsen, som om han frøs. Den anden siger med et dystert Nik:

Tekst: Det er utvivlsomt ~~din Herre~~, Kavaleren Rigaud, det gælder! I Dag afgøres det, om jeg bliver fri eller – barberet! Guillotinen er en skarp Barberkniv!

Med den flade Side af Hånden gør han en Bevægelse mod Strubben som for at illustrere en Halshugning. Den anden Fange gyser, – Eventyreren tager sig hurtigt sammen – og erklærer med en Skuldertrækning:

Tekst: Men pyt, – de kan ingenting bevise – – –!

Han tænder en ny Cigaret ved den Stump, han har i Munden, og kaster Stumpen fra sig. – Italieneren tager den med mange ydmyge Taksigelser op og giver sig ivrigt til at dampe på den. Rigaud betragter ham med hånlige og overlegne Blikke. – Afblændning.

6.

Tekst: Pesten rasede i Levanten, og Karantænetvangen havde ført nogle engelske Turister, der var paa Vej hjem, sammen i Marseille.

Optoning af en Loggia paa et Hotel i Marseille. Et Selskab, bestaaende af en ældre Herre – typisk engelsk Turist fra 1840'rerne – og to Kvinder – en ældre elskværdig udseende Dame og en ca. 20-aarig ung Pige –, sidder ved den ene Side af et Bord og taler med en Dame og en Herre, der har Plads overfor dem. En Tjener har netop sat Forfriskninger frem. Den unge Pige fylder den ældre Herres Kop.

7.

Tekst: Mr. Meagles, - Typen paa den gammeldags, ægte brittiske Turist, der med en urokkelig Tro paa Engelskmandens Førstestilling paa Jorden drog Verden rundt uden at kunne ~~xx~~ andet Sprog end sit eget.

Nærbillede af Mr. Meagles, (der) med alle Tegn paa ydre og indre Velbehag ser paa den unge Pige, der skænker Te op for ham. Han ler godmodigt, vender sig mod Damerne, der sidder ved Siden af ham og siger, idet han ryster paa Hovedet:

Tekst: Har Du nogensinde hørt Mage til Dumhed Mo'r, at lægge Pett i Karantæne!

(Mrs. Meagles.....)
(Pett, Familiens eneste Barn...)

8.

Nærbillede af Mrs. Meagles og Pet. Moderen indrømmer med et Smil Rigtigheden af sin Mands Ord, medens Pet ser kærligt paa Faderen og sætter Tekanden fra sig.

9.

Ved Bordet paa Hotelloggiaen. Pet kysser Faderen paa Kinden, han ler med inderlig Tilfredshed og fortsætter:

Tekst: Men nu er det forbi, og naar en Fange først er sluppet ud, bærer han ikke længere Nag til sit Fængsel!

De andre giver ham Ret. - En Mand viser sig i en af Loggiaens Arkader, og ved Synet af ham bliver Meagles' Ansigt igen eet stort Smil:

Tekst: Naa, der har vi endelig Clennam! ~~Er Du parat til at gaa den Tur, lille Pet?~~ Det er dette vidste Gang, vi ser ham her, - han rejser til London i Morgen!

Han ~~vender sig ivrigt mod Datteren.~~ vinker jovialt til den Nyankomne.

10.

Tekst: Arthur Clennam var på tej hjem fra Østen, hvor han i mere end 20 Aar havde drevet Forretningsvirksomhed sammen med sin Fader. (det ydre Øst)

Nærbillede af Clennam, - en ca. 40-aarig Mand af et intellektuelt Udseende. Han kommer frem fra et Par af Loggiaens Arkader.

11.

Ved Bordet på Hotel-Loggiaen. Clennam kommer hen te Bordet og hilser på Familien. Meagles nöder ham til at sætte sig, – Pet sætter en Kop frem for ham og skænker The. – Meagles siger noget te ham i en ivrig Tone – og Clennam svarer misnoedig:

Tekst: Jeg må dessærre af Sted. Min Moder venter mig, – og nu da min Fader er död, derude er det min Hensigt helt at forlade sort Firma – og skaffe mig en selvstændig Virksomhed, hvor jeg nu kan finde det!

Meagles forstår, at der ligger en eller anden Tragedie skjult bag den andens Ord, – han ser på ham med Sympati og Medlidenhed og siger:

Tekst: Vi tager også te London snart, og jeg håber, at De så kommer og hilser på os. Det vil glæde både os to gamle og – Pet!

De to Kvinder understötter Meagles Invitation, og Clennams Ansigt klarer op. – Han ser på Pet med et Blik, der antyder, at hun er ham kær, – hun smiler muntert te ham, – men i det samme henledes alles Opmærksomhed på noget, der sker i Nærheden. De lytter.

12.

Uden for Indgangen te Fængslet i Marseille. – Skaren omkring Porten og Fangevognen er vokset – og dens Holdning bliver mere og mere ophidset og truende, da en Fangevogn ("Salatfad"), omgivet af Soldater, standser foran Indgangen. – Nogle af Soldaterne går – med en officer i Spidsen – ind ad Porten. – Mængden truer og hyler:

Tekst: Död over Morderen!

13.

Del af Hotel-Loggiaen med Bordet. Pets Nysgerrighed sågner, – hun vil ud og se, hvad der går for sig, og hun har let ved at overtale Clennam til at ledsage hende. – Men det gamle Ægtepar gider ikke röre sig, – de veksler

et fornöjet Blik, da de ser Datteren og Clennam gå bort sammen.

14.

Fængselscellen. Rigaud lytter, – bleg og med sammenbidte Læber, – så hörer han Trin nærme sig Døren og ser hen mod denne. – Den åbnes af en Fangevogter, der lukker en Officer og en Soldat ind. Uden for Døren skimtes et större Antal Soldater. – Fangevogteren betyder Rigaud, at han skal følge med, – denne nikker:

Tekst: Jeg skal nok drage bort i Procession, ser jeg! Fangevogteren nikker bistert – og Eventyreren forlader så Cellen, fulgt af Fangevogteren og den militære Eskorte.

15.

I Udkanten af Pladsen foran Fængslet. – Clennam fører Pet, der stötter sig tie hans Arm, frem gennem mellem en Del andre Nysgerrige. – De standser, – ser:

16.

Del af Pladsen foran Porten tie Fængslet. – Porten slås op, og Rigaud fører ud under sin militære Eskorte. Soldaterne må bruge både Kolber og Bajonetter for at forsvare Fangen mod den stærkt opvidsede Folkemængde.

17.

I Udkanten af Pladsen foran Fængslet. – Pet trykker sig gysende ind tie Clennam, der kærligt ser på hende og kommer med nogle beroligende Ord. – Hun betyder ham, at hun ikke vil se på det Optrin mere, og han fører hende blidt og omsorgsfuldt bort.

18.

Del af Pladsen foran Porten til Fængslet. – Soldaterne får med Bessær Rigaud fört ben til Fangevognen og ind i denne. Vognen kører bort, – en Del af Folkemængden følger efter, medens de tilbageblevne larmer og tuier.

19.

Del af Hotel-Loggiaen i Marseille. – Clennam og Pet kommer ind til Ægteparret Meagles og beretter, hvad de har set. – Afblændning.

20.

Tekst: I City lå det gamle Hus, der tilhörte ~~Mr~~ Arthur Clennams Moder. Grunden, det var bygget på, var lös og undermineret af Floden, og Folk undrede sig over, at det ikke var sunket sammen.

Optoning af et gammelt, skummelt, ret isoleret liggende Hus, inden for en Port. Foran det er en firkantet Gårdsplads med et Par forsömte Buske og en ligeså forsömt Græsplæne. – Billedet toner over i:

21.

~~[illegible]~~ Mrs. Clennams mørke og dystre Opholdsrum. Gulvet er i Aarenes Løb sunket saaledes, at den gamle Kamin staar i en Dal. Paa en sort Sofa, ~~[illegible]~~ der ligner en Ligbaare, sidder gamle Mrs. Clennam i Enkedragt og med sine stive Fingre halvt skjulte i Uldvanter. Hendes Ryg er understøttet af en stor, firkantet, sort Pude, der omtrent ligner Blokken ved en Statsforræders Henrettelse i gammel Tid. Med Staalbriller paa Næsen læser hun højt af Biblen for et Par Kvinder i det mørke Rum. Den ene er et ældre, magert Tyende, der sidder paa en Stol ved Siden af Sofaen, – og den anden er en ~~[illegible]~~ enkeltpaaklædt ung Pige, der sidder paa den anden Side af Kaminen med et Sytøj i Skødet. Ved en Skrivepult med et højt Skab paa, der har sin Plads ved Siden af et Vindu, staar en Rullestol. Foran Sofaen staar et lille Bord, paa hvilket der ligger nogle Andagtsbøger, et Lommetørklæde

Tekst: I over 12 Aar havde Mrs. Clennam ikke kunnet forlade sit Værelse, fra hvilket hun haardt plaget af Gigt, men med usvækket Sjælskraft selv forestod Ledelsen af Familiens gamle Firma.

Mrs. Clennam fortsætter Oplæsningen, - den unge Pige ser op mod hende med blide, sorgfulde Øjne, - og det gamle Tyende sukker tungt og betaget.

22.

Tekst: En stræng og mystisk, i Skummelhed og Mørke indsvøbt Religion, var hendes aandelige Ledestjerne. "Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere", var en Bøn, der var altfor fattig i Aanden for hende. Straf mine Skyldnere, Herre, træd dem i Støvet, knus dem, og jeg skal tilbede Dig, - det var det formastelige Stentaarn, som hun byggede for at storme Himlen.

I,59

(Mrs Clennam.....)

Nærbillede af Mrs. Clennam i Sofaen. Med et haardt Udtryk læser hun op af Biblen, og da hun er færdig med Kapitlet, tager hun Brillerne af og skygger for sit Ansigt med Haanden.

23.

Mrs. Clennams Opholdsrum. De to Kvinder, der har deltaget i Andagten, gør det samme. Mrs. Clennam tager Haanden bort fra Ansigtet og vender sig mod det gamle Tjenestetyende:

Tekst: Sørg for lille Dorrits Mad, Affery!
(Affery, et gammelt, trofast Tyende hos Mrs. Clennam....)

24.

Nærbillede af Affery i Stolen ved Siden af Sofaen. Hun ser paa sin Herskerinde med en Hunds ydmyge og underdanige Blik, - rejser sig.

25.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Affery gaar. Den unge Pige paa den anden Side af Kaminen faar travlt med sin Syning, og Mrs. Clennam lægger Biblen til Side,

og kalder på Lille Dorrit.

26.

Nærbillede af lille Dorrit, en ca. 20 aarig, spinkel ung Pige af et barnligt og undseeligt Udseende. Hun ser op fra sit Arbejde, der bestaar af en gammel Kjole eller lign., som hun er ved at lappe.

Tekst: Lille Dorrit levede af at gaa ud og sy for Folk. For saa og saa meget om Dagen stod lille Dorrit til Tjeneste fra otte til otte.

I 66 Punktlig paa Minuttet kom lille Dorrit, og punktlig paa Minuttet forsvandt lille Dorrit. Hvor lille Dorrit blev af mellem de to Ottere var en Hemmelighed.

Lille Dorrit tager hurtig et Par Sting til paa Kjolen, lægger Naal, Traad og Fingerbøl fra sig og rejser sig med Kjolen i Haanden.

27.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. Lille Dorrit kommer hen til Mrs. Clennam, der interesseret og tilfredsstillet iagttager, hvor langt Arbejdet er fremme. Hun ser på den lille unge Pige med en Venlighed, hun aldrig viser overfor andre.

28.

Del af Gaardspladsen til Mrs. Clennams Hus med Indgangsdøren. – Arthur Clennam kommer, – han ser med et vist Ubehag op mod Moderens Vindue i det skumle Hus, – slår saa på Dørhammeren. – Et Øjeblik efter bliver Døren revet op – og en Mand viser sig i Døraabningen.

29.

Tekst: Jeremias Flintwich, Mrs. Clennams tro Tjener og højre Haand.

Nærbillede af Flintwich i Døraabningen. Han er en lille, mager, gammel Mand af et snu og alt andet end tillidsvækkende Udseende. Han er klædt i en højskuldret Kjole og Vest, drapfarvede Benklæder og bærer lange drapfarvede Gamacher. – Det giver et Chock i ham, da han ser, hvem det

er, der kommer, – hans Minespil röber, at netop det Besøg er ham meget übehejligt, – men han får dog hurtigt lagt sit Ansigt i rolige, ligegyldige Folder igen.

30.

Ved Døren til Mrs. Clennams Hus, der er prydet med en udskaaret Gesims, – Barnehoveder, der ser ud til at have Vand i Hjernen, og Guirlander, der ligner Haandklæder. Flintwich nikker mut: "Naa, endelig kommer De da engang, Mr. Arthur!" Han betyder Clennam, at han skal gaa ind. Denne gør det, og Flintwich lukker Døren.

31.

Lille Forstue i Mrs. Clennams Hus med en Trappe op te 1ste Sal. – Flintwich lukker Døren efter Clennam, – råber te Affery, der nysgerrig og angstelig kigger frem fra Døren te Kiktenet:

Tekst: Affery, Kone, Master Arthur er kommen tebage!

Med et Par Ord te Clennam skynder Flintwichs sig med en Hurtighed, der er sjælden for en Mand i hans Alder, sig ind ad Døren te Kontoret. Clennam hilser på Affery, som virkelig lader te at være glad for at se ham.

32.

Kontoragtigt Sæulse ved Siden af Forstuen. Ved Bordet, på hvilket der står Vin og 2 Glas, sidder en Mand, der i en ubyggelig Grad ligner Flintwich. – Han er ved at fylde sit Glas påny, da Flintwich altereret kommer ind, laaser Døren og siger noget te ham i en ophidset Tone. – Den anden ser bestyrtet ud, – men nikker så; og Flintwich fisker fra et Rum i Pulten en lille, smal Metalkasse frem og giver den anden, som han kalder Efraim, den.

33.

Del af Forstuen i Mrs. Clennams Hus. — Clennam ser venligt på den gamle Kone og siger, idet han gör en Besægelse i den Retning, i hvilken Flintwich forsvandt:

Tekst: Du var ikke gift med Flintwich, da jeg rejste bort. Hvordan er det gået til, Affery?

Hun ser forfjamstet på ham og siger i en ulykkelig Tone:

Tekst: Hun der oppe og Flintwich - de to kloge Folk - blev enige om det, og hvad var der saa for mig at gøre?

I 50

Hun gör en forknyt Besægelse i Retning af Mrs. Clennams Opholdsrum. — Clennam nikker tankefuld.

34.

Del af Kontoret. — Efraim stikker Metalskrinet op under Vesten, — får nogle Guldstykker og nogle sidste Instrukser af Broderen og entrer så ud af Vinduet. Flintwich lukker hurtigt dette og skynder sig så ud ad en Dör, der fører til et Sidlværelse. ~~[illegible]~~.

35.

Mrs. Clennams Opholdsrum. — Lille Dorrit har igen sat sig hen med sit Sytøj, da Flintwich kommer ind og melder Sønnens Besøg. Den gamle Dame lægger ikke den mindste Glæde for Dagen, — hun bider Læberne sammen og giver hurtigt Flintwich en Ordre. — Han hjælper hende op i Rullestolen.

36.

Nærb. af lille Dorrit, — der ser op fra sit Sytøj med et Blik, der röber en vis Interesse: — Nå, — så Mrs. Clennam har en Søn?! — Men et Øjeblik efter ser hun flittigt ned mod Sytøjet igen.

37.

Mrs. Clennams Opholdsrum. — Flintwich har skubbet Rullestolen, i hvilken Mrs. Clennam, sidder hen foran Pulten. Hun åbner dennes Skab, — Flintwich tager

efter hendes Ansisning en Hovedbog og forskellige Dokumenter frem, - lægger dem på Pulten og skynder sig så ud.

38.

Forstuen i Mrs. Clennams Hus. - Clennam står stadig og taler med Affery, - da Flintwich kommer te Syne overst på Trappen og kalder ham op te Moderen. - Han skynder sig op.

39.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Clennam kommer ind og gaar hen til Moderen i Rullestolen ved Skrivepulten. Hun rækker ham fire stive Fingre i en Uldvante til Hilsen, og da han bøjer sig ned over hende, trykker hun et glasagtigt Kys paa et tilfældigt Sted af hans Pande. Han sætter sig ved Siden af Pulten, - ser på lille Dorrit, der ser ned mod Sytöjet, da hun möder hans forbarsede, ransagende Blik.

40.

Forstuen i Mrs. Clennams Hus. - Affery står neden for Trappen hensunken i en drömmende Tilstand. - Flintwich, kommer listende ned, ~~der står helt oppe på Trappen, og kigger ben mod Dören til Mrs. Clennams Opholdsrum, drejer Hovedet, får Øje på sin Kone og stiner på hende~~ sin Kone med et ondskabsfuldt Blik. - ~~Han lister ned ad Trappen,~~ sniger sig helt ned til hende, - griber hende om Skuldrene og siger med et djævelsk Grin:

Tekst: Affery, Kone, står Du nu og drömmer igen! Du trænger vist til Medicin! Jeg skal gi' Dig en Dosis - en ordentlig Dosis!

Han ryster hende voldsomt igen, - dirrende af Skræk viser hun sig fra ham og löber ud i Köktenet, medens han ~~grinende gaar op ad Trappen.~~ bliver stående og ser op mod Förstesalen.

41.

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. - Mrs. Clennam

ser med Misfornøjelsen på Sønnen, der roligt bessarer hendes kolde Blik og siger:

Tekst: Som jeg skrev, Moder, har jeg beslüttet at trække mig tilbage fra Forretningen. Jeg drister mig ikke tie at give Råd – men har De tænkt at fortsætte den?

Mrs. Clennam nikker bistert: Ja!

42.

Nærb. af lille Dorrit. – Hun er pinlig berørt over at være Vidne tie Opgøret mellem Moder og Søn, – pakker hurtigt sit Sytøj sammen og rejser sig.

43.

Mrs. ~~Dorrits~~ Clennams Opholdsrum. – Mrs. Clennams Opmærksomhed henledes på den unge Pige, – hun kalder hende hen tie sig, – siger venligt Farvel te hende, hvad der yderligere undrer Clennam, som forbavset betragter hende. – Med en ærbødig og forlegen Nejen for ham, skynder hun sig ud af Værelset. – Clennam ser efter hende, – Mrs. Clennam rømmer sig og spørger i en skarp Tone: "Er Dø færdig, Arthur, eller har Dø mere at sige mig?" – Han farer let sammen, – vender sig så mod Moderen:

Tekst: Jo Moder, en Ting endnu! Da min Fader for mere end 20 Aar siden rejste til Kina for at forestaa Forretningen der, medens De ledede den her, bar han paa en Hemmelighed, som De maaske kender, – en Hemmelighed, der formørkede hele hans Liv – – –

Mrs. Clennam vender med rynket Pande pludselig sine Øjne mod Sønnen, men ser saa atter ned mod Ilden i Kaminen. Arthur tager et Futteral op ad Lommen, aabner det og kaster et Blik paa dets Indhold: et gammelt Ur.

44.

Nærbillede af et gammeldags Guldur, der ligger i Futteralet, som Arthur har i Haanden.

45.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Pulten og Døren til Sideværelset. — Clennam fortsætter:

Tekst: Da han Døde derude i mine Arme, pinte denne Hemmelighed ham til det sidste, og han søgte forgæves at skrive en Hilsen ned til Dem. Til sidst tog han dette Ur, og bad mig give Dem det, som et Tegn, De vilde forstaa!

Han rækker Moderen Uret. Hun tager det ligegyldigt, kaster et hastigt Blik paa det og lægger det saa fra sig paa Pulten, idet hun ryster paa Hovedet.

Arthur ser bønfalde på Moderen og siger i en indtrængende Tone:

Tekst: Er der nogen, som han skylder Oprejsning eller Erstatning, lad os saa gøre det godt igen. Er min Formue tilstrækkelig dertil, er jeg villig til at ofre den. Men hjælp mig nu, Moder, med at opdage Sandheden!

I 61

Mrs. Clennam ser yderst forbitret på Sønnen, holder Armen i Vejret som et Skjold, — ligesom hun troede, at Arthur vilde slaa hende. Ved en hurtig og pludselig Bevægelse med sin Fod skyder hun sin Rullestol tilbage til en Klokkestreng, der hænger ned nogle Skridt fra Pulten, og trækker voldsomt i den. Flintwich kommer ~~til Syne i Døren til Sideværelset~~ ind i Værelset.

46.

Nærb. af Flintwich i Døren. ~~til Sideværelset~~ — Han ser ben mod Moder og Søn, — strygger sig med Hånden over den læderagtige Hage og mumler med en Antydning af et tilfreds Grin:

Tekst: Nå, allerede i Totterne på hinanden! Jeg tænkte det nok!

Han giver Hagen endnu en Omgang og går så ben mod Pulten.

47.

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. — Flintwich kommer ben til Mrs. Clennam, der stadig holder Armen

i Vejret som et Skjold. – Hun ser gnrört på Sønnen, – strækker Armen ud mod ham og siger hæftigt:

Tekst: Flintwich, se paa min Søn!

Flintwich nikker og ser med plirrende Øjne paa Arthur. Mrs. Clennam fortsætter i en Tone, der er ret dæmpet, skønt hun stadig er yderst opbragt:

Tekst: Næsten i samme Time, han er kommen hjem, bagvasker (han) sin Faders Minde

I 61 for sin Moder, – opfordrer hende til i Forening med ham selv at udspejde hans Faders Foretagender i en hel Menneskealder!

Clennam ser bedrøvet på Moderen, – og Flintwich nikker med et hånligt Smil.

48.

Mrs. Clennams Kokken. – Affery sætter noget mere Mad frem for lille Dorrit, der bare sidder og tager en enkel Bid af et tyndt Stykke Smørrebrød. Den gamle Kone tager en Vandspand og forsvinder ud i Gården, og da hun er borte pakker lille Dorrit Smørret, Ægget og de Kotelletter, der var bestemt for hende selv, – samt noget Brød ind i et Papir og gemmer det mellem sit Sytøj.

49.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Pulten. Mrs Clennam, der nu er helt rolig, skotter til Arthur, vender sig saa mod Flintwich og siger:

Tekst: Kaptejnen forlader Skibet, Jeremias, men De og jeg vil synke eller

I 65 flyde med det! Fra og med i Dag er De min Kompagnon!

50.

Nærbillede af Flintwich, hvis Øjne tindrer som om de saa Penge.

51.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Pulten. Den henrykte Flintwich kaster stjaalent et giftigt Blik paa Arthur og overøser saa Mrs. Clennam med Taksigelser. Hun vender sig atter mod Sønnen og siger:

. Tekst: Og hvad iøvrigt den endelige Afvikling af Din Forbindelse med Firmaet her angaar, maa Du henvende Dig til ham med Dine Forslag og Ønsker!

Hun gør en Bevægelse mod Flintwich, der beredvilligt lover at staa til Tjeneste. Arthur nikker, rejser sig, siger Farvel til Moderen, der koldt rækker ham de fire Fingre i Uldvanten, og gaar. Flintwich ser med et tilfreds Grin efter ham og vender sig saa atter mod Mrs. Clennam.

52.

Forstue hos Mrs. Clennam. – Affery følger netop lille Dorrit, der har sit Sytøj med sig, ud fra Kokkenet og lukker hende ud, – da Clennam kommer ned fra Moderen. – Han går hen til Affery og retter et Spørgsmål til hende, idet han gør en Bevægelse mod Yderdøren. – Den gamle Kone trækker på Skuldrene, siger:

Tekst: Aa lille Dorrit? Hun er ingenting – kun et Indfald af hende! Hun vilde endda engang beholde Pigebarnet her i Huset, men lille Dorrit vilde ikke, og hver Aften Kl.8 gaar hun herfra!

I 51

Clennam nikker og staar et Øjeblik hensunken i dyb Eftertanke.

53.

Nærb. af Clennam. – Han stirrer frem for sig... og pludselig tændes der et Glimt i hans Øjne.

Tekst: Hvad var det for en mærkelig ung Pige, som hans Moder, der ellers aldrig vilde se nye Ansigter om sig, saa tydeligt viste Venlighed. Hvem var hun, og hvor kom hun fra? Havde hun maaske noget med den Hemmelighed at gøre, som Moderen vægrede sig ved at løfte Sløret for? – Det måtte han se at få opklaret.

54.

Del af Forstuen hos Mrs. Clennam. – Han nikker beslutet, – siger hurtigt Farvel til Affery og skynder sig ud. – Hun ser hovedrystende efter ham.

55.

Gade udenfor Porten til Clennams Hus. Lille Dorrit gaar frem ad Gaden. Arthur, kommer ud fra Porten, følger i nogen Afstand efter hende. – Afblænding.

Slut på 1ste Akt.

ANDEN AKT.

56.

Opblænding af Gaden udenfor Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit kommer fra en Sidegade og gaar frem ad Gaden, der fører til Fængslet. Et Stykke fra Fængselsporten standser hun, vender sig og kaster et Blik tilbage ned ad Gaden, paa hvilken der ikke findes andre levende Væsener end en enlig Vandrer, der forsvinder i den modsatte Retning. Hun vender sig pludselig om igen og fortsætter sin Vej hen imod Fængselsporten. Hun skal netop til at gaa ind ad denne, da hun møder en gammel Mand, der kommer ud fra Fængslet. Hun standser, og den gamle Mand og den unge Pige hilser paa hinanden som gode Bekendte.

57.

Paa Gaden, ved Hjørnet til Sidegaden. Clennam staar paa Hjørnet, - ser undrende hen mod Fængselsporten.

58.

Ved Porten til Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit tager Afsked med den Gamle og forsvinder ind ad Porten. Den Gamle tager sig en Pris af et Krømmerhus med Snus, som han har i Haanden, og skal netop til at gaa videre ned ad Gaden, da Arthur kommer hen til ham, standser ham og spørger ham om noget, idet han peger mod Fængselet. Den adspurgte ser forvirret paa den unge Mand og siger saa:

Tekst: Det her er Marshalsea - Gældsfængsel!

Han vil sige noget mere, men Arthur bremser ham:

Tekst: Undskyld Sir, det er ikke af en utidig Nysgerrighed, men i en god Hensigt, jeg spørger. Hos min Moder - Mrs. Clennam i City - har jeg
I 95 set den unge Pige, som lige gik ind her, og som jeg har hørt omtale som lille Dorrit. De kender hende?

Den gamle Mand retter sig en Smule i Vejret og svarer:

Tekst: Mit Navn er Dorrit, Sir, og den unge Pige er min Broderdatter Amy!

(Frederik Dorrit, en gammel Teatermusiker.....)

59.

Nærbillede af Frederik Dorrit, en duknakket og mager gammel Mand, der altid ser noget aandsfraværende ud. Han er klædt i en luvslidt Frakke, som naar ham til Anklerne og er knappet helt op til hans Hage, hvor den forsvinder i det blege Genfærd af en Fløjlskrave. Et Stykke Foer, som engang har tjent til at stive Kraven af, rager op i Nakken paa ham mellem et Virvar af graa Haar og et Halsbind med rustent Spænde, som i Forening truer med at støde hans flossede og fedtede Hat af, der hænger ham ned over Øjnene, og ud ad hvilken en Tjavs af et snavset Lommetørklæde dingler. Hans vide og altfor lange Benklæder hænger ned over et Par pjaltede, store og plumpe Sko. Under den ene Arm har han et forjasket og forslidt Futteral med ~~et eller andet~~ en Klarinet ~~Blæseinstrument~~, - i den anden har han Krømmerhuset med Snusen, - Han ser forbavset op paa Clennam.

I 94

60.

Ved Porten til Marshalsea-Fængslet. Arthur løfter paa Hatten, forsikrer endnu engang den Gamle, at han kun vil lille Dorrit godt. Frederik Dorrit nikker:

Tekst: Hun bor her - - -

Han tilføjer et Par Ord, og gaar saa op ad Trappen og ind ad Døren fulgt af Clennam.

~~61.~~

~~Gaarden i Marshalsea-Fængslet. Det begynder at skumre. En Mand er ved at tænde Lygterne i Fængselsgaarden, og ud fra en Del Vinduer i Fængselsbygningerne skinner Lys. Nogle enkelte skumle Individer driver om hernede, men Størsteparten af Stedets Beboere holder utvivlsomt til indendørs. Frederik Dorrit fører Clennam over Gaarden, gaar hen~~ ~~til en Bygning, udenfor hvilken der færdes nogle Mennesker. Ved en gammel Pumpe staar lille Dorrit og taler med to Mænd, - en ældre og en yngre. Et Stykke fra Huset standser Frederik Dorrit Clennam~~

61.

Arrestforvarerens Bemærkninger.
~~Forstue i Marshalsea-Fængslet~~. Frederik Dorrit og Clennam modtages af en gammel Arrestforvarer, der - efter at Frederik ~~Dorrit~~ har givet en Besked - fører dem gennem Lokalet og hen til en anden jernbeslaaet Dør, der er forsynet med et Gitter~~a~~vindu. Han aabner denne Dør og lukker de to besøgende ud i Fængselsgaarden.

62.

Gaarden i Marshalsea-Fængslet. Det begynder at skumre. En Mand er ved at tænde Lygterne i Fængselsgaarden, og ud fra en Del Vinduer i Fængselsbygningerne skinner Lys. Nogle enkelte skumle Individer driver om hernede, men Størsteparten af Stedets Beboere holder utvivlsomt til indendørs. Frederik Dorrit fører Clennam over Gaarden, gaar hen ~~mod~~ til en Bygning, udenfor hvilken der færdes nogle Mennesker. Ved en gammel Pumpe staar lille Dorrit og taler med to Mænd, - en ældre og en yngre. Et Stykke fra Huset ~~standser~~ før Frederik Dorrit Clennam til at standse.

~~63.~~ 63.

Nærbillede af Frederik Dorrit og Clennam i Fængselsgaarden. Den gamle gør sin Ledsager opmærksom paa Gruppen ved Pumpen og siger:

Tekst: Der ser De min Broder, Wiliam Dorrit, Amys Fader!
(William Dorrit.....)

64.

Ved Pumpen i Fængselsgården. - Den yngre Mandsperson (John Chiverny) tager Hatten af, bukker med megen Ærbødighed for den ældre og rækker ham med et Par ydmyge Ord en lille Pakke. - Idet fra den står lille Dorrit, - kun rettet øjensynlig på Faderen.

65.

Nærbillede af den gamle Mand - William Dorrit - ved Pumpen. Han er en afgjort Kontrast til Broderen, og som han staar der i sin graa Slaabrok og sin sorte Kalot har han noget af Grandseigneuren over sig. Om hans Hals hænger en Monokel i en Snor, og paa Fødderne har han et Par slidte, men hele og rene Morgentøfler. - Han trækker Øjenbrynene i Vejret og ser med et aandsfraværende Smil paa den lille Pakke. Han aabner for den, konstaterer, at den indeholder nogle Cigarer, lægger dem i Papiret igen, pakker dem omhyggeligt ind igen og stikker dem i Lommen. - Så drejer han Hovedet.

I 253

66.

Ved Pumpen i Fængselsgården. - Han vender sig elskværdigt, men med en vis Overlegenhed mod Giveren og siger:

Tekst: Tak, John Chivery. Jeg ved virkelig ikke --- Men lad os nu ikke tale mere om det!

I 274

Han nikker nådigt til den unge Mand, der forlegent drejer sin Hat i Hånden, og som stjålent og med beundrende Blikke ser på Amy, der halvt genert følger Broderen, som øjensynlig er hende imod. - John trækker sig med en ærbødig Hilsen mod Fader og Datter tilbage. - Lille Dorrit går hen til Faderen.

67.

Nærbillede af Frederik Dorrit og Clennam i Fængselsgaarden. Frederik Dorrit ser med ydmyg Beundring paa Broderen, og da Clennam stiller ham et Spørgsmaal, svarer han:

Tekst: Ja, min Broder opholder sig her. - Han har været her i mere end 20 Aar ---

Clennam nikker, - ser med voksende Interesse hen mod William Dorrit og Datteren.

68.

Ved Pumpen. – William Dorrit lægger med et velvilligt Smil sin Hånd på Datterens Arm og skal netop te at gå ben mod sin Bolig, da gamle Chivery – Arrestforvareren – kommer forbi og hilser meget ærbödigt. Gældsfangen gengælder nådigt, men ret overlegent den andens Hilsen og efter at have vekslet et Par Ord med ham, – siger han med en beklagende Gestus:

Tekst: De undskylder, min gode Chivery, – men min Datter har lige meddelt mig, at mit Aftensmåltid venter mig!

Han hilser ret sködeslöst og går sammen med lille Dorrit.

69.

Del af Fængselsgården, hvor Frederik Dorrit og Clennam står. – Den Gamle vender sig mod Clennam og siger med Stolthed:

Tekst: De forstår sikkert, at min Broder ikke er nogen almindelig Gældsfange. Man kalder ham "Marshalsea – Fængslets Fader" – og man kan godt kalde Amy dets Datter, for hun er nemlig født her!

Clennams Interesse stiger yderligere, og han kommer med et Spörgsmål. Frederik Dorrit nikker, – peger mod en Træbænk, der står ved Muren lige bag dem, og han og Clennam sætter sig så. – Den Gamle stirrer tankefuld frem for sig og fortæller så:

Tekst: Nogle Måneder efter at min Broder var flyttet herind med sin Kone og deres to Börn, kom min Broderdatter Amy, – hende, De kalder lille Dorrit, – tre Verden – – –

Han fortæller videre. – Billedet toner bort.

70.

Dorrits Sæulse i Marshalsea som det var kort efter Indflytningen. – Mellem det ret pauvre Indbo er enkelte Ting, der ser ud til at stamme fra et bedre Hjem, men Sæulset gör dog et alt andet end byggeligt Indtryk. – Doktoren (et forhutlet og lurvet klædt Individ, der også er Gældsfange)

fører William Dorrit hen til Sengen, hvor Mrs. Dorrit ligger. – Et sjudsket Kvindemenneske, en typisk Madamtype – Mrs. Baugham – lægger netop et nyfødt, svøbt Barn ned i Moderens Arme. Mr. Dorrit ser med Stolthed og Rørelse på Moder og Barn.

71.

Nærb. af den Nyfødte i Moderens Arme.

72.

Del af Dorrits Værelse med Sengen og Døren. – Mr. Dorrit har Tårer i Øjnene af Sindsbesægelse, – han gnider ustandselig sine Fingre, – kommer pludselig i Tanke om noget – og skynder sig hen til Døren og lukker denne op. – Udenfor står Frederik Dorrit med lille Fanny og lille Tip – og William Dorrit skynder sig at vinte dem ind for at de kan betragte Vidunderet. – Så kommer Mr. Dorrit påny i Tanke om noget – og får diskret trukket Mrs. Baugham med hen i en Krog.

73.

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. Baugham i en Krog i Nærheden af Sengen. – I en forlegen og noget nervøs Tone siger Mr. Dorrit:

Tekst: Hvorledes med den lille – hun – Forretning, De lovede at besørge for mig – –

Der går et Lys op for Mrs. Baugham, – hun nikker: "Er i Orden!" – og fisker en Låneseddel og et Par Mønter af Kjolelommen og lister dem over i Mr. Dorrits Hånd. – Han kaster hastigt et stjålent Blik ned i sin Hånd.

74.

Nærbillede af en Laaneseddel og to Guineastykker i Mr. Dorrits Haand.

75.

Del af Dorrits Værelse med Sengen. Mr. Dorrit stikker Laaneseddelen og Pengene i Lommen og gaar hen til Doktoren, der nu er færdig med at pakke sin molesterede Instrument sammen. Han tager et af Pengestykkerne op af Lommen og trykker det med en flot Gestus i Haanden paa Lægen, der griner tilfreds, fremsnøvler en Tak og gaar. Mr. Dorrit synker ned ved sin Hustrus Seng, ser kærligt paa hende og kysser hendes Haand. Billedet toner bort.

76.

Ved Træbænken i Fængselsgaarden. Frederik Dorrit tier, sidder et Øjeblik og stirrer drømmende frem for sig, medens han tænker paa Tiden, der svandt. Saa tilføjer han:

Tekst: Aarene gik, hans Kone döde, og Börnene voksede op. Takket være Amys ~~Tilsyn~~ Omsorg kom han til at före en ret tålelig Tilværelse. Men han ved intet om, at hun går ud og syer – lige så lidt som han aner, at hendes Söster Fanny er Danserinde ved det Teater, i hvis Orkester jeg spiller... Han er så forfærdelig fölsom---

Clennam nikker forstående. Frederik Dorrit vil tage sig en Pris, men får i det samme Øje på uzen i Fængselsgården og vinker til Vedkommende. Clennam følger Retningen af hans Blik.

77.

Andet Sted i Fængselsgaarden. En ung Mand, der er omkring de 25, driver langsomt over Gaardspladsen og hen mod Huset, hvor Dorrit bor. ~~Fængselsbygningen.~~ Han har lagt Mærke til Frederik Dorrits Vinken og nikker til ham.

78.

Ved Træbænken i Fængselsgaarden. Clennam ser spørgende paa Frederik Dorrit, der forklarer, idet han gør en Bevægelse i Retning af den unge Mand:

Tekst: Det er min Broder Wiliams Søn Tip. Han har haft Uheld med sig, ~~i en Vestehandel, den~~ stakkels Dreng, og er nu ogsaa Arrestant her. Det maa hans Fader selvfølgelig heller ikke faa at vide!

(Tip.. .....)

Han tier og rømmer sig. Tip kommer hen til Bænken, og hans Farbroder forestiller ham for Clennam. Han siger saa noget, idet han gør en Bevægelse hen mod Fængselsbygningen. Clennam nikker og følger de to Slægtninge hen til Huset.

79.

Ved Indgangen til Huset, hvor Dorrit bor. ~~Fængselsbygningen.~~ Frederik Dorrit og Tip gaar ind, fulgt af Clennam.

80.

Dorrits Værelse i Marshalsea-Fængslet. Trods de tarvelige Møbler har Værel-

set et helt andet Præg af hjemmelig Hygge, end i Tilbageblikket. Der er Tæppe paa Gulvet og Gardiner for Vinduet. Paa de af en uøvet Haand malede Vægge hænger nogle enkelte Billeder, og nogle Hylder er slaaet op. Mr. Dorrit sidder ved Bordet, paa hvilket der er en ren Dug, og skal til at begynde sit Aftensmaaltid. Lille Dorrit varter ham op, - pakker den lille Pakke op, hun har haft med fra Mrs. Clennams Køkken, og lægger Koteletterne og Ægget paa Assietter foran Faderen, som med en særdeles tilfreds Mine betragter Anretningen. En Banken paa Døren faar ham til at vende sig og raabe "Kom ind" - og Frederik, Tip og Clennam viser sig. Lille Dorrit farer sammen, da hun ser den fremmede Gæst.

~~81.~~ 81.

Nærbillede af lille Dorrit, der rødmende og genert ser paa Clennam.

82.

Nærbillede af Clennam ved Døren. Med et venligt og forstaaende Blik og en svag, opmuntrende Haandbevægelse betyder han den unge Pige, at hun kan være ganske rolig og trygt stole paa ham.

I 97

83.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Frederik Dorrit fører Clennam hen til Bordet og præsenterer ham for Broderen, der rejser sig:

Tekst: De er velkommen i Marshalsea, Sir. Jeg har modtaget mange Gentlemen indenfor disse Mure!

Han betyder Clennam, at han skal sætte sig og tager saa selv Plads. Efter at Gæsten med en let Hovedrysten har afslaaet at spise med, begynder han sit Maaltid, stadig opvartet af Datteren.

84.

Tekst: Lille Dorrit havde en Tilbeder. Selv i det skumle Marshalsea udsendte den evig unge Bueskytte nu og da nogle fjerløse Pile fra en skimlet Bue.

I 239

Arrestforvarerens Tjenesterum. Den gamle Chivery [illegible] sidder [illegible] og ryger sin Aftenpibe og læser sin Avis. Hans Kone, der har travlt med noget Haandarbejde, følger med en Moders kærlige Blikke Sønnen John, der sidder paa en Stol foran Kaminen og stirrer ind i det flammende Baal. [illegible]

85.

Tekst: John Chivery var Søn af Arrestforvareren, og hans Fader haabede, naar Tidens Fylde kom, at efterlade sin Søn en uplettet Fængselsnøgle i Arv.

I 239

Nærbillede af John foran Kaminen. Han sukker dybt og stirrer med en lyksalig Mine drømmende frem for sig.

Tekst: I Aanden saa han sig som lille Dorrits Mand glide ned ad Tidens Strøm i idyllisk, huslig Lyksalighed, til det sidste, uafvendelige Punktum for al Jorderigs Herlighed var sat - - -

Hans Øjne bliver fugtige, og hans Ansigt faar et sentimentalt og andægtigt Udtryk. Billedet toner bort.

86.

Blomstersmykket Gravsted paa en Kirkegaard, der er prydet med en Gravsten og et Utal af Kranse.

Billedet toner over i:

87.

Nærbillede af Gravstenen, paa hvilken der med gyldne Bogstaver staar:

HERUNDER HVILER JOHN CHIVERY - I 60
AAR ARRESTFORVARER OG I 50 AAR OVER-
ARRESTFORVARER VED MARSHALSEA-FÆNGS-
LET. ALMINDELIG AGTET FORLOD HAN DET-
TE LIV [redacted] I EN ALDER AF
84 AAR.
SAMT HANS INDERLIGE ELSKEDE HUSTRU
AMY, FØDT DORRIT, DER IKKE FULDT 48
TIMER OVERLEVEDE TABET AF HAM, OG
SOM OPGAV SIN AAND I MARSHALSEA-FÆNGS-
LET.
DER VAR HUN FØDT, DER LEVEDE HUN, DER
DØDE HUN.

Billedet toner bort.

88.

~~Dagligstuen hos~~ Arrestforvareren. Tjenestenim. John sukker atter hjerteskærende. Hans Moder nikker til ham, forstaaende og fortroligt:

Tekst: Jeg ved, hvad Du tænker paa, min Søn, og vor Velsignelse har Du - - -

Hun vender sig mod sin Mand og tilføjer:

Tekst: Ikke sandt Far! Du har jo ofte sagt, at Johns Udsigter til at få Embedet efter Dig vil styrkes betydeligt ved en Forbindelse med Datteren af Marshalsea-Fængslets Fader!

Arrestforvareren nikker og giver med en Grynten sit Bifald til Kende.

89.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit, som nu er ved at slutte sit Maaltid, taler med megen Værdighed til den opmærksomt lyttende Clennam:

Tekst: Det er jo Deres første Besøg her, saa De ved maaske ikke, at det sjældent hænder, at nogen - som indtager en Stilling i Samfundet - kommer her uden at blive mig forestillet!

I 98

90.

Nærbillede af Frederik Dorrit, som beundrende lytter til Broderens Ord og med Stolthed tilføjer:

Tekst: Mangen en Dag er op mod halvtredsindstyve blevet min Broder forestil-
I 98 let - og under Retsterminen er der ofte en hel Audiens!

91.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit nikker naadigt og bekræftende og erklærer med et meget sigende Blik:

Tekst: Og man viser mig megen - speciel Opmærksomhed! Det hænder saaledes ikke saa sjældent, at Folk, som kommer herind, ønsker at byde Ste-
I 99 dets Fader en eller anden lille Erindring - ofte - hm. - i Form af Penge. Naturligvis altid paa en diskret Maade.....!

Han taler videre. Lille Dorrit, der ser forpint ud, lægger sin Haand paa hans Arm med en stum, halvt undertrykt Bøn og ser forlegen til Siden. Pludselig standser Mr. Dorrit i sin Tale, han har hørt Døren gaa og ser hen mod den. Et godmodigt Smil opklarer hans Ansigt, og han siger:

Tekst: Det er Fanny, min ældste Datter, Mr. Clennam! Porten bliver snart
I 100 lukket, og hun kommer for at sige Godnat!
(Fanny.....)

Han vinker velvilligt til Fanny.

92.

Nærbillede af Fanny i Døren til Dorrits Værelse. Hun er en ung, køn Pige, koket, mindre enkel i sin Paaklædning og betydelig mere bevidst i sin Optræden end lille Dorrit. Fanny vinker igen, og man lægger Mærke te, at hun har et ret prangende Armbånd om det ene Håndled.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Fanny kommer hen til Bordet, hilser paa Clennam, nikker til Faderen og siger:

Tekst: Jeg skal bare hente den ~~Dragt~~ Kjole, som Amy har ~~gjort~~ lovet at gøre i Stand for mig, Far!

93.

Dorrits Værelse. - Hun sender sig te lille Dorrit, der nikker, - og hvis Øjne hænger ved Søsterens Armbånd. - Fanny nikker koket Farvel, hvidsker te Frederik Dorrit, idet hun går hen mod Døren: ~~Vi må skynde os Onkel, hvis vi ikke skal~~
Tekst: Vi må skynde os, Onkel, hvis vi ikke skal komme for sent på Teatret!

~~komme forsent på Teatret!~~" Den gamle Mand nikker og tager Afsked, medens de to unge Piger skynder sig ud.

94.

Ved Fængslets Udgang. John Chivery staar og ringer paa en Klokke, der er anbragt paa Væggen.

95.

Dorrits Sæulse. – Frederik Dorrit forsvinder ud af Døren, – de andre lytter, og William Dorrit siger:
Tekst: Beklager meget, at jeg allerede må give Afkald på Deres – hun – særdeles behagelige Selskab, – men det er Signal til, at de Besøgende skal gå!
Clennam rejser sig, – Fader og Søn veksler et forstående Blik – og med en opmuntrende Grimace forsvinder Tip. Da han er gået, siger Clennam med et Par Ord Farvel til Mr. Dorrit og stikker noget i Hånden på ham. Den gamle Herre kaster et hastigt Blik ned mod sin Hånd.

96.

Nærbillede af et Par Guineastykker i Mr. Dorrits Haand.

97.

Del af Dorrits Værelse med Indgangsdøren ~~xxxxxxxxx~~ og Bordet. Mr. Dorrits Ansigt klarer op, og han fremmumler en Tak til den forlegne Clennam, der faar travlt med at komme ud. Den gamle Herre ser med Velvilje efter ham og klingrer med Mønterne i Haanden.

98.

Tekst: På Kvisten i Arrestforsarerhuset havde lille Dorrit – denne ~~Bur~~ forunderlige, i Fangenskab opfødte lille ~~Bur~~ Fugl, – fået overladt et bestedent Bur. ~~overladt~~
Lille Dorrits Kvistsærelse. – Lille Dorrit giver Fanny Pakken eller Asken med Kjolen, – ser på Søsteren med bedrøvede Øjne og spørger så:

Tekst: Vil Du ikke sige nok mig, hvem der har givet Dig det Armbånd, Du har på i Dag, Fanny?

Fanny ler: "Ih, hvor er Du nysgerrig!" - ~~men da hun ser, hvor bedrøvet Sisterens Mine er - og forstår, at det er en Sag, der øjensynlig ligger hende meget på Hjerte, - siger hun:~~

~~Tekst: Skal vi sige, at jeg har fået det af en rig og meget fornem Dame! - Så det behøver Du slet ikke at spekulere over, Du lille bekymrede Var!~~

Hun kysser leende Sisteren og skynder sig ud. - Lille Dorrit ser ~~forbrivlet~~ uroligt efter hende, - ~~hun hvor ikke, at Fanny har sagt hende Sandheden~~, og med et Suk går hun ud af Døren.

99.

Arrestforvarerens Tjenesterum. - Fanny kommer ned te den ventende Onkel Frederik, og de lukkes ud af gamle Chisery. - Lille Dorrit kommer fra den Dør, der fører op te hendes Værelse, og går hen mod Døren te Fængselsgården, - ved hvilken John Chisery står. - Han lukker hende ud og modtager som Tak et venligt Vik, hvad der hensætter ham i en sand Lyksalighedstilstand. - Han kigger ud af Døren efter hende.

100.

Fængselsgården foran Indgangen te Arrestforv.s Tjenesterum. - Clennam, der ventende går frem og tilbage, skynder sig hen te lille Dorrit. Hun standser, - ser ængsteligt og rødmende på ham. Han siger:

Tekst: Tilgiv, at jeg kommer herhen. Jeg gjorde det for at se, om jeg ikke
I 101 paa en eller anden Maade kunde vise Dem og Deres Familie en Tjeneste!

Den unge Pige ser undrende paa ham, men hans trofaste og venlige Blik forøger den Tillid, hun fra første Færd har næret til ham. Han fortsætter:

Tekst: Og hvad jeg i den korte Tid har set her, har i høj Grad forøget mit
I 101 inderlige Ønske om at blive Deres Ven!

Lille Dorrit nikker, og det varer lidt, før hendes Forlegenhed lægger sig. Clennam forstaar hende, ser stille og ærbødigt paa hende. Hun tager sig sammen og siger:

Tekst: Jeg haaber bare, at De ikke vil misforstaa min Fader. De maa ikke dømme om ham, saaledes som De dømmer om andre udenfor Porten. Han har været her saa længe!

I 113

Clennam nikker forstaaende: "Vær overbevist om, at jeg aldrig skal være haard eller uretfærdig mod ham i mine Tanker!" Lille Dorrit kommer pludselig til at tænke paa, at hendes Ord maaske kan opfattes, som om hun vilde dadle Faderen, og der er en vis Stolthed over hende, da hun fortsætter:

Tekst: Ikke fordi han har noget at skamme sig over for sin egen Skyld. Han er mere afholdt end nogen anden. Han er langt mere anset end Inspektøren selv!

I 114

Clennam ser paa hende med Beundring i Blikket.

101.

Tekst: Har Stolthed nogen Sinde været uskyldig, var den uskyldig hos lille Dorrit, da hun gjorde sig til af sin Fader. Clennam forstod den Bevægelse, der kom op i hende, - han ærede den og tav.

I 101 e 114

Nærbillede af Clennam, der tankefuld staar og ser paa den unge Pige, og hvis Øjne skinner af Begejstring og Beundring.

102.

Nærb. af John Chivery i Døren tre Arrestforv.s Tjenesterum. - Han stirrer med et smerteligt Blik ned mod Clennam og lille Dorrit. - For første Gang føler han, hvad det vil sige at være jaloux - og med et tungt Suk trækker han sig tilbage og lukker Døren.

103.

~~Ved Døren~~ Fængselsgården, ved Indgangen til Arrestforvarerens ~~Bolig~~ Tjenesterum. Lille Dorrits Øjne er fugtige, og hun ser taknemmeligt og tillidsfuldt paa Clennam, der siger:

Tekst: Jeg føler nu, at jeg tør spørge Dem lidt mere angaaende Deres Fader. Det er jo ganske meningsløst, at han opholder sig her. Tror De ikke, at man kan faa en Ordning med hans Kreditorer ~~er til at tale med.....~~

Lille Dorrit ryster paa Hovedet:

Tekst: Det er haabløst, men selv om det lod sig gøre, hvorledes skulde det saa gaa med Fader. Han er vant til Livet her og vilde vist aldrig finde sig til Rette udenfor!

I 116

En Hulken faar hendes spæde Skikkelse til at skælve, og hun fortsætter:

Tekst: Bare det, at han fik at vide, at Fanny og jeg fortjener lidt, vilde være en ny Sorg for - vor gode, gode Fader!

Clennam nikker eftertænksomt og tilføjer:

Tekst: Men at Deres Broder blev fri, havde De vel intet imod?

Hun nikker glad: "Nej, selvfølgelig, - men det er håbløst!" - Det mener Clennam dog ikke, - han tager Afsked med hende, trykker hendes Hånd og går. - Hun bliver stående og ser efter ham, - et lykkeligt og taknemligt Smil spiller om hendes Læber. - I det samme kommer et stort og klodset Kvindemenneske på ca. 28 Aar te Syne i Døren te Tjenesterummet, - og da hun får Øje på lille Dorrit, skynder hun sig ned ad Trinene med en sådan Fart, at hun snubler, falder og spreder Indholdet af en stor Kurv med Kartofler, som hun har i Hånden, ud over en Del af Gårdspladsen. - Lille Dorrit hjælper hende op og siger:

Tekst: Men Maggy, hvor Du dog er et klodset Barn!

(Maggy .....)

104.

Nærbillede af Maggy, hvis Ansigt bliver et stort og godmodigt Smil, og som ser paa lille Dorrit med sine store, vandklare og næsten farveløse Øjne, af hvilke det ene er helt blindt. Hun er næsten skaldet og har en stor, hvid Kappe paa, der er forsynet med en Mængde tætte Strimler, som idelig flagrer omkring, men som nogenlunde skjuler hendes Skaldethed. Formedels Kappen har hendes gamle, sorte Hat saa vanskeligt ved at blive siddende paa hendes Hoved, at den hænger om hendes Hals som et Zigeunerbarn. Hendes fattige Dragt har iøvrigt en stærk Lighed med Tang med enkelte, kæmpestore Teblade imellem.

I 118 (Billede I 121)

~~147~~. 105

Del af Gården, - ikke for Døren til Tjenestemmet.
~~Udenfor Porten til Marskalsea-Fængslet.~~ Maggy tager lille Dorrits lille Haand mellem sine store Næver og kærtegner den, idet hun mumler:

I 118 Tekst: Lille Moder, lille Moder!

Lille Dorrit nikker smilende og hjælper Maggy med at samle Kartoflerne op, hvad det stakkels Menneske ikke selv har let ved.

106

Ved et Forstadsteaters Kunstner-Indgang. - Her går en meget pralende klædt Dandy, der nærmest ligner en overfed eller stærkt gepustet Dreng, frem og tilbage. Nogle enkelte Skuespillere går ind i Teatret. - Frederik Dorrit og Fanny kommer, - over Dandyens alt andet end begavede Træk lejrer sig et idiotisk-forelsket Smil, og han hilser henrykt og betaget. - Onkel Frederik går forskræmt viden om ham og forsvinder ind ad Døren, men Fanny bliver stående.

107

Tekst: Mr. Edmund Sparkler, en af den fine Verdens mange Dagtyve, var mere forelsket i Fanny, end hun bröd sig om - - -

(Mr. Sparkler - - - - -)

Nærb. af Sparkler og Fanny. - Han taler södt og indsmigrende til hende, - men hun gör et Kast med Nakken og lader ham vide, at han har at holde sig på Afstand fra hende for Fremtiden. - Hvorefter hun vender sig fra ham.

106.

Ved et Forstadsteaters Kunstner-Indgang. – Hun vender ham Ryggen og forsvinder ind i Teatret. – Han er fuldstændig sönderknust og sætter forfjamsket på Knoppen, der smykker hans Spanskrórsstok.

107.

Del af Mr. Dorrits Værelse. Mr. Dorrit har lagt sig, – han ligger og vender og drejer sig i Sengen, og han har sin mest utaalmodige og krænkede Mine paa. Han hører nogen nærme sig, sætter sig op i Sengen, trækker Nathuen bort fra sit misfornøjede Ansigt og siger i en klynkende Tone til Amy, der er kommen hen til Sengen:

Tekst: Endelig faar Du Tid til at se til din gamle, ulykkelige Fader – den stakkels Gældsfange, der lever af Almisser og Levninger, – den elendige, vanærede Usling!

I 258

Amy synker paa Knæ ved Siden af Sengen og strækker sine Hænder op mod Faderen: "Det maa Du ikke sige, Far!" – Men han bliver ved at klage:

Tekst: Og jeg var dog engang ung og rig, og Mennesterne misundte mig. Den Gang så jeg ikke ud som nu!

Han strækker hæftigt Hånden mod Himlen, som om han vilde rette en Anklage mod denne. Lille Dorrit lægger sin Hånd på hans Arm, men han stöder den bort:

Tekst: Medmindre mit Ansigt, når jeg snart er död, får sit tidligere udseende tilbage – man siger jo, at sligt undertiden hænder – vil mine Börn aldrig have set mig!

Lille Dorrit farer sammen med fortvivlet Ansigt – og hvisker: "Fader, Fader!" – Efterhånden giver han efter for hendes Kærtegn og lader sit grå Hoved hvile mod hendes Kind. – Han lukker Øjnene.

110.

Tekst: Som om hun havde begået en Uret mod ham, som al hendes Ømhed næppe engang kunde afsone, sad hun ved hans Seng til Solen lyste på Ansigtet på Siden, og hun spurgte sig selv, om han mon nu så ud, som

(31.)

i sin Lykkes og Velnügts Dage.
Ved Sengen i Mr. Dorrits Værelse. – Lille Dorrit, der trykker Faderens Hånd mod sin Kind, ser med kærlige og tårevædede Øjne på den gamle Mand, der sover trygt. – Hvidselig slår Angsten ned i hende, – hun folder Hænderne og beder:
Tekst: Aa Gud, lad ham ikke dø fra mig! Se i Nåde ned ~~på~~ til min hårdt provede, så forandrede, kære, kære Fader ---
Hun bliser ved at bede. – Afblændning.

Slut på 2. Akt.

(31a)

TREDIE AKT.

111

Tekst: En sildig, Efteraarsaften kom en enlig Vandrer til det lille Værtshus "Daggryet" i Chalons for at søge Nattelogis.

Optoning af Gaden foran det forfaldne Værtshus, paa hvis Skilt man ser Resterne af en ubehjælpsom malet opgaaende Sol. En enlig Vandrer, der er indhyllet i en vid Kappe, gaar fra Billedets Forgrund hen mod Værtshuset. Hans Sko er udtraadte, og hans Klæder tilsmudsede. Paa Ryggen har han en gammel Lammeskindstværsæk og i Haanden en plump, afbarket Stok. Han gaar hen til det snavsede Vindu ved Siden af Indgangsdøren, kaster et Blik ind i Skænkestuen og bliver så tøvende stående.

112

Skænkestue i "Daggryet." – Ved et Bord for Enden af et stort Billard, der står midt i Stuen, sidder fire Mandfolk og drikker og larmer, – en femte spiller Billard med Flintwicks Dobbeltgænger, Efraim, som er meget anløbet og opsmit. Tærtinden, der sidder med sit Sytøj bag Skænken, på hvilken der pranger støvede Flasker med Vin og Frugtsafter, Kurve med Kager samt blyforede Skyllekar til Glassene, taler med en høj Fyr, som har en Avis i Hånden. Efraim, der står ved Enden af Billardet foran Drikkebrødrenes Bord, gør et heldigt Stød og vender sig triumferende mod Selskabet.

113

Ved Bordet for Enden af Billardet. – Selskabet ved Bordet tiljubler Efraim deres Begejstring. Han nikker overmodigt, tager sit Glas og hilser på Selskabet – for så at vende sig mod Skænken og råbe til Tærtinden, at hun skal komme med flere Drikkesarer.

114

Skænkestuen. – Fyren ved Skænken fordyber sig i en Avis, – Tærtinden skynder sig hen til det urolige Selskab med

et Par Flasker Vin, og i det samme kommer den enlige Landrer ind (stadig med Ryggen mod Tilskuerne) Han går hen og sætter sig ved et tomt Bord, der står foran Kaminen, ved Billardets ene Langside. – Værtinden kommer hen til ham, modtager hans Ordre og går så hen til Skænken. Efraim har genoptaget sit Billardspil. – Fyren med Avisen læser uoget, der får ham til at give sin Forbitrelse Luft i et harmfuldt Udråb.

115.

Ved Disken i Skænkestuen. Værtinden ser spørgende og nysgerrig paa Avislæseren, der raaber:

Tekst: Nu er Fanden løs i Marseille! Hustrumorderen Rigaud er frikendt – af Mangel paa Bevis, kan jeg regne ud!

116.

Ved Bordet ~~bag~~ foran Kakkelovnen. Den Fremmede vender sig langsomt om, og først nu ser man, at det er Monsieur Rigaud. Der tændes et hadefuldt Glimt i hans Øjne, idet han kaster et Blik paa Avislæseren,-saa vender han sig igen, tager sin Kappe af og smider den ovenpaa Tværsækken paa Gulvet. I det samme kommer Værtinden hen og sætter noget Mad og en Flaske Vin foran ham. Han skænker sig hurtig og febrilsk et Glas Vin, tømmer det i ét Drag og tager saa fat paa Maden. Værtinden gaar tilbage til Disken.

117.

Del af Skænkestuen med to Sider af Billardet og Svirebrødrenes Bord. – Mændene ved Bordet har interesseret sendt sig mod Disken og diskuterer Nyheden med Avislæseren. Selv Billardspillerne har gjort en Pavse. Værtinden kommer hen til Disken og giver sit Besyv med:

Tekst: Det var en skændig Usling, som ~~vigtig~~ fuldt ud havde fortjent den Skæbne, han var så heldig at undgå!

De andre giver hende højrøstet Ret.

118.

Ved Bordet ~~bag~~ foran Kakkelovnen. Med en skyldbetynget Mine og et skulende Blik tømmer Rigaud paany sit Glas og tænder sig en Cigaret.

117.

Del af Skænkestuen med Billardet og Rigaüds Bord. – Efraim og hans Medspiller har genoptaget Billardspillet. – Den förstnævnte, der er kendelig påvirket af det han har nydt, kommer hen til den Side af Billardet, ved hvilken Rigaüds Bord står, og gör et Stöd, men fumler sådan i det, at han med Bagenden af Köen kommer til at sælte Rigaüds Flaske Vin, så Indholdet flyder ud. – Eventyreren farer op med en Ed, – og Efraim sender sig forskrækket om mod ham.

~~118~~ 120

Ved Rigaüds Bord. – Rigaüd giver ondt af sig: "Hvad Dokker er Meningen med at sælte min Flaske, gamle Klodsmajor!" – Efraim ser ængstelig på den anden, – tager sig dog sammen og siger flot:

Tekst: Tag den med Ro, Sir! Her er nok af Drikkesarer, og De er min Gæst i Aften!

Han tager en Tegnebog frem fra Brystlommen, men kommer derved til at rive en i et Lommetörklæde indstöbt Genstand med op, og den falder klingrende på Gulvet. – Rigaüd bukker sig, tager den op og kaster et hurtigt, granskende Blik på den.

~~119~~ 121

Nærb. af det i et Lommetörklæde indhyllede Skrin, – som Flintwich i sin Tid overgav i Efraims Faretægt. Törklædet er delvis gået op, så man ser noget af Skrinet.

122

Ved Rigaüds Bord. – Rigaüd kigger på Skrinet: "Færdisager, – kan jeg forstå!" – Den anden river hæftigt Skrinet til sig, og gemmer det, medens han mumler noget mellem Tænderne. Rigaüd ser lurende på Efraim, der tager sig sammen og gentager Invitationen. Eventyreren nikker, tager uden videre Manden under Armen og går sammen med ham hen til Bordet, hvor Drikkelaget foregår:

129.

Ved Efraims Bord. – De to Mænd kommer hen te Bordet, hvor de andre gör Plads for dem. – Rigaud bliver forsynet med et stort Glas Vin og hilser ~~fra~~ med et djævelsk Grin først på sin Vært, der har taget Plads ved Siden af ham, og så på de andre. – Afblænding.

122.

Optoning af Gaden udenfor "Daggryet." – Det er Nat. – En mörk Skikkelse klatrer ned fra et 1ste Sals-Vindu ved at klynge sig te Stangen, der bærer Skiltet. – Da han er kommen ned på Gaden, drejer han Hovedet, og i Måneskinnet genkender man Rigaud. – Han tager Flintwich' Skrin frem, – betragter det et Øjeblik med et triumferende Smil, gemmer det ~~sig~~ så atter på sig, skynder sig videre ned ad Gaden og opslüges af Mörket. – Afblænding.

123.

Tekst: Medens John Chivery afventede det Tidspunkt, da han skulde overtage Fængselsnøglen efter Faderen, hjalp han sin Moder med at forestaa en lille Tobakshandel, der laa ~~i Nærheden af~~ over for Fængslet.

I 240

Optoning af den lille Tobakshandel, der ligger i Gaden udenfor Fængslet. Forretningen er af en alt for beskeden Natur til at kunne holde en Højlænder i Legemsstørrelse som Skilt, men har kun en mindre Udgave, som er anbragt paa en Hylde ved Siden af Døren, og som ligner en falden Engel, der har fundet det nødvendig at tage Skørt paa. – Gamle Chivery går hen mod Bütikken.

124.

Tekst: ~~Da det imidlertid var Søndag, og der altsaa ikke var noget at gøre i Forretningen, beredte John sig – som han altid plejede om Helligdagene – at gøre sin Hjertes Dame og hendes Familie sin Opvartning.~~ Som John hver Søndag havde for Skik, beredte han sig også denne Søndag til at göre sin Hjertes Dame sin Opvartning, i det skønne Håb om at han denne Dag skulde få Mod te at fri.

Bagsærelse te Cigarbutikken. – John står foran Spejlet.

~~Han~~ Han er iført en med gyldne Blomsterstilke broderet Silkevest og et Par Benklæder, der er i den Grad dekoreret med Striber paa Siderne, at hvert Ben ser ud som en trestrænget Luth, og er netop ved at arrangere et Halstørtörklæde med lillafarvede Fasaner på gulbrun Grund. – Moderen, der står ved Siden af ham, ~~kommer fra Butikken med en blommefarvet Herrekjole, der er udstyret med en mægtig, sort Flöjlskrave. – Han~~ hjælper ham i den blommefarvede Kjolen, – betragter ham med moderlig Berundring og tager så hans höje og hårde Stadshat, hans hvide Allmushandsker og hans Spanskrörsstok. – John går ind i Butikken, fulgt af Moderen, der bærer Resten af hans Udstyr.

125.

I Cigarbutikken. Butikken er lille og tarvelig, og Lageret bestaar af nogle smaa Krukker med Tobak, nogle smaa Kasser med Cigarer, et lille Forraad af Piber, et Par smaa Krukker med Snus og et skohornslignende Instrument til at øse op med. Paa Disken staar en primitiv Vægt. – Gamle Chivery står herude, da John og Moderen kommer. Han berundrer og – så Sonnens Elegance. – John stikker nogle Cigarer ned i en Papirspose, pütter denne i Lommen og får så af Moderen overrakt Hatten, – Handskerne samt Spanskrörsstokken, der er så stor som en lille Vejviser og forsynet med en Elfenbenshånd som Knap. – John nikker Farvel te de stolte Forældre – og går hen mod Dören, fulgt af Faderen.

128.

Tekst: Ogsaa den Dag gav Mr. Chivery – hvad han ~~ogsaa~~ saa ofte havde gjort ~~de foregaaende Søndagmorgener~~ sin Søn, hvad han kaldte "et heldigt Puf",

I 242 som en Anbefaling til Fru Fortunas Gunst. ~~i Haab om, at John omsider skulde faa Mod til at erklære sig og vende hjem med Sejr.~~

Uden for Cigarbutikken. – John kommer frem i Dören, og Faderen sender ham med et let Spark bagi ud på Gaden... John er ved at tabe Balancen, – men ranker sig dog hurtigt og går over mod Fængselsporten. Afblændning.

Hans Forældre står i Bütiksdøren og ser med stolte Miner efter ham. - Mr. Chivery gnider sig i Hænderne: "Dä kan tro, Mor, - i Dag går det, som det skal!" - Hans Kone ~~nikker~~ smiler bredt og nikker.

127.

Tekst: Der var mange Besøgende i "Marshalsea" den Dag, og Fængslets Fader gav en særdeles indbringende Audiens.

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea-Fængslet med Udgangsdøren. Mr. Dorrit ~~giver Audiens til~~ tager Afsked med to Personer, ~~af hvilke den ene er en Fyr, der er klædt i en lurvet Slaabrok og utvivlsomt hører til de faste Beboere, hvorimod den anden er en Gæst udefra. De to rejser sig for at gaa, - Manden i Slaabrokken~~ han har givet Audiens. Den ene af disse, der er i Slaabrok og hører te Gårdens Beboere giver sin Ledsager et Puf i Siden, og denne skynder sig saa med at stikke et Par Mønter til Mr. Dorrit, idet han kommer med et Par udsøgte Artigheder. Den gamle Herre nikker velvilligt og anerkendende og betyder Giveren, at han skal lægge Pengene paa Bordet, hvad denne saa ogsaa gør. Mr. Dorrit rejser sig og rækker med sit mest forbindtlige Smil Gæsten Haanden, - og bemeldte Herre og hans Ledsager går. - Mr. Dorrit sætter sig ved Bordet, - vender og drejer Pengene, - hører så nogen ved Døren og råber "Kom ind." - John Chivery træder ind, river Hatten af, gaar hen til Bordet og bukker paa sin allerærbødigste Maade. Uden at rejse sig rækker Mr. Dorrit ham med et naadigt Smil Haanden, - den unge Mand fisker Cigarposen frem, tager Cigarerne ud af den og rækker dem med et nyt Buk til sin Tilbedtes Fader. Denne nikker med et Smil, der straaler af Velvilje, - gør en Bevægelse mod Kaminhylden:"Læg dem der, John!" Han gør det skyndsomt og gaar saa atter hen til Fængslets Fader, der med en Haandbevægelse beder ham tage Plads i en af Lænestolene. Ynglingen vil dog ikke tage Plads, men ryster paa Hovedet.

130.

Nærbillede af John Chivery ved Bordet. John snurrer genert sin store Hat rundt paa sin venstre Haand, - faar omsider Mod til at sige:

Tekst: Hvordan - hvorledes har Miss Amy det?

131.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit ser paa John med en Antydning af et muntert og forstaaende Smil og siger saa:

Tekst: Tak, min Datter har det udmærket. Hun er lige gaaet ud paa Jernbroen for at trække frisk Luft!

I 145

132.

Del af Dorrits Værelse med Bordet og Udgangsdøren. John smiler genert:"Tak, - og nu maa jeg nok sige Farvel, Sir!" I det samme banker det paa Døren, og paa Mr. Dorrits værdige "Kom ind", træder tre ~~ind, der træder til det Sel~~ nye Audiensvigende ind.

~~skab, som John passerede i Fængselsgaarden~~. Den gamle Herre byder med et venligt Nik John Farvel og ser hen mod de nye besøgende, der staar indenfor Døren.

133.

Nærbillede af Mr. Dorrit, som uden at tage Blikket fra de tre indtrædende, siger:

I 245 Tekst: Meget forbunden for Deres lille Erindring, John!

134.

Del af Dorrits Værelse med Bordet og Udgangsdøren. Mr. Dorrit nikker endnu engang til John, der gaar ud, og han rejser sig saa for at give Audiens til de nye Gæster.

135.

Paa Jernbroen over Floden udenfor Marshalsea-Fængslet. Stedet henligger i Søndagsstilhed, og der er kun meget faa spadserende. Lille Dorrit staar i dybe Tanker og stirrer over Rækværket ned mod Flodens solglitrende Vande, og saa hensunken er hun i sine Drømmerier, at hun ikke lægger Mærke til John Chivery, der kommer helt hen til hende. Han ser paa hende med undseelige og kærlige Blikke, samler alt sit Mod og nævner hendes Navn. Hun studser, ser forskrækket paa ham og næsten med Mishag, men tager sig dog sammen og hilser venligt paa ham, medens han genert og ulykkelig fremstammer:

Tekst: Miss Amy, jeg tog mig den Frihed at gaa denne Vej, fordi Mr. Dorrit,

I 245-246 da jeg nylig hilste paa ham, ytrede, at De - - -

Lille Dorrit farer atter sammen og vender sig bort fra ham.

136.

Nærbillede af Lille Dorrit, som med Smerten malet i sine Træk, et Øjeblik skjuler sit Ansigt bag Haanden og mumler:

Tekst: Aah Fader, hvor kunde Du!

137.

Paa Jernbroen over Floden. John ser paa hende ulykkelig og forbavset. Hun tager et Lommetørklæde frem, trykker det mod sine Øjne og skynder sig bort.

138.

Del af Jernbroen nærmere Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit løber frem i Retning af Bredden, men standses af John Chivery, der indhenter hende og kalder paa hende. Hun vender sig om mod ham og ser tvivlraadig paa ham. Han stirrer paa hende med bønfaldende Øjne.

139.

Nærbillede af Amy og John paa Jernbroen. Han drejer nervøst rundt paa sin høje Hat, som han stadig holder i Haanden, og fremstammer:

Tekst: Miss Amy, længe - i Aarhundreder forekommer det mig - har jeg næret
I 247 et inderligt Ønske om at sige Dem noget. Tør jeg sige det?

Hendes Ansigtsudtryk viser, at Situationen piner hende, og uden at svare gaar hun hurtigt midt ud paa Broen. Han siger, idet han med Fortvivlelse i Blikket gør en Bevægelse mod Rækværket og Floden:

Tekst: Men jeg vil ikke gøre Dem bedrøvet og fortvivlet, - Dem, for hvis
I 248 Skyld jeg vilde styrte mig ned fra dette Rækværk, hvis det kunde skaffe Dem et Øjebliks Glæde!

140.

Nærbillede af John, som gør en lille Pause for saa med et vemodigt Smil at tilføje:

Tekst: Ikke fordi det vilde være nogen Heltegerning, for det vilde jeg gøre for to Pence!

I 248

Han tier og ser spændt og bedende paa den unge Pige.

141.

Tekst: Hans Sørgmodighed og hans spraglede Ydre vilde have gjort ham latterlig, naar hans Finfølelse ikke havde gjort ham agtværdig. Lille Dorrit lærte af den, hvad hun skulde gøre.

I 248

Paa Jernbroen nærmere Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit ser paa ham med inderlig Medlidenhed, - siger skælvende:

Tekst: Tilgiv mig, John Chivery, men da De er saa opmærksom at spørge, om De tør sige mere, er jeg nødt til at svare nej - aldrig!

John ser paa hende med store, fortvivlede Øjne:"Aldrig?" Hun nikker og fortsætter:

Tekst: Og nu Farvel, John. Gud være med Dem! Jeg haaber, De engang vil faa en god Kone og blive en lykkelig Mand. De fortjener det!

I 249

Hun rækker ham Haanden. Han tager sig sit Nederlag saa nær, at han ikke kan holde en Hulken tilbage, medens han giver den unge Piges Haand et haardt Tryk. Hun ryster medlidende paa Hovedet:"De maa ikke tage det saadan, John!" Han tager sig med en Viljeanspændelse sammen og mumler et Farvel. Grebet af inderlig Medlidenhed sender hun ham et sidste, venligt Nik, vender sig saa og gaar. Han ser dybt bedrøvet efter hende, gaar saa hen til Rækværket og stirrer med en resigneret og fortvivlet Mine ud over Floden. Billedet toner bort.

142.

Gravsted med Gravsten. Graven er prydet med en halvvissen Krans og en tarvelig Plante i en gammel Syltekrukke. Billedet toner over i:

143.

Nærbillede af Gravstenen, paa hvilken der staar:

HER HVILER DE DØDELIGE LEVNINGER AF JOHN CHIVERY,
DER ALDRIG BLEV TIL NOGET I LIVET OG I EN UNG AL-
I 249 DER DØDE AF HJERTESORG, BEDENDE MED SIT SIDSTE
AANDEDRÆT, AT ORDET A M Y MAATTE BLIVE SKREVET
OVER HANS ASKE.

Billedet toner bort.

144.

Nærbillede af John ved Rækværket paa Jernbroen. Han sukker dybt og bliver ved at stirre ud over Floden. Afblænding.

145.

Tekst: Endnu et trofast Hjerte tilføjedes den den Dag et smertende Sår. Men der lå som en Tanke bag det, at at det var ~~den~~ Afftenens blege, kolde Måne og ikke Dagens strålende, varme Sol, der så dette andet Hjerte blöde---

Opblænding af malerisk Skovvej, ved hvis ene Side der er en Natur-hæk ind te en Have.- Clennam kommer gående med spænstige Skridt og i en lys og forhåbningsfuld Stemning.- Han standser,- hører Stemmer fra Haven-, og bøjer Grenene i Hækken lidt te Side og kaster et Blik ind i Haven.

146.

Ved en Bænk i en Rosenhave. Pet sidder ~~paa en Bænk~~ i fortrolig Nærhed af en ca. 30-aarig, mørk Herre, Typen paa den elegante Dagdriver. Hun kæler for en Newfoundlænder, der har Hovedet i hendes Skød, og ser beundrende paa den unge Mand, hun har ved Siden af sig.- Pludselig bliver hun opmærksom på noget- og ser ben mod Hækken.

147.

På Vejen udenfor - ved Hækken. - Clennam vender sig bort fra Hækken - og lader Grenene svippe på Plads igen. - Hans Ansigt, hvor ~~xx~~ skuffet og bedrøvet han er, - og et Glimt af opflammende Skinsyge tændes i hans Blik. - Han går langsomt bort fra Hækken.

148.

Ved Bænken i Rosenhaven. - Det stirrer ufravendt hen mod Hækken, - rejser sig og går lidt bort fra Bænken. - Det glade Udtryk er gået fra hendes Ansigt, - og hun står et Øjeblik hensunken i dyb Eftertanke. - Den unge Mand siger noget til hende, - men hun hører det ikke engang.

149.

Ved et idyllisk Flodparti. - Clennam kommer gående med sænket Hovede. Han standser ved en malerisk Bro, der fører over Floden, - læner sig mod Rækværket og stirrer drømmende ned i det sølvglitrende Vand. -

150.

Idyllisk Skovsti. - Det kommer løbende med nogle Roser i Hånden.

151.

Flodpartiet med Broen. - Det kommer hen til Clennam med Roserne i Haanden. Hun ser uroligt paa ham, lægger en skælvende Haand paa hans Arm og rækker Roserne frem mod ham, idet hun siger:

Tekst: Maa jeg give Dem disse Roser, Mr. Clennam? Jeg saa Dem gaa herned

I 377 og plukkede dem til Dem!

Hans egen Haand ryster, da han modtager Roserne og takker hende med et varmt bedrøvet Blik. Han gemmer dem ved sit Bryst og gaar saa tavs videre sammen med den unge Pige.

Andet Parti ved Flodbredden. Her ligger en Baad, der er trukket paa Land og har Kølen i Vejret. - Clennam og Pet kommer, - hun sætter sig paa Baaden og betyder sin Ledsager, at han skal sætte sig ved Siden af hende. Hun ser paa ham med et bedende Blik og siger:

Tekst: Jeg forstår nu, at jeg ~~ha~~ burde have skænket Dem min Fortrolighed for længe siden... Men Far havde forbudt mig at tale om Henry Gowan, - han havde så meget imod ham og tog mig med til på den lange Rejse, for at jeg skulde glemme ham... Men jeg glemte ikke, - og så opgav Far sin Modstand - - -

Hun ser på ham med fugtige Øjne, - han besvarer vemodigt, men hengivende hendes Blik og siger:

Tekst: Mr. Gowan har Grund te et være meget lyktelig. Gud velsigne hans Hustru og ham!

Hun brister i Gråd og ser på ham med dyb Taknemlighed i Blikket. Hun rejser sig, - ser ham ind i Øjnene og siger stærkt bevæget:

Tekst: Kære Mr. Clennam, hvis De har noget at tilgive mig, - en eller anden Sorg jeg måske har voldet Dem uden at ville det, - så tilgiv mig i Aften af Deres ædle Hjerte!

Han har også rejst sig, - bøjer sig ned over hende og kysser hende på Panden. - Hun ser på ham med et lyktebøjt og taknembøjt Smil, - giver hans Hånd et varmt Tryk og går så. - Han stirrer et Øjeblik vemodigt efter hende og går så ned te Flodbredden.

Ved Vandet. Clennam stirrer tankefuldt ud over Strømmen og tager saa varsomt Pets Roser frem fra sit Bryst. Han fører dem til sine Læber, bøjer sig ned og skubber stille Blomsterne ned i Vandet, hvor de føres bort af Strømmen. Han ser efter dem.

~~168~~ 154.

Billede af Roserne, der blege og utydelige i Maaneskæret føres bort af Strømmen.

~~169~~ 155.

Tekst: Som Blomsterne, blege og utydelige i Maaneskinnet, førtes bort af
Strømmen, saaledes flyder større Ting, der engang boede i vort Bryst
I 382 og tæt ved vort Hjerte, bort fra os til Evighedens Hav.

Ved Vandet. Clennam staar endnu et Par Øjeblikke og stirrer tankefuldt ud over Floden, saa vender han sig for at gaa. - Afblænding -

Klix på 3. Akt.

Fjerde Akt.

156.

Tekst: Alt som Nattens Skygger nærmede sig, forsandt Marshalsea-Fængslets Søndagsgæster, – og William den Trælbundne havde netop fulgt sin Broder, Frederik den Fri, ud, da han gjorde en smertelig Opdagelse.

Del af Fængselsgården – ved Opgangen til Dorrits Bolig. – Gamle Chivery står og taler med et Par Gældsfanger, da Mr. Dorrit – nådigt hilsende tilhøjre og til venstre – kommer ben til ham. – Fængslets Fader slår Arrestforvareren på Skulderen og siger selvilligt:

Tekst: Jeg havde Besøg af unge John i Dag, Chivery. Det kan nok være, at han var fin!

Chivery nikker ukyre köligt – og svarer:

Tekst: Jeg vilde oriste, han lod være med de Narrestreger, – for det har han bare Ærgrelse af!

"Ærgrelse! Hvorledes det?" – spørger Mr. Dorrit, – men den anden trækker blot på Skuldrene: "Det kan være det samme!" – og hilser Farvel ved skødeslöst at berøre sin Hat med Nøglekuppet. – Mr. Dorrit ser dybt krænket ud – og stirrer modfolden efter ham.

157.

Del af Dorrits Værelse. – Lille Dorrit, der har været ved at rede Faderens Seng, står og stirrer med store, forundrede Øjne op mod Broderen Tip, der med en vigtig Mine fortæller hende noget. – Hun udbryder forbavset:

Tekst: Er Du fri, Tip?.. Er din Gæld betalt?... Hvorledes er dog det gået til?

Hendes Ansigt stråler af Glæde, – Broderen svarer i en overlegen Tone:

Tekst: Det har jeg ingen Ret til at sige, – men man har jo sine – Forbindelser!

Han spankulerer overmodigt op og ned ad Gulvet. Lille Dorrits Ansigt får et tankefuldt Udtryk, – pludselig falder der hende noget ind – og hendes Ansigt opklares af et strålende Smil. – I det samme kommer Mr. Dor

vit kommer ind - og uden et benvende et Ord te sine Børn, går han med en dyster Mine ben te Kaminen, hvor hans gamle Slåbrok hænger på Ryggen over en Lænestol. - Tip skærer en Grimace ad Faderen, - nikker te Søsteren - og slentrer ud. Lille Dorrit går ben te Kaminen.

158.

Ved Kaminen i Dorrits Værelse. Lille Dorrit kommer glad hen til Faderen, tager Slaabrokken og vil hjælpe ham med at ombytte Kjolen med denne. Pludselig Rodager hun, at der maa være hændt hendes Fader noget ubehageligt, - og hendes Udtryk bliver alvorligere, samtidig med at Mr. Dorrit lader sig synke ned i Lænestolen uden at bryde sig om at skifte Tøj. Hun ser uroligt paa ham: "Hvad er der i Vejen, Fader?" Hun lægger Slaabrokken fra sig og bøjer sig kærligt ned over ham. Han ser med nedslagne Øjne paa Ilden, rokker nervøst frem og tilbage og siger endelig:

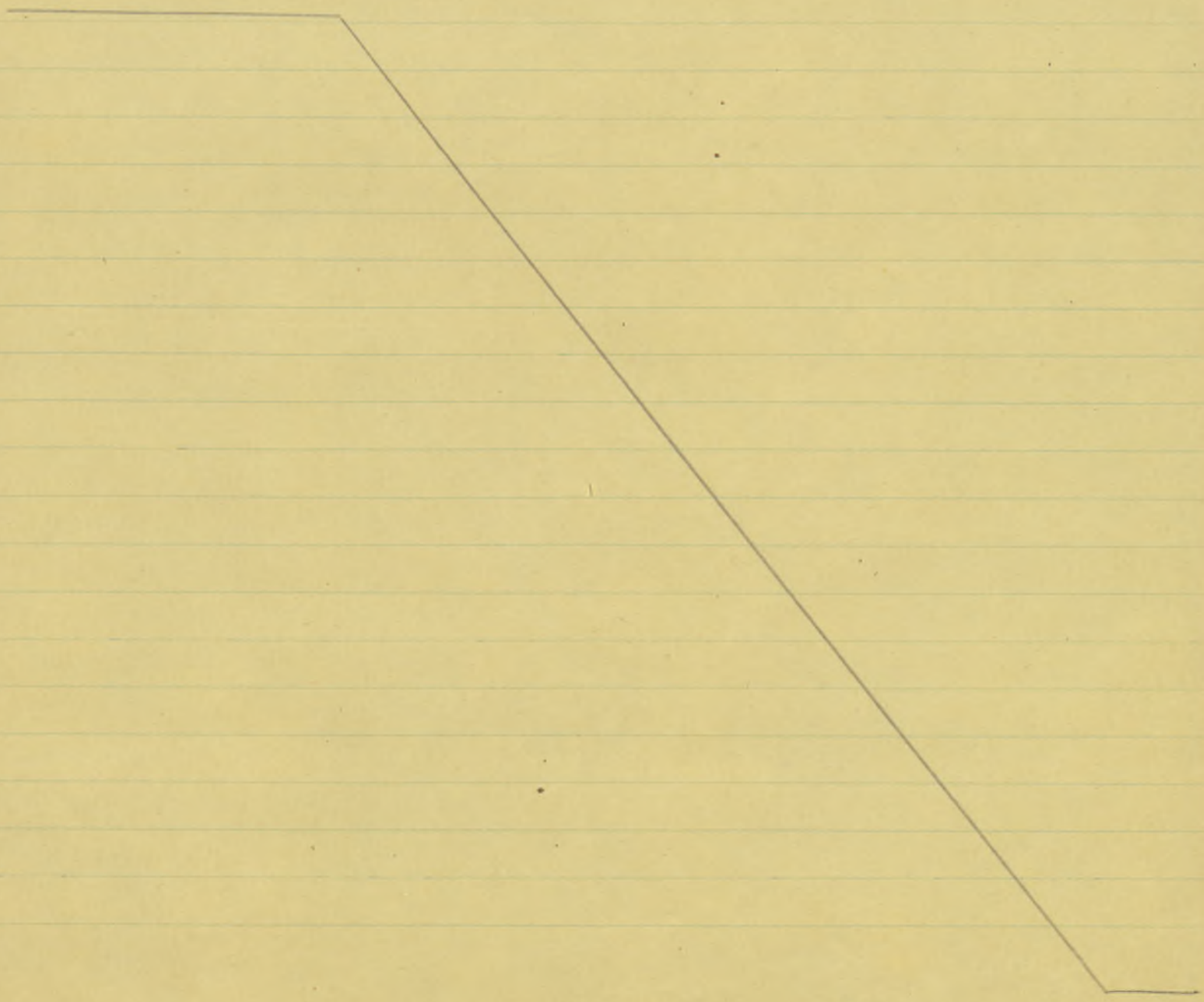

(47-48-49-50-51)

Tekst:Der er ikke noget - -jeg forstaar bare ikke, hvorfor Chivery var saa -

I 257 uvenlig i Dag - - jeg kan ikke forstaa det - - men det foruroliger mig!

Lille Dorrits Arm hviler paa hans Skulder, bøjende sit Hoved ser hun til den anden Side, og et Glimt af Smerte tændes i hendes Blik.Faderen fortsætter sine Beklagelser:

Tekst:I min Stilling er jeg desværre saa afhængig af disse Mennesker, og

I 257 mister jeg Mr.Chiverys og de andre Arrestforvareres Velvilje, kunde jeg gerne komme til atvsulte ihjel her!

Lille Dorrit ser forpint paa Faderen, der tilføjer med en urolig og næaten skamfuld Mine:

Tekst:Jeg bebrejder Dig ikke noget, Amy,- men Du kunde gerne - om end ikke ligefrem opmuntre unge John, -saa i al Fald være lidt taalmodig over for ham - for din Faders Skyld,og - - -

Hans Stemme dør hen,og det er, som om Amy ikke kan udholde den Smerte at høre paa ham, og hendes Haand har lidt efter lidt sneget sig op til hans

I 258 Læber.-De sidder tavse,-han sammenkrøben i sin Lænestol, og hun med sin Arm om hans Hals og sit Hoved hvilende paa hans Skulder. - Afblænding.

~~178~~ 159

Tekst:Klokken havde slaaet 11 om Aftenen, før Clennam kom hjem fra ~~Twicken-~~

~~ham.~~ flyst.

Optoning af Del af Clennams Arbejdsværelse. Clennam staar ved Skrivebordet, paa hvilket hans Post ligger.Han sætter sig, bryder et Brev og gennemlæser det:

Tekst:(Del af Brev, der er afblændet foroven, og skrevet med en typisk Kontorskrift)og hvad vi jo forberedte Dem paa, er der-hvad Sagen William Dorrit angaar-absolut intet at gøre.De indviklede Affærer, der førte ham inden for Marshalsea-Fængslets Mure, ligger endnu saadan, at de ikke er til at komme til Bunds i, og vil sikkert komme til at ligge saadan i al Evighed.Det er derimod lykkedes os at træffe en Ordning med hans Søns Kreditor, og den unge Mand vil omgaaende blive sat paa fri Fod.

For Sagførerfirmaet Biller og Cash.

J.Cash.

Clennam smiler vemodigt, lægger eftertænksom Brevet sammen, rejser sig og

gaar hen og sætter sig i en Lænestol foran Kaminen, i hvilken nogle Brændestykker gløder.

~~179~~.160

Tekst: Længe sad han foran Ilden, hvis Glød slukkedes, og han mindedes sin triste Barndom og sin fortsatte Vandring ned ad Bakke. At se tilbage paa sit Liv var for ham ligesom at stige ned ad et grønt Træ med Frugter og Blomster og se alle Grene visne og falde af en for en, idet han nærmede sig.

I 190

Ved Kaminen. Clennam stirrer med et bedrøvet og drømmende Blik ind i Ilden, løfter Hovedet med et bittert Smil.

Tekst: "Ja, hvad har Livet egentlig skænket mig?" var hans bitre Tanke...

~~[illegible].~~

~~180~~.161

Ved Døren i Clennams Arbejdsværelse. Døren aabnes sagte, og lille Dorrit glider ind. Hun ser paa ham og siger - næsten som Svar paa det Spørgsmaal, han lige har stillet sig selv:

I 190 Tekst: Lille Dorrit!

~~181~~.162

Del af Clennams Arbejdsværelse med Kaminen og Døren. Clennam rejser sig hurtigt og gaar hen til den unge Pige, der undseeligt smilende staar henne ved Døren. Han betragter hende med et alvorligt og forskende Blik, der faar hende til at slaa Øjnene ned:

Tekst: Mit stakkels Barn! De her ved Midnat - og alene!

I 191 Lille Dorrit ser op og svarer med et Smil:

Tekst: Jeg har taget Maggy med!

182/63

Ved Døren i Clennams Arbejdsværelse. Clennam ser spørgende paa lille Dorrit, og i det samme viser Maggy sig i Døraabningen med sin Kurv under Armen. I den dunkle Belysning virker hun endnu mere grotesk end tidligere. Clennam betragter det underlige Væsen med et forbavset Blik og ser saa paa lille Dorrit, der forklarer:

Tekst: Maggy er Barnebarn af min gamle Amme, som er død for længe siden.

I 118 Hvor gammel er Du, Maggy?

Den adspurgte ser troskyldigt paa lille Dorrit og svarer:

Tekst: Ti Aar, lille Moder!

Clennams Forbavselse stiger, og lille Dorrit fortsætter:

Tekst: Da Maggy var ti Aar, fik hun en slem Feber, og siden er hun slet ik-

I 119 ke blevet ældre!

183/64

Del af Clennams Arbejdsværelse med Kaminen og Døren. Maggy nikker bekræftende og gentager:"Ti Aar!"-Clennam smiler forstaaende og fører sine to Gæster hen til Kaminen.Han flytter Lænestolen nærmere hen til Ilden og placerer lille Dorrit i den, medens Maggy sætter sig paa en Stol ved Siden af sin "lille Moder" og ser sig med store Øjne om i de efter hendes Mening helt ævenlige Omgivelser. Clennam kaster mere Brænde paa Ilden og lægger sig paa Knæ ved Lænestolen og puster nyt Liv i de hendøende Gløder.

184/65

Ved Lænestolen foran Kaminilden. Ilden blusser atter op. Clennam vender sig fra Ildstedet og kommer derved til at røre ved lille Dorrits ene Fod.

185/66

Eventuelt Nærbillede af lille Dorrits Fod, der stikker i en tynd og slidt Sko. Hun skuler hurtigt Foden under sin Kjole.

(54)

186./67

Ved Lænestolen foran Kaminilden. Lille Dorrit kan ikke helt skjule sin Forlegenhed. Clennam siger med Medlidenhed i Blikket:

Tekst: Deres Fødder er jo kolde som Marmor, mit Barn. Hold dem nærmere til
I 192 Varmen!

Han lægger Brændestykkerne bedre til Rette, saa Ilden kommer til at blusse kraftigt op - og rejser sig. Lille Dorrit ser taknemmeligt op paa ham og siger:

Tekst: Jeg kommer fro at fortælle Dem, at min Broder har faaet sin Frihed!

Clennam nikker:"Det glæder mig virkelig!" Den unge Pige fortsætter:

Tekst: Jeg ved ikke, hvis Ædelmodighed det er, vi kan takke for det, men hvis jeg kendte ham, vilde jeg sige ham, at han aldrig, aldrig kan
I 193 fatte, hvor jeg paaskønner hans Godhed, og hvor min Fader vil paaskønne den!

Clennam ser forlegen og undvigende paa lille Dorrit, der griber hans Haand og tilføjer:

Tekst: Hvis jeg kendte ham, og jeg turde, vilde jeg nærme mig ham paa mine Knæ og tage hans Haand og kysse den, - for anden Tak har jeg ikke at
I 193 give ham!

Hun glider ned fra Stolen, gør en Bevægelse som om hun vilde lægge sig paa Knæ for Clennam og fører samtidig hans Haand til sine Læber. Clennam gør sig blidt fri og faar den unge Pige lempeligt bragt til Sæde i Lænestolen igen. Rørt og endnu mere forlegen end før ser han paa hende, skotter hen til Maggy og gør saa med et Smil lille Dorrit opmærksom paa det Syn, der har mødt hans Blik. Hun ser saa ogsaa hen paa Maggy og kommer ogsaa til at smile.

187./68

Nærbillede af Maggy, der sidder og er falden i Søvn.

188./69

Del af Clennams Værelse med Kaminen og en Skænk, der staar et Stykke fra denne. Lille Dorrit undskylder sin Ledsagerske. Clennam nikker smilende,

hvisker noget til den unge Pige og gaar saa hen til Skænken, paa hvilken der staar en Karaffe Vin og to Skaale med Frugt og Kager. Han sætter Skaalene og Karaffen paa en Bakke, tager nogle Glas frem, ~~[illegible]~~ medens lille Dorrit med store Øjne følger Forberedelserne.

~~189~~ 170

Nærb. af Maggy, – der rågner op, da Clennam klirrer med Glassene. Hun er noget sovndrukken straks, men det gårthende i samme Øjeblik, hun får Kig på Forfriskningerne. – Hele hendes Ansigt stråler af Henrykkelse, – hun fniser forventningsfuldt og smasker lækkersulten.

~~190~~ 171

Ved Kaminen i Clennams Værelse. Clennam sætter Bakken med Forfriskningerne paa Bordet og vil skænke et Glas Vin til lille Dorrit, men hun undslaar sig og tager et Æble. Han skænker saa for Maggy, der drikker Vinen med en Række lydelige Smæk med Tungen for ret at demonstrere sin Tilfredshed, og som saa spiser løs af de Kager og Frugter, som Clennam har fyldt hendes Tallerken med. Lille Dorrit nyder med et henrykt og barnligt Smil sit Plejebarns Glæde. – Men pludselig kommer hun i Tanke om noget, – hendes Udtryk bliser dybt alvorligt, og da hun har konstateret, at Maggy er helt opstaget af at gnadske Lækkerier i sig, – vender hun sig mod Clennam, der har taget Plads på en Stol ved Siden af hende, og lægger sin Hånd på hans Arm.

~~191~~ 172

Nærbillede af Clennam og lille Dorrit ved Kaminbordet. Hun ser paa ham med fugtige og taknemmelige Øjne, ud af hvilke hele hendes Sjæls Inderlighed lyser, og hun hvisker:

Tekst: Naar De nu atter besøger Fader, saa bønfalder jeg Dem om at lade, som De ikke forstaar ham, hvis han beder Dem om noget. Skulde vi komme til at trænge grumme, grumme haardt, ~~[illegible]~~ saa lad mig bede Dem derom!

I 196

Der glimter en Taare i hendes Øje. Clennam nikker, – og hun takker ham med et lyst Smil.

~~192.~~ 173

Del af Clennams Værelse med Kaminen og Døren. – Lille Dorrit rejser sig: Nu er det på Tide, de går – men Maggy er dybt skuffet over at skulle gå, inden alle de gode Sager er spist. Hendes Humör stiger imidlertid igen, da Clennam fylder de to Skåles Rest-Indhold over i hendes Kurv, hvad der hensætter i en salig Henrykkelses-Tilstand. – Han støber det tynde Sjal om lille Dorrit og følger så hende og Maggy ben te Døren.

~~193~~ 174

Ved Døren i Clennams Arbejdsværelse. – Han tager sin Hat fra en Knag ved Siden af Døren for at følge sine Gæster på Vej. Men lille Dorrit ryster på Hovedet og siger:

Tekst: Nej, De maa endelig lade os gaa alene, hører De. Vi kender jo Vejen, Maggy!

I 198

Hun smiler opmuntrende til Maggy, der fnisende bekræfter det. Lille Dorrit siger endnu et Par Ord til hende, og den mærkelige Fremtoning nejer klodset for Clennam. Lille Dorrit rækker ham Haanden til Farvel:"Gud velsigne Dem!" og hun og Maggy gaar saa ud ad Døren, som Clennam lukker efter dem. – Afblænding –

~~194.~~ 175

Optoning af Gaden udenfor Porten til Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit kommer sammen med Maggy, – ser paa den stængede Port og siger:

Tekst: Vi maa være taalmodige, Maggy. Det varer endnu tre Timer, inden Porten bliver aabnet!

Maggy nikker, stiller den store Kurv fra sig, ~~[illegible]~~ og hun og hendes moderlige Veninde ~~[illegible]~~ sætter sig ~~paa [illegible]~~ paa Trappen. Maggy læner Hovedet ind til sin lille Moders Bryst og lukker Øjnene, medens lille Dorrit stirrer drømmende ud i Natten.

Afblænding.

~~195.~~ 176

Tekst: Og saaledes sad hun ~~[illegible]~~ længe ligesom ganske alene og saa op mod Stjernerne, medens Tankerne myldrede ind paa hende og fik hende til at glemme alt andet.

I 200

Opblænding af lille Dorrit på Trappen. – Hun sidder som for hensunken i Drömme. Maggy slår Øjnene op, ser sig söndrukken om og begynder at klage sig. Lille Dorrit söger at tröste hende, men hun bliser ved at klage og mumler, gysende af Kulde.

Tekst: Det er ingen Sag for Dig, lille Moder, men jeg er en Stakkel – kun 10 Aar gammel!

Lille Dorrit smiler, lægger sit tynde Sjal om hende og visser hende i Sövn som en Moder sit Barn. – Maggy lukker Øjnene. – Afblænding.

177.

Tekst: Nogle Dage efter var Clennam ved at overtage en Forretningsvirksomhed, som ~~[illegible]~~ en vis Mr. Pancks havde henledt hans Opmærksomhed på.

Optoning af Del af gammeldags Kontor i Clennams nye Forretning. – Ved Pulten, der står mellem et Vindu~~[illegible]~~ og Dören, som förer ind te et Lager- eller Fabriks-Lokale (der skimtes ~~bag~~ gennem en stor Glasrude bag Pulten) sidder Clennam og underskriver et Dokument. Han rækker det te en lille, sorthårlt Mand, der står ved Siden af ham.

178.

Tekst: Pancks var Forretningsmand af den alsidige og altædende Type, der med frejdigt Mod og aldrig svigtende Energi kaster sig over alt mellem Himmel og Jord lige fra Ejendomskób og Aktiespekulationer til Opsögning af rige Arvinger og Opgravning af skjulte Skatte.

Nærbillede af Pancks, en lille ubarberet og altid svedende Mand, hvis Øjne ligner et Par kulsorte Perler, ~~og~~ hvis sorte, stride Haar strutter ud til alle Sider, og som har noget rustfarvet Tøj paa. Han er altid i Uro, slaar
I 169 om sig med store Haandbevægelser og minder i mangt og meget om en lille Dampmaskine. – Han kaster et Blik i Dokumentet og stikker det så med et tilfreds Grynt i Lommen. –

179.

Del af Clennams Kontor. – Clennam er sed at samle de mange store Papirer sammen, der flyder på Pulten. – Mellem de större Dokumenter finder han et sammenlagt Brev, der øjensynlig har forvildet sig ind mellem Forretningspapirerne, – han kaster et Blik i det og vil netop med en ligegyldig Mine stikke det til sig – da noget falder ham ind. – Han grunder et Øjeblik, – så kalder han Pancks hen til sig og giver ham med et Par Ord Brevet. – Pancks kaster et Blik i det:

Tekst (Brevet fra Sagfører Cash om William og Tip Dorrit. – Se Billede 178)

Pancks ser op fra Brevet, pürrer op i sit Hår – og mumler: "Dorrit... William Dorrit?" Men han kan ikke huste, – hvor han er stödt på Navnet för og ryster opgivende på Hovedet. (~~Pancks~~ Han giver Clennam Brevet tilbage og spörger ham om noget. Clennam svarer:

Tekst: Det er oprörende, at en Mand for en Smule Gælds Skyld skal sidde i Fængsel hele sit Liv uden at det gavner nogen som helst. – Tror De ikke, at De med Deres Energi, Pancks, kunde grave Dem til Bunds i den Sag!

Pancks trækker på Skuldrene og lader Fingrene löbe gennem Håret: "Der er sikkert ikke noget at göre!" – Men da Clennam indtrængende beder ham i al Fald göre et Forsøg, nikker han og siger:

Tekst: Nusel, jeg skal se, hvad jeg kan göre, men jeg lover intet – – –

Clennam begynder at samle sine Papirer sammen, da en Kontorist kommer ind fra Lagerlokalet. Clennam giver ham en Ordre. – Afblænding.

~~179~~ 180.

Tekst: Lille Dorrit havde fået en ny Bekymring – lille Dorrit, hvis opofrende Omsorg for sine Kære aldrig lod hende i Ro – – –

Optoning af Del af Gade uden for Kunstner-Indgangen til Forstadsteatret. – – – Lille Dorrit står og venter på, at Söster en skal komme fra Prøve, – der kommer nogle enkelte Damer og Herrer ud – og straks efter viser Fanny sig ~~sam~~

(59)

Hun går hen te Søsteren, – udbryder overrastet: "Du her, Anny!" –

181.

Nærb. af Fanny og lille Dorrit. – Fanny spørger i en lidt utålmodig Tone Søsteren, hvad hun til hende. Lille Dorrit stirrer med bedrøvede og ulykkelige Øjne på ~~Søsteren~~ Fanny, – siger så i en fortvivlet Tone, idet hun peger på Armbåndet:

Tekst: Jeg kan ikke gøre for det, Fanny, – men Du må sige mig, hvem der har givet Dig det Armbånd!

Fanny lér og staren i en både drillende og alsorbig Tone: "Tror Du da ikke, at jeg har fået det på en pæn Måde?" – Lille Dorrit nikker: "Jo-jo!" – men ser samtidig så bekymret ud, at Fanny får helt ondt af – og med et Smil lægger sin Arm i hendes og siger:

Tekst: Jeg har såmænd fået det af en rig og fornem Dame, – og hvis Du ikke er for træt, ~~Anny~~ Anny, så går Du nu med med mig te Harley Street, og hilser på hende!

Lille Dorrits Ansigt klarer op, – hun nikker glædesstrålende – og hun og Søsteren går.

203. 182

Tekst: I det højfornemme Harley Street lå det højfornemme Pald, der tilhørte den ikke helt så højfornemme Mr. Merdle – en Finansmand med en åmådelig Foretagelsesånd, en ørelis Midas, som forvandlede alt, hvad han rørte ved, til Guld.

Optoning af den fornemme Indgang til et nyopført Palæ, – bygget i 1850'ernes Stil. – Fanny og Amy lukkes ind i Paladset af en pudret og rigt galoneret Tjener, der nedladende betragter dem.

I 279-280

204. 183

Del af Hall med et Par Fløjdøre, der er meget pragtfulde og fører ind til en Salon. En antik Statue, der forestiller Hebe eller en lignende Guddom, staar ved Siden af Indgangsdøren. Lænet mod dens Fodstykke staar to rigt galonerede Tjenere og taler med en tredie, der ser ud til at være Hushovmester, som er uhyre værdig og vigtig og tager sig en Pris af en elegant Snustobaksdaase af Sølv. Tjeneren, som lukkede Fanny og lille Dorrit ind, kommer, fulgt af de to unge Piger. Han siger noget til Hushovmesteren, der nikker nedladende, aabner den ene af Fløjdørene til Salonen og betyder med en træt Haandbevægelse Gæsterne, at de skal gaa ind. De gør det, fulgt af Hushovmesteren, medens en af Tjenerne gaar hen mod en Dør længere inde i Hallen.

Billede I 4

og

205. 184

Salon hos Merdles, – en ret stor, halvrund, luksuriøst møbleret Sal. Ved Siden af en Ottoman og midt for en med et Draperi dækket Døraabning, der fører ind til et andet Værelse, staar et forgyldt Bur, uden paa hvilket en Papegøje klatrer om. Hushovmesteren byder med en uhyre stilfuld og fornem Haandbevægelse de to unge Piger tage Plads og trækker sig saa tilbage. Lille Dorrit drister sig lige tå at sætte sig på Kanten af en Stol, hvorimod Søsteren, der søger at optræde som Pensionærdame, ligefrem sætter sig mageligt tå Rette. – De stirrer på Papegøjen, der bruger en farlig Mund. – Så hører de nogen tage i Draperiet ved Døren bag dem – og de sender Sky.

206/185

Foran Døren med Drapperierne. – En fed og stærkt juvelsmykket Hånd kommer til Syne, – trækker Drapperierne til Side – og en værdig Dame kommer frem. Hun er ung og frisk

at skue – dog ikke fra Naturens Haand, men fra sin Kammerpiges. Hun har ufølsomme, sorte Øjne, – sort, ufølsomt Haar og et bredt, rigt juvelprydet Bryst, der bølger ufølsomt. Om sit Hoved og under sin Hage har hun bundet et fyldigt hvidt Kniplingsslør. – Hun sætter sin Stanglorgnet for Øjet

I 271

og betragter de to unge Piger

Tekst: Mrs. Merdle, den geniale og lykkelige Finansmands Hustru og den ikke fuldt ud så geniale, men måske fuldt ud så lykkelige Mr. Sparklers Moder i hendes første Ægteskab med afdøde Oberst Sparkler i Kolonihæren – – –

Mrs. Merdle lader Lorgnetten falde og smiler velvilligt.

207/186.

Del af Merdles Salon med Ottomanen. – Mrs. Merdle går med sit obligate, huldsalige Smil hen til de to unge Piger, der har rejst sig – hilser bekendt på Fanny og sender sig så med et spørgende Smil mod lille Dorrit, hvem hun betragter gennem sin Stanglorgnet, og som Søsteren skynder sig at præsentere, og Mrs. Merdle spørger med et nådigt Nik:

Tekst: Aha – Deres Søster! Også Kunstnerinde?

Fanny ryster på Hovedet: "Nej, slet ikke" – hvorefter Mrs. Merdle med en Håndbevægelse beder sine Gæster tage Plads og synker selv ned i Ottomanen, som hun omtrent udfylder. – Fanny siger med en påfaldende Blanding af Ærbødighed og Dristighed:

Tekst: Min Søster, Frue, har bedt mig sige hende, hvorledes jeg er kommen til den Ære at gøre Deres Bekendtskab!

Mrs. Merdle kan ikke skjule en vis Overraskelse, men nikker så og mønstrer lille Dorrit, medens Fanny fortsætter:

Tekst: Jeg havde jo lovet at besøge Dem – og tog mig den Frihed at tage min Søster med, for at hun kun-

de få Sandheden at vide af Deres egen Mund!

~~208~~ 187

Nærb. af Mrs. Merdle, - der nikker velvilligt, grunder lidt, og som så erklærer:

Tekst: Da jeg hörte, at min Son havde ladet sig fortrylle af en Danserinde, stolede jeg på, at det var en Danserinde ved Operaen, hvor unge Mennesker, der beræger sig i Selskabet, i Reglen ~~ved~~ bliver fortryllet ---

~~209~~ 188

Del af Merdles Salon, - ved Ottomanen. - Mrs. Merdle trækker anstrængt efter Vejret, - Fanny laver fornærmet Trutmund, og lille Dorrit ser urolig på deres fornemme Værtinde, der lægger sine hvide Hænder oven på hinanden, så Ringene på hendes Fingre skurrer mod hverandre. - Hun iagttager et Øjeblik Söstrene og fortsætter så:

Tekst: Da jeg erfarede, hvad det var for et Teater, blev jeg höjlig bekymret, - men da jeg fik at vide, at Deres Söster (ved at afvise min Söns Tilnærmelser) havde bragt ham på det Punkt at tilbyde hende Ægteskab, blev jeg ligefrem dybt rystet, - og i min fortvivlede Stemning opsögte jeg hende ---

Hun taler videre. - Billedet toner bort.

~~210~~ 189

Del af Scenerum bag Kulisserne. - Mrs. Merdle står og taler med Fanny, der forbitret hörer på hende. - Den fornemme Dame siger skarpt:

Tekst: Som den kloge Pige, De er, vil De sikkert gise Afkald på dette Ægteskab, når jeg siger Dem, at det eneste, De får ud af det, er, at Mr. Merdle gör min Son til en Tigger!

Fanny tager hæftigt til Gemmæle. - Mrs. Merdle lægger sin fede Hånd på hendes Arm og tilföjer:

Tekst: Tænk nu alligevel over, hvad jeg har sagt, og kom hjem til mig en af Dagene og lad os tale roligt om det. At De altid vil kunne regne med en passende Godtgørelse, behøver jeg neppe at sige!

Fanny bliver eftertænksom, og Harmen går af hende. Mrs. Merdle tager et af sine Armbånd af, - spænder det om Fannys Hånd, og den unge Pige er både for overrastet og for smigret til at protestere. - Mrs. Merdle tager Afsked med et sukkersødt Smil, og Fanny stirrer som fortryllet på Armbåndet. - Billedet toner bort.

~~211~~ 190.

Del af Merdles Salon, ved Ottomanen. - Mrs. Merdle gør en lille Pause, - ser indtrængende på Fanny og siger så:

Tekst: Og jeg tør vel udlægge Deres Besøg her på den Måde, at De nu selv forstår, at en Forbindelse mellem Deres Familie og Huset Merdle er en Umulighed!

Fanny gør et Kast med Nakken og siger:

Tekst: Min Familie er lige saa god som Deres Søns, Mrs. Merdle, og selv om vi har været uheldige, er vi af den Grund ikke simple, og den Forbindelse, De taler om, betragter vi ikke som nogen Ære! - Jeg har da også allerede givet Deres Søn Løbepas!

I 274

Mrs. Merdle ser lettet ud: "Har De virkelig?" - Fanny bekræfter det ved endnu en Gang at kaste spodsk med Nakken, og Mrs. Merdle, der forgæves søger at skjule sin inderlige Tilfredshed, tager en Check (eller nogle Pengesedler) frem fra sin brede Barm og giver Fanny den med nogle forbindtlige Ord. Den unge Pige, hvis Mine stadig er meget stolt, kaster et Blik paa den.

~~212~~ 191

Nærbillede af en Check paa 50 Pund i Fannys Haand.

~~213.~~ 192

Nærbillede af Fanny, som forgæves søger at skjule sin Tilfredshed. Hun gemmer Checken (eller Sedlerne)paa sig.

~~214.~~ 193

Nærbillede af lille Dorrit, som med et forpint Udtryk følger Optrinet.

~~215.~~ 194

~~Mrs.~~ Merdles Salon med Ottomanen z Døren til Hallen. Fanny rejser sig for at sige Farvel, z Søsteren følger hendes Eksempel. Mrs. Merdle ringer på en Tjener, der straks efter viser sig, - og tager så Afsted med sine Gæster, der går ud fulgt af Tjeneren. - Mrs. Merdle ser efter dem med lettet Mine.

~~216.~~ 195

Merdles Hall. - Sparkler er netop på Vej ned ad Trappen (eller kommer ind udefra), - da de to unge Tiger kommer fra Salonen med Tjener for z Tjener bag. - Den tykke Juglung standser forblöffet.

~~217.~~ 196

Nærb. af Sparkler, - der med et særdeles fåret z fjoget Udtryk stirrer på sin Hjertes Dame, z som ikke kan få et Ord frem af lutter Overraskelse.

~~218.~~ 197

Del af Hallen hos Merdles. - Sparkler kommer sig endelig så meget af sin Overraskelse, at han kan göre et Skridt frem mod Fanny, - der imidlertid går forbi ham med stolt knejsende Hoved z uden at værdige ham et Blik. - Lille Dorrit ser på ham med en vis Medlidenhed z går så ud sammen med Søsteren. - Sparkler stirrer ganske fortabt efter dem.

~~219~~ 198

Uden for Merdles Palæ. – De to Søstre kommer, – lille Dorrit standser, lægger sin Hånd på Fannys Arm og spørger:

Tekst: Holdt Du da ikke af ham, Fanny?

Fanny smiler hånligt:

Tekst: Holdt af ham? Han er jo halv Idiot!

Lille Dorrit bliver endnu mere bedrøvet. – og siger med et ængsteligt og remodigt Blik:

Tekst: Jeg kan ikke gøre for det, men det gør mig så ondt, at Du tillod den Dame at give Dig noget!

Harmen blusser op i Fanny.

~~220~~ 199

Nærb. af Fanny, der med Vredi Stemmen udbryder:

Tekst: Har da Tonen fra det Sted, hvor Du og stakkels Fader lever, fået Dig tie at miste al Stolthed og tie uden at kny at finde Dig i, at din Familie hædes på Dakken af denne falske Kvinde!

~~221~~ 200

Uden for Merdles Palæ. – Lille Dorrit protesterer stille og bedrøvet mod Søsterens Beskyldning. – Fanny fortsætter i en formanende Tone:

Tekst: Nej, lad bare II hende I betale, Du lille Var, og gøre din Familie Ære med Pengene!

Hun går videre med raske Skridt – fulgt af Søsteren. – Afblændning.

~~222~~ 201

Tekst: Clennam steg ikke i Yndest hos Fængslets Fader i samme Forhold, som hans Besøg blev hyppigere. Hans Mangel paa Forstaaelse overfor det store Spørgsmaal om Ydelsen af smaa Erindringer egnede sig ikke til at vække Beundring i det faderlige Bryst.

I 289

Optoning af Del af Dorrits Særelse i Marshalsea. – ~~Clennam sid-~~ Mr. Dorrit

går op og ned ad Gulvet og filosoferer. – Broderen Frederik sidder ved Bordet og stirrer åndsfraværende ud i Luften, – og Maggy har travet med et ~~tøve~~ tørre Stov af. – Pludselig får Mr. Dorrit en Ide, vender sig mod Broderen og siger:

Tekst: ~~Naar~~ Da han ikke besidder den Takt at tage det nødvendige Hensyn te min Stilling, når han kommer her, vil han måske bedre forstå en skriftlig Henvendelse!

Frederik Dorrit farer forvirret op – og nikker bekræftende uden at forstå et Ord af det hele. – Mr. Dorrit finder Skrivesager frem og placerer sig ved Bordet. Broderen finder det rigtigst at forsvinde, og Mr. Dorrit holder ham ikke tilbage. – Fængslets Fader giver Maggy en Ordre, – og da hun tøver med at udføre den, gentager han den – og hun begynder så at tage sin Hat på.

202.

Nærb. af Mr. Dorrit ved Bordet. Han begynder med en særdig og eftertænksom Mine at skrive et Brev – og beflitter sig øjensynlig på at give dette den bedst mulige Form.

203.

Clennams nye Kontor. – Pancks går utålmodig op og ned ad Gulvet, – så hører han uden nærme sig Døren – og han sender sig mod denne. Da han ser, at det er Clennam, der kommer ind, grynter han af Glæde, – griber ham i Jakkeopslaget og fremprøster:

Tekst: De bad mig tage mig af Sagen: Gældsfangen Dorrit!

Clennam nikker og spørger interesseret, om han – Pancks – har haft Held med sig. Den lille, ivrige Mand ryster på Hovedet:

Tekst: Der er sikkert intet at gøre! – Men Navnet førte mig ind på et andet Spor, og hvem ved, hvad der kan

komme ud af det! – Fortæl mig derfor alt, hvad De ved om Familien Dorrit!

Clennam nikker og lader sig trække hen te Pulten og begynder at fortælle, medens Pancks ivrigt noterer ned i sin ürundsærlige Lommebog.

204

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea-Fængslet med Udgangsdøren. Mr. Dorrit er – dampende paa en Cigar – ved at begive sig ud paa sin sædvanlige Eftermiddagstur, da lille Dorrit kommer ind. Hun hilser paa Faderen, ser sig om i Værelset og siger:

Tkest: Er Du alene, Fader? Men Maggy lovede jo at blive hos Dig!

Mr. Dorrit tøver et Øjeblik, saa erklærer han med en flot Haandbevægelse:

Tekst: Jeg har lige sendt Maggy med et lille Brev til – hm – Mr. Clennam!

Han gaar videre ud ad Døren. Lille Dorrit ser grundende efter ham, men pludselig gaar der et Lys op for hende, og med et fortvivlet Udtryk skynder hun sig ogsaa ud.

205.

Ved Pulten i Clennams nye Kontor. – Clennam har ikke flere Oplysninger at give, – Pancks noterer ivrigt ned, – den anden retter i en ivrig Tone et Spørgsmål te ham. Pancks ser op fra Lommebogen – og siger med en stejl Hovedrysten:

Tekst: Nej, Sagen kan ikke meddeles i Øjeblikket, – men når jeg er kommen te Bunds i den, skal De jå alt at vide!

Clennam: "Det lover De mig!" – Pancks nikker, ~~og~~ giver Clennam Hånd på det. ~~og tager så et Overblik over sine Notitser~~ I det samme hører de nogen ved Døren og ser derhen.

206.

Clennams nye Kontor. – Maggy kommer ind med sin Kurv under Armen og et Brev i Hånden. Hun nikker fornøjet te Clennam og går hen te. – Pancks står for Enden af Pulten nærmest Vinduet og gør nogle afsluttende Notitser i sin Lommebog.

~~228. 207~~

~~Clennams nye Kontor. – Clennam er ved at tage nogle Bøger frem fra et Skab under Pulten – og Pancks er af den Grund krøbet om for den ene Enden af Pulten, nærmest Vindiet, og står der og noterer noget ned i sin Lommebog. – Maggy kommer ind med sin Kurv under Armen og et Brev i Hånden. – Hun nikker fornøjet te Clennam og går ben te ham.~~

~~229.~~ 207

Ved den forreste Ende af Pulten. – Maggy giver Clennam, der betragter hende med et venligt men noget undrende Smil, Brevet, som han bryder. En Forskrivning falder ud, han kaster et Blik paa den og læser saa Brevet:

Tekst: (Afblændet Del af et Brev, skrevet af en Mandshaand) en Remisse fra en Forretningsven i City, som til min Skuffelse er udeblevet, tvinger mig til at gribe Pennen, eftersom mit treogtyveaarige Fangenskab ulykkeligvis hindrer mig i selv at komme, og bede Dem forstrække mig med en Sum af 3 Pund og 10 Shillings mod medfølgende Forskrivning.

Deres forbundne William Dorrit.

Clennam ser eftertænksom op fra Brevet.

~~230.~~ 208

Gade foran Porten, gennem hvilken man kommer op te Clennams nye Kontor. – Lille Dorrit kommer hurtigt gående, – standser tøvende foran Porten, går så beslutet ind i denne og op ad en Trappe.

~~231.~~ 209

Clennams nye Kontor. – Clennam lægger et Par Pengesedler i et færdigskrevet Brev og giver det – sammen med en Shilling – til Maggy, der glædesstrålende takker, – da Døren åbnes og lille Dorrit kommer ind. – Hun ser med Fortvivlelse i Blikket ben mod Pulten. – Clennam drejer Hovedet og udbryder overrasket:

Tekst: Lille Dorrit!

Maggy skynder sig ben te den unge Pige, der er ble-

set stående henne ved Døren.

~~232.~~ 210

Kort Værb. af Paucks bag Enden af Pulten. – Han ser op – kaster et mønstrende Blik på lille Dorrit.

~~233.~~ 211.

Nærb. af lille Dorrit og Maggy. – Den unge Pige kaster et Blik på Brevet, som Maggy har i Hånden, – og

siger med et bebrejdende Udtryk noget til ~~Maggy~~ sit store Barn, der dybt ulykkelig svarer:

Tekst: Mr. Dorrit befalede mig at gaa herhen, og hvad skal saa en lille Stakkel paa 10 Aar gøre. Og han sagde, at jeg skulde skynde mig tilbage med Svaret!

I 295

Lille Dorrit nikker med en nedslaaet Mine, – og Maggy skynder sig ud.

~~234.~~ 212

Clennams nye Kontor. – Paucks er kommen frem fra Pulten, stopper Lommebogen til sig og forsvinder lydløst ud af Døren til Baglokalet. – Clennam er gået hen til lille Dorrit, – fører hende

hen til en Lænestol, der staar foran et Vindu, og nøder hende til at tage Plads. Han siger:

Tekst: Det var et højst uskyldigt Ærinde, hun besørgede, den Stakkel. Og hun forstod ikke, at det var imod Deres Ønske!

I 297

~~235.~~ 213

Ved Vinduet i Kontoret. Lille Dorrit nikker bedrøvet. Hun sidder et Øjeblik helt sønderknust, medens han betragter hende med dyb Medlidenhed, – saa siger hun:

Tekst: ~~[illegible]~~ Min Søster har sagt til mig, at jeg var blevet saa vant til Fængslet, at jeg havde antaget dets Tone og Præg, og efter det, jeg har oplevet i Dag, forstaar jeg, at hun har Ret. Hvad har jeg at gøre herude? Fængslet er mit Hjem!

I 297

Clennam protesterer livligt:

Tekst: Kald det ikke Deres Hjem, mit Barn! Det gør mig saa ondt!

Hun rejser sig og udbryder:

Tekst: Men det er mit Hjem! Hvorfor skulde jeg et eneste Øjeblik glemme det?

Han ser paa hende med ærlig Beundring i Blikket og svarer:

Tekst: Det gør De aldrig, lille Dorrit, naar det gælder en god og trofast Gerning!

I 217

Lille Dorrit ser kærligt og taknemligt paa ham og rækker ham saa Haanden til Farvel:"Gud velsigne Dem. Tak. Tak!"

~~236~~ 214

Del af Clennams ~~og Doyces~~ Kontor med Vinduet og Udgangsdøren. Lille Dorrit gaar hen mod Døren, og Clennam følger hende derhen. Han vil tage sin Hat og ledsage hende, men hun ryster paa Hovedet og glider ud ad Døren. Han bliver et Øjeblik stående og ser mod Døren, der er faldet til efter hende.

Tekst: Han følte sig selv lukket ude fra alt det, der gav Livet Værd, – og han så i lille Dorrit sit stakkels Barn, som han så gerne vilde hjælpe, hvis han bare kunde. Men kunde holdt Haanden uendeligt fast, – som om hun selv var Fange.

Clennam stirrer tænksomt og drømmende frem for sig, – går så hen mod Døren.

~~237~~ 215

Porten ved Clennams unge Kontor. – Lille Dorrit går langsomt ud af Porten, – da Pancks pludselig springer frem fra et eller andet Skjul, – griber den forskrækkede unge Piges Hånd, følger med sin Øjefinger en Linie i Hånden og udbryder:

Tekst: Zigeuneren Pancks spaar – mange Aars Slid og Slæb faar sin Belønning – en Fader faar sin Frihed – mere om Deres Skæbne – siden!

Han nikker med et venligt Smil til den forvirrede unge Pige, slipper hendes Haand og skynder sig bort. Hun ser ganske uforstaaende efter ham, vender sig så – og går forsagt og med sænket Hoved ud af Porten. – Afblænding.

(7/1

~~238~~. 216.

Tekst: Så ulykkelig havde lille Dorrit aldrig følt sig før! Hun så, at Marshalsea's Mur ubarmhjærtigt skilte hende fra ham, der ejede hendes bedste Tanker, — og da det endelig blev Aften, fortalte hun Maggy-sit store Barn-et dystert Eventyr om en ulykkelig Prinsesse - - -

Optoning af Del af lille Dorrits Kvistværelse i Marshalseafængslet. Lille Dorrit staar ved det aabne Vindu, belyst af den nedgaaende Sols sidste Straaler og fortæller Slutningen af Eventyret for Maggy, der sidder paa en gammel Puf eller Kasse og spændt lytter til hendes Ord. Lille Dorrit slutter af; Maggy kommer urolig og bekymret med et Spørgsmaal, som Fortællersken med en Hovedrysten besvarer:

Tekst: Nej, da Prinsen endelig opdagede Prinsessens Hemmelighed, var hun død!

Maggy hænger bedrøvet med Hovedet, - lille Dorrit stirrer ud ad Vinduet og tørrer stjaalent en Taare, der glider ned ad hendes Kind, bort med sit Lommetørklæde. - Afblænding.

Slut på 4de Akt.

Femte Akt.

~~239~~ 217.

Tekst: Var lille Dorrit blevet over al Maade forvirret over Pancks forunderlige Adfærd ~~paa Gaden uden for Clenham's og Doyces Kontor~~, blev hun det endnu mere, da hun en Dag saa ham i Marshalsea.

326

Del af Marshalseafængslets Gaard. Lille Dorrit kommer fra Fængslets Udgang med sin Sykurv paa Armen, da hun pludselig standser. Hun ser til sin Overraskelse:

~~240~~ 218

Ved Pumpen i Fængselsgaarden. I Selskab med Arrestforvareren staar Pancks og tager Afsked med Fængslets Fader, der med et naadigt Smil rækker ham sin Haand. hørsin Broder Frederik under Armen, og vare

~~241~~ 219.

Del af Marshalseafængslets Gaard. Lille Dorrit er forbavset og næsten ængstelig til Mode, da Arrestforvareren og Pancks gaar forbi hende. Pancks betyder Chivery, at han skal vente et Øjeblik og skynder sig saa hen til lille Dorrit.

~~242~~ 220

Nærbillede af Pancks og lille Dorrit. Han ser paa den unge Pige med venlige Øjne, holder den ene Haand op for Munden og hvisker med sin sædvanlige Hemmelighedsfuldhed:

Tekst: Zigeuneren Pancks spaar!

~~243~~ 221

Del af Marshalseafængslets Gaard. Pancks nikker opmuntrende, skynder sig tilbage til Chivery og gaar sammen med ham hen mod Udgangen. Lille Dorrit ser efter dem og gaar saa hen mod Huset, hvor Faderen bor.

~~244~~ 222

Del af Fængselsgaarden ved Udgangen. Pancks og Arrestforvareren kommer, og den sidstnævnte siger i en bedrøvet Tone:

Tekst: Ja, vort Fængsels Fader er en storartet Mand, men han tænker kun paa sig selv og er ikke det værd, at hans Datter skal ofre hele sit Liv for ham og forsage den Lykke, hun ellers vilde kunne finde!

(73)

Pancks spørger interesseret, hvad hen mener med det, og den anden fortsætter:

Tekst: Min Søn John har friet til hende, men for Faderens Skyld har hun sagt Nej. - - Og nu er stakkels Johns Hjerte lige ved at briste til megen Sorg for hans arme Forældre. - - Vil De se ham?

Pancks rømmer sig, ser eftertænksomt paa Arrestforvareren og fremstøder saa:

Tekst: Det skulde glæde mig, Chivery, at gøre Mr. Johns Bekendtskab!

Arrestforvareren nikker melankolsk og gaar saa sammen med den anden ud af Fængselsgaarden.

~~245.~~ 223

Chiverys Cigarbutik. Mrs. Chivery sidder bag Disken med sit Haandarbejde, da Døren gaar op, og hendes Mand og Pancks kommer ind, Arrestforvareren fører sin Gæst hen til Disken og præsenterer ham for sin Kone med Ordene:

Tekst: Mr. Pancks, en Herre, som gerne vil se vor John!

Pancks nikker leende. Mrs. Chivery rokker paa Hovedet med en bedrøvet Mine og sukker:"Vil han se ham, Stakkelen!" Chivery siger et Par forklarende Ord til sin Kone, medens Pancks tager en stor, sort Cigar fra en Kasse, bider Spidsen af, tænder og lægger et Par Mønter paa Disken som Betaling. Mrs. Chivery rejser sig og fører den Fremmede, i hvis Kølvand Arrestforvareren følger, ind i det lille Værelse bag Butikken.

~~246.~~ 224

I Bagværelset til Chiverys Cigarbutik. Mrs. Chivery kommer ind fra Butikken fulgt af de to Mænd. Hun fører Plancks hen til et Vindu, der vender ud mod Baggaarden og peger med en bedrøvet Gestus ud mod denne:

Tekst: Vor John!

~~247.~~ 225

Trang og skummel Baggaard(set fra Vinduet i Bagværelset).En hel Vask af Lagner og Duge søger forgæves af Mangel paa Luft paa at blive tørret paa et Par

I 291

Snore, og mellem disse sagte flagrende Genstande sidder John Chivery - med uhyre bedrøvelig Mine - paa en gammel Stol.

~~248.~~ 226

Ved Vinduet i Bagværelset til Cigarbutikken. Mrs. Chivery drager et dybt Suk, gør en Bevægelse mod Sønnen og siger:

Tekst: Han vil ikke gaa ud, ikke engang i Baggaarden, naar der ikke hænger Linned der, som kan skjule ham for Naboernes Øjne, - men ellers kan han sidde der hele Timer i Træk. Han siger, at han er til Mode, som om han sad i en Lund!

I 29/

~~249.~~ 227

Del af Bagværelset til Cigarbutikken med Vinduet og Døren til Baggaarden. Mrs. Chivery fører en Forklædesnip til Øjet og hulker. Under megen Gestikuleren og mange Fagter i Retning af Baggaarden kommer Pancks med et Forslag. Mrs. Chivery ser spørgende paa sin Mand, der nikker:"Ja, det bliver nok det bedste, Mor!"- og han lukker saa Pancks ud ad Døren til Baggaarden.

~~250.~~ 228.

Trang og skummel Baggaard. John sidder hensunken i sine bedrøvelige Tanker og lægger ikke Mærke til Pancks, der kommer helt hen til ham. Den fremmede staar et Øjeblik og betragter den unge Mand, medens et velvilligt Smil spiller om hans Læber, - saa rømmer han sig pludselig og slaar John paa Skulderen. Den drømmende Yngling farer sammen og ser ubehagelig overrasket op paa Fredsforstyrreren, der smiler uhyre velvilligt og fremstøder:

Tekst: De vil gøre alt for Miss Dorrit, ikke? Nuvel, jeg vil give Dem Lejlighed til at gøre noget for hende!

Johns Ansigt (~~kalder~~ klarer) op:"Kan jeg gøre noget for ~~lille~~ miss Dorrit?Hvad drejer det sig om?" Han farer op:"Sig bare, hvad jeg kan gøre!" Pancks tager sin Notesfrem, kaster et Blik ind i den og begynder saa sin Forklaring, medens John

(~~75~~)

med stigende Interesse lytter til.

~~251~~ 229.

Ved Vinduet i Bagværelset til Cigarbutikken. Ægteparret Chivery iagttager med spændte Miner Sønnen og Pancks ude i Baggaarden. Pludselig puffer Arrestforvarereh sin Kone i Siden.

~~252~~ 230.

Den trange og skumle Baggaard (set fra Vinduet i Bagværelset). Pancks og John veksler Haandtryk som for at besegle en indgaaet Overenskomst.

~~253~~ 231.

Del af Bagværelset til Cigarbutikken med Vinduet og Døren til Baggaarden. Mrs. Chivery vender sig dirrende af Nysgerrighed mod Manden:"Hvad vil han mon vor John?" I det samme kommer denne og Pancks ind fra Baggaarden. Pancks vender sig ivrig mod Ægteparret:

Tekst: Unge John har lovet at bistaa mig med en Forretningssag, som nok vil sluge al hans Tid i de kommende Dage. Selvfølgelig godtgør jeg fuldt ud, hvad han forsømmer her i Butikken!

Han slaar ud med Haanden, - gamle Chivery giver med et tilfreds Nik sit Bifald til Kende, medens hans Kone med moderlig Stolthed gaar hen til Sønnen, lægger Haanden paa hans Arm og ser kærligt op paa ham. - Afblænding -

~~254~~ 232

Tekst: Det gamle Hus i City, der stod indhyllet i sin Kåbe af Sod og stöttede sig tungt på de Krykker, der havde delt dets Bröstfældighed i mange Aar, vidste aldrig af et Øjebliks Velsære eller Glæde at sige.

Optoning af Gårdspladsen med Huset. - Det er hen mod Aften. - Det stormer, og Himlen er uvejrsmörk. - På Plankeværket troner

~~[illegible]~~ en Kat, og en anden lister om i Gården. – Billedet toner over i:

~~255~~ 233.

Mrs. Clennams Opholdsrum. – Mrs. Clennam sidder i sin Rullestol i Nærheden af Pulten, og ved Siden af hende står det lille Bord, på hvilket hendes Andagtsbøger, Stålbriller og det gamle Urfoderal ligger. – Lille Dorrit sidder på sin sædvanlige Plads og syer, og Affery er optaget af at lægge Brænde på Kaminen, men stirrer samtidig gysende ud mod Uvejret. – Mrs. Clennam ser på Uret – og siger så venligt til lille Dorrit:

Tekst: Det er på Tide at bryde op, mit Barn. – Men jeg synes for Resten, at De hellere må blive her i Nat i det forfærdelige Vejr!

Lille Dorrit rejser, ryster på Hovedet og svarer:

Tekst: Mange Tak, Mrs. Clennam, – men man venter mig hjemme!

Mrs. Clennam ser undrende og velvilligt på den unge Pige, der skynder sig at pakke sine Syting sammen og så går hen til den gamle Dame.

~~256~~ 234

Nærb. af Mrs. Clennam og lille Dorrit. – Mrs. Clennam betragter med Venlighed lille Dorrit, der vil sige Farvel, og den förstnævnte siger:

Tekst: De er en god og betænksom Pige, lille Dorrit, og De er sikkert også en taknemlig Pige, ellers skulde jeg tage meget fejl!

Lille Dorrit ser forlegen ned for sig. Med en for hende ganske ursædvanlig Blidhed ~~trækker~~ drager Mrs. Clennam den lille Syerskes Ansigt ind til sig og kysser hende på Panden.

~~257~~ 235.

Mrs. Clennams Opholdsrum. – Lille Dorrit nejer og går hen mod Døren, hvor Affery står og venter, – og de to forsvinder. Mrs. Clennam ser eftertænksom efter hende – og nikker stille.

~~258.~~ 236

Del af Gårdspladsen foran Mrs. Clemmans Hus med Yderdören. – Affery lukker lille Dorrit ud, – siger Farvel te hende og går så et Par Skridt frem i ~~[illegible]~~ Gården og stirrer drömmende op mod Uvejrshimlen.

~~259.~~ 237.

Kort Billede af en Tordenhimmel, der gennemkrydses af Lyn.

~~260.~~ 238.

Del af Gårdspladsen foran Husets halvåbne Yderdör. – Et Lynglimt får Affery te at fare sammen og holde Hænderne for Øjnene. – I det samme slår et Vindstöd Dören i med et Brag. Affery udstöder et skingrende Skrig, – river i Dören og konstaterer til sin Skræk, at den er gått i Lås. – Regnen begynder at piske på. –

~~261~~ 239.

Store Del af Gårdspladsen med noget af Huset. – Affery står og rusker i Dören, da en Skikkelse, der har en Slængkappe om Skuldrene og en Hue med Pelsværkskant på Hovedet kommer fra Gårdens Mörke og ben te Affery – og lægger Hånden på hendes Skulder. Hun vender sig og stirrer skrækslagen og med vidtopspærrede Øjne på den fremmede og skriger op.

~~262~~ 240.

Nærbillede af den fremmede, der ikke er nogen anden end Rigaud. Han ler spottende, og idet han ler, gaar hans Skæg op under hans Næse, og hans Næse ned over hans Skæg.

~~263.~~ 241.

Gårdspladsen uden for Husets Yderdör. – Rigaud spörger grinende Affery, hvad der gaar af hende, og hvad hun er bange for? Hun gisper forskrækket: "For Dem først og fremmest!" I det samme hører han nogen nærme sig og drejer Hovedet. Det, han ser, lader til at fylde ham med den største Bestyrtelse.

~~264~~ 242

Del af Gårdspladsen med Porten. – Flintwich kommer fra Porten – går frem mod Huset.

~~265~~ 243

Del af Gårdspladsen med Huset og Indgangsdøren. – Rigaud viger et Skridt tilbage, – Flintwich kommer hen til ham og Affery, og Aventyreren udbryder hæftigt:

I 391 Tekst: Guds Død! Hvorledes kommer De her?

Flintwich ser forundret paa den fremmede, der stadig ~~[illegible]~~ stirrer paa ham, og vender sig saa mod Affery som for at søge en Forklaring, men da han ingen faar, farer han løs paa hende og ryster hende eftertrykkelig igennem, medens han fremhvæser mellem Tænderne:

Tekst: Affery, Du maa vist have en Dosis, ~~Kone!~~ Det er igen et af Dine Indfald! Hvem er det? Tal ud eller jeg kvæler Dig!

I 391

Han bliver ved med at gennemryste den ulykkelige, der ikke kan faa et Ord frem, til Rigaud lægger Haanden paa hans Skulder. Flintwich slipper sin Kone og vender sig atter mod den fremmede, der siger:

Tekst: Jeg forstaar af denne spøgefulde Tone, at det er Mand og Kone, jeg har for mig!

I 392

Jeremias glor ~~[illegible]~~ rasende på ham, – men Rigaud griner bare.

~~266~~ 244.

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. – Den gamle Dame ringer voldsomt og utålmodigt og kalder på Affery. – Ser er næsten helt mørkt i Værelset.

~~267~~ 245

Del af Gårdspladsen foran Indgangsdøren til Huset. – De 3 lytter, – Flintwich ser irriteret op mod Mrs. Clennams Vindue – og råber så til Affery!

Tekst: Rap Dig, Kone, – luk op! Hun deroppe råber på Lys! Affery kommer med et Par forskræmte Ord, – Flintwich tager bandende et Nøgleknippe frem og åbner Døren. – Han giver Konen et kraftigt Puf, så hun tumler ind i Forstue, og han

vender sig så mod den fremmede, - der imidlertid ikke videre tränger sig forbi ham og ind.

~~268~~ 246.

Forstuen hos Mrs. Clennam. - Affery tænder Mrs. Clennams Lys ved en Stage, hvis Lys allerede er tændt og skynder sig op ad Trappen. - Flintwich, der kommer ind efter Rigaud, vender sig truende mod ham: "Hvad vil De her?" - Den anden svarer ikke, - tager roligt Lysestagen og holder den hen mod den gamle ~~Dam~~ Mands Ansigt, gransker dette nøje - og siger så med et Nik og i en lettet Tone:

Tekst: Derude i Halvmørket forveksledе jeg Dem med en af mine Venner, med hvem De har en ~~vis~~ nederdrægtig Lighed! ~~dog ikke så meget som jeg først troede!~~ ~~men nu ser jeg, at jeg har ladet mig narre!~~

Han sætter roligt Lyset fra sig, - sætter sig på Kanten af Bordet og tænder sig en Cigaret. - Flintwich ser lurende på ham, - og gentager hæftigt sit Spørgsmål: "Hvad vil De?" - Rigaud puster Røgen fra Cigaretten i Hovedet på den Gamle og siger overlegent:

Tekst: Mit Navn er Blandeois. - Jeg ønsker at tale med dette Hus' Frue - i en vigtig Forretning!

Flintwich ryster på Hovedet, - bliver mere og mere arrig og peger mod Døren. - Rigaud rejser sig, - lægger grinende Armen om Flintwichs Hals og hvidsker nyet i hans Øren. - Det giver et Chok i den gamle Mand.

~~269~~ 247.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Affery fortæller skælsende og bæsende sin Frue om det ukyggelige Besøg og gør en Besøgelse mod Forstuen: Han er dernede! - Mrs. Clennam lytter forbavset til den gamle Kone. - ~~[illegible]~~ ~~[illegible] og Affery går ben mod Vindret~~.

~~270~~ 248.

Forstuen hos Mrs. Clennam. - Rigaud trækker sig tilbage fra Flintwich, ser på ham med et djævelsk Grin, og siger nyet til ham i en bydende Tone og peger op mod Mrs. Clennams Opholdsrum. - Med sammenbidt Raseri går

Flintwich op ad Trappen, - Eventyreren ser efter ham med et spottende Smil, - sætter sig på Kanten af Bordet, tager et Par Drag af sin Cigaret, men smider så pludselig denne fra sig og skynder sig op ad Trappen.

~~271~~ 249.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Affery er ved at lukke Stodderne for Vinduerne (eller rulle nogle tætte Gardiner ned), og Flintwich står ved Pulten og ~~siger noget til~~ taler med Mrs. Clennam. Han siger:

Tekst: Han har vist mig en Rekommandations-Skrivelse fra sor Pariser-Forbindelse, der erklærer ham god for de første 100 Lstr. - Han ønsker at hilse på Dem!

Mrs. Clennam ryster på Hovedet: "Ikke Aften!" - I det samme smækkes Døren op, og Rigaud træder ind. - Han går med sit frække Smil hen mod Pulten, - svinger med Hatten og gør en overdreven dyb Reverens. - Affery flygter rædselsslagen ud af Værelset. Rigaud siger:

Tekst: Som den Kavalér, jeg er, vilde jeg ikke undlade at gøre Chefen for dette Hus, med hvilket jeg håber at gøre store Forretninger, min Opvartning!

~~272~~ 250

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum, ved Pulten. - Han bukker igen, - Flintwich bider Læberne sammen, - Mrs. Clennam nikker stift og gør en Bevægelse mod en Stol ved Siden af det lille Bord. - Eventyreren sætter sig og ~~[illegible]~~ kaster et mønstrende Blik over Værelset.

~~273~~ 251

Del af Mrs. Clennams ~~Sæulse~~ Køkken. - Affery sidder forskrømt og med et drømmende Udtryk på en Stol, - da et Lyn oplyser Rummet. - Den gamle Kone skriger og slår Forklædet over Hovedet.

~~274~~ 252.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Rigaud har taget et Overblik over ~~Kejset~~ Værelset, iagttager nu opmærk-

smut og lurende Mrs. Clennam, der forundret ser på ham. Så får han Øje på det gamle Ur, der ligger på Bordet i sit Foderal, og med et "Tillader De?" tager han det i Haanden og undersøger det.

~~275253~~

Nærbillede af Uret i dets perlebroderede Hylster, som Rigaud ~~staar med~~ har i Haanden, og paa hvilket læses Bogstaverne G. I.

~~276254~~

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. Rigaud fikserer atter Mrs Clennam paa samme underlige Maade som før og siger:

Tekst: Et smukt Arbejde, min Frue! G. I. har sikkert været en fortryllende Skabning. ~~I Forvisning herom tilbeder jeg — som den Ridder, jeg er — hendes Minde~~!

I 401

Mrs. Clennam ser sarkastisk paa ham og svarer:

Tekst: ~~Denne Gang kan De beholde Deres Hjerte frit, Sir.~~ G. I. er ikke Begyndelsesbogstaverne til et Navn, men til en Sætning, der lyder: G l e m i k k e!

I 402

Rigaud lægger Uret fra sig og siger i en skarp Tone:

Tekst: Og naturligvis glemmer De ikke!

Mrs. Clennams Ansigt får et fanatisk Udtryk, - og hun rejser sig på Hovedet med en kold og ubarmhjertig Mine: "Nej!" Med et spottende Smil kaster han Kufferten på Bordet, ser, at hun lægger Haanden på det og anbringer det på dets rette Plads, - så rejser han sig for at tage Afsked. - Mrs. Clennam vender sig mod ham og siger:

Tekst: Det vil være Mr. Flintwich kært, hvis han kan være Dem til Tjeneste paa nogen Maade, og jeg haaber, De maa faa ~~Fornøjelse~~ Udbytte af Deres Ophold her i Byen!

I 404

Rigaud bukker grinende, og kysser med sydlandsk Glød sig selv flere Gange paa Haanden. Han gaar fulgt af Flintwich. Mrs. Clennam ser med mørke og undrende Blikke efter ham.

255.

Forfulgt hos Mrs. Clennams Hår. — Flintwich og Rigaud kom-

mer ned fra Mrs. Clennams Opholdsrum. – Eventyreren betragter med en spottende Mine et Portræt af ~~afdøde~~ Arthur Clennams Fader, der hænger på Væggen. – Flintwich ser på med dulgte, hadefulde Blikke og siger så noget i en lurende Tone. – Rigaud sender sig mod ham og svarer med et overstadigt Grin, idet han lægger sine Hænder på den gamle Mands Skuldre:

Tekst: Om jeg trækker på Dem? – Ja, det kan De lige tro jeg gør, min Perlesen! Og når jeg får undersøgt, hvad dette Hus er værd og får en vis anden Forretning fra Hånden, skal De få at se, hvor jeg skal trække!

Han omfarner den af undertrykt Raseri dirrende Flintwich på sydlansk Vis, – kysser ham på begge Kinder og går. – Den gamle Mand ser efter ham med Uro og Had i Blikket. – Afblænding.

256.

Tekst: Siden deres Samtale på Clennams Kontor, undgik lille Dorrit så vidt muligt Clennam.

Optoning af Mr. Dorrits Værelse i Marshalsea. – Lille Dorrit siddersed Bordet beskæftiget med sit Sytøj, – medens Maggy har taget Plads på en Skammel foran Vinduet og ser ud af dette. – Det banker på Døren, og på lille Dorrits "Kom ind" træder Clennam ind.

257.

Ved Bordet i Mr. Dorrits Værelse. – Lille Dorrit farer sammen og ser rødmende på Clennam. Han kommer hen te hende, trykker hendes Hånd og siger, idet han ser på hende med et bekymret og forskende Blik:

(183–84)

Blik ser paa hende:

Tekst: Hvor jeg dog har set Dem sjældent i den sidste Tid!

I 426 Lille Dorrit gør sin Haand fri og svarer med tilkæmpet Ro:

I 426 Tekst: Jeg har haft saa travlt!

Han sætter sig ved Siden af hende, lægger Mærke til hendes Sindsbevægelse, og hans Blik faar et Udtryk af Medlidenhed og Ømhed. Hun skælver stærkt,

og han siger:

Tekst: Min egen lille Dorrit! De er saa forandret!

Hun brister i Taarer.

~~284.~~ 258

Nærbillede af Maggy ved Vinduet. Hun vender sig pludselig om og stirrer - uden at sige ~~noget~~ noget - hen mod lille Dorrit.

~~285.~~ 259.

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam taler beroligende til den unge Pige, der søger at beherske sig, og som tørrer sine Øjne og siger:

Tekst: De er saa god - og De kan slet ikke tænke Dem, hvor bedrøvet jeg er, naar jeg ser, hvorledes al Deres Godhed belønnes af - - - -

Clennam berører smilende hendes Læber med sin Haand og siger:

Tekst: Saadan maa De ikke tale til den Ven, De engang lovede at stole paa.— De vil ~~forstaa~~ måske forstaa mig bedre, hvis jeg fortæller Dem noget om mig selv!

Hun ser forbavset og kærligt paa ham, og han fortsætter:

Tekst: Jeg glemte engang min Alder, og at jeg i alle de mange ensformige og glædeløse Aar i Udlandet var vokset fra alt sligt - og gik hen og

I 428 bildte mig ind, at jeg var forelsket!

I lille Dorrits Træk afspejler den Smerte, som han tolder hende med sine Ord,— men han ser intet og fortsætter:

Tekst: Men Jeg opdagede min Fejltagelse,- ~~[illegible]~~ forstod, at jeg var paa Vej ned ad den Bakke, som Livet er, og besluttede at handle derefter!

Han taler videre, og hun lytter til med store, bedrøvede Øjne. Hun drejer pludselig Hovedet bort.

286260.

Tekst: Han skulde blot have vidst, hvilken stikkende Smerte han voldte det taalmodige Hjerte ved at tale saaledes...

Nærbillede af lille Dorrit, hvis Øjne bliver fugtige, og hvis Barm bølger. Det lykkes hende kun med Besvær at undertrykke en Hulken.

287261.

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam tier. Lille Dorrit ser på ham med Blikke, der taler om en Kærlighed, som hun ikke vover at røbe. Han stirrer tankefuldt frem for sig. - Afblænding -

262.

Tekst: Mr. Dorrits høje Stilling som Fængslets Fader forte adskillige offentlige Pligter med sig, - som for Eksempel at præsidere ved de små musikalske Sammenkomster, der undertiden fandt Sted i Marshalsea.

Optoning af en provisorisk Estrade, der er rejst ved Fængselsmuren, og paa hvilken et Orkester er i fuld Virksomhed. Orkestret tæller et halvt Dusin Medlemmer, hvis ældste "tidenfortående" er Onkel Frederik, og som trakterer forskellige gammeldags og slidte Instrumenter lige-fra Bastuba og Klarinet til et Par mishandlede Violiner.

~~287~~ 263

Ved Fængselsmuren ved Siden af Fængslets Møketenderi. Omkring et langt Bord, for hvis ene Ende Fængslets Fader - ~~m~~ed Inspektøren ved sin ene Side og Chivery ved den anden - præsiderer, sidder Fanger af begge Køn, dog hovedsagelig Mænd, og lytter til Musikkens Toner, medens de nyder Forfriskninger af forskellig Art saasom Øl, Te og lignende. Andre, mindre begunstigede Individer, der hører Anstalten til, trænges omkring det ved Bordet bænkede Selskab.

290264

Fængselsgården, ved Indgangen fra Arrestforv.s Tjenesterum. - Den tjenstgørende Arrestforvarer lukker Pancks og John Chivery ud i Gården, - peger over mod Marketenderiet, og de to Herrer skynder sig derover.

~~291~~ 265

Fængselsmuren ved Siden af Maketenderiet. Orkestret slutter - under stærk Applaus - et Nummer, da Pancks og John Chivery kommer derhen. De standser nogen afstand fra Bordet, Pancks hvisker noget til John, idet han med en betydningsfuld Gestus peger paa Mr. Dorrit:

Tekst: Jeg tror virkelig, at jeg vil hjælpe ham med at præsidere!

~~292~~ 266

Ved Bordenden hvor Mr. Dorrit sidder. Fængslets Fader giver med Haandklap sit Bifald til Kende, løfter sit Glas og hilser værdigt paa Inspektøren.

~~293~~ 267.

Del af Pladsen med Mr. Dorrits Bordende og Pancks og John Chivery. Pancks - kommer hen te Bordet, trænger sig frem te Mr. Dorrits Plads og hilser på ham. Fængslets Fader bessarer nedladende den andens Hilsen. Pancks kalder på Marketenderen, - en gemytlig Fyr med et snavset Forklæde, - der står i Nærheden. Pancks siger, livligt gestikulerende noget te Manden, der henrykt nikker. - Selv Mr. Dorrits Ansigt klarer op.

~~294~~ 268

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam vender sig mod lille Dorrit, siger:

Tekst: Tænk Dem mig altid som en gammel Mand, der for Alderens Skyld kunde
I 430-431 være Deres Fader eller Onkel, - en Mand, til hvem De trygt kan betro alle de Hemmeligheder, der tynger Dem!

Lille Dorrit nikker: "Men jeg har ingen Hemmeligheder!"

~~295~~ 269

Nærbillede af Maggy, der pludselig udbryder:

Tekst: Har Du selv ingen Hemmelighed at fortælle, saa fortæl ham den om
I 430 Prinsessen. Hun havde en Hemmelighed, ved Du nok!

~~296~~ 270

Nærbillede af lille Dorrit, som rødmer stærkt.

~~297~~ 270

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea med Bordet og Vinduet. Clennam retter smilende et Spørgsmaal til Maggy. Hun ser ængsteligt paa ham og svarer:

Tekst: Gud, hvor De forskrækker et tiaars Barn! Det er jo ikke mig, der har en Hemmelighed, – det er Prinsessen!

Lille Dorrit tager sig sammen og siger med et forlegent Smil:

Tekst: Det var bare et Æventyr, jeg engang fortalte Maggy!

Clennam nikker.

~~298~~ 272

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marketenderiet. Under Marketenderens og den sveddryppende Pancks Ledelse anbringer et Par Mænd et stort Ølfad paa Bordet. Pancks stikker det an og holder et Krus under. Marketenderen begynder med Assistance af nogle ømsige Festdeltagere at fylde en Samling Ølkrus under almindelig Jubel.

~~299~~ 273.

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam griber atter lille Dorrits Haand og siger:

Tekst: Og for Fremtiden undviger De mig ikke mere, men lover at lade mig tage Del i alle Deres Sorger og Bekymringer!

Hun nikker svagt, men er meget bleg.

274.

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marketenderiet. – Pancks, der sidder og ridder på Tønden, er – under den øldrikkende Forsamlings Jubel – ved at afslutte en Tale.

275.

Rob. af Pancks, der har et Ølkrus i Hånden, og som siger:

Tekst: Jeg beder ~~Dem~~ jer alle sammen med mig bruge dette

(88)

Steds Fader en Hyldest. Förend I amer det, bliver I måske faderlöse, mine Venner! – Zigeuneren Pancks spår!

276.

Nærb. af Mr. Dorrit ved Bordenden. – I den Tro, at Taleren henhyder til hans snarlige dödelige Afgang, ser han forbavset og ubehageligt berört mod Pancks.

277.

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marketenderiet. – Alle hylder Mr. Dorrit og drikker ham til, – Pancks tömmer sit Krus og lader det falde ned på Bordet. Han rejser sig fra sit ophöjede Sæde, stikker en Cigar i Munden og springer ned ved Siden af John Chivery. Han giver denne med et Par hastige Ord et Puf i Siden og sæynder sig bort, fulgt af den forvirrede Jugling.

278.

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea med Bordet og Vinduet. Clennam skal til at tage Afsked, og lille Dorrit rejser sig ligeledes. Pludselig hører de nogen ved Døren og ser derhen.

279.

Ved Døren i Dorrits Værelse. Døren rives op, og Pancks viser sig i Aabningen uden Hat, med Haaret strittende til alle Sider og med en tændt Cigar i Haanden. Han tager et Drag af Cigaren og siger, forpustet og sveddryppende og nær ved at kvæles af Røgen, med et hemmelighedsfuldt Grin:

Tekst: Zigeuneren Pancks spaar!

432

280

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam og lille Dorrit ser forbavset paa den underlige Mand, der nu kommer hen til dem og giver sig til at stirre paa lille Dorrit, medens han purrer sit Haar op som en Slags sort Kakadue. Han bukker, gør en Bevægelse mod Clennam og siger:

Tekst: Ypperligt Selskab her! – Hvad, Miss Dorrit?

I 433

Hun ser halvt forskrækket paa ham uden at være klar over, hvad hun skal svare. Han nikker og ler ad Clennam:

Tekst: Bryd Dem ikke om ham, Miss Dorrit, han er en af vore. Han er med i Komplottet!

I 433

Den underlige Fyrs eksalterede Stemning smitter Clennam, og lille Dorrit ser det med Forbavselse og bemærker, at de veksler nogle hurtige Øjekast. Hun ser forvirret paa Pancks, som fortsætter:

Tekst: Det er jo sandt – jeg har jo lovet Dem, at De skulde faa at vide, hvad der er bag ved os, paa Deres lille Haand!

I 434

Han griber efter hendes Haand, men tager sig pludselig i det, grunder og vender sig saa igen mod Clennam:

Tekst: Vi to har truffet en Aftale, Mr. Clennam. Gaa med mig, og De skal faa at se, at jeg holder den. Miss Dorrit, jeg ønsker Dem til Lykke!

Han trykker begge hendes Hænder og farer saa hen mod Døren. Clennam nikker til lille Dorrit og følger efter. Den unge Pige ser forbavset efter dem.

~~304~~ 281.

Fængselsgaarden udenfor Dorrits Bolig. Pancks, der driver af Sved, kommer fulgt af Clennam ud til den ventende John Chivery, der ser paa sin Rival med skinsyge Blikke. Uden at lægge Mærke til det, siger Pancks - idet han peger hen mod Pumpen - noget til Clennam og styrter saa derhen fulgt af de to andre.

~~305~~ 282

Ved Pumpen i Fængselsgaarden. Pancks siger noget til John og holder sit Hoved under Pumpens Tud. John pumper af alle Kræfter, saa Vandet skylder ned over den ophedede Mand. Efter denne Afsvaling vender Pancks sig atter mod Clennam, tager en Pakke Dokumenter op af Lommen. Clennam ser næsten forskrækket paa ham: "De har gjort en Opdagelse?" Pancks nikker, betyder de to andre, at de skal følge ham og gaar saa hen mod Bænken ved Fængselsmuren.

~~306~~ 283

Bænken ved Fængselsmuren i Nærheden af Dorrits Bolig. Pancks kommer hen til Bænken sammen med John og Clennam, og den sidstnævnte, der har svært ved at styre sin Utaalmodighed, retter ivrigt et Spørgsmaal til Pancks. Denne betyder Clennam, at han skal sætte sig paa Bænken og tager selv Plads ved Siden af ham. Han rækker Størstedelen af Dokumentpakkens Indhold til John, og

og begynder ivrigt at forklare, idet han henviser til et Papir, han har beholdt i Haanden. Han overleverer dette til Clennam, tager et nyt Dokument ud af Haanden paa John og forklarer dets Indhold for Clennam, der med stigende Overraskelse lytter til hans Ord.

307 284

Ved Bordet i Fængselsgaardenmved Siden af Marketenderiet. Festen gaar sin Gang. Mr Dorrit afslutter en Tale under Forsamlingens øredøvende Bifaldsraab:

Tekst: Marshalseas Fader længe leve!

Ølkrusene tømmes, medens Musikken sætter i med en Fanfare.

308 285

Bænken ved Fængselsmuren i Nærheden af Dorrits Bolig. Pancks faar det sidste af sine Papirer tilbage fra Clennam, der er helt konstaneret af glad Overraskelse. Pancks siger:

Tekst: John Chivery og jeg har Tomme for Tomme gravet od frem mod Maalet som et Par Muldvarpe, og nu tror jeg, at jeg har fuldgyltige Beviser for, at den Mand, der her kaldes Marshalsea-Fængslets Fader, tilhører en yngre, forglemt Gren af Slægten Dorrit fra Dorsetshire, hvis sidste Skud døde for to Aar siden!

I 457

Han griner triumferende, sender John et betydningsfuldt Nik, vender sig saa mod Clennam, tager fat i hans Knaphul og siger, idet han trækker ham nærmere ind til sig:

Tekst: I Aften venter jeg at faa et sidste, kompletterende Dokument i Hænde, og saa beder jeg Dem forberede hende. Klokken 8 i Morgen går hun jo ud til sin Syning! ~~Han kommer i Morgen Forniddag~~ ~~hos Mrs. Flora!~~

Clennam gaar med Glæde og Begejstring ind paa hans Forslag, og de to Mænd veksler et Haandtryk. Afblænding.

286.

Tekst: Og den næste Dag fik så endelig lille Dorrit at vide, hvad der var bag ved Mr. Paucks på hendes Hånd.

Optoning af Del af Mr. Dorrits Bolig og Gavlen til denne.- Clennam går frem og tilbage og venter,- ~~Mr~~ Paucks står ved Gavlen og spejder hen mod Indgangsdøren. Da lille Dorrit straks efter kommer til Syne i denne, kryber Paucks skyndsomt i Skjul ved Gavlen,- hvorimod Clennam går hen til den unge Pige, der har sine Syting med sig, og som forbavset er standset. Han hilser venligt på hende, og hun lægger straks Mærke til, at han ikke er som sædsanligt men at der både er en vis Højtidelighed og en vis Uro over ham. Hun spørger sagte:

Tekst: Mr. Clennam, hvad er der hændt?

287.

Foran Opgangen til Mr. Dorrits Bolig.- Clennam søger at blive rolig,- men det lykkes ham ikke helt at ~~skjule~~ at blive Herre over den Bevægelse, der har grebet ham.- Han siger:

Tekst: Jeg er kommen for at fortælle Dem om en stor, en vidunderlig Lykke! Hun ser paa ham med Øjne, der fortæller hvilken Lykke, det er, hun venter, han skal gøre hende delagtig i,- hun vakler, som om hun skulde besvime, og han lægger Armen om hendes Liv for at støtte hende. Hun lægger sin ene Haand paa hans Arm dels for at støtte sig paa den og dels, for at han ikke skal forandre Stilling, daa hun uforstyrret kan blive ved at se paa ham. Hendes Læber synes at gentage:" En stor, vidunderlig Lykke?" Clennam tager atter til Orde:

Tekst: Kære, lille Dorrit - Deres Fader faar sin Frihed tilbage. Han er Arving til en stor Gods Formue, ~~[illegible]~~, og De bliver alle meget rige!

462

Hun ser paa ham næsten uden at forstaa Meningen af hans Ord og med en vis Skuffelse i sit Ansigt. Han fortsætter:

Tekst: Ædle, opofrende Datter, jeg takker Gud for, at De nu er blevet belønnet!

I 462

Han bøjer sig ned og kysser hende på Panden, medens hun drejer sit Hoved op mod hans Skulder og løfter sin Arm op til hans Hals, og udbryder:

Tekst: Fader, Fader, Fader!

Hun er atter lige ved at besvime, men han får hende bragt te Sæde på en Bænk ved Siden af Døren eller på ~~et~~ Trappen. – Hun sidder et Øjeblik med Hænderne for Ansigtet og folder så Hænderne te en Takkebøn.

288.

Nærbillede af lille Dorrit. – Hun sidder nogle Øjeblikke hensunken i Bøn.

289.

Foran Opgangen te Mr. Clennams Bolig. – Clennam ser besæget på den unge Pige, der slutter sin Bøn, og som så rejser sig og lægger sin Hånd på hans Arm:
Tekst: Og nu følger De med os te min kære Fader og fortæller ham det!
Clennam nikker, og de går ind ad Døren.

290.

Ved Gavlen. Nærb. af Pancks, der kigger frem, og som med en tilfreds Latter gnider sine Hænder.

291.

Dorrits Værelse i Marshalsea. – Mr. Dorrit sidder i sin gamle, grå Slåbrok og med sin gamle, sorte Hue – i ~~[illegible]~~ Solskinnet ved Vinduet og læser – med Brillerne på Næsen – sin Avis. Pludselig hører han nogen nærme sig Døren, han ser derhen og tager Brillerne af. – Lille Dorrit og Clennam kommer ind – og går hen te ham. Han lægger Avisen fra sig, men rejser sig ikke.

~~XXX~~ 292.

Ved Vinduet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit, der bliver slaaet af den Sindsbevægelse, der præger de to, stirrer paa dem med aaben Mund og dirrende Læber. Da Arthur rækker ham Haanden, berører han den, men ikke med sin sædvanlige Majestæt. Derpaa vender han sig om mod sin Datter, der har sat sig tæt ved ham med sine Hænder paa hans Skulder, og ser hende forskende i Ansigtet. Hun

nikker til ham med et opmuntrende Smil, og Clennam siger, idet han ser paa den gamle Mand med et fast, varmt Blik:

Tekst: Vi har alle hørt tale om store, glædelige Overraskelser i Livet. Jeg

I 465 har en saadan Overraskelse til Dem!

Mr. Dorrit lægger sin venstre Haand paa Hjertet, medens han med den højre fingererer ved Brillerne paa Bordet, og han siger med et spørgende Blik:

Tekst: Hvilken Overraskelse kan der være forbeholdt mig, som - - -

Han peger med Haanden ud ad Vinduet.

316. 293.

Billede af den solbeskinnede Fængselsmur med Piggene.

317. 294

Ved Vinduet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam smiler opmuntrende:

I 466 Tekst: Den er revet ned!

Mr. Dorrit ser stift paa de to andre. Clennam fortsætter langsomt og tydeligt:

Tekst: Og i Stedet for den, har De nu alt det, den har lukket ude. En stor Arv

I 466 venter Dem, og om faa Dage er De en fri og velstaaende Mand!

Clennam trykker hans Haand, men slipper den igen hurtigt - uden at Mr. Dorrit har gengældt Haandtrykket. Lille Dorrit lægger sit Ansigt ind til Faderens og omslynger ham med sine Arme - som hun saa ofte har gjort det før:

Tekst: Aa Fader, Fader! Gud være lovet!

Han tager mod hendes Kys og Kærtegn men besvarer dem ikke, - hans stive Blik deler sig mellem hende og Clennam, og saa læner han sig tilbage i Lænestolen og brister i Graad. - Afblænding -

318. 295

Tekst: Saa kom den Dag, da Marshalsea-Fængslet blev faderløst.

Optoning af Del af Fængselsgaarden med Arrestforvarerens Hus. Der er nogle Flag oppe, og Pladsen er fuld af [illegible] Fanger, deres Paarørende og Bekendte - alle saa pudsede, som Omstændighederne tillader det. De Herrer Arrestforvarere, bl a. den gamle og den unge Chivery, - alle i deres Søndagsklæder, - samt Fængslets Inspektør er ogsaa nærværende. Den sidstnævnte staar udenfor Indgangen til Arrestforvarerens Hus og taler med de to Herrer

Chivery og med Pancks, der puster og sveder af Tilfredshed, og som utvivlsomt er kommet til Stede for at se sit Værk fuldbyrdet. Portene er i Dagens Anledning slaaet op, - saa der er Passage direkte ind fra Gaden

319.296.

Udenfor Indgangen til Arrestforvarerens Hus. Fængselsinspektøren retter et Spørgsmaal til Pancks, der griner tilfreds og svarer: -

Tekst: Fængslets Fader var ligesaa rundhaandet, som han var storsnudet, saa jeg fik 1000 Lstr!

Den gamle Chivery falder ind - henvendt til Pancks:

Tekst: Og vi Arrestforvarere har faaet to Pund hver - for ikke at tale om hans Rundhaandethed overfor Fangerne ved hans sidste Audiens i Gaar, som var storartet!

Pancks nikker og gnider sine Hænder, mens Inspektøren også giver sit Besyv med. - Clennam kommer indefra, - slutter sig til Pancks og de andre, - men da man er ved at veksle Hilsener, henleder Pancks Opmærksomheden på noget, der foregår længere borte i Gården.

320. 297

Længere borte i Fængselsgaarden i Retning af Dorrits Bolig. Den følgende Skare, som de ventende Fanger udgør, giver under livlige Hyldestraab Plads for Mr. Dorrit med Familie, der nærmer sig i højtidelig Procession. Forest gaar Fængslets Fader i en elegant, ny Kjoleklædning og med sin skinnende høje Hat i Haanden og uddelende naadige Nik til alle Sider. Han har sin Broder Frederik, der ogsaa er i flunkende nyt Tøj, under Armen, og bagefter gaar Fanny og Tip ligeledes Arm i Arm og klædt efter sidste Mode. Maggy, der ogsaa er en Smule oppudset, men som stadig virker grotesk, følger efter i passende Afstand og danner Bagtroppen. Mr. Dorrit standser et Øjeblik for at klappe et Barn, der rækker ham en halvvissen Blomst, - hvorefter Processionen skrider videre.

321. 298

Del af Fængselsgaarden med Arrestforvarerens Hus og Udgangen. Alle staar i spændt Venten, da Familien indfinder sig. Fængselsinspektøren bukker og kom-

mer med nogle forbindtlige Ord. Mr. Dorrit rækker ham med en kølig og meget stolt Mine Haanden og hilser ligeledes paa Clennam, hvorimod Pancks og Herrerne Chivery maa nøjes med et naadigt Nik. Fanny og Tip kroer sig overmodigt og ser næsten foragtligt paa de Tilstedeværende, hvorimod Frederik teer sig paa sin sædvanlige aandsfraværende Maade, somom han slet ikke vidste, hvad det hele drejede sig om. Clennam ser forbavset paa dem:"Men hvor er lille Dorrit?"- Mr. Dorrit går op ad Trappen, der fører til Arrestforvarerens Tjenesterum,- standser på det øverste Trin.- Hans Familie bliver stående nedenfor.

~~322~~ 299

Nærbillede af Mr. Dorrit paa Trappen. [illegible] Mr. Dorrit ser bevæget paa Forsamlingen. et Par Taarer triller ned ad hans Kinder, og han siger:

Tekst: Farvel, mine Børn - fat Mod og følg mit Eksempel!

Han hilser med Hatten.

~~323~~ 300

Del af Fængselsgaarden (set fra Mr. Dorrits Plads paa Trappen) Paa et Tegn fra Chivery senior hylder den forsamlede Menighed Fængslets bortdragende Fader med et trefoldigt Hurraraab og med en livlig Vinken med deres Hovedbeklædninger.

~~324~~ 301

Ved Udgangen fra Fængslet.- Mr. Dorrit stiger ned ad Trappen og skrider ud af Porten, fulgt af sin Familie, Pancks, Inspektøren og en Del Arrestforvarere.- Clennam står et Øjeblik urolig og bekymret,- ser sig søgende om og går så hen til gamle Mrs. Chivery.- Han spørger hende om noget,- hun ser bestyrtet og forvirret ud, bliver så eftertænksom og peger mod Døren til Tjenesterummet. Clennam nikker og forsvinder ind ad denne Dør.

~~325~~.302

Lille Dorrits Kvistværelse i Arrestforvarerens Hus. Lille Dorrit ligger besvimet, med Overkroppen lænet ind over en Kiste, ud af hvilken hun øjensynlig har været ved at tage en ny Kjole, da Clennam kommer ind og finder hende. Han ser bestyrtet paa hende, løfter hende saa forsigtig op i sine Arme.

~~326~~.303.

Paa Gaden udenfor Indgangen til Marshalsea-Fængslet. Mr. Dorrit og hans Familie stiger i Nærværelse af Inspektøren, Pancks og en Skare Arrestforvarere - blandt hvilke Chivery - op i den ventende og med ædle Heste forspændte Karet, hvis Dør en galloneret Tjener holder aaben.

~~327~~.304

I Kareten udenfor Indgangen til Fængslet. Fanny, der sidder ved Siden af Faderen paa Karetens Bagsæde, ser sig omkring og udbryder pludselig:

Tekst: Du gode Gud, hvor bliver Amy af? Jeg sendte hende op, for at hun skulde tage en ny Kjole på!

Mr. Dorrit bliver opmærksom: "Ja, hvor er Amy?" I det samme ser Fanny i Døren til Fængslet noget, der faar hende til hidsigt at udbryde:

Tekst: Det maa jeg sige - gaar den Tøs ikke hen og gør os Skam lige til det sidste og lader sig bære ud i sin gamle Kjole - og af den Fyr!

I 478

Hun peger med harmfnysende Øjne hen mod Indgangen til Fængslet.

~~328~~.305

Ved Indgangen til Fængslet. Clennam bærer den bevidstløse lille Dorrit hen mod Kareten.

~~329~~.306

Ved Kareten paa Gaden udenfor Marshalsea-Fængslet. Mr. Dorrit ser bestyrtet paa Clennam, der bebrejdende og med en Bevægelse mod lille Dorrit siger:

Tekst: Jeg fandt hende besvimet oppe paa hendes Værelse. Hun var blevet glemt!

Han bringer hende varsomt til Sæde i Vognen. Fanny takker ham med et kort Nik, brister i Graad og kærtegner Søsteren. Mellem et Par Hulk ser hun endnu engang paa Clennams bekymrede og bebrejdende Ansigt og siger saa noget til Faderen, der nikker og raaber en Ordre til Kusken.

230307

Paa Gaden udenfor Indgangen til Marshalsea-Fængslet. Tjeneren ved Vogndøren lukker denne, stiller sig mellem den og Mr. Clennam og slaar med et skarpt: "Med Forlov, Sir!" Trinet op. Han indtager hurtigt sin Plads bag paa Vog-nen, som kører bort. Clennam stirrer tankefuldt efter dem. - Afblænding -

SLUT PAA 5'TE AKT.

Sjette Akt.

~~331~~ 308.

Tekst: Nogle Måneder efter genfinder vi Mr. Dorrit og hans Familie i en meget besøgt italiensk By, hvor han har lejet et Palads seks Gange så stort som Marshalsea-Fængslet. Optoning af et italiensk Palads af gigantiske Dimensioner. – Billedet toner over i:

~~332~~ 309

Afstandsbillede af en mægtig Loggia, – der strækker sig langs Paladsets ene Langside. Midt på Loggiaen står dækket et Frokostbord, ved hvilket en værdig Dame – Mrs. General – sidder på Husfruens Plads. Til Stede er desuden Tip i en smart, verdensmandsmæssig Påklædning men med en ikke helt så verdensmandsmæssig Optræden, idet han er stærkt optaget af at gabe og strække sig, – og Onkel Frederik, hvis fine Klæder allerede har fået adskillige Pletter, og som ser lige så åndsfraværende ud som i Fattigdommens Dage. – Fanny, der er i en meget elegant Formiddagskjole, kommer netop fra Hallen og går – med en Verdensdames Mine og Holdning – ben til Bordet.

~~333~~ 310

Tekst: Da de fleste af Familiens Medlemmer med beundringsværdig Iver tog Del i det fine Selskabs Adspredelser og gjorde Dat til Dag, samledes man i Reglen ret sent ved Frokostbordet.

Ved Bordet. – Fanny sætter sig, – hilser morgensurt på sin Broder og Onkel og med iøjnefaldende Kölighed på den ældre værdige Dame, som er særdeles granvoksen og af et imponerende Jdre. Hendes Ansigt og Haar har et temmelig melet Udseende, som om hun havde levet i en overordentlig gentil Mølle, – men det er dog snarere, fordi hun hører til Kalkformationen, end fordi hun bruger Pudder og er graahaaret. Hendes Øjne er udtryksløse, og hun virker voksagtig og udbrændt, uden at man mistænker hende for nogen Sinde at have givet synderlig Varme fra sig. Der er en Dunstkreds af Fernis omkring hendes Person. – Tip løfter Hovedet

og kaster et Blik hen mod Døren te Hallen, - siger flabet:
Tekst: Nå, - ~~der ham er nok endelig den Gamle!~~ nu er nok den gamle på Trapperne!
Mrs. General ~~ser på~~ sender ham ~~mod~~ et fordømmende Blik, - men både hun og Fanny, der diskret skjuler en Gaben, ser hen mod Døren.

~~334~~ 311

Loggiaen, - ved Døren te Hall'en. - Mr. Dorrits private Tjener, - ~~Sparkler~~ Tinkler, - samt en anden Tjener (eller flere andre Tjenere) stiller sig hver på sin Side af Døren, i hvilken Mr. Dorrit straks efter kommer te Syne, medens Tjenerne krummer Ryg. - Fængslets tidligere Fader er ~~yur~~ imponerende at se til, - elegant i sin Påklædning og fornem i sit Læsen... Han standser mellem Tjenernes bøjede Rygge, sætter Monoclen for Øjet - og sender sit ventende Selskab et nådigt Godmorgen - Smil.

Tekst: Den slumrende Puppe, der i Marshalseas Mørke saa længe havde ventet paa Tidens Fylde, var blevet forvandlet til en sjælden Sommerfugl.

II 48

Han lader atter Monoclen falde og går bort fra Døren. Tjenerne drister sig dog ikke endnu te at rette Ryggene.

~~335~~ 312

Loggiaen. - Mr. Dorrit skrider med en Fyrstes Holdning hen te Frokostbordet, - nikker værdigt te de 3 Familiemedlemmer, - går hen te Mrs. General, griber hendes Hånd og fører den te sine Læber.

~~336~~ 313

Tekst: Mrs. General, - en Enke af det gode Selskab, - der mod et passende Vederlag havde paataget sig at forestaa Mr. Dorrits Hus og være hans Døtres Mentor og moderlige Veninde.

Nærb. af Mrs. General og Mr. Dorrit. - Han slipper atter den værdige Dames Hånd og retter sig op, - henvender nogle artige Ord te hende og går så hen mod sin Plads. Mrs. General smiler huldsaligt.

337314.

ved Frokostbordet. – Mr. Dorrit sætter sig, og på et Vink af ham begynder Tjenerne at servere. – Pludselig bliver hans Øine mørke, – han ser sig om i Kredsen: Nej, – lille Dorrit er der ikke... Mrs. General, der stadig har fulgt ham med Øjnene, har øjeblikkelig opdaget, hun må have sagt, og efter at have bygget af Situationen siger hun:

Tekst: Amys Fraværelse giver mig Anledning til at omtale visse triste Ting, jeg har opdaget. Den unge Dame besidder jo desværre ikke sin Søsters Karakterstyrke og Tilpasningsevne!

Hun bøjer Hovedet let for Fanny, der nikker Bryneme. – Mr. Dorrit retter et Spørgsmål til Mrs. General, som alvorligt fortæller, hvad det er, hun har opdaget. –

338315

Nærb. af lille Dorrit i hendes Værelse i Paladset. Den unge Pige sidder paa en spinkel Taburet i den aabne Dør til den med Vildvin og Blomster smykkede Altan. Hun har Hænderne foldet over Knæet og stirrer med et bedrøvet og drømmende Blik udefter. Pludselig kommer hun i Tanke om noget og rejser sig med et let Suk, efter at have set på sit Ur.

339316

ved Frokostbordet på Laggiaen. – Mrs. General slutter sit Klagemål, – og det er med en meget bekymret Mine at Mr. Dorrit nyder sin Mad. Fanny lader til at være meget opbragt og harmfuld. – Mrs. General erklærer efter kort Overvejelse:

Tekst: Det er ikke for at undrage mig de Forpligtelser, der påhviler mig, Mr. Dorrit, – men jeg tror, De selv bør aabne Amys Øjne. Jeg ved, De er en Mand, der er vant til at gøre Deres Indflydelse gældende!

E 50

340317

Nærb. af Mr. Dorrit. – Han ser smigret ud, – rømmer sig og siger stolt:

Tekst: Naadige Frue, jeg har staaet i Spidsen for – hm – for et betydeligt Samfund og er – som De siger – ikke ukendt med en indflydelsesrig Stillings Forpligtelser!

(61)

~~341~~ 318

Ved Frokostbordet. - Mrs. General nikker anerkendende, - vil sige uzet, men da hun ser lille Dorrit komme, gör hun det ikke. - Der lægger sig i det hele taget en pinlig Tavshed over Selskabet, - der herster den underlige, ubyggelige Stilhed, der varsler Storm, - lille Dorrit mærker det godt, og hun sætter sig uroligt, efter at have hilst God-Morgen. ~~[illegible]~~ ... Mr. Dorrit samler sig, - vender sig med en værdig og streng Mine mod sin yngste Datter og siger:

Tekst: Til min store Sorg er det - hun - kommen mig for Øre, at Du stadig vedligeholder Forbindelse - hun - skriver til denne Mr. Clennam!

Lille Dorrit nikker - og ser på Faderen med et forlegent og forpint Udtryk. Fanny tager på Vej.

~~342~~ 319

Nærbillede af Fanny, der indigneret udbryder:

Tekst: Det er hensynsløst af Anny - og af den Fyr med for Resten! Husk på, at det var ham, ~~Tekst: Det var ham~~, der først trængte sig ind paa os! ~~- glem ikke det.~~

II 29 Det var ikke os, der søgte ham!

~~343~~ 320

Ved Bordet. ~~[illegible]~~ Mr. Dorrit ser på Mrs. General og sender så Fanny ~~[illegible]~~ - ~~ser paa Mrs. General og sender~~ et adsarende Blik, - ~~saa Fanny et advarende Blik~~, rømmer sig og erklærer uhyre gravitetisk og og værdigt:

Tekst: Hm - Jeg betragter dette Individ som en - i det hele taget - velopdragen Person. Han vidste, at mit Selskab var - hm - søgt. Men af Hensyn til de Omstændigheder, under hvilke jeg gjorde hans flygtige Bekendtskab, finder jeg det taktløst, hvis han søger at forny Forbindelsen - - -

Frederik Dorrit, der hidtil har siddet og spist sin Mad med den for ham karakteristiske aandsfraværende Mine, afbryder sit Maaltid og ser paa lille Dorrit.

~~344~~ 321

Nærbillede af lille Dorrit, der ser yderst fortvivlet ud.

~~345.~~322.

Nærbillede af Frederik Dorrit, der pludselig vaagner op af sin 25'aarige aandelige Dvaletilstand. Han ser paa Broderen med klare, gennemtrængende Øjne, hans graa Haar rejser sig paa hans Hoved, og hans Miner præges af en for ham ganske forbløffende Viljekraft. Han siger:

Tekst: Broder, jeg elsker Dig, - det ved Du, og jeg vil slaa enhver til Jorden, der taler ondt om Dig. Men mod dette protesterer jeg!

II 61-62

~~346.~~323

Ved Bordet. ~~Mr. Dorrit ser~~. Mr. Dorrit ser med grænseløs Forbavselse og Uro paa Broderen og siger med mat Stemme:" Men bedste Frederik, hvad gaar der af Dig?" Frederik vender sig med et Par hæftige Ord til Fanny, der forskrækket brister i Taarer og spørger:"Men bedste Onkel, hvad har jeg gjort?" Onkel peger paa lille Dorrit og fortsætter:

Tekst: Hvad Du har gjort? Hvor tør Du vove at behandle din Søster, der har været mere for Dig, end en Moder kunde være, med en saadan Overlegenhed! Skam Dig!

II 62

Fanny hulker stærkt, ser paa Onklen med et hjerteskærende Udtryk ~~for~~ krænket Uskyld og svarer:

Tekst: Jeg er Amy saa taknemlig og holder saa meget af hende, som noget Menneske kan. Men at jeg skal blive saa skammelig forurettet her, bare fordi jeg vil vaage over Familiens Ære - - -

II 62

~~347.~~324

Nærbillede af Fredrik Dorrit, der hidsig afbryder Fanny, idet han løfter den knyttede Haand over sit Hovede:

Tekst: Blæse være med Familiens Ære! Jeg protesterer mod Utaknemlighed,- jeg protesterer mod, at nogen af os her, som ved, hvad vi ved, kommer med Paastande, der kan volde Amy selv den mindste Smerte. Det vil bringe Himlens Straf over os!

II 62

~~348~~ 325.

Ved Bordet. ~~[illegible]~~ Frederik hugger harmfuld sin knyttede Næve i Bordet med en Voldsomhed, der var en Grovsmed værdig - og sidder saa tavs. De andre stirrer forbløffet paa ham, - Tip med aaben Mund og Øjnene paa Stilke,

~~349~~ 326

Nærb. af Mrs. General, der sidder med en værdig Mine og et udtryksløst Blik, som om hun kverken havde hørt eller set noget til det hele.

~~350~~ 327

Nærb. af Frederik Dorrit. Hans Ansigt faar pludselig det sædvanlige, aandsfraværende Udtryk. Han finder et Krammerhus med Snus frem - af den samme Tarvelighed som i hans Fattigdoms Dage - og tager sig en Pris.

~~351~~ 328.

Ved Bordet. ~~[illegible]~~ Frederik Dorrit rejser sig, ser med et mildt og næsten undskyldende Blik paa Broderen og gaar saa - med sit Krammerhus Snus i Haanden - hen mod Døren, - lige saa krumbøjet som altid og ganske paa samme Maade, han kunde være gaaet ud af Værelset i Marshalsea paa. De andre ser forvirrede efter ham. Mr. Dorrit tager sig sammen og vender sig med en Undskyldning til Mrs. General.

~~352~~ 329

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. General ved Bordenden. Mr. Dorrit siger med en beklagende Mine:

Tekst: De maa undskylde min Broder, Mrs. General. Han er ikke længere, hvad han har været. Svære Prøvelser har gjort ham til en - hm - Skygge af sig selv - til et Vrag!

Mrs. General nikker forstaaende.

~~352~~ 330

Ved et Vindu i Onkel Frederiks Værelse i Paladset. Frederik Dorrit kommer og synker bedrøvet ned i en Lænestol. Hans Blik falder paa hans gamle Klarinetfoderal, der ligger i Vinduskarmen. Han aabner for Etuiet, tager Instrumentet ud og sætter det for Munden og blæser et Par Toner, men lægger det saa med en vemodig Hovedrysten fra sig igen. Han stirrer frem for sig med et Blik, der røber, at han nærer bange Anelser.

~~353~~ 331.

Ved Bordet på ~~Stedets~~ Loggiaen (ene) (~~Det~~ Det er slottet.) Mrs. General rejser sig og gaar. Fanny, der stadig græder, holder Amy kærligt omslynget og overdænger hendes Ansigt med hysteriske Kys. Mr. Dorrit kalder sin yngste Datter hen til sig, og hun gaar saa bort fra Søsteren og hen te Faderen.

~~354~~ 332.

Nærb. af Fader og Datter - Uden at se på lille Dorrit, der bedrøvet betragter ham og lægger sin Hånd på hans Arm, siger han:

Tekst: Der, hvor jeg tilbragte saa mange Aar, var jeg Stedets Overhoved og
sørgede for, at I blev agtet der. Til Gengæld forlanger jeg ikke an-
II 55 det, end at alle disse forbandede Minder fejes bort fra Jordens Overflade. Er det for meget?

Lille Dorrit ryster paa Hovedet, og en Taare glider ned ad hendes Kind. Faderen fortsætter:

Tekst: Det har din Søster - din Broder - enhver, der har Takt og Følelse,
II 56 forstaaet! Kun Du gør det ikke!

Han forstummer, - Datteren ser bedende op mod ham: "Kys mig, Fader!" Han gør det mekanisk, og hun gaar ~~stille~~ bort (fra Faderen) med sænket Hovede.

~~355~~ 333

Del af Loggiaen med Fiskerbordet - (~~Lille Dorrit rækker sig ned~~ ~~Fiskerbordet og ~~ønsker~~ synger en lille ~~Sang~~ Lyst og Appetit~~ ~~Spankler~~ Timpler kommer hen te vin Herre med to Visitkort på en Sølvbakke. - Tip (der har siddet og gjort sig tit gode med en Masse Figenøg) Fanny gaar nysgerrige hen te Faderen, der kaster et Blik på Kortene og kendelig gliver ildeby-den:

Tekst: Sir Lion Spankler - og hans Moder, Mrs. Merdle, fra den fremragende Finansmands Hustru! En stor Ære!

Fanny skynder sig at tørre Tårerne af sit Ansigt - og selv Tip er interesseret. Mr. Dorrit går hen mod Døren til Salonen, fulgt af sine to ældste Børn.

356 334

Del af Salonen i Mr. Dorrits Palads. Mrs. Merdle sidder i en Sofa ved et Bord og udfolder sig i al sin Glans. Hun taler med Mrs. General, medens Sparkler med længselsfulde og utaalmodige Blikke glor hen mod Loggia-Indgangen, hvor og straks efter ~~viser~~ hans Hjertes Dame viser sig sammen med ~~hendes~~ sin Fader og Broder. De gaar hen til Gæsterne, Mrs, Merdle vil rejse sig, men hindres i at gøre det af Mr. Dorrit, hvem Sparkler skynder sig at præsentere. Fanny hilser stift og fornemt paa sin Tilbeders Moder, og Tip bukker klodset. Han og Sparkler lader til at være gamle Bekendte og veksler et kraftigt Haandtryk. Den fede Yngling har mest Lyst til at vie ~~vier~~ Fanny sin Opmærksomhed.

357 335

Del af Paladsets Loggia ved Indgangen til Salonen. Lille Dorrit kommer, sætter sig paa en Stol ved Foden af en Statue og stirrer med ulykkelige og drømmende Blikke ud gennem de af blomstrende Vækster næsten helt lukkede Arkader. -(Kun hejer Hovedet og ser ind mod Salonen)

~~358~~ 336

Del af Salonen i Mr. Dorrits Palads. Mr. Dorrit sidder tilbagelænet i en Lænestol og har en Holdning, der stærkt minder om den, han havde under Audienserne, da han endnu var Fængslets Fader. Sparklers Øjne hænger stadig ved Fanny, der sidder i en Stol ved den anden Side af Bordet og konverserer Mrs. Merdle. Denne siger, idet hun gør en Bevægelse mod Sønnen:

Tekst: Min Søn Edmund er aldeles henrykt over sin Rejse - og i Særdeleshed
Eg1 over den Gæstfrihed, der er blevet vist ham her!

Mr. Dorrit smiler tilfreds og bøjer, hvorimod Fanny ~~tykker~~ trykker på Skuldrene: "Ikke noget at tale om!"
Sparkler samler alt sit Mod og går hen til ~~Fanny~~ hende. - Hans Moder følger ham med Øjnene, - lænder sig så mod Mr. Dorrit igen.

~~359~~ 337.

Parti af Mr. Dorrit og Mrs. Merdle. - Hun lægger Armen på hans Stolelæn, - bøjer sig forholdigt frem mod ham og siger med et sukkersødt Smil og en Gestus mod Sønnen og Fanny:

(106+107)

Tekst: Min Søn Sparkler har ladet mig forstå, at Deres henrisende Datter har givet ham Lov at håbe, - og jeg vil ikke ~~[illegible]~~ skjule, at det alene er Grunden til, at jeg er taget herned!

Mr. Dorrit nikker bearet, - og han og Mrs. Merdle ser hen mod det unge Par.

~~360~~ 338

Del af Salonen. - Mr. Dorrit og Mrs. Merdle iagttager Parret. Fanny hører med en vis Utålmodighed på den elskovssyge Sparklers Udgydelser og taber så ligesom tilfældigt et Armbånd, hvis Lås er gået op. - Sparkler bukker sig, og den unge Pige følger med spodsk Mine sin fede Beundrers Anstrengelse for at få Smykket samlet op. - Mrs. Merdle ser på Fanny gennem sin Stanglorgnet med et Blik, der ikke er uden Beundring. Mrs. General lader også til at være ret duperet, - og den gode Pip, der anstrænger sig for at indtage en virkelig gentlemans skødeslöse Holdning, glor idiotisk på Selskabet.

~~361~~ 339.

Ved Fannys Stol i Salonen. Det lykkes endelig Sparkler at faa Armbaandet samlet op, Fanny takker ham med et Dronningesmil og giver ham naadigt Lov til at fæste Smykket ved hendes Arm. Han søger - ovenud lykkelig - at løse Opgaven, men hans Hjertes Dame bliver pludselig træt af hans Mangel paa Behændighed og beder ham skynde sig. Han gör sit bedste, men kludrer stadig i det. - Fanny hører uzen ude på Loggiaen og kaster et Blik derud.

~~362~~ 340

Del af ~~[illegible]~~ Loggiaen, der skimtes bag den aabne Dør. Lille Dorrit gaar -med sænket Hoved- forbi Døren paa Vej hen mod Hallen, - ~~ned fra Loggiaen~~, - kaster et Blik ind i Salonen.

~~363~~ 341.

Del af Salonen. - Fanny river Armen til sig og skynder sig ud på Loggiaen. Sparkler stirrer fortrivlet efter hende, - men så siger Mrs. General noget til ham, og han bliver nödt til at vende sig mod den værdige Dame.

Loggiaen, ved Indgangen te Hallen. ~~364~~ 342.

~~Ved Nedgangen fra Loggiaen.~~ - Lille Dorrit skal te at gå (ind i Hallen,) ~~ned fra Loggiaen,~~ da hun indtentes af Sisteren, der stand ser hende. Fanny siger:

Tekst: Nu må Du ikke være vred på mig mere, Anny. Gå nu med ind!

Og hun gör en Bevægelse ind mod Salonen. Lille Dorrit ryster bedrövet på Hovedet, og da Sisteren gentager sin Opfordring, ser hun på hende med sine milde, sorgfulde Øjne og siger bebrejdende:

Tekst: Hvorfor opmuntrer Du ham, Fanny? Du har jo sagt, at Du ikke ~~brydes Dig om~~ elsker ham!

Fanny får et Udtryk af Bestemthed, og hun siger skarpt:

Tekst: Du lille, starblinde Muldvarp, - tror Du ikke, jeg ved, hvad jeg gør! Tror Du ikke, jeg ser, at Mrs. General, der er en gammel Kat med Hamdsker paa, er paa Jagt efter Mus, og jeg skal ikke have noget af at blive hjemme og have hende til Stedmoder!

II 173

Lille Dorrit ryster protesterende paa Hovedet:"Det passer da vist ikke, Fanny!" Denne nikker bekræftende:"Jo, det kan Du stole paa, dim lille Dompap!"

~~365~~ 343.

Del af Salonen. - Mr. Dorrit og Mrs. Merdle taler fortroligt, - Mrs. General lægger stadig Beslag på den arme Sparkler, der tripper som en læggesyg Höne for at komme ud te den Tilbedte. - Tip keder sig og gaber ugenert.

~~366~~ 344.

Loggiaen, ved Indg. te Hallen. ~~Ved Nedgangen fra Loggiaen.~~ Fanny triller sit Lommetörklæde hårdt sammen mellem Fingrene, - siger med gnistrende Øjne og hadefuld Stemme:

Tekst: Og kan jeg maaske faa en bedre Lejlighed til at komme denne Mrs. Merdle til Livs end ved at gifte mig med hendes Søn og gøre hende Rangen stridig i hendes eget Hus!!

II 175

Lille Dorrit ser på Sisteren med dybt bedrövede Øjne, - lægger Armen om hendes Hals: "Aa Fanny, Fanny!" Hun

har Tårer i Øjnene og gemmer Hovedet ved Søsterens Bryst. Fanny ler, – men hun smittes af lille Dorrits Bevægelse og er også nær ved at græde. – I det samme kommer Sparkler marcherende, – hans Ansigt har sit mest fortrivlede Udtryk, men dette viger Pladsen for et fjoget-lykkeligt Smil, da han ser Fanny. – Lille Dorrit fjerner sig lidt fra Søsteren, nikker venligt til Sparkler, der hilser på hende, og går så stille ind i Hallen. – Med en pludselig Bevægelse strækker Fanny Armbåndet frem mod sin Tilbeder: "Se så at få det Armbånd lukket!" Med et lyksaligt Smil genoptager han Arbejdet, og denne Gang lykkes det ham. – Han bøjer sig dybere ned over Fannys Hånd for at kysse den, – men hun river den med et koket Smil til sig og sætter i Løb hen af Loggiaen –: "Fang mig, om De kan!" – Sparkler løber forpustet efter hende.

~~367~~ 345

Del af Loggiaen hen mod Døren til Salonen. – Fanny kommer løbende, vinker med et drillende Smil til den korpulente Sparkler, der ikke er Hurtigløber, og som tilmed har det Uheld at tabe Balancen på det glatte Marmorgulv. – Fanny skynder sig hen til ham og rækker ham sin Hånd for at hjælpe ham op. – Han er faldet omtrent uden for Døren til Salonen.

~~368~~ 346.

Del af Salonen. – De Tilstedeværende drejer Hovederne og ser ud mod Loggiaen.

~~369~~ 347

Nærb. af Sparkler og Fanny på Loggiaen (set fra Salonen) Den fede Jugling får rejst sig så meget, at han kommer til at ligge på Knæ foran Fanny. Han holder stadig Fannys Hånd i sin og bedækker den med lidenskabelige Kys. Fanny ler koket.

~~370~~ 348.

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. Merdle i Salonen. – De to veksler et meget sigende Blik. Mr. Dorrit rømmer sig

z ~~[illegible]~~ siger:

Tekst: Hvis det går efter vore-hun-Forventninger, tór jeg måske ~~gøre~~ nære Håb om at gøre den-hun-berømte Mr. Merdles Bekendtskab på denne Side Alperne?

Mrs. Merdle nikker: "Sikkert, sikkert!" – z Mr. Dorrit stråler som en Sol ved Tanken om den Lykte, der vil overgå ham.

~~371~~ 349

Sel af Lille Dorrits Værelse i Paladset. – Lille Dorrit går hen z sætter sig på Tabürettet i Döråbningen. Hun stirrer frem for sig med håblös Fortvivlelse i Blikket. – Afblænding.

~~372~~ 350

Tekst: Det brøstfældige Hus i City bevarede under alt dette sit tunge, triste Præg, z den Syge, som bebvede det, bevægede sig i samme, uforanderlige Kredsgang.

Optoning af Mrs. Clennams Opholdsrum. – Der er tændt Lys herinde. Mrs. Clennam sidder i sin Rullestol foran Chatollet z går nogle Regnskaber igennem sammen med Flintwich. – Affery sidder på sin sædvanlige Stol ved Vinduet med sin Strikkeströmpe.

~~373~~ 351

Nærb. af Dörhammeren. – En Hånd griber om den z slår den hårdt mod Dören.

352 ~~374~~

Mrs. Clennams Opholdsrum. – De Tilstedeværende lytter, – ~~[illegible]~~ Mrs. ~~Clennam bliver dz hurtigt rolig~~ nikker z siger roligt:

Tekst: Det er sikkert Arthur!... Det er jo den Aften, han plejer at komme!

~~De to andre ånder lettet op, z~~ Affery rejser sig z skynder sig ~~ud~~ på et Tegn fra Mrs. Clennam-ud.

~~375~~ 353.

Del af Forstuen med Jderdören. – Affery kommer, – slår Slåen z Sikkerhedskæden fra, uden – hvad hun altid plejer – først at undersøge, hvem det er, der banker på, – z i det samme smækkes Dören helt op, z Rigaud står på Tærskelen som en ond Aand. Han grimer djævelsk – z Affery skriger som en gal.

~~376~~ 354.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. – Mrs. Clennam z Flintwich farer sammen, – ser på hinanden grebet af bange Anelser. – Så skynder den gamle Mand sig ud.

~~377~~ 355.

Mrs. Clennams Forstue. – Affery synker gysende z gispende ned på en Stol. Rigaud smækker Jderdören i, – går så Flintwich, der kommer ned fra Trappen, i Möde med udbredte Arme, omfavner ham stormende z erklærer:

Tekst: Her har De mig igen, mit eget Nusseben! Har haft Uheld med mig i den anden ~~Forretnings~~ affære, z er netop derfor klar te at presse denne Citron te sidste Dråbe!

Han snurrer rundt med den törre z forvredne, gamle Mand, – slipper ham pludselig z går med raske Skridt op ad Trappen. – Flintwich følger tænderskærende efter, medens han retter på sit derangerede Halstörklæde. – Affery lister gysende hen mod Trappen.

~~378~~ 356.

Mrs. Clennams Opholdsrum. – Rigaud træder ind, – hilser stöjende z overdrevent höfligt som det er hans Sane. Flintwich lukker Dören. Mrs. Clennam ser på Eventyreren med et stift, koldt Blik z siger:

Tekst: Hvad vil De? De har jo trukket på os!

Rigaud staar med et dybt Bük z et djævelsk Grin:

Tekst: Jeg bliser aldrig færdig med at trække på Deres Nåde!

Der kommer en vis Angst frem i Mrs. Clennams Blik, – Rigaud gör sig det mageligt i en Lænestol, tænder en Cigaret, böjer sig frem mod den gamle Dame og siger:

Tekst: Jeg har nemlig noget at sælge, – noget, som Deres Nåde vist nödig ser, at jeg sælger te andre! Hvert Hus har jo i Reglen sin Hemmelighed, – og et råddent, gammelt Hus som dette har måske en særlig rådden Hemmelighed!

Mrs. Clennam sidder stiv og ubevægelig, som var hun af Sten. Rigaud slår Benene over Kors og iagttager hende lurende.

~~379~~ 357

midt på Trappen, – iden for Forhangt.

~~Nærb iden for Dören te Mrs. Clennams Opholdsrum.~~ –

Affery står bærende og lytter, – så hörer hun uzen ved ~~Hadlam~~ Iderdören og kaster et ængsteligt Blik ved mod ~~Forstuen~~ denne – og lister så hen te Trappen.

~~380~~ 358

Mrs. Clennams Forstue. – Affery kommer ned ad Trappen, – går hen te Iderdören, spörger, hvem det er, der er den ude – og åbner så med lettet Mine Dören. – Clennam træder ind, – Affery fortæller ham hviskende om den mystiske Fremmede og peger op mod ~~hans~~ Mrs. Clennams Opholdsrum. – Clennams Ansigt får et bekymret Udtryk, – så nikker han beslüttet og går op ad Trappen. Affery sætter sig hovedrystende på en Stol i Nærheden af Dören.

~~381~~ 359

Mrs. Clennams Opholdsrum. – Mrs. Clennam ser stadig stift på Rigaud, – retter så et Spörgsmål te ham, som han besvarer med en Skulderhækning og et djævelsk Grin. I det samme kommer Clennam ind, – ser med Ubehag på Rigaud, – står et Øjeblik og betragter ham, – synes, at han kender det Ansigt, uden dog at blive klar over, hvor han har set ham för. Han går hen og trykker Moderens Uldsaute, – Rigaud rejser sig og spörger hvidstende Flintwich om uzet, idet han gör en Bevægelse

mod den nye Gæst. - Den gamle Mand giver ham et kort Svar, - Eventyreren småflöjter tilfreds, og da Clennam sender sig fra Moderen, bukker han dybt og siger:

Tekst: Hendes Nådes Søn - siger min gamle Hjerteven. Jeg böjer mig dybt for Hendes Nådes Søn!

Han bukker igen og sætter sig atter i Lænestolen lige over for Mrs. Clennam, der stadig fölger ham med Øjnene, hvad Sønnen ~~opdagen~~ bliver opmærksom på - Han ser paa ~~han~~ den Fremmede med uforstilt Afsky, - siger:

Tekst: Sir, hvem De end er, vilde jeg, hvis jeg var Herre i Huset, ~~vilde~~ ~~jeg~~ ikke et Øjeblik betænke mig paa at sætte Dem paa Porten!

II/124-125

Mrs. Clennam tager til Orde uden at se paa Sønnen.

~~382~~ 360.

Nærb. af Mrs. Clennam, som langsomt og med et vist Eftertryk siger:

Tekst: Men det er Du nu ikke, Arthur! (Denne Herre er os paalideligt anbefalet gennem en Introduktionsskrivelse, og selv om jeg ikke kender hans Ærinde, vil dette sikker vise sig at staa i Forbindelse med vor Forretning, og vi er derfor til Tjeneste!)

II/125

~~383~~ 361.

Mrs. Clennams Opholdsrum. - Rigaud takker med et Vik og et frækt Grin. Mrs. Clennams Øjne fölger ham stadig, - selv da hun siger:

Tekst: Og nu er Du maaske saa god at overlade os til vore Forretninger, Arthur!

II/128

Han rejser sig tøvende og gaar hen til Moderen, der som sædvanlig rækker ham sine uldne Fingre, og han bukker sig saa ned over hendes Rullestol og berører hendes Ansigt med sine Læber. Han gaar, ~~hen mod Døren~~, ~~un~~ kaster et sidste Blik mod Rigaud, der grinende knipser højt og haanligt med Fingrene, og går så ud af Stuen.

~~384~~ 362

Forstuen hos Mrs. Clennam. - Clennam kommer urolig og bekymret ned ad Trappen, - og Affery rejser sig fra Stolen ved Døren og går ham i Møde. - Han spørger hæftigt:

II/29

Tekst: For Himlens Skyld, Affery, - hvad gaar der for sig her?

Affery ser paa ham stiv af Skræk og ryster paa Hovedet:" Spørg mig ikke, Arthur!" Da han igen gaar hende paa Klingen, fremstøder hun:

Tekst: Jeg ved ikke noget - men han deroppe er i Besiddelse af en Hemmelighed, som han vil, at hun skal betale Penge for!

~~385~~ 363.

Nærb. af Clennam, hvem dette kommer ganske overraskende. Pludselig tændes der et Glimt i hans Øjne, som om der faldt ham noget ind. Han husker - - - Billedet toner bort.

~~386.~~ 364.

Ved Indgangen til Fængslet i Marseille. Soldater holder med Kolber og Bajonetter den rasende Folkemængde paa Afstand fra den forskrækkede Rigaud, som de fører ~~ind~~ hen til den ventende Fangevogn. Billedet toner bort.

~~387.~~ 365

Del af Forstuen med Yderdøren. - Clennams Bekymring stiger, - han sender sig mod Affery og siger noget te hende i en indtrængende Tone. Efter en kort Tøven nikker hun samtykkende. Clennam går så og efter at have lukket Døren efter ham, lister den gamle Kone med rystende Knæ op ad Trappen.

~~388.~~ 366.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Mrs. Clennam spørger i en kold og skarp Tone Rigaud om noget, men han ryster på Hovedet, rejser sig, stiller sig foran Mrs. Clennam med skræsende Ben og siger:

Tekst: Jeg foretrækker denne Gang at nøjes med at sige, at jeg regner min Hemmelighed for at være 2000 Lstr. værd, - og at jeg giver Dem nøjagtig ~~en~~ to Måneds ers Frist te at skaffe denne Sum te Veje!

Mrs. Clennam ser stift på ham. Hans Mine er meget truende, - men pludselig kommer han i Tanke om uget og udbryder:

Tekst: Men mine Udgifter vil jeg have dækket med det samme. Her er min Ho-
II 391 telregning!

Han tager Regningen frem, Mrs. Clennam siger et Par Ord til Flintwich, der fisker en Lærredes Pose op af Lommen og tæller nogle Guldmønter op. Rigaud kaster Regningen i Ansigtet paa Manden:"Op med Pengene, for Pokker!" Flintwich giver ham Guldmønterne, Rigaud vejer dem i Haanden, kaster dem et lille Stykke op i Luften og klingrer med dem, idet han griber dem.- Han stikker dem så i Lommen og bukker dybt te Farvel.

~~389~~ 367.

Midt på Trappen. Foran Forhænget.

~~Ved Døren åden for Mrs. Clennams Opholdsrum.~~ - Affery står dirrende af Skræk og lytter,- og pludselig sætter hun i Løb hen te Trappen.

~~390~~ 368

Mrs. Clennams Forstue. - Affery løber ned ad Trappen og forsvinder ind i Kokkenet. - I det samme kommer Flintwich og Rigaud ned,- den forstnævnte tager et af Lysene fra Bordet og åbner Yderdøren. Rigaud vender sig mod og siger grinende:

Tekst: Saa - saa, min Snaskebasse, lade nu være med at hænge med Hovedet, fordi en Ven og Kavaler snupper Stegen væk lige for Næsen af Dem!

Han klapper med begge Hænder Flintwich paa Kinderne, saa Manden taber Lyset. Den anden vender sig med en haanlig og spottende Latter fra ham og forsvinder i Gaardens Mørke. Flintwich ser efter ham med hadefulde Blikke.

~~391~~ 369

Gårdspladsen med Del af Mrs. Clennams Hus. - Rigaud går baglæns hen mod Porten,- slyngende Fingerkys hen mod Døren, hvor man skimter Flintwich. Denne forsvinder hurtigt og knalder Døren i.- Rigaud vender sig, slår en djævelsk Latter op og går videre hen mod Porten.- Afblænding.

~~392~~ 370.

Tekst: Med tungt Hjerte grublede Clennam over de mørke, truende Skygger, der samlede sig om hans skumle Barndomshjem. ~~Det var naturligvis hans~~ Han forstod, at skulde

han redde sin Moder fra Pengeafpresning og Sanære, vilde der blive Brug for mange Penge, og han havde i den Anledning sendt Bud efter den alsidige Pancks.

Optoning af Clennams Arbejdsværelse.- Clennam står midt i Stuen og veksler Håndtryk med Pancks,- fører ham så hen te Skrivebordet, får ham placeret i en Lænestol og sætter sig selv i Skrivebordsstolen. Han byder Gæsten en Pibe, ~~men~~ - Pancks giver sig dog ikke Tid te at tænde den, men spørger i en ivrig Tone den anden, hvad han har på Hjerte.

~~393~~ 371

bed Skrivebordet.- Clennam fortæller i få Ord sin Gæst, ~~hvad~~ at han i nær Fremtid rimeligvis vil få Brug for en Del Penge, og spørger ham, om han kan vise ham en Måde at tjene dem på.- Pancks grubler,- men pludselig klarer hans Ansigt op og han erklærer prustende og stønnende af Begejstring:

Tekst: Vil De tjene Penge, så køb Merdle-Aktier! Om 3 Uger er de måske det dobbelte værd.- Jeg har anbragt mine 1000 Lstr. fra Dorrit-Sagen i disse Papirer,- og jeg har endda for 2000 te på Hånden!

Clennams Mine bliver eftertænksom,- men Pancks udbryder i høje Lovtalelser over Mr. Merdle og hans Foretagender,- og det ender med, at Clennam nikker beslutbet og siger:

Tekst: Jeg tager dem, Pancks.- Firmaet råder netop for Tiden over de ~~tilstrækkelige~~ nødsendige Penge, så jeg ser ikte, hvorfor jeg ikke skulde ~~prøve~~ friste lykken!

Pancks nikker begejstret og rejser sig for at gå.- De to Mænd veksler et sammt Håndtryk, og Clennam følger sin Gæst hen mod Døren.

372.

Clennams Arbejdsværelse.- På Vej hen mod Døren kommer Pancks pludselig i Tanke om noget og standser. Han finder et

Brev frem fra en Lomme og siger, idet han underfundigt blinker med Øjet:

Tekst: Det laa paa Kontoret, og jeg tog mig den Frihed at tage det med til Dem. Det er fra Italien!

Clennam tager glad Brevet, medens Pancks ser paa hem med et fornøjet og forstaaende Smil. Saa gaar han, og Clennam sætter sig atter foran Kaminen og brækker Brevet:

Tekst: (Afblændet Del af et Brev med lille Dorrits Skrift) og i Gaar fejredes saa min Søsters Bryllup med Mr. Sparkler, om hvem jeg tidligere har skrevet. Mr. Merdle selv var til Stede, ~~ved Bro~~ og det er vist nok Faders Håb at få den store Finansmand til at bestyre sor Formue. Både ~~Ægtepartet~~ Mr. og Mrs. Merdle, de Nygifte og Tip er nu rejst til England, men Onkel Frederik og jeg bliver hos Fader.
Og nu Farvel, Mr. Clennam! — Tænk altid paa mig som den fattige lille Pige, hvis vaade Fødder De varmede ved Deres Ild.

Deres fattige Barn

LILLE DORRIT.

~~396.~~ 373.

Ved Kaminen i Clennams Arbejdsværelse. Clennam løfter Hovedet, sukker dybt og stirrer vemodigt smilende ind i Ilden. Afblænding.

~~397.~~ 374

Tekst: Nogen Tid efter aflagde Clennam sin Moder et nyt Besøg, men det lykkedes ham ikke at trænge gennem den Mur af Tavshed, hvormed hun stædigt omgav sig.

Optoning af Gaardspladsen ved Døren til Mrs. Clennams Hus. Affery lukker Clennam ud. Han gør et meget nedslaaet Indtryk og taler indtrængende til den gamle Kone, der med sin sædvanlige, skrækslagne Mine bare ryster paa Hovedet til Svar. Clennam vender sig og gaar nogle Skridt hen mod Porten, da Affery pludselig styrter efter ham og standser ham. Hun kaster et hastigt Blik tilbage mod Huset og hvisker:

Tekst: I Dag om ~~fire~~ fem Uger ~~[illegible]~~ kommer han - den sorte - for at hente sine Penge. Er De her saa og kan beskytte mig, skal jeg tale!

Hun vender sig fra ham, styrter tilbage og ind ad Døren, som hun laaser efter sig. Clennam ser efter hende, nikker eftertænksomt og gaar saa videre hen mod Porten. - Afblænding -

Slut på 6te Akt.

Syvende Akt.

~~398~~ 375

(gennem Forbindelsen med Mordet)

Tekst: Efter at Grunden nu var blevet lagt -og lagt paa Klippebund efter alt at dømme - byggede Mr. Dorrit ufortrøden videre paa sine Fremtidsdrømmes Luftslot.

Del af Paladsets Loggia med Statuen. - Mr. Dorrit, der er iklædt i en fornem Promenadedragt, nærmer sig Bordet, ved hvilket Mrs. General sidder og giver lille Dorrit en Lektion i Italiensk. - Mr. Dorrit hilser galant på Mrs. General, der smiler huldvarligt, slår sig ned hos Damerne, tager den italienske Lærebog og forhører sig hos Lærerinden, hvorledes det går med Undervisningen. Da han får et særdeles anerkendende Svar, vender han sig med faderlig Velvilje mod Amy og tager hendes Hånd:

Tekst: Det glæder mig at høre, at Du gør visse Fremskridt, lille Amy. Om vi nu bare snart kunde finde et passende Parti for Dig, som vi - hm - har fundet det til Fanny!

E 196.

Han ler skælmsk, men lille Dorrit, der ligesom gribes af en pludselig Angst, rejser sig hurtigt.

~~399~~ 376 (0 s v.)

Nærbillede af Mr. Dorrit og Amy ved Statuen. Hun lægger Armen om hans Hals, trykker sig ind til ham og hvisker:

Tekst: Aa nej, lad mig blive hos Dig! Jeg beder kun om at maatte blive hos Dig, Fader!

E 196.

~~400~~ 377

Nærb. af Mrs. General, som indskyder:

Tekst: Papa er et klædeligere Udtryk, Amy! Ordet Papa giver desuden Læberne en smuk Form. Fader lyder noget simpelt!

E 62

(120)

401. 378

Ved Statuen på Paladsets Loggia. Mr. Dorrit nikker befaldende. Amy tager sig med en Viljeanspændelse sammen, kaster et bedrøvet Blik til Faderen og gaar saa ind i Salonen for at skjule, hvor bevæget hun er. Mr. Dorrit vender sig mod Mrs. General og siger med et faderligt Smil og en Haandbevægelse mod Datteren:

Tekst: Hun er min Yndlingsdatter, Mrs. General, min maaske noget forkælede Yndlingsdatter! Og jeg ved ikke, hvorledes jeg paa en fyldestgørende Maade skal takke Dem for Deres Omhu over for hende - - -

Mr. Dorrit standser i Replikken, - tager i Skjul af Bordet et lille Etui op af Lommen, åbner det og kaster et stjålent Blik ved mod det.

402. 379

Nærb. af Etuiet i Mr. Dorrits Hånd. - I Etuiet ligger en mægtig Diamantring.

403. 380

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. General på Loggiaen. - Mr. Dorrit skæver tre Mrs. General med forelskede Blik og gemmer så Etuiet i Lommen igen. - Han bøjer sig frem mod Mrs. General, griber hendes behandskede Hånd og siger med et betydningsfuldt Blik:

Tekst: Der er en Sag, der ligger mig meget på - hm - Hjerte, men det er måske rigtigst at sente lidt endnu... For Eksempel - tre var store Assemblé i næste Uge!

Mrs. General nikker med et blyt Smil, - og han trykker så et varmt Kys på hendes Handske. - Afblændning.

404. 381

Tekst: Mr. Dorrits Gæstebud.

Optoning af Festsalen i Mr. Dorrits Palads. Den store, af kostbare Krystallysekroner oplyste Sal er fuld af elegante Gæster, der enten sidder langs Væggene eller staar i Grupper paa Gulvet og i Salens Kroge. Mr. Dorrit staar med Mrs. General, der er mere straalende end nogensinde, ved sin Side

med megen Værdighed rundt blandt Gæsterne, standser i Nærheden af Indgangs-
døren og hilser paa nogle nyankomne. Amy sidder i en Sofa ved et Vindu længere til-
bage i Salen, klemt inde mellem en omfangsrig Dame og en fremmedartet udse-
ende Herre med et stort, hvidt Slips og kæmpestore, sorte Mustacher.

405. 382

Ved Mr. Dorrits Plads i Nærheden af Indgangsdøren. Mr. Dorrit hilser netop
med megen Ridderlighed paa en udenlandsk, fornem udseende Dame, da Tinkler
kommer hen til ham og betyder ham, at han har en Meddelelse at gøre. Med en
Antydning af Mishag over at blive forstyrret vender Mr. Dorrit sig mod Tje-
neren:"Hvad drejer det sig om?" Tinkler hvisker ydmygt:
Tekst: Der er lige kommet en Kurer med Brev fra London, Sir!
Mr. Dorrit nikker, betyder med en naadig Hovedbevægelse Tjeneren, at han
godt kan gaa, og vender sig saa atter mod sine Gæster. Han gør dog et noget
adspredt Indtryk, siger lidt efter et Par forklarende Ord til den husaligt
smilende Mrs. General og gaar.

406. 383

Tekst: Frederik Dorrit, der nærede en panisk Skræk for det fornemme Sel-
skabsliv, havde søgt sig et Fristed i et Billedgalleri i en afsides
Del af Paladset.
Del af Billedgalleriet i Paladset. Onkel Frederik sidder paa en Taburet
foran et kæmpemæssigt Renaissancebillede, der forestiller BELZASARS GÆSTE-
BUD. Han stirrer som troldbundet paa Maleriet og mumler for sig selv:
Tekst: Mene, mene, tekel ufarsin! - Du er vejet og fundet for let!
Han bliver ved at stirre paa Billedet.

407. 384

Ved Chatollet i Mr. Dorrits Soveværelse. Mr. Dorrit kommer og finder paa
Chatollklappen et Brev paa en Sølvbakke. Han brækker Brevet, kaster et

Blik i det, farer voldsomt sammen og lader Haanden med Brevet synke ned. Han stirrer yderst bestyrtet frem for sig, hans Ansigt fortrækkes som i stærk Smerte, og den kolde Sved pipler frem paa hans Pande. Han kigger atger atter ned i Brevet; ~~krøllerxdettexsammenxixHaanden~~

Tekst: (Afblændet Del af et Forretningsbrev) .. Mr. Merdle er død for egen Haand, og det har vist sig, at hele hans Millionforetagende var fuldstændig Svindel. Alle, der har betroet denne Storbedrager deres Midler, - og de tælles i Tusinder - er fuldstændig ruinerede, ~~Jeg beder~~ Dessære er der neppe meget Håb om at redde selv den mindste Smule af Deres Formue, men jeg skal selvfølgelig arbejde i Deres Interesse. ~~[illegible]~~

Deres forbundne

James Pool.

Mr. Dorrit krøller krampagtigt Brevet sammen i Haanden, ~~og~~ lader det falde paa Gulvet og synker selv ned i Skrivebordsstolen med Hænderne for Ansigtet. Han sidder nogle Øjeblikke ubevægelig, da Tinkler kommer ind og overrasket betragter sin Herre. Tjeneren staar tavs et Øjeblik og rømmer sig saa for at tiltrække sig Mr. Dorrits Opmærksomhed. Denne farer sammen og ser op. Det er ligesom han er blevet ældet, og han ser udtæret og sammensunken ud. Han kaster et tomt, forvirret Blik paa Tjeneren, der siger:

Tekst: Lord Stiltstalking er kommet, Sir!

Mr. Dorrit mumler:"Hvad...hvem?" Tinkler gentager sine Ord, hans Herre nikker, rejser sig vaklende og gaar ud som en Søvngænger. Tjeneren følger ham undrende.

408. 385

Festsalen i Mr. Dorrits Palads. Den glansfulde Assemblé gaar sin Gang. Champagne i høje Glas serveres paa Sølvbakker af Tjenere. I Salens Forgrund bliver et vist Røre, da Mr. Dorrit med stirrende, forvirrede Blikke og paa en underlig, søvngængeragtig Maade baner sig Vej hen til Mrs. General.

408.a 386

Del af Salens Forgrund med en Sofa, i hvilken Mrs. General sidder. Hun taler med et Par Gæster, af hvilke den ene er Lord Stiltstalking - en midaldrende Herre af et særdeles fornemt Udseende. Mr. Dorrit kommer hen til dem, og Mrs. General betragter bestyrtet hans udtærede og fortrukne Ansigt.

409. 387

Nærbillede af Mr. Dorrits Ansigt med de forvirrede og tomt stirrende Øjne. Det er tydeligt, at han anstrænger sig for at erindre sig et eller andet, - han ser ud i Luften og kaster saa et granskende Blik ned ad sig selv.

410. 388

Nærbillede af Mr. Dorrit i hel Figur. Idet han stirrer ned ad sig, stryger han sig med Hænderne over Klæderne, der pludselig toner over i hans gamle Dragt fra Marshalsea-Fængslet: Den graa Slaabrok, de slidte Benklæder og Morgenskoene. Han ser op, stirrer ud over Salen.

411. 389

Festsalen i Mr. Dorrits Palads (Set fra Mr. Dorrits Plads). Den festlige Sal med de mange elegante, diskret konverserende og champagnedrikkende Gæster toner over i:

412. 390

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marshalsea-Fængslets Marketenderi, - en Plads af betydelig mindre Dimensioner end Paladsets Sal. De samme Gæster som i Festsalen og i lignende Stillinger er nu klædt i pjaltede, daarligt siddende Klæder og overværer en musikalsk Underholdning i Fængselsgaarden. De raaber og støjer og drikker hinanden til i Ølkrus og Brændevinsglas i Stedet for

- som under Festen i Paladset - i Champagne. Lord Stiltstalking, der staar helt foran i Billedet, ligner i sin lurvede Elegance en ruineret, bedre Udhaler, og Mrs. General minder om en Madam af Mrs. Banghams Type. Lille Dorrit sidder - klædt i sin tidligere, enkle og mørke Dragt - paa en Bænk i Baggrunden. Billedet toner bort.

413.[391]

Nærbillede af Mr. Dorrit, der atter er klædt i sine elegante Klæder. Han stirrer eftertænksomt frem for sig:

Tekst: Det var som om der i dette Øjeblik afsløredes et Glimt af en stor Sandhed i hans forpinte og omtaagede Hjerne: Hvad var vel hele dette Selskab af Dagdrivere andet end Marshalsea-Fængslets Beboere i en finere Udgave - Mennesker, der intet duede til, og som ikke havde noget virkeligt at tage sig til.

Mr. Dorrit aander tungt, medens hans forvirrede Hjerne stadig søger at finde sig til Rette.

414.[392]

Del af Festsalens Forgrund ved en Sofa. Lord Stiltstalking ser urolig og forbavset paa Mr. Dorrit, medens Mrs. General rejser sig og ængsteligt spørger til den Syges Befindende. Han ser mistænktsomt paa hende og udbryder heftigt:

Tekst: Væk med Dem! Jeg vil ikke have, De trænger Dem paa! Jeg ved meget godt, at De drikker!

Mrs. General skriger skrækslagen og tager sig til Hjertet. En yngre Dame, der staar i Nærheden, fatter en Beslutning og skynder sig hen mod lille Dorrits Plads. Mr. Dorrit tager sig til Hovedet, vender sig ud mod Salen og begynder at tale.

415. 393

Ved et Vindu i Festsalen. Lille Dorrit hører adspredt paa den Herren med Mustacherne, der staar foran hende og med sin Skikkelse spærrer Udsigten til Salen for hende. Den yngre Dame, der stod i Nærheden af Mr. Dorrit, kommer hen til hende og hvisker ophidset, at der vist er noget galt med hendes Fader. Lille Dorrit rejser sig forskrækket, klemmer sig forbi Herren og ser hen mod Faderen.

416. 394

Del af Festsalen hvor Faderen staar. (Set fra lille Dorrits Plads) Mr. Dorrit, der indtager en værdig men noget anstrengt Holdning, taler-under almindelig Opstandelse blandt de nærmeststaaende-til Gæsterne.

417. 395

Nærbillede af Mr Dorrit, der forvirret siger:

Tekst: Og der paahviler mig altsaa, mine Damer og Herrer, den Pligt at -
hm - at byde Dem velkommen i Marshalsea-Fængslet. Jeg er Fængslets
Fader - en Hæderstitel, som mit mangeaarige Ophold berettiger mig
til!

418. 396

Del af Forgrunden af Festsalen ved en Sofa. Mr. Dorrit tier et Øjeblik og alle stirrer paa ham. Han faar pludselig Øje paa Amy, der bleg og forskrækket kommer hen til ham og stiller sig mellem ham og de andre ligesom for at beskytte ham. Han lægger sin venstre Arm om hendes Liv, - hun læner sig mod hans Bryst, løfter sit Ansigt op mod hans og forsøger at tale ham til Fornuft. Men han hører ikke paa hende og fortsætter:

Tekst: Det er min Datter, født her i Fængslet - opdraget her. Barn af en
ulykkelig Fader, men ha - altid en Gentleman - - -

Han taler videre.

419. 397

Festsalen i Mr. Dorrits Palads. Der er stor Opstandelse blandt de Tilstedeværende,- nogle, blandt dem Mrs. General og Lord Stiltstalking, strømmer ud af Døren, medens andre nysgerrigt og forarget stirrer paa Mr. Dorrit, der stadig taler i Vildelse. Tinkler og en anden Tjener nærmer sig sig ham.

420. 398

Del af Festsalens Forgrund med Sofaen. De to Tjenere kommer hen til Mr. Dorrit, uden rigtig at vide, hvad de skal gøre. Uden at høre paa Datteren, der stadig hviler ved hans Bryst og søger at overtale ham til at gaa, fortsætter Mr. Dorrit sin usammenhængende Tale:

Tekst: - - - og det er blevet Skik, at mine Beundrere som en Anerkendelse af min Stilling her tilbyder mig - hm - smaa Erindringer - som Regel Pengegaver, der er - hm - kærkomne - meget kærkomne - - -

I 237

Han forstummer, tager sig atter til Hovedet, vakler og falder saa tungt tilbage og mister Bevidstheden. Lille Dorrit søger at støtte ham, men i det samme styrter Tinkleren til og griber ham i sine Arme. Med den andens Tjeners Hjælp bærer han sin Herre hen mod den Dør, der fører til de andre Gemakker, og lille Dorrit følger hulkende efter, medens Gæsterne under dæmpet Snakken gaar hver til sit.

421. 399

Del af Mr. Dorrits Soveværelse med Sengen. Tjenerne lægger den bevidstløse Mr. Dorrit paa Sengen, - Amy lægger hans Hoved i sit Skød og løser hans store Halsbind, medens Tinkler flytter en tændt Kandelaber fra en Piedestal og hen paa Natbordet.

422. 400

Del af Paladsets Loggia. Frederik faar af en Tjener at vide, hvad der er sket - og skynder sig aftereret ind i Paladset.

(127)

423. 401

~~[illegible]~~ Del af Mr. Dorrits Værelse. – Mr. Dorrit ligger uu afklædt i Sengen, men er stadig bevidstlös. Lille Dorrit, der sidder ved Hovedgærdet, har lagt den ene Arm bag Faderens Nakke og sit Hoved ind mod hans Ansigt. Frederik kommer ind. Hans Sind er i stærkt Oprör, – han styrter hen te Sengen, ser fortvivlet på Broderen, synker jammende ned på en Stol og griber den Bevidstlöses Hånd, der hænger slapt ned, og kærtegner den stille. – Afblænding.

424. 402

Tekst: Saaledes laa lille Dorrit bøjet over Faderens Leje med sin Kind mod hans, til det blev Morgen og hun saa en dybere Skygge end Skyggen af Marshalsea Fængslets Mur snige sig hen over det elskede Ansigt paa Puden.

II 240.

Ved Sengen i Mr. Dorrits Soveværelse. Solen er staaet op og kaster sine Straaler ind over Sengen, ved hvis Hovedgærde Kandelabren staar. Ingen har tænkt paa at slukke Lysene, der nu er næsten helt udbrændte. Lille Dorrit liggger i samme Stilling som før med sin Kind mod Faderens. Den Syge slaar pludselig Øjnene op, rejser sig op i Sengen og ser paa Datteren med et Blik, der bliver klarere og klarere, og i hvilket man læser den inderligste Kærlighed. Han drager hende stille ind til sig og kysser hende ømt – falder saa tilbage paa Puden og dør. Lille Dorrit presser et Øjeblik sine sammenknugede Hænder mod Brystet, og stille Taarer glider ned ad hendes Kinder. Hun trykte varsomt den Dødes Øjne til og folder Hænderne i Bøn, medens Frederik klynkende synker paa Knæ ved Sengen og igen griber Broderens slapt nedhængende Haand og fører den til sine Læber. – Afblænding.

425. 403

Tekst: Et andet af den store Svindels Ofre var Arthur Clennam, der efterhaanden havde anbragt saavel sine gene som Firmaets Penge i Merdles Foretagender, og nu som en ruineret og skyldbevidst Mand blev ført til Marshalsea Fængslet.

Optoning af Gaden foran Indgangen til Marshalsea. En Vogn standser foran Indgangen , og Clennam og Pancks stiger ud sammen med en jødisk udseende ældre Mand: utvivlsomt en Retstjener af en eller anden Art.

426. 404

Ved Vognen uden for Indgangen til Marshalsea. Clennam rækker Pancks Haanden til Farvel. Denne river Hatten af, slider med begge Hænder i sit stride Haar, saa store Totter gaar af og raaber fortvivlet:

Tekst: Aa, at tænke sig, at det er mig - mig, fordømte Asen - der er Skyld i alt dette!

II 308

Han skærer Tænder af Fortvivlelse. Arthur Clennam søger at berolige ham:

Tekst: De var kun den blinde Fører af en blind, Pancks! Havde det ikke været for deres Skyld, der havde at deres Penge i Forretningen, vilde jeg med Sindsro tage Følgerne!

II 308

Han nikker bedrøvet og trykker Pancks Haand.

427. 405

Gaden foran Indgangen til Marshalsea. Clennam vender sig om og gaar ind i Fængslet fulgt af Jøden, medens Pancks sørgmodig stirrer efter ham og saa stiger ind i Vognen igen.

428. 406

Arretsforvarerens Tjenesterum i Marshalsea. Den gamle Chivery sidder i Lænestolen og læser sin Avis, medens John aabner Døren ud til Gaden og lukker Clennam og Jøden ind. Den gamle Chivery farer op, trykker med en

forlegen og næsten skamfuld Mine Clennams Haand og gaar saa hen til Pulten for at ordne visse Indskrivningsformaliteter sammen med Retsstjeneren, medens John, der stadig holder sig i Baggrunden, betragter den ny Gædsfange med Blikke, der baade røber en vis Uvilje og en vis Tvivlraadighed. Clennam gaar hen og sætter sig paa Træbænken ved Væggen, og John fatter pludselig en Beslutning og gaar hen til Faderen.

429. 407

Ved Pulten i Arrestforvarerens Tjenesterum. John hvisker noget til Faderen, der nikker til Svar.

430. 408

Del af Tjenesterummet med Træbænken og Døren til Gården. John gaar hen til Clennam, lægger sin Haand paa hans Skulder og siger:

Tekst: Nu kan De komme. Jeg har skaffet Dem et Værelse!

II 316

Clennam takker og følger John ud i Fængselsgaarden.

431. 409

Fængselsgaarden - ved Indgangen til Mr. Dorrits tidl. Bolig. Clennam og John kommer, - den førstnævnte ser vemodigt op mod Huset, der rummer daa mange Minder, men John giver ham et Vink om, at de skal videre, og de gaar saa ind i Huset.

432. 410

Dorrits tidl. Værelse i Marshalsea. Det er omtrent møbleret som tidligere, dog en Smule nødtørftigere. John aabner Døren for Clennam, der ser sig om i Værelset og saa vender sig mod John og strækker Haanden frem mod ham for at takke ham. Den unge Mand bliver pludselig alvorlig, er ved at bruse op, men tager sig i det og siger hovedrystende:

Tekst: Nej, jeg kan ikke tage mod Deres Tak. Men jeg tænkte, De gerne vil-
II 316 de have dette Værelse, og vær saa god, her er det!

Han sender sig fra ham og forlader Værelset. – Clennam ser forbavset efter ham og går så langsomt hen mod Vindüet.

433. 411

Ved Vindüet. – Clennam stirrer på Fængselsmüren üdenfor, over hvilken den nedgående Sol kaster sine sidste Stråler. – Så drejer han Hovedet og stirrer ind mod Værelset med dyb Bedrövelse. Han fremstönner i en Hülken omtrent:

Tekst: Aa, min lille Dorrit!

Han sender Ansigtet mod Væggen. – Afblænding.

434. 412

Tekst: Lille Dorrit var paa Vej hjem – alene. Skilsmissen fra den Broder, han i saa høj Grad elskede og beundrede, havde været for meget for Onkel Frederik, som ikke længe efter fulgte ham i Graven.

Opblænding af lille Dorrit ved en ~~Dampers~~ Skibs Ræling. Det er Aften. – Lille Dorrit ~~Han~~ er i dyb Sorg, – stirrer tankefuldt ud over de ~~[illegible]~~ måneglitrende Bølger. – Afblænding –

435. 413

Opblænding af Del af Dorrits tidligere Værelse. – Nat. Clennam har udmattet kastet sig på Sengen, uden at have haft Kræfter tie at tage Töjet af. Han ligger i en ürolig Sövn, kaster sig om i Sengen og ånder tungt. – Pludselig sågner han op, – han har hört nogen ved Dören og rejser sig op i Sengen.

436. 414

Ved Dören. – Den åbnes helt, og en Skikkelse, der har en Lygte i Hånden, sniger sig på Hosesokker ind i Værelset og hen mod Sengen. Det er John Chivery.

437. 415

Ved Sengen. – Clennam sætter sig på Sengekanten med Fødderne på Gulvet og stiner overrasket på John Chivery, der kommer hen til ham. Den unge Mand lægger Fingeren på Læben og betyder ham, at han skal være stille, – siger så:
Tekst: Det er mod Reglementet, – men der var noget, som min Samvittighed bød mig sige Dem!
Clennam ser spørgende på ham, – han sætter Lygten fra sig, søger at samle sig til at tale – og siger så med alle Tegn på stærk Sindsbevægelse:

Tekst: Jeg havde forvundet det, Sir, da jeg vidste, at det maatte forvindes, men saa var det, at De blev ført herhen i Dag - - -
II 324
Clennam ser uforstaaende paa ham, og den unge Mand fortsætter med stigende Heftighed:
Tekst: Da jeg fik Øje paa Dem dernede, var det, ligesom jeg saa en giftig Slange og ikke en almindelig Gældsfange - - -
II 324
Clennams Forbavselse bliver efterhaanden til Forvirring:" Men bedste Mr. Chivery!" John staar et Øjeblik tavs og taler saa igen i en hæftig Tone.

438. 416

Nærb. af John, der i en vild Tone udbryder:
Tekst: De ved, at jeg nærede - kald det ikke formastelig Kærlighed, men Beundring og Hengivenhed for Miss Dorrit, men hun – men hun - - -
II 328
Længere kommer han ikke, – Bevægelsen overmander ham, og han begynder at snøfte.

439. 417

Ved Sengen. – Clennams Forundring og Nysgerrighed er efterhånden blevet meget stor, – endelig får John taget sig nogenlunde sammen og fortsætter:
Tekst: - - - men hun elskede Dem!

440. 418

Nærb. af Clennam. – Han sidder som ramt af et voldsomt Slag, – hans Øjne hænger ved Johns Læber, og det

varer lidt, før han kan få et Ord frem. - Men endelig bliver han da Herre over sig selv igen og rejser sig med en tvivlende Havedrysten.

441. 419

Ved Sengen. - Clennam får endelig fremtvunget:
Tekst: Indbildning! De tager fejl, John!
Han smiler kunstlet, - men John ryster fortvivlet på Havedet og siger:

Tekst: Tror De, jeg tager fejl i et Punkt, som har voldt mig mere Smerte i mit Bryst end en Hagl af Vildmænds Pile - et Punkt, som nær har lagt mig i Graven, havd jeg ikke havde noget imod, om Graven bare havde kunnet lade sig forene med Tobakshandelen og mine kærlige Forældres Følelser!

II 328

John griber sit Lommetørklæde, tørrer sig snøftende og sukkende i det, - tager så sin Lygte, - sender Clennam et grådkvalt Nik og lister så ud. - Clennam sætter sig på Sengekanten, stirrer efter ham og falder så i dybe Tanker.

442. 420

Uden for Døren, der fører ind te Mr. Dorrits tidl. Bolig. - John kommer ud med sin Lygte, støtter sig og mod Karmen og stirrer drømmende frem for sig med et remodigt Smil. - Billedet toner bort.

443. 421

Gravsted paa en Kirkegaard med en Gravsten og ~~et Utal af~~ nogle få, fattige Kranse. Billedet toner over i:

444. 422 (bør forkändas till sitt ursprungliga skick).

Nærb. ag Gravstenen, paa hvilken man læser:

FREMMEDE!
NÆRM DIG MED ANDAGT
DEN GRAV, SOM GEMMER STØVET AF
J O H N-C H I V E R Y
JUNIOR,
DER DØDE I EN FREMRYKKET ALDER.
HAN TRAF SIN MEDBEJLER I EN ULYKKELIG TILSTAND og fik Lyst

II 333

~~og blev~~
~~HØJMODIG.~~

~~Billedet blændes af.~~

til at få sig en Omgang med ham; men for den Elskedes Skyld overvandt han alle disse bitre Følelser og blev højmodig.
Billedet blændes af. (133)

Slut på 7nde Akt.

Ottende Akt.

445. 423

Tekst: Det var Dagen før den Frist udløb, som Rigaud havde givet. – Indespærringen og Tanken om den Fare, der truede hans Moder, var ved at nedbryde Clennams Helbred og dræbe hans Livsmod.

Optoning af Vinduespladsen i Dorrits tidligere Værelse. – Clennam sidder bleg og med feberglødende Øjne i en Lænestol og stirrer mørkt frem for sig. – Han hører nogen ved Døren, – farer sammen og ser derhen med et flakkende Blik.

446. 424

Ved Døren. (Billedet tages med Soft, bliver evt. efterhaanden skarpere) Døren gaar sagte op, og lille Dorrit glider ind. Hun lader den sorte Kåbe, hun har om sig, falde paa Gulvet og viser sig at være iført sin enkle Klædning fra Fattigdommens Dage. Der gaar en let Skælven gennem hende, og hun smiler gennem Taarer. Hun vender sig om, giver ved at lægge Fingeren paa Læben Tegn til en, der staar ude paa Gangen – og gaar saa hen til Clennam.

447. 425

Ved Vinduet. Clennam kommer med et Overraskelsens Udbrud og vil rejse sig, men i det samme kommer lille Dorrit hen til ham. Hun lægger sine Hænder paa hans Bryst for at holde ham nede paa Stolen, knæler paa Gulvet ved hans Fødder og nærmer sine Læber til hans Ansigt for at kysse ham, og idet Taarerne strømmer ud af hendes Øjne, hvisker hun:

II 357 Tekst: Min bedste Ven! Lille Dorrit, Deres eget stakkels Barn, er kommet tilbage!

Hvilende i hans Favn fortsætter hun med en urolig og bekymret Mine:

II 357 Tekst: Men De er jo syg – ingen har fortalt mig, at De var syg!

Hun slynger blidt en Arm om hans Hals, lægger hans Hoved til sit Bryst og en Haand paa hans Hoved, støtter sin Kind paa denne Haand og kæler for ham lige saa kærligt og lige saa uskyldigt, som hun engang har kælet for sin Fader i dette Værelse. Han tager sig med en Viljeanspændelse sammen og ser

paa hende, som om hun var et Drømmesyn: "Er det virkelig Dem, lille Dorrit, og i denne Dragt?" Hun nikker - og tilføjer:

Tekst: - - - og jeg er ikke alene. Jeg har taget en gammel Veninde med!

448. 426

Ved Kaminen. ~~[illegible]~~ Maggy, der ~~[illegible]~~ har sin Kurv paa Armen, betragter Parret skoggerleende af Henrykkelse.

449. 427

Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. Lille Dorrit tager sin gamle Hat af og hænger den paa dens gamle Plads ved Skabet. Hun siger saa et Par Ord til Maggy, der nikker med et lyksaligt Grin og tager en Dug op fra Kurven og lægger den paa Bordet. Med et Par muntre Ord til Clennam, hvis Øjne straaler af den Lykke, han i Øjeblikket føler, tager lille Dorrit en Pose med Vindruer og forskellige andre lækre Sager, stegte Kyllinger o. lgn. op af Kurven. - Afblænding -

450. 428

Tekst: Feberen rasede i Clennams Aarer, men han levede som i en lykkelig Dröm. Og da Aftensolen sendte sine sidste Stråler ind over Marshalsea-Fængslets Mur, sad lille Dorrit endnu ved hans Side.

Optoning af Clennam og lille Dorrit foran Kaminen. - Clennam sidder i Lænestolen, der sammen med Vindusbordet er flyttet hen foran Kaminen. Han har et Tæppe over Knæene, og en Pude bag Hovedet. - Ved Siden af ham på Bordet

~~Siden af ham paa Bordet~~ staar et Par Tallerkener med Druer og andre Forfriskninger og en Karaffe med Vand. Hans feberglødende Øjne følger kærligt lille Dorrit, der bøjet over sit Sytøj (et Gardin) som i gamle Dage, sidder paa en Stol ved Siden af ham. Hun lægger sit Arbejde fra sig, rejser sig, skænker et Glas Vand og giver ham det at drikke. Han griber hendes Hånd, fører den te sine Læber, - tager den - med et længselsfuldt og kærligt Blikmellem begge sine, lægger den stille te sit Bryst og siger:

Tekst: Kære, lille Dorrit, nu må Deres Opofrelse ~~[illegible]~~ höre op. Den Tid, da De og dette Fængsel havde uget tilfælles, er

bi! – Forstår De mig?
Lille Dorrit nikker bedrøvet, – hun er ved at briste i Gråd, – rækker bønfaldende sine Hænder op mod ham:
Tekst: Vend Dem nu ikke i Deres Modgang fra Deres lille Dorrit. Fag ikke den Lykke fra mig at her være det for Dem, som jeg var for min Fader!

451. 429

Nærbillede af Clennam. ~~[illegible]~~ Han ser paa lille Dorrit med et uendeligt længselsfuldt og kærligt Blik, – ryster bestemt paa Hovedet og siger:

Tekst: Nej, kæreste lille Dorrit, nej, mit Barn! Havde jeg i hine svundne Dage, da dette var Deres Hjem, bedre forstaaet mig selv og tydeligere læst mit eget Hjertes Hemmeligheder, ~~[illegible]~~ vilde jeg maaske have ~~[illegible]~~ svaret anderledes. ~~[illegible]~~. Men som det nu er – aldrig!

II 34/.

452. 430

Ved Kaminen. – Lille Dorrits Øjne er fugtige, – og hun trykker hans Hånd på en rørende og bønfaldende Måde, der siger mere end Ord. – Han tilføjer:
Tekst: Jeg er tanæret nok, min lille Dorrit. Jeg tør ikke stige så langt ned og drage Dem, der er ung – rig – og har Livet for Dem, ned med mig!
Han rejser sig, tager hende i sine Arme, som om hun havde været hans Datter, og kysser hende på Panden. Hun gør sig lempelig fri, – står et Øjeblik hensunken i Eftertanke... Det er som om hans Ord har tændt et Glimt af Håb i hendes Øjne.

453. 431

Nærb. af Maggy ved Vinduet. – Hun sidder og gnaser på et Stort Stykke Kage, – vender sig mod de andre, ser bebrejdende på lille Dorrit og siger gumlende:
Tekst: Lille Moder, så fortæl ham dog Prinsessens Hemmelighed!

454. 432

Ud Kammeret. – Clennam og lille Dorrit ser hen mod Maggy, – den unge Pige sender sin Veninde et venligt Blik og sender sig så mod Clennam. – Hun ser på ham med en Antydning af et lykkeligt Smil og siger så:

Tekst: De kaldte mig sig... Giv mig da Lov til at dele min Formue med Dem!

Clennam nikker bekræftende på Hovedet: "Aldrig, kære, lille Dorrit, – aldrig!" – lille Dorrit står et Øjeblik

tavs, og med et Udtryk, som han ikke rigtig kan fatte – som om hun hvert Øjeblik kunde briste i Taarer, men alligevel er ovenud stolt og lykkelig. Han ser forundret paa hende, – hun tager sin Haand til sig og lægger sit Ansigt paa det Sted, hvor den har hvilet. Hun ser op mod ham og tager saa atter til Orde:

Tekst: Arthur, min eneste Ven, – jeg ejer ikke det mindste i Verden! Alle Faders Penge gik tabt på samme Måde, som De mistede Deres!

Clennam ser paa hende med en bekymret og stærkt bevæget Mine, vil sige noget, men hun fortrøstter med et Blik, der røber en stor, indre Glæde og et lyst Haab:

Tekst: Aa, min kæreste og bedste Ven, er det nu ogsaa ganske sikkert, at De

II 420 ikke vil dele min Formue med mig?

Han slutter hende i sine Arme og trykker hende ind til sit Hjerte, medens hun omslynger hans Hals med begge sine Hænder og hulkende af Glæde siger:

Tekst: Jeg er rig ved at tilhøre Dem, – jeg er stolt af, at De vilde give

II 420-421 Afkald paa mig, – jeg er lykkelig ved at være hos Dem i dette Fængsel!

De kysser hinanden.

455. 433

Parti af Maggy ud Vinduet. – Hun tager den sidste Mundfuld af sin Kage, – ser med et lykkeligt Smil hen mod Parret og råber noget til lille Dorrit.

456. 434

Del af Dorrits tidligere Værelse. – Lille Dorrit gør sig fri for Clennams Arme, – sender sig mod Maggy og siger med et lyk-

keligt Smil:

Tekst: Nu har jeg fortalt ham Prinsessens Hemmelighed!

Hun går ben til "sit lille Barn", klapper hende på begge Kinder og kysser hende. – Clennam går også ben til hende, trykker hendes Hånd og drager så atter lille Dorrit ind til sig, medens Maggy grinende skynder sig ud af Stuen på en Måde, som om hun dansede Hornpipe med Træsko på. – De to Elskende ser smilende efter hende.

457. 435

Fængselsgården, ved Indgangen til Arrestforv.s – Tjenesterum. – John Chisery sidder melankolsk på Trappen med Hovedet støttet i Hånden. Maggy kommer "dansende" ben til ham, – fortæller ham i usammenhængende Ord den store Nyhed og "danser" så videre. – John sukker, – så ser han op med et vemodigt Smil og siger med et Nik: "Gud velsigne Dem, lille Dorrit!"

458. 436

Dorrits tidligere Værelse. – Clennam hjælper lille Dorrit hendes Tøj på og følger hende ben til Døren og kysser hende til Afsked. Hun ser bekymret op mod hans blege Ansigt og spørger til hans Befindende. – Han smiler opmuntrende til hende: "Der er ikke uget i Vejen!" – og så går hun stille. – Han stirrer et Øjeblik med et lykkeligt Udtryk efter hende, – så vakler han, går med usikre Skridt hen mod Sengen, men hans Kræfter svigter ham, og han synker sammen i Lænestolen ved Kaminen. – Han forsøger at rejse sig, – men falder tungt tilbage i Stolen. – Afblænding.

459. 437

Tekst: Frygtelig var den Efterårsstorm, der rev og sled i det gamle Hus i City og ryskede det i alle dets rådne Grundvolde, – men endnu frygtelige var det Uvejr, der var ved at bryde løs over den hovmodige og hårde, gamle Kvinde inden for dets Mure.

Opblænding af Gårdspladsen til Mrs. Clennams Hus. – Aften. – Det stormer stærkt, og Vinden tager hårdt i det

Hus' Vejrfløje z Skorstene. – Billedet toner over i:

~~460.~~ 438

Mrs. Clemans Opholdsrum. – Flintwich lukker netop Døren efter Rigaud, – der bukker på sin sædsanlige overdrevne Måde for den i Sofaen siddende Mrs. Clemans. – Hendes Træk er en Smule strammere, end de plejer at være, z Rynkerne i hendes mørke Pande er en Smule dybere, men hun er kold z stiv som altid. – Rigaud slår sig ned i en Lænestol. Flintwich veksler et Blik med Mrs. Clemans, – der nikker, – hvorefter han siger, idet han gør en Besægelse mod Affery, der sidder henne ved Vinduet med sin Strikkestrømpe:

Tekst: Naa, nu til Sagen. Ud med Dig, Affery!

Affery ryster heftigt paa Hovedet, griber med højre Haand fat i Vindueskarmen og slaar ud med venstre Haand, som om hun vilde afværge et Angreb: "Nej, jeg gaar ikke, Jeremias, jeg gaar ikke!" Flintwich, der helt stivner af Harme og Forbavselse, væder Fingrene paa sin højre Haand med sine Læber og nærmer sig med et truende Grin sin Kone og fremhvæser mellem Tænderne: "Du skal faa.....saadan en Dosis!"

461.

Nærbillede af Flintwich og Affery ved Vinduet. Affery vedbliver at fægte i Luften, medens hun skriger:

Tekst: Ikke et Skridt nærmere, Jeremias, eller jeg kalder paa Naboerne! Jeg springer ud ad Vinduet og skriger, saa de Døde vaagner!

Jeremias forsøger at gribe sin skrigende Kone i Struben.

462.

Mrs. Clemans Opholdsrum. – Rigaud griner stærkt, – Mrs. Clemans strækker bydende Hånden ud z siger:

Tekst: Holdt! – Enden nærmer sig, Flintwich!

II 368

1.

~~461~~. 439

Hærb. af Flintwich og Affery ved Vinduet.

Flintwich ~~hugger~~ griber fat i ~~Tagi~~ sin Kone og söger at trække hende bort ~~væk~~ fra Vinduet ~~ved hvilket~~ medens hun skriger.

Tekst: "Jeg gaar ikke — jeg vil höre alt og staa Arthurbi nu, da ~~han~~ er i Fængsel og ikke kan hjælpe sig selv!

~~462~~. 440

Mrs Clennams Opholdsrum.

Rigaud griner stærkt, medens mrs. Clennam giver Flintwich et Tegn.

Tekst: Lad hende blive! Enden nærmer sig Flintwich!

Flintwich giver mumlende Slip paa Affery, kryber saa sammen i en Krog, idet han sender ~~sendende~~ sin Kone et hævngerrigt Blik. Affery synker ned paa Bænken ved Vindnet, og ser ~~ængsteligt~~ ængsteligt ~~seende~~ ben mod sin Mand. Rigaud rejser sig pludseligt op fra Lænestolen, sætter sig paa Bordet og lader sine Ben dingle udenfor. Han möder mrs. Clennams stive Blik, medens hans Skæg gaar op og hans Næse ned. Han siger: Tekst: Frue, jeg er en Mand....

463.

Nærbillede af Flintwich og Affery ved Vinduet. Flintwich lader Armene synke, glor hævngerrig paa sin Kone, der med Fortvivlelse i Blikket siger:

Tekst: Jeg gaar ikke – jeg vil høre alt – jeg vil staa Arthur bi nu, da han er [illegible] i Fængsel og ikke kan hjælpe sig selv!

Hun ser hen mod Mrs. Clennam.

464.

Mrs. Clennams Opholdsrum. – Mrs. Clennam nikker: "Lad hende blive!" – og på et Vink fra den gamle Dame krøyber Flintwich så sammen i en Krøg og sender sin Kone et hævngerrigt Blik. Rigaud rejser sig pludselig op fra Lænestolen, sætter sig paa Bordet og lader sine Ben dingle udenfor. Han møder Mrs. Clennams stive Blik, medens hans Skæg gaar op og hans Næse ned. Han siger:

II 369 Tekst: Frue, jeg er en Mand – – –

Skal skrives med! ~~465.~~ ~~463~~ 441

Nærbillede af Mrs. Clennam, der rolig afbryder ham:

II 369 Tekst: – – – om hvem jeg har hørt adskilligt ufordelagtigt i Forbindelse med et fransk Fængsel og en Anklage for Mord!

~~466.~~ ~~464.~~ 442

Nærbillede af Rigaud, der med sit forcerede Galanteri kysser paa Fingren ad hende og siger:

Tekst: Meget rigtigt – og det oven i Købet et Mord paa en Dame! Men jeg er ogsaa en Mand, der ikke længere forlanger 2000 Pund af Dem, men 3000. Det er Følgerne af Opsættelsen!

~~467.~~ ~~465.~~ 443

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Bordet og Sofaen. Mrs. Clennam ser paa Rigaud med rynket Pande og siger:

Tekst: Nuvel, ~~det Papir,~~ den Hemmelighed, De har at sælge, kan maaske være en Sum Penge værd for mig – men jeg vil ikke af mine smaa Midler give noget for en

II 372-373 Magt, hvis fulde Omfang jeg ikke kender. Tal tydeligt eller gaa, hvorhen De vil, og gør, hvad De vil!

Han stirrer paa hende med et djævelsk Grin:"De er en modig Kvinde!" og tilføjer:

Tekst: Det er altsaa Deres Ønske, at jeg skal fortælle en Stump Familiehistorie i den lille Familiekreds. Skal jeg kalde den dette Hus' Historie? Lad mig føle Deres Puls!

II 373

Han tager hende om Haandleddet, - hun lader det ske og betragter ham med sit stive og kolde Blik. Han siger videre:

Tekst: Altsaa en Historie om et sælsomt Ægteskab og en sælsom Moder og et sælsomt Testamente! ~~[illegible]~~ Jeg tror, at Deres Puls begynder at slaa dobbelt saa hurtigt - - - !

II 373

Uden at fortrække en Mine gør hun sin Haand fri, - han sætter sig igen i Lænestolen, ser forskende paa hende med et ejendommeligt Smil og fortsætter:

Tekst: Lad os antage, at der i dette Hus boede en Farbroder og en Brodersøn. Farbroderen var en streng Mand med megen Karakterstyrke, - Brodersønnen en forknyt og forkuet Fyr! ~~[illegible]~~ og ~~[illegible]~~ Farbroderen valgte (han) en Hustru uden engang at raadføre sig med ham

II 374

~~468.~~ ~~466.~~ 444

Ved Vinduet. ~~[illegible]~~ Affery, der bider i sit Forklæde, medens hun i stærk Spænding lytter til, gør en afværgende Bevægelse mod Flintwich, der ser ud, som om hen vilde fare løs paa hende igen, og udbryder i en heftig Tone:

Tekst: I mine Drømme - som Jeremias kalder det - har jeg hørt, at Arthurs Fader var en stakkels raadvild, forsagt Knøs, og at hans Farbroder valgte ~~ham en~~ hende til hans Hustru uden engang at raadføre sig med ham. ~~Der sidder hun!~~ Og en Aften, da Jeremias satte sig op mod hende sagde han, at hun ikke var - - - ikke var - -

II 374

~~Affery peger mod Mrs. Clennam.~~

469.

~~Nærbillede af Mrs. Clennam, hvis Ansigt pludseligt bliver paafaldende mørkt, og hvis Øjenbryn bliver trukket endnu mere sammen.~~

470.

~~Ved Vinduet. [illegible] Affery gør igen en afværgende Bevægelse mod Flintwich, der truer ad hende med sin knyttede Næve, og hun fort-~~

Forts. å 44 (445) 2.

Mrs Clennam, ~~de~~ hvis Ansigt pludseligt ~~har~~ er blivet paafaldende mørkt, og som ~~hvis~~ har trukket Øjenbrynene ~~blivit trukket~~ endnu mere sammen, end de plejer at være, udbryder heftigt med opblussende Lidenskab:

Tekst: Jeg var ikke Arthurs Moder!
Lad mig selv fortælle det hele, saa jeg undgaar at blive besmittet af Deres Lumpenhed.

Kiga ud slaar haanligt ud med Haanden: "Vær saa god, Madame!" Han læner sig tilbage i Stolen og lægger Armene over kors. Mrs Clennam begynder at tale.

Tekst: Et Aars Tid efter, at jeg havde
giftet mig med gamle Gilbert
Clemens Broderson, gjorde jeg en
frygtelig Opdagelse. - - -

Hun taler videre. Billedet tones bort

~~sætter:~~

~~Tekst: Og en Aften, da hun og Jeremias talte om Arthurs Hjemkomst, satte han~~

II 376 ~~sig op imod hende og sagde, athun ikke var - - - ikke var - - -~~

Affery gaar i Staa og søger forgæves at faa talt ud, medens hun atter gör en afværgende Gestus mod Flintwich, der rasende truer ad hende med sin knyttede Næve

~~471.~~ ~~467.~~ 445

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Bordet og Sofaen. Rigaud knipser med Fingrene og ser haanligt paa Mrs. Clennam, hvis Ansigt nu helt har mistet det rolige Udtryk og afspejler en voldsom indre Kamp, og han siger:

Tekst: Naa, Frue, hvad var det vor gamle Gavstrik sagde, at De ikke var?

II 376 Jeg ved det for Resten godt. De var ikke - - -

~~Mrs. Clennam udbryder heftigt med pludselig opblussende Lidenskab:~~

Tekst: Jeg var ikke Arthurs Moder! Lad mig selv fortælle det Hele, saa jeg undgaar at blive besmittet af Deres Lumpenhed!

Rigaud slaar haanligt ud med Haanden: "Vær saa god, Madame!" Han læner sig tilbage i Stolen og lægger Armene over Kors. Mrs. Clennam begynder at tale:

Tekst: Et Aars Tid efter, at jeg havde giftet mig med gamle Gilbert Clennams Brodersön, gjorde jeg en frygtelig Opdagelse - - -

Hun taler videre. - Billedet toner bort.

~~468~~ 446

~~472.~~

Del af Værelse med et Chatol. - I en Lænestol i Nærheden af Chatollet sidder gamle Gilbert Clennam med en Avis. Den unge Mrs. Clen-

pudser og afstøver Chatollet, hvis Klap er trukket ud, og gnider dets blanke Flade og Laas med Sprit, der staar i en lille Skaal paa Klappen. Hun opdager en Plet paa Skillevæggen mellem Chatollets to Rum, gnider energisk paa den og kommer derved til at røre ved en ~~[illegible]~~ usynlig Knap, saa et hemmeligt Rum kommer til Syne. Hun studser, stikker nysgerrig Haanden ind i Rummet og faar fat i et Urfoderal. Hun aabner for det.

~~473.~~ ~~469.~~ 447

Nærbillede af et ~~[illegible]~~ Perlebroderet Foderal, som Mrs. Clennam har i Haanden, og paa hvilket læses Bogstaverne G. I. Det er det samme som det,

Arthur Clennam havde med sig, da han overbragte Faderens sidste Hilsen. – I Foderalet finder Mrs. Clennam et sammenfoldet Brev.

~~470.~~ 448
~~474.~~

Nærb. af den unge Mrs. Clennam ved Chatollet. – Hun lægger Urfoderalet fra sig, tager Brevet og læser det med stigende Bestyrtelse og Harme:

Tekst: (Afblændet Del af et Brev, skrevet af en Kvindehaand) Jeg forstaar, at Du intet kan stille op mod Din Farbroders Haarhed og finder mig med tungt Hjerte i den Skilsmisse, som er uundgaaelig. Dette Foderal er min Afskedsgave til Dig. De Bogstaver, jeg har syet ind paa det, betyder GLEM IKKE – glem ikke vor lille Søn og den Kvinde, der altid vil elske Dig.

Din Edith.

Mrs. Clennam står som forstenet.

~~471~~ 449
~~475.~~

Del af et Særelse med Chatol. – Gilbert Clennam ser spørgende op fra sin Avis. – Det varer lidt, før den unge Mrs. Clennam uagenlunde er blevet Herre over sig selv, – så sender hun sig og går hen to den gamle Mand med Foderalet og Brevet. Hun siger:
Tekst: Onkel Gilbert, – min Mand har bedraget mig! Hun begynder opkidset at fortælle. – Billedet toner bort.

~~472~~ 450
~~476.~~

Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam tier og lægger sin Haand paa Uret, der i sit Foderal ligger foran hende paa Bordet. Affery ser paa hende med Bæven og Medlidenhed, hvorimod Flintwich' Mine røber undertrykt Raseri. Rigaud griner tilfreds og triumferende. Mrs. Clennam stirrer et Øjeblik paa ham med Væmmelse i Blikket, saa ser hun igen paa Uret og siger:
Tekst: GLEM IKKE – de Ord lød i mine Øren som en Røst fra en fortørnet Himmel. – Men jeg gav dog efter for Onkel Gilberts Forestillinger, – forlod ikke min Mand og tillod endda, da den forhærdede Synderinde kort efter døde, at hendes Barn blev opdraget her og udgivet for mit eget!

Rigaud tager Urfoderalet fra Bordet.

~~473~~ 451
~~477.~~

Nærb. af Rigaud. Han sidder et Øjeblik og leger med Foderalet i Hånden, – siger med et djævelsk Grin:

Tekst: Men som den stolte og ædle Karakter De er, – glemte De ikke!

~~474~~ 452
~~478.~~

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. – Mrs. Clennam svarer med et stift Nik:

Tekst: Nej, jeg glemte ikke! Jeg levede i dette Hus lige så afsondret fra Arthurs Fader, som om den halve Jordklode havde været imellem os, – og Sønnen – hadede jeg!

Hun stirrer frem for sig med fortrukkent Ansigt. – Rigaud kaster Foderalet på Bordet, rejser sig pludselig, – knipser højt og hånligt med Fingrene og udbryder:

Tekst: Mort de mon âme, – ikke alt det Sludder! – kom straks te de stjålne Penge – eller og så skal jeg göre det!

Mrs. Clennam, der har lagt Urfoderalet på Plads, griber sig med Hænderne om Hovedet og ser stift på Æventyreren, der ondskabsfuldt grinende gentager sin Trusel. – Så tager den gamle Kvinde sig med en Viljeanspændelse sammen, – siger, idet hun tvinde strækker den lamme Arm i Vejret:

Tekst: Gamle Gilbert Clennam forgudede Drengen, og da den svagelige og alt andet end åndsfriske Mand pludselig kastedes på Sygelejet, gjorde han i sin sidste Stund et nyt og uretfærdigt Testamente!

Hun fortæller videre. – Billedet toner bort:

~~475.~~ 453
~~479.~~

Del af Gilbert Clennams Soveværelse. Gilbert Clennam ligger i Sengen med Hovedet vendt mod den unge Mrs. Clennam, der – med Flintwich staaende ved Siden af sig – sidder ved et Bord og efter den gamle Herres Diktat skriver noget ned paa et Dokument. Hun rækker dette til den syge, der gennemlæser det:

Tekst (afblændet Del af et Testamente) Hele min Formue tilfalder min Brodersøns, James Clennams og Edith Brigthons Søn Arthur, - med Undtagelse af et Legat på 1000 - Eet Tusinde - Lstr, der udbetales til Frederik Dorrit ovennævnte Ediths Brigthons ulegennyttige Bestyttens yngste Datter, når hun bliver myndig, eller - hvis han ingen Døtre har - til hans Broder, William Dorrits yngste Datter.

Den Syge nikker, - Flintwich rækker ham en Gaasepen, og han skriver sit Navn under og rækker saa Testamentet til Mrs. Clennam og beder hende skrive under som Vidne. Hun gør det med skælvende Haand og lader saa Flintwich sætte sit Navn under. Med et Lettelsens Suk lader den døende sit Hoved synke tilbage paa Puden og lukker Øjnene. Mrs, Clennam gransker atter Dokumentet, hun rynker Øjenbrynene og knytter krampagtigt Haanden. Billedet toner bort.

~~478.~~ 454

~~480.~~

Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam standser et Øjeblik i sin Beretning. Affery rokker frem og tilbage med Hovedet og fører Forklædesnippen til sine Øjne. Flintwich skruer sig hen til sin Herskerinde ved Bordet, - Rigaud tænder sig en ny Cigaret og raaber utaalmodig noget til Mrs. Clennam, der saa fortsætter:

Tekst: Og nu kommer jeg til Slutningen - jeg stak ~~[illegible]~~ Te-
II 383 stamentet til Side med Arthurs Faders Vidende - - -

~~477.~~ ~~481.~~ 455

Nærbillede af Flintwich, der giftigt udbryder:

II 383 Tekst: Men ikke med hans Samtykke!

~~478.~~ ~~482.~~ 456

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Mrs. Clennam bider bittert Læberne sammen, nikker og siger:
Tekst: Nej, ikke med hans Samtykke!
Hun ser på Flintwich med rågnende Mistillid og fortsætter, idet hun gør en Bevægelse mod Rigaud:
Tekst: Men hvorledes er denne Usling kommen i Be-

siddelse af Testamentet og de andre Papirer? ~~Den~~ nogle Dage for Arthur kom hjem, brændte De det jo for mine Øjne! Rigaud griner, – Flintwich skraber sig på Hagen og mumler noget for sig selv med indædt Raseri.

~~474.~~ 457

~~483.~~

Nærb. af Rigaud, – der med et Grin siger:

Tekst: Deres Nåde har neppe haft Øjnene tilstrækkeligt med Dem! Det var ikke Testamentet, den gamle Ræv brændte, – nej, det beholdt han for at have Krammet på Dem. Og nu er det her!

Han tager det smalle Metalskrin frem og trommer grinende på det.

~~480~~ 458

Del af Opholdsrummet. – Mrs. Clennam ånder tungt, – ~~[illegible]~~ strækker på sig og der kommer en vis Besægelse i hendes lamme Krop... Flintwich nærmer sig Rigaud, der fortsætter:

Tekst: For ikke at risikere at det skulde komme Hendes Nåde Søn for Øje, for Tiden var moden, overlod han det i sin Tvillingbroders Varetægt – og fra ham nappede jeg Kagen. Hvorledes det kan være det samme!

Flintwich skrummer af Raseri og ser ud til at have den største Lyst til at kaste sig over ham. – Mrs. Clennam rokker frem og tilbage i Sofaen, vil sige noget, men kan ikke finde Ord. – Rigaud gemmer atter Metalskrinet på sig, rejser sig og siger truende:

Tekst: Og betaler De ikke straks, hvad jeg forlanger, opsøger jeg endnu i Aften ham, De kalder Deres Søn – Gældsfangen!

Mrs. Clennam griber sig atter med Hænderne om Hovedet og rejser sig med et højt Udraab. Et Øjeblik vakler hun, men staar saa fast. De to Mænd viger forskrækkede tilbage som for et Genfærd. Mrs. Clennam går med stive ~~[illegible]~~ Skridt hen mod Skabet.

~~485.~~ ~~487~~ 459

Nærb. af Affery. – Hun skriger af Skræk og slår Forklædet over Hovedet, ~~man tager det tidt efter atter~~

~~486.~~ ~~482~~ 460

Mrs. Clennams Opholdsrum. – Mrs. Clennam svøber et Sjal, hun har taget fra Skabet, om Hovedet, vender sig hastigt mod Rigaud og siger:

Tekst: Vent her, til jeg kommer tilbage!

Hun går raklende ud af Værelset, – de to Mænd stirrer lamslået efter hende. – Affery slår atter Forklædet ned fra Ansigtet, – og da hun opdager, at hendes Frue er forsvundet, løber hun skrigende efter hende.

~~487.~~ ~~483.~~ 461

Gaden udenfor Porten til Mrs. Clennams Hus. Stormen har taget til, men Maanen skinner, saa Aftenen er ikke hel mørk. Mrs, Clennam kommer ud ad Porten, vender sig om i Portaabningen og kaster et hastigt Blik tilbage mod Gaarden.

~~488.~~ ~~484~~ 462

Del af Gaardspladsen med Beboelseshuset. Husets Vejrfløje og Fremspring ryster i Stormen, og Dele af Tagbeklædningen rives løs. Maanen kaster et spøgelsesagtigt Skær over Pladsen. Affery kommer styrtende ud.

~~489.~~ ~~485~~ 463

Gaden uden for Porten til Mrs. Clennams Hus. – Mrs. Clennam svøber skælvende Sjalet tættere om sig, – Affery kommer løbende hen til hende, – men uden at se på hende, vender Mrs. Clennam sig og går hen ad ~~Gangen~~ Gaden. – Hun går automatisk som en Søvngængerske, men så hurtigt, at den ~~xxx~~ helt forstyrrede Affery har svært ved at vinde med.

~~490.~~ ~~486.~~ 464

Ved Sengen i Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. Den syge Clennam er faldet i en urolig Søvn. Lille Dorrit sidder ved Sengen med hans Haand i sin. Han slaar Øjnene op og smiler mat til den unge Pige, der med fugtige Øjne gengælder Smilet.

~~487~~ 465
~~491.~~

Gaden udenfor Indgangen til Marshalsea. Mrs. Clennam kommer bleg og søvngængeragtig, fulgt af Affery og en Del nysgerrige Mennesker, hovedsagelig Smaadrenge, der peger Fingre af de to Kvinder. Hun standser, ser sig tvivlraadig og forvirret om, da John Chivery kommer frem til hende og tilbyder sin Hjælp og spørger, hvor hun skal hen. Da hun svarer, at hun skal til Gældsfængslet, nikker han: "Følg saa med mig - jeg skal netop have Vagt der!" Hun lægger sin Haand paa hans Arm, og han fører hende og Affery ind i Fængslet, medens Hoben piber og raaber efter dem. - ~~Affery~~

~~492.~~ ~~488.~~ 466

Arrestforvarerens Tjenesterum. Den gamle Chivery lukker Sønnen, og Mrs. Clennam og Affery ind, ser forbavset paa hende, og John spørger om hendes Ærinde, efter at være kommet med et Par forklarende Ord til Faderen. Da hun har sagt ham det, bukker han dybt og siger:

Tekst: Mr. Clennam ligger med höj Feber, - men jeg kan hente Miss Dorrit. Hun plejer ~~passer~~ ham!

Mrs. Clennam grunder et Øjeblik, - nikker så. John beder hende følge sig og fører hende hen til den Dör, hvorfra man kommer op til lille Dorrits tidligere Værelse. - Affery går efter dem.

~~493.~~ ~~489.~~ 467

Lille Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. - Det er hovedsagelig möbleret med Relikvier fra den Dorritske Periode. - John kommer ind med Mrs. Clennam og Affery, - siger:

Tekst: Det er mit Værelse nu. Vær så god at sente her!

Han skynder sig ud. - Affery synker fortumlet ned på en Stol lige inden for Døren, - hvorimod Mrs. Clennam går hen til Vinduet.

~~494.~~ ~~490.~~ 468

Ved Sengen i Dorrits tidligere Værelse. Clennam ligger igen i en urolig Febersøvn, og lille Dorrit er med Mrs. Chiverys Assistance i Færd med at lægge et koldt Omslag om hans Hoved. Maggy sidder paa sin Kurv og følger opmærksomt, alt hvad der foregaar. John Chivery kommer og fortæller lille Dorrit om det forunderlige Besøg. Hun giver Mrs. Chivery en Besked, stryger kærligt den syge over Panden og gaar saa ued fulgt af John - efter i Hast at have bedt Maggy om at blive, hvor hun er.

~~495.~~ ~~477~~ 469

Lille Dorrits tidligere Kvistværelse. Mrs. Clennam staar ~~[illegible]~~ afferysidder på Stolen inden for Døren og ser ned i Fængselsgaarden, da lille Dorrit kommer ind og gaar hen til hende. Hun vender sig.

~~496.~~ ~~492~~ 470

Ved Vinduet i lille Dorrits tidligere Kvistværelse. Lille Dorrit ser forbavset paa Mrs. Clennam og siger med et venligt Smil:

Tekst: ~~[illegible]~~ De her, Mrs. Clennam, ~~[illegible]~~ og helt rask! ~~[illegible]~~

II 392

Hun standser, da hun lægger Mærke til, hvor blegt og fortrukket Mrs. Clennams Ansigt er. Den gamle Dame ryster paa Hovedet og siger:

Tekst: Jeg kom for at bekende en Bröde for Arthur – men da også De på en Måde har lidt derunder, kan jeg lige så godt skrifte for Dem!

Lille Dorrit ser undrende på hende, – og Mrs. Clennam begynder så at fortælle.

~~497.~~ ~~493.~~ 471

Mrs. Clennams Opholdsrum. – Flintwich sniger sig ben mod Rigaud, der sidder i Vinduskarmen og damper på en Cigaret. – Den gamle Mand har en dragen Kniv i Haanden, men da han naaer frem til Eventyreren, kommer han til at støde mod noget paa Gulvet og snubler. Rigaud vender sig om, griber hurtig Flintwich om Armen og vrister med et djævelsk Grin Kniven fra ham. De brydes paa Gulvet foran Vinduet, men Rigaud får dog snart Krammet på sin Modstander og slynger ham ben i en Krog.

~~498.~~ ~~494.~~ 472

Ved Vinduet i lille Dorrits tidligere Kvistværelse. – Lille Dorrit ser med store, forskrækkede Øjne på Mrs. Clennam, der slutter sin Bekendelse og synker på Knæ ved hendes Fødder:

Tekst: De ved nu, hvad jeg har gjort. Jeg har bestjålet ham og jeg har bestjålet Dem! Tror De, De kan tilgive mig?

Lille Dorrit nikker mildt, ser på den ulykkelige Kvinde med et Blik, der rummer den dybeste Medlidenhed, og

(149)

löfter hende op. – Mrs. Clennam ser bönfaldende på lille Dorrit og siger:

Tekst: Jeg skal göre alt godt igen – og retter nu bare den Bön til Deres ædle, opofrende Hjerte, at De vil fortælle Arthur Sandheden, når han er blevet stærk nok til at höre den, og bede ham tilgive mig!

Lille Dorrit nikker beraget. Mrs. Clennam, der staar i Skyggen – hvorimod den unge Pige staar i Lyset fra Vinduesaabningen – gør et endnu mere dystert Indtryk end tidligere. Hun staar et Øjeblik hensunken i Tanker, men begynder saa igen at tale.

~~495~~ 473
~~499.~~

Nærb. af Mrs. Clennam, der kærligt ser paa lille Dorrit og siger:

Tekst: Gud velsigne Dem! De elsker Arthur – Gud give, at Rødmen paa Deres Kinder maa være Morgengryet for lykkeligere Dage for Dem begge!

II 394

~~500.~~ ~~496~~ 474

Del af lille Dorrits tidligere ~~Mrs. Clennams~~ Værelse med Vindüet og Dören. – Lille Dorrit ser rödmende på Mrs. Clennam og smiler lyst. Den gamle Dame kysser hendes Hånd, – vender sig fra hende og går ben mod Dören. Den unge Pige følger hende, og Affery rejser sig også – og går ad efter de to andre.

~~497~~ 475
~~501.~~

Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. – Clennam kaster sig uroligt i Sengen, – slår Øjnene op og spörger Mrs. Chivery, hvor lille Dorrit er. Men inden den gamle Kone får svaret, kommer lille Dorrit ind og ben til Sengen. – Den Syges Ansigt klarer op, – Mrs. Chivery trækker sig tilbage, og lille Dorrit knæler ned ved Sengen og presser Clennams Hånd mod sin Kind. –

~~498.~~ 476
~~502.~~

Paa Gaden ved Porten til Mrs Clennams Hus. Mrs. Clennam, ~~[illegible]~~ og Affery kommer. Pludselig farer det gamle Tyende sammen og peger forskrækket hen mod Huset. Mrs. Clennam ser i ~~[illegible]~~ samme Retning.

~~503.~~ ~~477~~ 477

Mrs. Clennams Beboelseshus med en Del af Gaardspladsen. Det ser ud, som om Stormen faar det gamle Hus til at vakle. I det aabne Vindu til Mrs. Clennams Opholdsrum ligger Rigaud grinende og dampende paa sin Cigaret

~~504.~~ ~~478~~ 478

I Portaabningen fra Gaden til Mrs. Clennams Hus. De to Kvinder staar og stirrer forskrækkede frem mod Huset. Pludselig giver det et Chòc i dem.

~~505.~~ ~~479~~ 479

Mrs. Clennams Beboelseshus med en Del af Gaardspladsen. Det vaklende Hus, der er hyldet i en Støvsky, som skjuler alle Konturer, styrter helt sammen og begraver de to Mænd, som er derinde, under sine Ruiner. Den store Skorsten er det sidste, der styrter sammen, og sender en tæt Sky af Støv og Grus til Vejrs.

~~506~~ ~~480~~ 480

Gaden med Porten til Mrs. Clennams Hus. De to Kvinder, der sværtes af det omkringflyvende Støv, løber raabende og skrigende ud ad Porten. Mrs. Clennam vakler og synker bevidstløs om paa Gaden. Med Assistance af en forbipasserende Mand faar ~~Meagles og~~ Affery løftet hende op og bærer hende over mod et Hus paa den anden Side af Gaden.- Afblænding.

~~507.~~ ~~480~~ 481

Tekst: Marshalsea-Fængslets Mure omsluttede atter daglig med deres Skygger deres hjemvendte Barn, lille Dorrit, medens hun helligede Arthur Clennam sin inderligste Kærlighed og Omsorg. Og en smuk Dag ud paa Høsten kunde han mat, men rask rejse sig fra sit langvarige Sygeleje.

406 2418

Del af
Optoning af Dorrits tidligere Værelse med Vinduet. Clennam sidder belyst af Eftermiddagssolens Straaler i en Lænestol og lytter - bleg men med et lykkeligt Smil - til lille Dorrit, der sidder ved Siden af ham og læser højt af en Bog. Paa en Skammel et Stykke fra dem sidder Maggy og sysler med noget Sytøj.

~~504~~ 482

~~508.~~

Ved Døren. – Døren åbnes på Klem- og Pancks og John Chiverys Ansigter kommer til Syne. – De spejder ind i Værelset, – vekslet et smilende og tilfreds Blik, – åbner Døren helt og går ind.

~~505~~ 483

~~509.~~

Ved Vindüet. – Clennam og lille Dorrit ser hen mod de Indtrædende, – der kommer hen til Vindüet. Pancks siger – efter at man har hilst på hinanden –:

Tekst: ~~Deres afdøde Moders Bo er gjort op nu,~~ Der ligger en Formue og venter Dem efter Deres afdøde Moder, – alt er klappet og klart – og De er en fri Mand igen!

Clennam trykker taknemligt Pancks Hånd, – og den altid geschäftige Mand trækker sig tilbage. – Clennam spekulerer over noget, – fatter en Beslutning, drager Dorrit ind til sig og hvidsker noget i hendes Øre. – Lille Dorrit nikker rødmende og glad. – Clennam vender sig mod John og siger:

Tekst: Amy ~~[illegible]~~ beder Dem om – – –

Længere kommer han ikke, for lille Dorrit afbryder ham.

~~506~~ 484

~~510.~~

Nærb. af Clennam og lille Dorrit. – Hun ser op på ham og hvidsker:

Tekst: Lille Dorrit! Aldrig noget andet Navn!

Han nikker bevæget.

~~507~~ 485

~~511.~~

Ved Vindüet. – Clennam vender sig igen mod John, – siger:

Tekst: Min Lille Dorrit beder Dem tage med til Registreringskontoret. Hvad hun vil hente der, kan De sikkert gætte!

John nikker henrykt (og er ved at græde af Glæde) over den Ære, der vises ham. Han strækker impulsivt Hånden frem mod Clennam, der trykker den hjerteligt. – Lille Dorrit ser smilende til. – Afblænding.

~~512.~~ ~~511.~~ 486

Tekst: Den sorte Skygge fra Marshalsea-Fængslets Mure nåede ikke frem til den lille Kirke udenfor, hvor lille Dorrit og Arthur den næste Dag blev viet, medens Solen skinnede ind gennem det malede Billede af "Vor Frelser" på Kirkevinduet

Optoning af Del af Kirken med Alteret og noget af Langskibet. Solen skinner ind gennem et Billede af vor Frelser, der er malet paa Kirkevinduet, og belyser Clennam og lille Dorrit, der vies foran Alteret. Til Stede er Pancks, ~~[illegible]~~, hele Familien Chivery samt Maggy, ~~[illegible]~~, nogle Arrestforvarere og evt. Tip, Fanny og Sparkler. De tre sidstnævnte er mere fordringsløst klædt end i Rigdommens Dage.

~~504.~~ ~~519.~~ 487

Ved Alteret. Det unge Par veksler Ringe, og Præsten afslutter Ceremonien. De Nygifte ser paa hinanden med lykkestraalende Øjne og vender sig saa for at gaa ned til Bryllupsgæsterne.

~~517.~~ 488

Del af Kirken med Alteret og noget af Langskibet. Clennam og lille Dorrit kommer ned til Bryllupsgæsterne og modtager deres Lykønskninger,

~~516.~~ 489

Gruppebillede af John, Pancks og Maggy, - der et stærkt bevægede.

~~512.~~ ~~516.~~ 490

Del af Kirken med Alteret og noget af Langskibet. - Clennam og lille Dorrit kommer ned til de tre, modtager deres lykønskninger - og gaa saa nedad Kirkegulvet.

~~515.~~ ~~517.~~ 491

Uden for Kirkedøren. - Clennam og lille Dorrit kommer ud. De staar et Øjeblik i Aftensolen, han med Armen om hendes Liv, og hun tæt ind til ham. De ser kærligt paa hinanden, - han kysser hende.

~~5-14.~~ 492.

~~518.~~

Tekst: Saa gik de videre - ud til et beskedent Liv, fuldt af Virksomhed og Lykke, - de gik videre i Solskin og Skygge, medens de Støjende og de Begærlige, de Hovmodige, de Gnavne og de Forfængelige knurrede og rasede som sædvanlig.

II 42/.

~~Ole~~ Malerisk Parti uden for Kirken, - set fra Kirkedören. - Clennam og hans unge Hustru går bort fra Kirkedören. - Aftensolen kaster sit Skær over deres Skikkelser. - Afblænding.

Slut.

(154)

I.

Härunder hvilar

John Chivery

i 60 år ~~[illegible]~~ öfverfångvaktare

vid Marshalsea-fängelset

Samt hans ömt älskade hustru

Anny, f. Dorrit

Som icke fullt 48 timmar efter

hans frigifvelse uppgaf sin ande

i Marshalsea-fängelset —

— Där var hon född — där lefde hon —

där dog hon.

II

Här hvila de dödliga kvarlefvorna

af

John Chivery

som aldrig dog till något i lifvet

och i unga år dog af

hjärtesorg

bedjande i sitt sista andedrag

att orden

Amy

skulle ristas öfver hans

aska.

143. Gravsten. II

Her hviler de dödelige Levninger
af
John Chivery
der aldrig blev til noget i Livet
og i en ung alder döde af
hjertesvig, ~~bedende i den~~
bedende med sit sidste Aandedrætt
~~sidste~~ at ordet ~~Amy maatte~~
~~blive skrevet over hans Aske~~ Amy
maatte blive skrevet over hans
Aske.

(~~Ostav.~~

III

422

Fremmede

Nærm dig med Andagt
~~Den Grav~~ Sogn, ~~[illegible]~~ den Grav gemmer Støvet af

John Chivery,

~~Der~~ Der döde i en fremrykket Alder.
Han traf sin Medbejler i en
ulykkelig Tilstand och fik Lyst
at faa sig ~~en Omgang~~ en ~~[illegible]~~ Omgang med ham
men opgav det for den elskedes Skyld
og blev
Höjsmodig

87. I.

Nærb. Gravstenen:

82 Stavelser

Herunder hviler
John Chiverg
160 aar overarrestforvarer
ved Marshalseafængelset
Samt hans inderlige elskede hustru
~~hustru~~ Amy, ~~født~~ f. Dorrit,
der ikke fuldt 48 Timer ~~overlevede~~ efter hans
~~Tabet av ham, og Sønn~~ ~~sin Mand~~ dødelige Afgang
opgav sin Aand i Marshalseafængslet
Der var hun født – der levede hun –
– der døde hun –

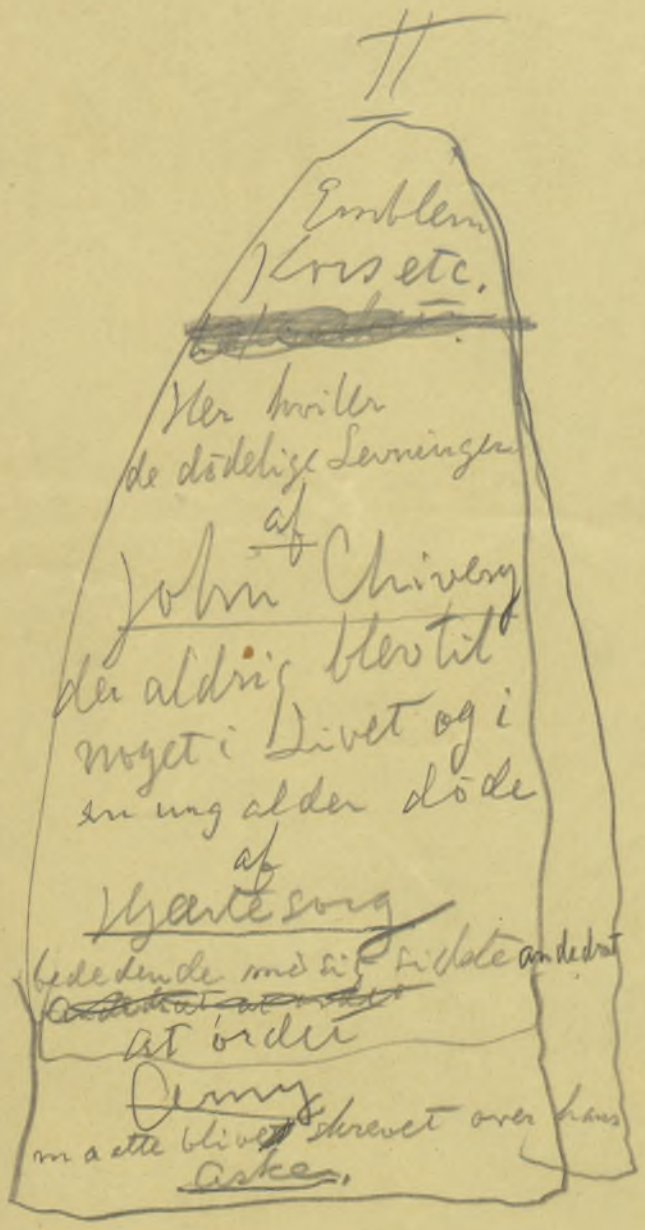

II

Emblem
Kors etc.

Her hviler
de dödelige Levninger
af
John Chivery
der aldrig blev til
noget i Livet og i
en ung alder döde
af
Hjertesorg
bededende mig sig sidste andedrat
~~[illegible]~~
at ordet
Amy
maatte blive skrevet over hans
Aske.

Andedraet.

III

Emblem
Kors
og
dejl.

Fremmede
Nærm dig med andegt
den Grav
som gemmer stövet af
John Chiverg
der döde i en fremrykket Alder.
Han traf sin Medbejler i en
ulykkelig Tilstand och fik Lyst
at faa sig
~~[illegible]~~ en Omgang
med ham men
opgav det for den elskedes skyld
~~[illegible]~~ og blev
Högmodig.

I

Emblem
Kors etc.

Herunder hviler
John Chiverg
160 aar Overarrestforvarer
ved Marshalscafangslet
Samt hans inderlige elskede
hustru Amy, f. Dovrit,
der ikke fuldt 48 Timer
efter hans dödelige Afgang
opgav sin Acad i
Marshalscafangslet
Der var hun födt – der levede han
– der döde hun.

Gravsten III.

Främling
nalkas med andakt den graf
som gömmer stoftet
af
John Chivery

Som dog i framskriden ålder.
Han träffade sin rival, i en ~~fattig~~
~~och~~ olycklig belägenhet och fick lust ~~greps av begär~~
att ~~[illegible]~~ ge
~~sig~~ ge honom en hjerling-
men för den älskades skull
afstod han därifrån och blef
Högsinnad.

171.

Ved Vinduet i Meagles Hall. Meagles taler stadig, men standser saa pludselig i sin Ræsoneren, ser mod Døren og siger:

Tekst: Men der har vi Doyce. Han kommer lige tilpas til, at vi kan faa talt lidt om Forretningerne før Frokost!

(Daniel Doyce.....)

172.

Del af Meagles Hall med Døren og Vinduet. Doyce, der er en midaldrende, intelligent udseende Mand, gaar fra Døren hen til de andre. Han har en Mappe under Armen. Meagles rejser sig og gaar ham i Møde og fører ham hen til Vinduet. Han hilser paa Fruen og præsenteres saa af Værten for Clennam. Afblænding -

Nr. D-Ns, 1868

LILLE DORRIT (DK, A.W. Sandberg, 1924)

1924/4

Lille Dorrit

1. Akt.

1.

Tekst: I Marseille fandtes paa den Tid, da vor Fortælling begynder, et uhyggeligt Fængsel - - -

Optoning af en skummel, kælderagtig Fængselscelle, kun sparsomt oplyst af Dagslyset, der falder ind gennem et temmelig stort Gittervindu, der er ved Siden af Døren, og som vender ud mod Fængselsgangen. Vinduet har en Stenkarm, hvis nederste Del er hævet en 3-4 Fod over Gulvet. Ved en af Sidevæggene staar en molesteret, vægfast Træbænk, paa hvilken der med en Kniv er udskaaret et primitivt Dambræt, hvis Brikker er lavet af Benstumper og gamle Knapper. Ved Siden heraf staar to Blikskaale og et Par tomme Vinflasker. Paa Gulvet ligger en Fyr med Ansigtet nedefter og sover - indhyllet i en grov Frakke - medens en anden, meget høj Mand sidder i Gittervinduet, til hvis Karm han læner sig. Han har svøbt en stor Kappe om sig.

2.

Tekst: Monsieur Rigaud, - en Eventyrer, der har en Anklage for Hustrumord hængende over sit Hoved - - -

Norbillede af Monsieur Rigaud i Fængselsgangens Gittervindu. Han stirrer med et Rovdyrblik ud ad Vinduet, som om han ventede paa noget, medens hans Mundvige, der er omgivet af et vildt, sort Skæg, ustandselig vibrerer. Han lytter, - hans hovne Mine forsvinder, og hans Ansigt faar et spændt og ængsteligt Udtryk.- Hans Medfanges Snorken irriterer ham, og han vender sig mod ham.

3.

Fængselscellen. Rigaud giver sin Medfange et Spark med det ene Ben, - saa den Sovende vaagner og forvirret sætter sig over Ende. Han er en solbrændt, kvik Italiener (Fiskertype) af et godmodigt Udseende. - Han ser med Ærbødighed i Blikket op mod

4/ Hele Fangslet, [illegible]

4a Narmere. Ød over Mordern

i Vogn

Æventyreren, der betyder ham, at han skal være stille. - De lytter begge.

4.

Aaben Plads foran Indgangen til Fængslet. Her er samlet en Skare ophidsede Mennesker, der raaber og hyler og truer op mod Fængslet. De skriger:

Tekst: Død over Morderen!

5.

Del af Fængselscellen. - De to Mænd lytter, - Rigaud er blevet meget bleg, - hans Medfange ser ængstelig og spørgende op paa ham og binder sin Frakkes løse Ærmer fast om Halsen, som om han frøs. Den anden siger med et dystert Nik:

Tekst: Det er utvivlsomt Kavaleren Rigaud, det gælder! I Dag afgøres det, om jeg bliver fri eller - barberet! Guillotinen er en skarp Barberkniv!

Med den flade Side af Haanden gør han en Bevægelse mod Struben som for at illustrere en Halshugning. Den anden Fange gyser, - Æventyreren tager sig hurtigt sammen - og erklærer med en Skuldertrækning:

Tekst: Men pyt, - de kan ingenting bevise - - - !

Han tænder en ny Cigaret ved den Stump, han har i Munden, og kaster Stumpen fra sig. - Italieneren tager den med mange ydmyge Taksigelser op og giver sig ivrigt til at dampe paa den. Rigaud betragter ham med haanlige og overlegne Blikke. - Afblænding.

6.

Tekst: Pesten rasede i Levanten, og Karantænetvangen havde ført nogle engelske Turister, der var paa Vej hjem, sammen i Marseille.

Optoning af en Loggia paa et Hotel i Marseille. Et Selskab, be-

6. Familien Meagels

6a. Narmen F

7. Narb. Pet

8 Familien taler om Clemming der
viser sig i Bygge og kommer
hen til dem

staaende af en ældre Herre - typisk engelsk Turist fra 1840'erne - og to Kvinder - en ældre elskværdig udseende Dame og en ca. 20-aarig ung Pige -, sidder ved den ene Side af et Bord og taler med en Dame og en Herre, der har Plads overfor dem. En Tjener har netop sat Forfriskninger frem. Den unge Pige fylder den ældre Herres Kop.

7.

Tekst: Mr. Meagles, - Typen paa den gammeldags, ægte britiske Turist, der med en urokkelig Tro paa Engelskmandens Førstestilling paa Jorden drog Verden rundt uden at kunne andet Sprog end sit eget.

Nærbillede af Mr. Meagles, der med alle Tegn paa ydre og indre Velbehag ser paa den unge Pige, der skænker Te op for ham. Han ler godmodigt, vender sig mod Damerne, der sidder ved Siden af ham og siger, idet han ryster paa Hovedet:

Tekst: Har Du nogensinde hørt Mage til Dumhed Mo'r, at lægge Pet i Karantæne!

(Mrs. Meagles .....)
(Pet, Familiens eneste Barn....)

8.

Nærbillede af Mrs. Meagles og Pet. Moderen indrømmer med et Smil Rigtigheden af sin Mands Ord, medens Pet ser kærligt paa Faderen og sætter Tekanden fra sig.

9.

Ved Bordet paa Hotelloggiaen. Pet kysser Faderen paa Kinden, han ler med inderlig Tilfredshed og fortsætter:

Tekst: Men nu er det forbi, og naar en Fange først er sluppet ud, bærer han ikke længere Nag til sit Fængsel!'

De andre giver ham Ret. - En Mand viser sig i en af Loggiaens Arkader, og ved Synet af ham bliver Meagles' Ansigt igen eet stort Smil:

Tekst: Naa, der har vi endelig Clennam! Det er desværre sidste

8x Narb. af Clemmann

Rest af 8.
~~10~~ Hele Bordet, Clemmann sætter sig

9 " " normere, — fri Slut lytter
de og ser ind.

10
11 } Ubg

Gang, vi ser ham her, - han rejser til London i Morgen? Han vinker jovialt til den Nyankomne.

10.

Tekst: Arthur Clennam var paa Vej hjem fra det yderste Østen, hvor han i mere end 20 Aar havde drevet Forretningsvirksomhed sammen med sin Fader.

Nærbillede af Clennam, - en ca. 40-aarig Mand af et intellektuelt Udseende. Han kommer frem fra et Par af Loggiaens Arkader.

11.

Ved Bordet paa Hotel-Loggiaen. Clennam kommer hen til Bordet og hilser paa Familien. Meagles nøder ham til at sætte sig, - Pet sætter en Kop frem for ham og skænker The. - Meagles siger noget til ham i en ivrig Tone - og Clennam svarer mismodig:

Tekst: Jeg maa desværre af Sted. Min Moder venter mig, - og nu da min Fader er død derude, er det min Hensigt helt at forlade vort Firma og skaffe mig en selvstændig Virksomhed, hvor jeg nu kan finde den.

Meagles forstaar, at der ligger en eller anden Tragedie skjult bag den andens Ord, - han ser paa ham med Sympati og Medlidenhed og siger:

Tekst: Vi tager ogsaa til London snart, og jeg haaber, at De saa kommer og hilser paa os. Det vil glæde baade os to gamle og - Pet!

De to Kvinder understøtter Meagles' Invitation, og Clennams Ansigt klarer op. - Han ser paa Pet med et Blik, der antyder, at hun er ham kær, - hun smiler muntert til ham, - men i det samme henledes alles Opmærksomhed paa noget, der sker i Nærheden. De lytter.

12.

Uden for Indgangen til Fængslet i Marseille. - Skaren omkring

12. Vogn kommer. Folk skrige
Soldaten marschen op –

15. Aftand.
Pet og C gaar mod
Fangslet.

15a. Nach Pet og Clemens der er mod
Fangslet

16. Narmere for Kavalet
Rigands fjerns ud.

364. Toner op og i. –

Porten og Fangevognen er vokset - og dens Holdning bliver mere og mere ophidset og truende, da en Fangevogn ("Salatfad"), omgivet af Soldater, standser foran Indgangen. - Nogle af Soldaterne gaar - med en Officer i Spidsen - ind ad Porten. - Mængden truer og hyler:

Tekst: Død over Morderen!

13.

Del af Hotel-Loggiaen med Bordet. Pets Nysgerrighed vaagner, - hun vil ud og se, hvad der gaar for sig, og hun har let ved at overtale Clennam til at ledsage hende. - Men det gamle Ægtepar gider ikke røre sig, - de veksler et fornøjet Blik, da de ser Datteren og Clennam gaa bort sammen.

14.

Fængselscellen. Rigaud lytter, - bleg og med sammenbidte Læber, - saa hører han Trin nærme sig Døren og ser hen mod denne. - Den aabnes af en Fangevogter, der lukker en Officer og en Soldat ind. Uden for Døren skimtes et større Antal Soldater. - Fangevogteren betyder Rigaud, at han skal følge med, - denne nikker:

Tekst: Jeg skal nok drage bort i Procession, ser jeg!

Fangevogteren nikker bistert - og Eventyreren forlader saa Cellen, fulgt af Fangevogteren og den militære Eskorte.

15.

I Udkanten af Pladsen foran Fængslet. - Clennam fører Pet, der støtter sig til hans Arm, frem gennem mellem en Del andre Nysgerrige. - De standser, - ser:

16.

Del af Pladsen foran Porten til Fængslet. - Porten slaas op, og Rigaud føres ud under sin militære Eskorte. Soldaterne maa

17. Narpoa. Pet og Clemens
mod Jacobsens Hus.
De gaar –

18 Aptand.
Pet og C gaar tilbage
Vogn slaas i – Korer
bort. Soldatene afte.

bruge baade Kolber og Bajonetter for at forsvare Fangen mod den stærkt ophidsede Folkemængde.

17.

I Udkanten af Pladsen foran Fængslet. - Pet trykker sig gysende ind til Clennam, der kærligt ser paa hende og kommer med nogle beroligende Ord. - Hun betyder ham, at hun ikke vil se paa det Optrin mere, og han fører hende blidt og omsorgsfuldt bort.

18.

Del af Pladsen foran Porten til Fængslet. - Soldaterne faar med Besvær Rigaud ført hen til Fangevognen og ind i denne. Vognen kører bort, - en Del af Folkemængden følger efter, medens de tilbageblevne larmer og truer.

19.

Del af Hotel-Loggiaen i Marseille. - Clennam og Pet kommer ind til Ægteparret Meagles og beretter, hvad de har set. - Afblænding.

20.

Tekst: I City laa det gamle Hus, der tilhørte Arthur Clennams Moder. Grunden, det var bygget paa, var løs og undermineret af Floden, og Folk undrede sig over, at det ikke var sunket sammen.

Optoning af et gammelt, skummelt, ret isoleret liggende Hus inden for en Port. Foran det er en firkantet Gaardsplads med et Par forsømte Buske og en lige saa forsømt Græsplæne. - Billedet toner over i:

21. 6 M.

Mrs. Clennams mørke og dystre Opholdsrum. Gulvet er i Aarenes Løb sunket saaledes, at den gamle Kamin staar i en Dal. Paa en sort Sofa, der ligner en Ligbaare, sidder gamle Mrs. Clennam i

22

23

23 4

Rest 23

Enkedragt og med sine stive Fingre halvt skjulte i Uldvanter. Hendes Ryg er understøttet af en stor, firkantet, sort Pude, der omtrent ligner Blokken ved en Statsforræders Henrettelse i gammel Tid. Med Staalbriller paa Næsen læser hun højt af Bibelen for et Par Kvinder i det mørke Rum. Den ene er et ældre, magert Tyende, der sidder paa en Stol ved Siden af Sofaen, - og den anden er en enkelt paaklædt ung Pige, der sidder paa den anden Side af Kaminen med et Sytøj i Skødet. Ved en Skrivepult med et højt Skab paa, der har sin Plads ved Siden af et Vindu, staar en Rullestol. Foran Sofaen staar et lille Bord, paa hvilket der ligger nogle Andagtsbøger, et Lommetørklæde.

Tekst: I over 12 Aar havde Mrs. Clennam ikke kunnet forlade sit Værelse, fra hvilket hun haardt plaget af Gigt, men med usvækket Sjælskraft selv forestod Ledelsen af Familiens gamle Firma.

Mrs. Clennam fortsætter Oplæsningen, - den unge Pige ser op mod hende med blide, sorgfulde Øjne, - og det gamle Tyende sukker tungt og betaget.

22. 3 M.

Tekst: En stræng og mystisk, i Skummelhed og Mørke indsvøbt Religion, var hendes aandelige Ledestjerne. "Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere", var en Bøn, der var altfor fattig i Aanden for hende. ~~Straf mine Skyldnere, Herre, træd dem i Støvet, knus dem, og jeg skal tilbede Dig, - det var det formastelige Stentaarn, som hun byggede for at storme Himlen.~~

(Mrs. Clennam .....)

Nærbillede af Mrs. Clennam i Sofaen. Med et haardt Udtryk læser hun op af Biblen, og da hun er færdig med Kapitlet, tager hun Brillerne af og skygger for sit Ansigt med Haanden.

24

25

26

26A blumam kommer, gaar med hos
Mrs blumam.

27

23. 8 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. De to Kvinder, der har deltaget i Andagten, gør det samme. Mrs. Clennam tager Haanden bort fra Ansigtet og vender sig mod det gamle Tjenestetyende:
Tekst: Sørg for lille Dorrits Mad, Affery!
(Affery, et gammelt, trofast Tyende hos Mrs. Clennam .....)

24. = 23x 2 M.

Nærbillede af Affery i Stolen ved Siden af Sofaen. Hun ser paa sin Herskerinde med en Hunds ydmyge og underdanige Blik; rejser sig.

25. ~~Pol 2~~ 2 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Affery gaar. Den unge Pige paa den anden Side af Kaminen faar travlt med sin Syning, og Mrs. Clennam lægger Biblen til Side og kalder paa lille Dorrit.

26. 5 M.

Nærbillede af lille Dorrit, en ca. 20-aarig, spinkel ung Pige af et barnligt og undseeligt Udseende. Hun ser op fra sit Arbejde, der bestaar af en gammel Kjole eller lign., som hun er ved at lappe.
Tekst: Lille Dorrit levede af at gaa ud og sy for Folk. For saa
... og saa meget om Dagen stod lille Dorrit til Tjeneste fra otte til otte. Punktlig paa Minuttet kom lille Dorrit, og punktlig paa Minuttet forsvandt lille Dorrit. Hvor lille Dorrit blev af mellem de to Ottere var en Hemmelighed.
Lille Dorrit tager hurtig et Par Sting til paa Kjolen, lægger Naal, Traad og Fingerbøl fra sig og rejser sig med Kjolen i Haanden.

27. 3 M.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. Lille Dorrit kommer hen til Mrs. Clennam, der interesseret og velvilligt undersøger, hvor langt Arbejdet er fremme. Hun ser paa den lille unge Pige med en Venlighed, hun aldrig viser over for andre.

28.

Del af Gaardspladsen til Mrs. Clennams Hus med Indgangsdøren.- Arthur Clennam kommer, - han ser med et vist Ubehag op mod Moderens Vinduer i det skumle Hus, - slaar saa paa Dørhammeren.- Et Øjeblik efter bliver Døren revet op - og en Mand viser sig i Døraabningen. 28 a

Ved Døren. —

29.

Tekst: Jeremias Flintwich, Mrs. Clennams tro Tjener og højre Haand.

Nærbillede af Flintwich i Døraabningen. Han er en lille, mager, gammel Mand af et snu og alt andet end tillidsvækkende Udseende. Han er klædt i en højskuldret Kjole og Vest, drapfarvede Benklæder og bærer lange drapfarvede Gamacher. - Det giver et Choc i ham, da han ser, hvem det er, der kommer, - hans Minespil røber, at netop det Besøg er ham meget ubelejligt, - men han faar dog hurtigt lagt sit Ansigt i rolige, ligegyldige Folder igen.

30.

Ved Døren til Mrs. Clennams Hus, der er prydet med en udskaaret Gesims, - Barnehoveder, der ser ud til at have Vand i Hjernen, og Guirlander, der ligner Haandklæder. Flintwich nikker mut: "Naa, endelig kommer De da engang, Mr. Arthur!" Han betyder Clennam, at han skal gaa ind. Denne gør det, og Flintwich lukker Døren.

31

33

31.

Lille Forstue i Mrs. Clennams Hus med en Trappe op til 1ste Sal.

Flintwich lukker Døren efter Clennam - raaber til Affery, der nysgerrig og ængstelig kigger frem fra Døren til Køkkenet:

Tekst: Affery, Kone, Master Arthur er kommen tilbage!

Med et Par Ord til Clennam skynder Flintwich sig med en Hurtighed, der er sjælden for en Mand i hans Alder, sig ind ad Døren til Kontoret. Clennam hilser paa Affery, som virkelig lader til at være glad for at se ham.

32.

Kontoragtigt Værelse ved Siden af Forstuen. - Ved Bordet, paa hvilket der staar Vin og 2 Glas, sidder en Mand, der i en uhyggelig Grad ligner Flintwich. Han er ved at fylde sit Glas paany, da Flintwich altereret kommer ind, laaser Døren og siger noget til ham i en ophidset Tone. - Den anden ser bestyrtet ud, - men nikker saa; og Flintwich fisker fra et Rum i Pulten en lille smal Metalkasse frem og giver den anden, som han kalder Efraim, den.

33.

Del af Forstuen i Mrs. Clennams Hus. - Clennam ser venligt paa den gamle Kone og siger, idet han gør en Bevægelse i den Retning, i hvilken Flintwich forsvandt:

Tekst: Du var ikke gift med Flintwich, da jeg rejste bort.
Hvordan er det gaaet til, Affery?

Hun ser forfjamsket paa ham og siger i en ulykkelig Tone:

Tekst: Hun deroppe og Flintwich - de to kloge Folk - blev enige om det, og hvad var der saa for mig at gøre?

Hun gør en forknyt Bevægelse i Retning af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Clennam nikker tankefuld.

34a

35

35a

38

39

34.

Del af Kontoret. - Efraim stikker Metalskrinet op under Vesten, - faar nogle Guldstykker og nogle sidste Instrukser af Broderen og entrer saa ud af Vinduet. Flintwich lukker hurtigt dette og skynder sig saa ud ad en Dør, ~~der fører til et Sideværelse.~~

343

Forstuen. Flintwich kommer hurtigt forbi de 2, og op til Mrs C.

35. 9 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. - Lille Dorrit har igen sat sig hen med sit Sytøj, da Flintwich kommer ind og melder Sønnens Besøg. Den gamle Dame lægger ikke den mindste Glæde for Dagen, - hun bider Læberne sammen og giver hurtigt Flintwich en Ordre. - ~~Han hjælper hende op i Rullestolen.~~

36. 9 M.

Nærb. af lille Dorrit, - der ser op fra sit Sytøj med et Blik, der røber en vis Interesse: - Naa, - saa Mrs. Clennam har en Søn?! - Men et Øjeblik efter ser hun flittigt ned mod Sytøjet igen.

37. ~~8~~ 8 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. - Flintwich har skubbet Rullestolen, i hvilken Mrs. Clennam sidder, hen foran Pulten. Hun aabner dennes Skab, - Flintwich tager efter hendes Anvisning en Hovedbog og forskellige Dokumenter frem, - lægger dem paa Pulten og skynder sig saa ud.

38.

Forstuen i Mrs. Clennams Hus. - Clennam staar stadig og taler med Affery, - da Flintwich kommer til Syne øverst paa Trappen og kalder ham op til Moderen. - Han skynder sig op.

39.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Clennam kommer ind og gaar hen til

39 ~~Teintwoord stam rede pas~~

~~Trappen, lister sun ind~~

39a Lille Dorrit, lidt paa Aptand.

40

41

42

Moderen i Rullestolen ved Skrivepulten. Hun rækker ham fire stive Fingre i en Uldvante til Hilsen, og da han bøjer sig ned over hende, trykker hun et glædagtigt Kys paa et tilfældigt Sted af hans Pande. Han sætter sig ved Siden af Pulten, - ser paa lille Dorrit, der ser ned mod Sytøjet, da hun møder hans forbavsede, ransagende Blik.

40.

Forstuen i Mrs. Clennams Hus. - Affery staar neden for Trappen hensunken i en drømmende Tilstand. - Flintwich kommer listende ned, stirrer paa sin Kone med et ondskabsfuldt Blik, sniger sig helt ned til hende, griber hende om Skuldrene og siger med et djævelsk Grin:

Tekst: Affery, Kone, staar Du nu og drømmer igen! Du trænger vist til Medicin. Jeg skal gi' Dig en Dosis - en ordentlig Dosis!

Han ryster hende voldsomt igen, - dirrende af Skræk river hun sig fra ham og løber ud i Køkkenet, medens han bliver staaende og ser op mod Førstesalen.

41.

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. - Mrs. Clennam ser med Misfornøjelse paa Sønnen, der roligt besvarer hendes kolde Blik og siger:

Tekst: Som jeg skrev, Moder, har jeg besluttet at trække mig tilbage fra Forretningen. Jeg drister mig ikke til at give Raad - men har De tænkt at fortsætte den?

Mrs. Clennam nikker bistert: Ja!

42.

Nærb. af lille Dorrit. - Hun er pinlig berørt over at være Vidne til Opgøret mellem Moder og Søn, - pakker hurtigt sit Sytøj sammen og rejser sig.

43.

Mrs. Clennams Opholdsrum. - Mrs. Clennams Opmærksomhed henledes paa den unge Pige, - hun kalder hende hen til sig, - siger venligt Farvel til hende, hvad der yderligere undrer Clennam, som forbavset betragter hende. - Med en ærbødig og forlegen Nejen for ham, skynder hun sig ud af Værelset. - Clennam ser efter hende, - Mrs. Clennam rømmer sig og spørger i en skarp Tone:
Tekst: Er Du færdig, Arthur, eller har Du mere at sige mig? -
Han farer let sammen, - vender sig saa mod Moderen:
Tekst: Jo Moder, en Ting endnu! Da min Fader for mere end 20 Aar siden rejste til Kina for at forestaa Forretningen der, medens De ledede den her, bar han paa en Hemmelighed, som De maaske kender, - en Hemmelighed, der formørkede hele hans Liv - - -
Mrs. Clennam vender med rynket Pande pludselig sine Øjne mod Sønnen, men ser saa atter ned mod Ilden i Kaminen. Arthur tager et Futteral op af Lommen, aabner det og kaster et Blik paa dets Indhold: et gammelt Ur.

44.

Nærbillede af et gammeldags Guldur, der ligger i Futteralet, som Arthur har i Haanden.

45.

Del af Mrs. Clemmans Opholdsrum med Pulten og Døren til Sideværelset. - Clennam fortsætter:
Tekst: Da han døde derude i mine Arme, pinte denne Hemmelighed ham til det sidste, og han søgte forgæves at skrive en Hilsen ned til Dem. Til sidst tog han dette Ur og bad mig give Dem det som et Tegn, De vilde forstaa!
Han rækker Moderen Uret. Hun tager det ligegyldigt, kaster et hastigt Blik paa det og lægger det saa fra sig paa Pulten, idet hun ryster paa Hovedet.

45a

Arthur ser bønfaldende paa Moderen og siger i en indtrængende Tone:

Tekst: Er der nogen, som han skylder Oprejsning eller Erstatning, lad os saa gøre det godt igen. Er min Formue tilstrækkelig dertil, er jeg villig til at ofre den. Men hjælp mig nu, Moder, med at opdage Sandheden!

Mrs. Clennam ser yderst forbitret paa Sønnen, holder Armen i Vejret som et Skjold, - ligesom hun troede, at Arthur vilde slaa hende. Ved en hurtig og pludselig Bevægelse med sin Fod skyder hun sin Rullestol tilbage til en Klokkestreng, der hænger ned nogle Skridt fra Pulten, og trækker voldsomt i den. ~~Flintwich kommer ind i Værelset.~~

45.

Gang. - Flintwich løber fra Kokken og ad Trappen

46.

Nærb. af Flintwich i Døren. - Han ser hen mod Moder og Søn, stryger sig med Haanden over den læderagtige Hage og mumler med en Antydning af et tilfreds Grin:

Tekst: Naa, allerede i Totterne paa hinanden! Jeg tænkte det nok!

Han giver Hagen endnu en Omgang og gaar saa hen mod Pulten.

47.

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. - Flintwich kommer hen til Mrs. Clennam, der stadig holder Armen i Vejret som et Skjold. - Hun ser oprørt paa Sønnen, - strækker Armen ud mod ham og siger hæftigt:

Tekst: Flintwich, se paa min Søn!

Flintwich nikker og ser med plirrende Øjne paa Arthur. Mrs. Clennam fortsætter i en Tone, der er ret dæmpet, skønt hun stadig er yderst opbragt:

Tekst: Næsten i samme Time, han er kommen hjem, bagvasker han sin Faders Minde for sin Moder, - opfordrer hende til i Forening med ham selv at udspejde hans Faders Foretagender i en hel Menneskealder!

50 Narb. F.

51

51a

Clennam ser bedrøvet paa Moderen, - og Flintwich nikker med et haanligt Smil.

48.

Mrs. Clennams Køkken. - Affery sætter noget mere Mad frem for lille Dorrit, der bare sidder og tager en enkelt Bid af et tyndt Stykke Smørrebrød. Den gamle Kone tager en Vandspand og forsvinder ud i Gaarden, og da hun er borte, pakker lille Dorrit Smørret, Egget og de Koteletter, der var bestemt for hende selv, - samt noget Brød ind i et Papir og gemmer det mellem sit Sytøj.

49.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Pulten. Mrs. Clennam, der nu er helt rolig, skotter til Arthur, vender sig saa mod Flintwich og siger:

Tekst: Kaptejnen forlader Skibet, Jeremias, men De og jeg vil synke eller flyde med det! Fra og med i Dag er De min Kompagnon!

50.

Nærbillede af Flintwich, hvis Øjne tindrer som om de saa Penge.

51.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Pulten. Den henrykte Flintwich kaster stjaalent et giftigt Blik paa Arthur og overøser saa Mrs. Clennam med Taksigelser. Hun vender sig atter mod Sønnen og siger:

Tekst: Og hvad iøvrigt den endelige Afvikling af Din Forbindelse med Firmaet her angaar, maa Du henvende Dig til ham med Dine Forslag og Ønsker!

Hun gør en Bevægelse mod Flintwich, der beredvilligt lover at staa til Tjeneste. Arthur nikker, rejser sig, siger Farvel til

52.

Gaden.

55. Lille Dorrit kommer ud, - gaar rolig hen ad Gaden.

55a Mrs C's Hus, set gennem Porten.

Clennam er nasten hemme ved Porten, gaar igennem denne

55b Gaden, Lille Dorrit drejer om Hjørnet - Clennam følger efter (Afstand)

Moderen, der koldt rækker ham de fire Fingre i Uldvanten, og gaar. Flintwich ser med et tilfreds Grin efter ham og vender sig saa atter mod Mrs. Clennam.

52.

Forstue hos Mrs. Clennam. - Affery følger netop lille Dorrit, der har sit Sytøj med sig, ud fra Køkkenet og lukker hende ud, - da Clennam kommer ned fra Moderen. - Han gaar hen til Affery og retter et Spørgsmaal til hende, idet han gør en Bevægelse mod Yderdøren. - Den gamle Kone trækker paa Skuldrene, siger:

Tekst: Aa lille Dorrit? Hun er ingenting - kun et Indfald af hende! ~~Hun vilde endda engang beholde Pigebarnet her i Huset, men lille Dorrit vilde ikke, og hver Aften Kl. 8 gaar hun herfra!~~

Clennam nikker og staar et Øjeblik hensunken i dyb Eftertanke.

53.

Nærb. af Clennam. - Han stirrer frem for sig ... og pludselig tændes der et Glimt i hans Øjne.

Tekst: Hvad var det for en mærkelig ung Pige, som hans Moder, der ellers aldrig vilde se nye Ansigter om sig, saa tydeligt viste Venlighed. Hvem var hun, og hvor kom hun fra? Havde hun maaske noget med den Hemmelighed at gøre, som Moderen vægrede sig ved at løfte Sløret for? - Det maatte han se at faa opklaret.

54.

Del af Forstuen hos Mrs. Clennam. - Han nikker besluttet, - siger hurtigt Farvel til Affery og skynder sig ud. - Hun ser hovedrystende efter ham.

55.

Gade udenfor Porten til Clennams Hus. Lille Dorrit gaar frem ad Gaden. Arthur kommer ud fra Porten, følger i nogen Afstand efter hende. - Afblænding.

Slut paa 1ste Akt.

56. (afstand)

57 (Warmte)

58. Vochtigheid

2. Akt.

56.

Opblænding af Gaden udenfor Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit kommer fra en Sidegade og gaar frem ad Gaden, der fører til Fængslet. Et Stykke fra Fængselsporten standser hun, vender sig og kaster et Blik tilbage ned ad Gaden, paa hvilken der ikke findes andre levende Væsener end en enlig Vandrer, der forsvinder i den modsatte Retning. Hun vender sig pludselig om igen og fortsætter sin Vej hen imod Fængselsporten. Hun skal netop til at gaa ind ad denne, da hun møder en gammel Mand, der kommer ud fra Fængslet. Hun standser, og den gamle Mand og den unge Pige hilser paa hinanden som gode Bekendte.

57.

Paa Gaden, ved Hjørnet til Sidegaden. Clennam staar paa Hjørnet, - ser undrende hen mod Fængselsporten.

58.

Ved Porten til Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit tager Afsked med den Gamle og forsvinder ind ad Porten. Den Gamle tager sig en Pris af et Kræmmerhus med Snus, som han har i Haanden, og skal netop til at gaa videre ned ad Gaden, da Arthur kommer hen til ham, standser ham og spørger ham om noget, idet han peger mod Fængslet. Den adspurgte ser forvirret paa den unge Mand og siger saa:

Tekst: Det her er Marshalsea - Gældsfængsel!

Han vil sige noget mere, men Arthur bremser ham:

Tekst: Undskyld Sir, det er ikke af utidig Nysgerrighed, men i en god Hensigt, jeg spørger. Hos min Moder - Mrs. Clennam i City - har jeg set den unge Pige, som lige gik ind her, og som jeg har hørt omtale som lille Dorrit. De kender hende?

~~58a. (Afstand)~~

59. De to gaar ind.

Den gamle Mand retter sig en Smule i Vejret og svarer:
Tekst: Mit Navn er Dorrit, Sir, og den unge Pige er min Broder-
datter Amy!

(Frederik Dorrit, en gammel Teatermusiker .....)

59.

Nærbillede af Frederik Dorrit, en duknakket og mager gammel Mand, der altid ser noget aandsfraværende ud. Han er klædt i en luvslidt Frakke, som naar ham til Anklerne og er knappet helt op til hans Hage, hvor den forsvinder i det blege Genfærd af en Fløjlskrave. Et Stykke Foer, som engang har tjent til at stive Kraven af, rager op i Nakken paa ham mellem et Virvar af graa Haar og et Halsbind med rustent Spænde, som i Forening truer med at støde hans flossede og fedtede Hat af, der hænger ham ned over Øjnene, og ud af hvilken en Tjavs af et snavset Lommetørklæde dingler. Hans vide og altfor lange Benklæder hænger ned over et Par pjaltede, store og plumpe Sko. Under den ene Arm har han et forjasket og forslidt Futteral med en Klarinet, - i den anden har han Krammerhuset med Snusen. - Han ser forbavset op paa Clennam.

60.

Ved Porten til Marshalsea-Fængslet. Arthur løfter paa Hatten, forsikrer endnu engang den Gamle, at han kun vil lille Dorrit godt. Frederik Dorrit nikker:
Tekst: Hun bor her - - -
Han tilføjer et Par Ord og gaar saa op ad Trappen og ind ad Døren fulgt af Clennam.

61.

Arrestforvarerens Tjenesterum. Frederik Dorrit og Clennam modtages af en gammel Arrestforvarer, der - efter at Frederik har givet en Besked - fører dem gennem Lokalet og hen til en anden

62 Aptand-

63 Namur C. of F.D.

64

jernbeslaaet Dør, der er forsynet med et Gittervindu. Han aabner denne Dør og lukker de to besøgende ud i Fængselsgaarden.

62.

Gaarden i Marshalsea-Fængslet. ~~Det begynder at skumre. En Mand er ved at tænde Lygterne i Fængselsgaarden, og ud fra en Del Vinduer i Fængselsbygningerne skinner Lys.~~ Nogle enkelte skumle Individer driver om hernede, men Størstedelen af Stedets Beboere holder utvivlsomt til indendørs. Frederik Dorrit fører Clennam over Gaarden, gaar hen mod en Bygning, udenfor hvilken der færdes nogle Mennesker. Ved en gammel Pumpe staar lille Dorrit og taler med to Mænd, - en ældre og en yngre. Et Stykke fra Huset faar Frederik Dorrit Clennam til at standse.

63.

Nærbillede af Frederik Dorrit og Clennam i Fængselsgaarden. Den Gamle gør sin Ledsager opmærksom paa Gruppen ved Pumpen og siger:

Tekst: Der ser De min Broder, William Dorrit, Amys Fader!

(William Dorrit .....)

64.

Ved Pumpen i Fængselsgaarden. Den yngre Mandsperson (John Chivery) tager Hatten af, bukker med megen Ærbødighed for den ældre og rækker ham med et Par ydmyge Ord en lille Pakke. - Lidt fra dem staar lille Dorrit, - hun venter øjensynlig paa Faderen.

65.

Nærbillede af den gamle Mand - William Dorrit - ved Pumpen. Han er en afgjort Kontrast til Broderen, og som han staar der i sin graa Slaabrok og sin sorte Kalot har han noget af Grandseigneuren over sig. Om hans Hals hænger en Monokel i en Snor,

67 F D y C

68

og paa Fødderne har han et Par slidte, men hele og rene Morgentøfler. - Han trækker Øjenbrynene i Vejret og ser med et aandsfraværende Smil paa den lille Pakke. Han aabner forsiden, konstaterer, at den indeholder nogle Cigarer, lægger dem i Papiret igen, pakker dem omhyggeligt ind igen og stikker dem i Lommen. - Saa drejer han Hovedet.

66.

Ved Pumpen i Fængselsgaarden. - Han vender sig elskværdigt, men med en vis Overlegenhed mod Giveren og siger:

Tekst: Tak, John Chivery. Jeg ved virkelig ikke - - - Men lad os nu ikke tale mere om det.

Han nikker naadigt til den unge Mand, der forlegent drejer sin Hat i Haanden, og som stjaalent og med beundrende Blikke ser paa Amy, der halvt genert følger Optrinet, som øjensynlig er hende imod. - John trækker sig med en ærbødig Hilsen mod Fader og Datter tilbage. - Lille Dorrit gaar hen til Faderen.

67.

Nærbillede af Frederik Dorrit og Clennam i Fængselsgaarden. Frederik Dorrit ser med ydmyg Beundring paa Broderen, og da Clennam stiller ham et Spørgsmaal, svarer han:

Tekst: Ja, min Broder opholder sig her. - Han har været her i mere end 20 Aar - - -

Clennam nikker, - ser med voksende Interesse hen mod William Dorrit og Datteren.

68.

Ved Pumpen. - William Dorrit lægger med et velvilligt Smil sin Haand paa Datterens Arm og skal netop til at gaa hen mod sin Bolig, da gamle Chivery - Arrestforvareren - kommer forbi og hilser meget ærbødigt. Gældsfangen gengælder naadigt, men ret overlegent den andens Hilsen og efter at have vekslet et Par

69. F.D. y C.

69a Forballing [illegible]

Ord med ham, - siger han med en beklagende Gestus:

Tekst: De undskylder, min gode Chivery, - men min Datter har lige meddelt mig, at mit Aftensmaaltid venter mig!

Han hilser ret skødesløst og gaar sammen med lille Dorrit.

69.

Del af Fængselsgaarden, hvor Frederik Dorrit og Clennam staar. Den Gamle vender sig mod Clennam og siger med Stolthed:

Tekst: De forstaar sikkert, at min Broder ikke er nogen almindelig Gældsfange. Man kalder ham "Marshalsea-Fængslets Fader" - og man kan godt kalde Amy dets Datter, for hun er nemlig født her!

Clennams Interesse stiger yderligere, og han kommer med et Spørgsmaal. Frederik Dorrit nikker, - peger mod en Træbænk, der staar ved Muren lige bag dem, og han og Clennam sætter sig saa. - Den Gamle stirrer tankefuld frem for sig og fortæller saa:

Tekst: Nogle Maaneder efter at min Broder var flyttet herind med sin Kone og deres to Børn, kom min Broderdatter Amy, - hende, De kalder lille Dorrit, - til Verden - -

Han fortæller videre. - Billedet toner bort.

70.

Dorrits Værelse i Marshalsea som det var kort efter Indflytningen. - Mellem det ret pauvre Indbo er enkelte Ting, der ser ud til at stamme fra et bedre Hjem, men Værelset gør dog et alt andet end hyggeligt Indtryk. - Doktoren (et forhutlet og lurvet klædt Individ, der ogsaa er Gældsfange) fører William Dorrit hen til Sengen, hvor Mrs. Dorrit ligger. - Et sjusket Kvindemenneske, en typisk Madamtype - Mrs. Bangham - lægger netop et nyfødt, svøbt Barn ned i Moderens Arme. Mr. Dorrit ser med Stolthed og Rørelse paa Moder og Barn.

70 Nærb. Fr. J. (sinem Barnet)

71 Alle, – Fr. J. hen til Døren

72 Moder og Barn (kort)

73 Fr. fensen lukker Bøjnene
ind
han standser dem og tyssen
paa dem, Fr. D. ind

Saa Rest af 73

74 Alle ved Lengen, Fr. J. gaar
med Mrs Baughan

75 Nærb. Moder og Børn

75a Fr. J. standser med Mrs B. –
han gaar mod Lagen

75b Fr. J. og Lagen –

71.

Nærb. af den Nyfødte i Moderens Arme.

72.

Del af Dorrits Værelse med Sengen og Døren. - Mr. Dorrit har Taarer i Øjnene af Sindsbevægelse, - han gnider ustandselig sine Fingre, - kommer pludselig i Tanke om noget - og skynder sig hen til Døren og lukker denne op. - Udenfor staar Frederik Dorrit med lille Fanny og lille Tip - og William Dorrit skynder sig at vinke dem ind for at se kan betragte Vidunderet. - Saa kommer Mr. Dorrit paany i Tanke om noget - og faar diskret trukket Mrs. Bangham med hen i en Krog.

73.

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. Bangham i en Krog i Nærheden af Sengen. - I en forlegen og noget nervøs Tone siger Mr. Dorrit:

Tekst: Hvorledes med den lille - hm - Forretning, De lovede at besørge for mig - - -

Der gaar et Lys op for Mrs. Bangham, - hun nikker: "Er i Orden!" - og fisker en Laaneseddel og et Par Mønter af Kjolelommen og lister dem over i Mr. Dorrits Haand. - Han kaster hastigt et stjaalent Blik ned i sin Haand.

74.

Nærbillede af en Laaneseddel og to Guineastykker i Mr. Dorrits Haand.

75.

Del af Dorrits Værelse med Sengen. Mr. Dorrit stikker Laaneseddelen og Pengene i Lommen og gaar hen til Doktoren, der nu er færdig med at pakke sin molesterede Instrumentkasse sammen. Han tager et af Pengestykkerne op af Lommen og tryk-

77
77a } Tog.

78. C. a FD.

ker det med en flot Gestus i Haanden paa Lægen, der grinet tilfreds, fremsnøvler en Tak og gaar. Mr. Dorrit synker ned ved sin Hustrus Seng, ser kærligt paa hende og kysser hendes Haand. Billedet toner bort.

76.

Ved Træbænken i Fængselsgaarden. Frederik Dorrit tier, sidder et Øjeblik og stirrer drømmende frem for sig, medens han tænker paa Tiden, der svandt. Saa tilføjer han:

Tekst: Aarene gik, hans Kone døde, og Børnene voksede op. Takket være Amys Omsorg kom han til at føre en ret taalelig Tilværelse. Men han ved intet om, at hun gaar ud og syer - ligesaa lidt som han aner, at hendes Søster Fanny er Danserinde ved det Teater, i hvis Orkester jeg spiller ... Han er saa forfærdelig følsom...

Clennam nikker forstaaende. Frederik Dorrit vil tage sig en Pris, men faar i det samme Øje paa nogen i Fængselsgaarden og vinker til Vedkommende. Clennam følger Retningen af hans Blik.

77.

Andet Sted i Fængselsgaarden. En ung Mand, der er omkring de 25, driver langsomt over Gaardspladsen og hen mod Huset, hvor Dorrit bor. Han har lagt Mærke til Frederik Dorrits Vinken og nikker til ham.

78. (3/8)

Ved Træbænken i Fængselsgaarden. Clennam ser spørgende paa Frederik Dorrit, der forklarer, idet han gør en Bevægelse i Retning af den unge Mand:

Tekst: Det er min Broder Williams Søn Tip. Han har haft Uheld med sig, stakkels Dreng, og er nu ogsaa Arrestant her. Det maa hans Fader selvfølgelig heller ikke faa at vide!

(Tip .....)

79 De 3 ind

80 De to (Afstand)

80x Naab. Fr. J } skifter 2 Gange

80y Naab. KB

80z De to (Norpen)

80a Clemens og de 2 kommer

81 De to. (Fr J og KB)

82 ~~[illegible]~~ Alle

~~83 Namen~~ [illegible]

Han tier og rømmer sig. Tip kommer hen til Bænken, og Døns Farbroder forestiller ham for Clennam. Han siger saa noget, idet han gør en Bevægelse hen mod Fængselsbygningen. Clennam nikker og følger de to Slægtninge hen til Huset.

79.

Ved Indgangen til Huset, hvor Dorrit bor. Frederik Dorrit og Tip gaar ind, fulgt af Clennam.

80.

Dorrits Værelse i Marshalsea-Fængslet. Trods de tarvelige Møbler har Værelset et helt andet Præg af hjemlig Hygge end i Tilbageblikket. Der er Tæppe paa Gulvet og Gardiner for Vinduet. Paa de af en uøvet Haand malede Vægge hænger nogle enkelte Billeder, og nogle Hylder er slaaet op. Mr. Dorrit sidder ved Bordet, paa hvilket der er en ren Dug, og skal til at begynde sit Aftensmaaltid. Lille Dorrit varter ham op, - pakker den lille Pakke op, hun har haft med fra Mrs. Clennams Køkken, og lægger Koteletterne og Æggene paa Assietter foran Faderen, som med en særdeles tilfreds Mine betragter Anretningen. En Banken paa Døren faar ham til at vende sig og raabe "Kom ind" - og Frederik, Tip og Clennam viser sig. Lille Dorrit farer sammen, da hun ser den fremmede Gæst.

81.

Nærbillede af lille Dorrit, der rødmende og genert ser paa Clennam.

82.

Nærbillede af Clennam ved Døren. Med et venligt og forstaaende Blik og en svag, opmuntrende Haandbevægelse betyder han den unge Pige, at hun kan være ganske rolig og trygt stole paa ham.

84 De 3

85 John

85a Mark John

83.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Frederik Dorrit fører Clennam hen til Bordet og præsenterer ham for Broderen, der rejser sig:

Tekst: De er velkommen i Marshalsea, Sir. Jeg har modtaget mange Gentlemen indenfor disse Mure!

Han betyder Clennam, at han skal sætte sig og tager saa selv Plads. Efter at Gæsten med en let Hovedrysten har afslaaet at spise med, begynder han sit Maaltid, stadig opvartet af Datteren.

84.

Tekst: Lille Dorrit havde en Tilbeder. Selv i det skumle Marshalsea udsendte den evig unge Bueskytte nu og da nogle fjerløse Pile fra en skimlet Bue.

Arrestforvarerens Tjenesterum. Den gamle Chivery kommer ind sidder og tænder ryger sin Aftenpibe og læser sin Avis. Hans Kone, der har travlt med noget Haandarbejde, følger med en Moders kærlige Blikke Sønnen John, der sidder paa en Stol foran Kaminen og stirrer ind i det flammende Baal.

85.

Tekst: John Chivery var Søn af Arrestforvareren, og hans Fader haabede, naar Tidens Fylde kom, at efterlade sin Søn en duplettet Fængselsnøgle i Arv.

Nærbillede af John foran Kaminen. Han sukker dybt og stirrer med en lyksalig Mine drømmende frem for sig.

Tekst: I Aanden saa han sig som lille Dorrits Mand glide ned ad Tidens Strøm i idyllisk, huslig Lyksalighed, til det sidste, uafvendelige Punktum for al Jorderigs Herlighed var sat - - -

Hans Øjne bliver fugtige, og hans Ansigt faar et sentimentalt og andægtigt Udtryk. Billedet toner bort.

87a Hab. John

88

86.

Blomstersmykket Gravsted paa en Kirkegaard, der er prydet med en Gravsten og et Utal af Kranse. Billedet toner over i:

87.

Nærbillede af Gravstenen, paa hvilken der med gyldne Bogstaver staar:

HERUNDER HVILER JOHN CHIVERY - I 60
AAR ARRESTFORVARER OG I 50 AAR OVER-
ARRESTFORVARER VED MARSHALSEA-FÆNGS-
LET. ALMINDELIG AGTET FORLOD HAN DET-
TE LIV I EN ALDER AF 84 AAR.
SAMT HANS INDERLIGE ELSKEDE HUSTRU
AMY, FØDT DORRIT, DER IKKE FULDT 48
TIMER OVERLEVEDE TABET AF HAM, OG SOM
OPGAV SIN AAND I MARSHALSEA-FÆNGSLET.
DER VAR HUN FØDT, DER LEVEDE HUN, DER
DØDE HUN.

Billedet toner bort.

88.

Arrestforvarerens Tjenesterum. John sukker atter hjerteskærende. Hans Moder nikker til ham, forstaaende og fortroligt:
Tekst: Jeg ved, hvad Du tænker paa, min Søn, og vor Velsignelse har Du - - -
Hun vender sig mod sin Mand og tilføjer:
Tekst: Ikke sandt Far! Du har jo ofte sagt, at Johns Udsigter til at faa Embedet efter Dig vil styrkes betydeligt ved en Forbindelse med Datteren af Marshalsea-Fængslets Fader!
Arrestforvareren nikker og giver med en Grynten sit Rifald til Kende.

89

89a Nach. Fr. J.

90 Nach. G. B.

91 alle

89.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit, som nu er ved at slutte sit Maaltid, taler med megen Værdighed til den opmærksomt lyttende Clennam:

Tekst: Det er jo Deres første Besøg her, saa De ved maaske ikke, at det sjældent hænder, at ~~nogen~~ ingen - som indtager en Stilling i Samfundet - kommer her uden at blive mig forestillet!

90.

Nærbillede af Frederik Dorrit, som beundrende lytter til Broderens Ord og med Stolthed tilføjer:

Tekst: Mangen en Dag er ~~op mod halvtredsindstyve blevet min Broder forestillet - og under Retsterminen er der of te~~ her en hel Audiens!

91.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit nikker naadigt og bekræftende og erklærer med et meget sigende Blik:

Tekst: ~~Og~~ Man viser mig megen - speciel Opmærksomhed! Det hænder saaledes ~~ikke~~ ofte saa sjældent, ~~at~~ Folk, ~~som kommer hering, ønsker~~ plejer at byde Stedets Fader en eller anden lille Erindring - ofte - hm - i Form af Penge. Naturligvis altid paa en diskret Maade .....!

Han taler videre. Lille Dorrit, der ser forpint ud, lægger sin Haand paa hans Arm med en stum, halvt undertrykt Bøn og ser forlegen til Siden. Pludselig standser Mr. Dorrit i sin Tale, han har hørt Døren gaa og ser hen mod den. Et godmodigt Smil opklarer hans Ansigt, og han siger:

Tekst: Det er Fanny, min ældste Datter, ~~Mr. Clennam! Porten bliver snart lukket, og hun kommer for at sige Godnat!~~

(Fanny .....)

Han vinker velvilligt til Fanny.

92 Fanny.

93

93x F.J. - K.W. - KB

93y KW y G.B.

94 aptand. John [illegible]

94a Norb John

95

92.

Nærbillede af Fanny i Døren til Dorrits Værelse. Hun er en ung, køn Pige, koket, mindre enkel i sin Paaklædning og betydelig mere bevidst i sin Optræden end lille Dorrit. Fanny vinker igen, og man lægger Mærke til, at hun har et ret prangende Armbaand om det ene Haandled.

92 Udg

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Fanny kommer hen til Bordet, hilser paa Clennam, nikker til Faderen og siger:

Tekst: Jeg skal bare hente den Kjole, som Amy havde lovet at gøre i Stand for mig, Far!

93.

Dorrits Værelse. - Hun vender sig til lille Dorrit, der nikker, - og hvis Øjne hænger ved Søsterens Armbaand. - Fanny nikker koket Farvel, hvisker til Frederik Dorrit, idet hun gaar hen mod Døren:

Tekst: Vi maa skynde os, Onkel, hvis vi ikke skal komme for sent paa Teatret!

Den gamle Mand nikker og tager Afsked, medens de to unge Piger skynder sig ud.

94.

Ved Længslets Udgang. John Chivery staar og ringer paa en Klokke, der er anbragt paa Væggen.

95.

Dorrits Værelse. - Frederik Dorrit forsvinder ud af Døren, - de andre lytter, og William Dorrit siger:

Tekst: Beklager meget, at jeg allerede maa give Afkald paa Deres - hm - sardeles behagelige Selskab, - men det er Signal til, at de Besøgende skal gaa!

Clennam rejser sig, - Fader og Søn veksler et forstaaende

F Student for 96 Sathrs ~~et~~ Rest (midt i 95)
of 94 – (hvor vorsit lytter)

97

98

98a – (lengthes ert)

99

99a –

Blik - og med en opmuntrende Grimace forsvinder Tip. Da han er gaaet, siger Clennam med et Par Ord Farvel til Mr. Dorrit og stikker noget i Haanden paa ham. Den gamle Herre kaster et hastigt Blik ned mod sin Haand.

96.

Nærbillede af et Par Guineastykker i Mr. Dorrits Haand.

97.

Del af Dorrits Værelse med Indgangsdøren og Bordet. Mr. Dorrits Ansigt klarer op, og han fremmumler en Tak til den forlegne Clennam, der faar travlt med at komme ud. Den gamle Herre ser med Velvilje efter ham og klingrer med Mønterne i Haanden.

98.

Tekst: Paa Kvisten i Arrestforvarerhuset havde lille Dorrit
- denne forunderlige, i Fangenskab opfødte lille Fugl
- faaet overladt et beskedent Bur.

Lille Dorrits Kvistværelse. - Lille Dorrit giver Fanny Pakken eller Æsken med Kjolen, - ser paa Søsteren med bedrøvede Øjne og spørger saa:

Tekst: Vil Du ikke nok sige mig, hvem der har givet Dig det Armbaand, Du har paa i Dag, Fanny?

Fanny ler: "Ih, hvor er Du nysgerrig!" - Hun kysser leende Søsteren og skynder sig ud. - Lille Dorrit ser uroligt efter hende, - og med et Suk gaar hun ud af Døren.

99.

Arrestforvarerens Tjenesterum. - Fanny kommer ned til den ventende Onkel Frederik, og de lukkes ud af gamle Chivery. - Lille Dorrit kommer fra den Dør, der fører op til hendes Værelse, og gaar hen mod Døren til Fangselsgaarden, - ved

100 Afstand. Clemmam venter, da
lille Donit kommer.

100A De to nærmerer

100B Nærb. lille Donit.

hvilken John Chivery staar. - Han lukker hende ud og modtager som Tak et venligt Nik, hvad der hensætter ham i en sand Lyksalighedstilstand. - Han kigger ud af Døren efter hende.

100.

Fængselsgaarden foran Indgangen til Arrestforvarerens Tjenesterum. - Clennam, der ventende gaar frem og tilbage, skynder sig hen til lille Dorrit. Hun standser, - ser ængsteligt og rødmende paa ham. Han siger:

Tekst: Tilgiv, at jeg kom herhen. Jeg gjorde det for at se, om jeg ikke paa en eller anden Maade kunde vise Dem og Deres Familie en Tjeneste!

Den unge Pige ser undrende paa ham, men hans trofaste og venlige Blik forøger den Tillid, hun fra første Færd har næret til ham. Han fortsætter:

Tekst: Og hvad jeg i den korte Tid har set her, har i høj Grad forøget mit inderlige Ønske om at blive Deres Ven!

Lille Dorrit nikker, og det varer lidt, før hendes Forlegenhed lægger sig. Clennam forstaar hende, ser stille og ærbødigt paa hende. Hun tager sig sammen og siger:

Tekst: Jeg haaber bare, at De ikke vil misforstaa min Fader. De maa ikke dømme om ham, saaledes som De dømmer om andre udenfor Porten. Han har været her saa længe!

Clennam nikker forstaaende: "Vær overbevist om, at jeg aldrig skal være haard eller uretfærdig mod ham i mine Tanker!" Lille Dorrit kommer pludselig til at tænke paa, at hendes Ord maaske kan opfattes, som om hun vilde dadle Faderen, og der er en vis Stolthed over hende, da hun fortsætter:

Tekst: Ikke fordi han har noget at skamme sig over for sin egen Skyld. Han er mere afholdt end nogen anden. Han er langt mere anset end Inspektøren selv!

Clennam ser paa hende med Beundring i Blikket.

101.

102

103.

101.

Tekst: Har Stolthed nogen Sinde været uskyldig, var den uskyldig hos lille Dorrit, da hun gjorde sig til af sin Fader. Clennam forstod den Bevægelse, der kom op i hende, - han ærede den og tav.

Nærbillede af Clennam, der tankefuld staar og ser paa den unge Pige, og hvis Øjne skinner af Begejstring og Beundring.

102.

Nærb. af John Chivery i Døren til Arrestforv.s Tjenesterum. Han stirrer med et smerteligt Blik ned mod Clennam og lille Dorrit. - For første Gang føler han, hvad det vil sige at være jaloux - og med et tungt Suk trækker han sig tilbage og lukker Døren.

103.

Fangselsgaarden, ved Indgangen til Arrestforvarerens Tjenesterum. Lille Dorrits Øjne er fugtige, og hun ser taknemmeligt og tillidsfuldt paa Clennam, der siger:

Tekst: Jeg føler nu, at jeg tør spørge Dem lidt mere angaaende Deres Fader. Det er jo ganske meningsløst, at han opholder sig her. Tror De ikke, at man kan faa en Ordning med hans Kreditorer ....

Lille Dorrit ryster paa Hovedet:

Tekst: Det er haabløst, men selv om det lod sig gøre, hvorledes skulde det saa gaa med Fader. Han er vant til Livet her og vilde vist aldrig finde sig til Rette udenfor.

En Hulken faar hendes spæde Skikkelse til at skælve, og hun fortsætter:

Tekst: Bare det, at han fik at vide, at Fanny og jeg tjener lidt, vilde være en ny Sorg for - vor gode, gode Fader!

103A. Blumarn gaar, Maggy kommer

103X Maggy gaar ud i Gaarden med Kurven.

104 Nærb af lille Dorit. Replik

104a Nærb af Maggy der er faldet

105 Afstand: lille Dorit og de 2 Tanger
hjælper Maggys

105x Nærb Karen C.

Clennam nikker eftertænksomt og tilføjer:
Tekst: Men at Deres Broder blev fri, havde De vel intet imod?
Hun nikker glad: "Nej, selvfølgelig, - men det er haabløst!" -
Det mener Clennam dog ikke, - han tager Afsked med hende, trykker hendes Haand og gaar. - Hun bliver staaende og ser efter ham, - et lykkeligt og taknemligt Smil spiller om hendes Læber. - I det samme kommer et stort og klodset Kvindemenneske paa ca. 28 Aar til Syne i Døren til Tjenesterummet, og da hun faar Øje paa lille Dorrit, skynder hun sig ned ad Trinene med en saadan Fart, at hun snubler, falder og sprøder Indholdet af en stor Kurv med Kartofler, som hun har i Haanden, ud over en Del af Gaardspladsen. - Lille Dorrit hjælper hende op og siger:
Tekst: Men Maggy, hvor Du dog er et klodset Barn!

(Maggy .....)

104.

Nærbillede af Maggy, hvis Ansigt bliver et stort og godmodigt Smil, og som ser paa lille Dorrit med sine store, vandklare og næsten farveløse Øjne, af hvilke det ene er hel blindt. Hun er næsten skaldet og har en stor, hvid Kappe paa, der er forsynet med en Mængde tætte Strimler, som idelig flagrer omkring, men som nogenlunde skjuler hendes Skaldethed. Formedelst Kappen har hendes gamle, sorte Hat saa vanskeligt ved at blive siddende paa hendes Hoved, at den hænger om hendes Hals som et Zigeunerbarn. Hendes fattige Dragt har iøvrigt en stærk Lighed med Tang med enkelte, kæmpestore Teblade imellem.

105.

Del af Gaarden, - uden for Døren til Tjenesterummet. - Maggy tager lille Dorrits lille Haand mellem sine store Næver og kærtegner den, idet hun mumler:

Tekst: Lille Moder, lille Moder!
Lille Dorrit nikker smilende og hjælper Maggy med at samle Kartoflerne op, hvad det stakkels Menneske ikke selv har let ved.

106.

Ved et Forstadsteaters Kunstner-Indgang. - Her gaar en meget pralende klædt Dandy, der nærmest ligner en overfed eller stærkt oppustet Dreng, frem og tilbage. Nogle enkelte Skuespillere gaar ind i Teatret. - Frederik Dorrit og Fanny kommer, - over Dandyens alt andet end begavede Træk lejrer sig et idiotisk-forelsket Smil, og han hilser henrykt og betaget. - Onkel Frederik gaar forskrækt uden om ham og forsvinder ind ad Døren, men Fanny bliver staaende.

107.

Tekst: Mr. Edmund Sparkler, en af den fine Verdens mange Dagtyve, var mere forelsket i Fanny, end hun brød sig om - - -

(Mr. Sparkler .....)

Nærb. af Sparkler og Fanny. - Han taler sødt og indsmigrende til hende, - men hun gør et Kast med Nakken og lader ham vide, at han har at holde sig paa Afstand fra hende for Fremtiden. - Hvorefter hun vender sig fra ham.

108.

Ved et Forstadsteaters Kunstner-Indgang. - Hun vender ham Ryggen og forsvinder ind i Teatret. - Han er fuldstændig sønderknust og sutter forfjamsket paa Knoppen, der smykker hans Spanskrørsstok.

109.

Del af Mr. Dorrits Værelse. Mr. Dorrit har lagt sig, - han

109a—

110.

ligger og vender og drejer sig i Sengen, og han har sin mest utaalmodige og krænkede Mine paa. Han hører nogen nærme sig, sætter sig op i Sengen, trækker Nathuen bort fra sit misfornøjede Ansigt og siger i en klynkende Tone til Amy, der er kommen hen til Sengen:

Tekst: Endelig faar Du Tid til at se til din gamle, ulykkelige Fader - den stakkels Galdsfange, der lever af Almisser og Levninger, - den elendige, vanærede Usling!

Amy synker paa Knæ ved Siden af Sengen og strækker sine Hænder op mod Faderen: "Det maa Du ikke sige, Far!" - Men han bliver ved at klage:

Tekst: Og jeg var dog engang ung og rig, og Menneskene misundte mig. Den Gang saa jeg ikke ud som nu!

Han strækker hæftigt Haanden mod Himlen, som om han vilde rette en Anklage mod denne. Lille Dorrit lægger sin Haand paa hans Arm, men han støder den bort:

Tekst: Medmindre mit Ansigt, naar jeg snart er død, faar sit tidligere Udseende tilbage - man siger jo, at sligt undertiden hænder - vil mine Børn aldrig have set mig!

Lille Dorrit farer sammen med fortvivlet Ansigt - og hvisker: "Fader, Fader!" - Efterhaanden giver han efter for hendes Kærtegn og lader sit graa Hoved hvile mod hendes Kind. - Han lukker Øjnene.

110.

Tekst: Som om hun havde begaaet en Uret mod ham, som al hendes Ømhed næppe engang kunde afsone, sad hun ved hans Seng, til Solen lyste paa Ansigtet paa Puden, og hun spurgte sig selv, om han mon nu saa ud som i sin Lykkes og Velmægts Dage.

Ved Sengen i Mr. Dorrits Værelse. - Lille Dorrit, der trykker Faderens Haand mod sin Kind, ser med kærlige og taarevædede Øjne paa den gamle Mand, der sover trygt. - Pludselig

slaar Angsten ned i hende, - hun folder Hænderne og beder:

Tekst: Aa Gud, lad ham ikke dø fra mig! Se i Naade ned til min haardt prøvede, saa forandrede, kære, kære Fader - - -

Hun bliver ved at bede. - Afblænding.

Slut paa 2. Akt.

112. Hill Street

113 North East of Partridge

3. Akt.

111.

Tekst: En sildig Efteraarsaften kom en enlig Vandrer til det lille Værtshus "Daggryet" i Chalons for at søge Nattelogis.

Optoning af Gaden foran det forfaldne Værtshus, paa hvis Skilt man ser Resterne af en ubehjælpsom malet opgaaende Sol. En enlig Vandrer, der er indhyllet i en vid Kappe, gaar fra Billedets Forgrund hen mod Værtshuset. Hans Sko er udtraadte, og hans Klæder tilsmudsede. Paa Ryggen har han en gammel Lammeskindstværsæk og i Haanden en plump, afbarket Stok. Han gaar hen til det snavsede Vindu ved Siden af Indgangsdøren, kaster et Blik ind i Skænkestuen og bliver saa tøvende staaende.

112.

Skænkestue i "Daggryet". - Ved et Bord for Enden af et stort Billard, der staar midt i Stuen, sidder fire Mandfolk og drikker og larmer, - en femte spiller Billard med Flintwichs Dobbeltgænger, Efraim, som er meget anløbet og oprømt. Værtinden, der sidder med sit Sytøj bag Skænken, paa hvilken der pranger støvede Flasker med Vin og Frugtsafter, Kurve med Kager samt blyforede Skyllekar til Glassene, taler med en høj Fyr, som har en Avis i Haanden. Efraim, der staar ved Enden af Billardet foran Drikkebrødrenes Bord, gør et heldigt Stød og vender sig triumferende mod Selskabet.

113.

Ved Bordet for Enden af Billardet. - Selskabet ved Bordet tiljubler Efraim deres Begejstring. Han nikker overmodigt, tager sit Glas og hilser paa Selskabet - for saa at vende

114 Naeb. Rigaer

115. Flintw. valter Vinen.

116.

sig mod Skænken og raabe til Værtinden, at hun skal komme med flere Drikkevarer.

114.

Skænkestuen. - Fyren ved Skænken fordyber sig i en Avis, - Værtinden skynder sig hen til det urolige Selskab med et Par Flasker Vin, og i det samme kommer den enlige Vandrer ind (stadig med Ryggen mod Tilskuerne). Han gaar hen og sætter sig ved et tomt Bord, der staar foran Kaminen ved Billardets ene Langside. - Værtinden kommer hen til ham, modtager hans Ordre og gaar saa hen til Skænken. Efraim har genoptaget sit Billardspil. - Fyren med Avisen læser noget, der faar ham til at give sin Forbitrelse Luft i et harmfuldt Udraab.

115.

Ved Disken i Skænkestuen. Værtinden ser spørgende og nysgerrig paa Avislæseren, der raaber:

Tekst: Nu er Fanden løs i Marseille! Hustrumorderen Rigaud er frikendt - af Mangel paa Bevis, ~~kan jeg regne ud!~~

116.

Ved Bordet foran Kakkelovnen. Den Fremmede vender sig langsomt om, og først nu ser man, at det er Monsieur Rigaud. Der tændes et hadefuldt Glimt i hans Øjne, idet han kaster et Blik paa Avislæseren, - saa vender han sig igen, tager sin Kappe af og smider den ovenpaa Tværsækken paa Gulvet. I det samme kommer Værtinden hen og sætter noget Mad og en Flaske Vin foran ham. Han skænker sig hurtig og febrilsk et Glas Vin, tømmer det i ét Drag og tager saa fat paa Maden. Værtinden gaar tilbage til Disken.

117.

Del af Skænkestuen med to Sider af Billardet og Svirebrødre-

nes Bord. - Mændene ved Bordet har interesseret vendt sig mod Disken og diskuterer Nyheden med Avislæseren. Selv Billardspillerne har gjort en Pavse. Værtinden kommer hen til Disken og giver sit Besyv med.

Tekst: Det var en skændig Usling, som fuldt ud havde fortjent den Skæbne, han var saa heldig at undgaa!

De andre giver hende højrøstet Ret.

118.

Ved Bordet foran Kakkelovnen. Med en skyldbetynget Mine og et skulende Blik tømmer Rigaud paany sit Glas og tænder sig en Cigaret.

119.

Del af Skænkestuen med Billardet og Rigauds Bord. - Efraim og hans Medspiller har genoptaget Billardspillet. - Den førstnævnte, der er kendelig paavirket af det han har nydt, kommer hen til den Side af Billardet, ved hvilken Rigauds Bord staar, og gør et Stød, men fumler saadan i det, at han med Bagenden af Køen kommer til at vælte Rigauds Flaske Vin, saa Indholdet flyder ud. - Æventyreren farer op med en Ed, - og Efraim vender sig forskrækket om mod ham.

120.

Ved Rigauds Bord. - Rigaud giver ondt af sig: "Hvad Pokker er Meningen med at vælte min Flaske, gamle Klodsmajor!" - Efraim ser ængstelig paa den anden, - tager sig dog sammen og siger flot:

Tekst: Tag den med Ro, Sir! Her er nok af Drikkevarer, og De er min Gæst i Aften!

Han tager en Tegnebog frem fra Brystlommen, men kommer derved til at rive en i et Lommetørklæde indsvøbt Genstand med op, og den falder klingrende paa Gulvet. - Rigaud bukker sig,

tager den op og kaster et hurtigt, granskende Blik paa den.

121.

Nærb. af det i et Lommetørklæde indhyllede Skrin, - som Flintwich i sin Tid overgav i Efraims Varetægt. Tørklædet er delvis gaaet op, saa man ser noget af Skrinet.

122.

Ved Rigauds Bord. - Rigaud kigger paa Skrinet: "Værdisager, kan jeg forstaa!" - Den anden river hæftigt Skrinet til sig og gemmer det, medens han mumler noget mellem Tænderne. Rigaud ser lurende paa Efraim, der tager sig sammen og gentager Invitationen. Eventyreren nikker, tager uden videre Manden under Armen og gaar sammen med ham hen til Bordet, hvor Drikkelaget foregaar.

123.

Ved Efraims Bord. - De to Mænd kommer hen til Bordet, hvor de andre gør Plads for dem. - Rigaud bliver forsynet med et stort Glas Vin og hilser med et djævelsk Grin først paa sin Vært, der har taget Plads ved Siden af ham, og saa paa de andre. - Afblænding.

124.

Optoning af Gaden uden for "Daggryet". - Det er Nat. - En mørk Skikkelse klatrer ned fra et 1ste Sals-Vindu ved at klynge sig til Stangen, der bærer Skiltet. - Da han er kommen ned paa Gaden, drejer han Hovedet, og i Maaneskinnet genkender man Rigaud. - Han tager Flintwich's Skrin frem, - betragter det et Øjeblik med et triumferende Smil, gemmer det saa atter paa sig, skynder sig videre ned ad Gaden og opsluges af Mørket. - Afblænding.

125.

Tekst: Medens John Chivery afventede det Tidspunkt, da han skulde overtage Fængselsnøglen efter Faderen, hjalp han sin Moder med at forestaa en lille Tobakshandel, der laa over for Fængslet.

Optoning af den lille Tobakshandel, der ligger i Gaden udenfor Fængslet. Forretningen er af en alt for beskeden Natur til at kunne holde en Højlænder i Legemsstørrelse som Skilt, men har kun en mindre Udgave, som er anbragt paa en Hylde ved Siden af Døren, og som ligner en falden Engel, der har fundet det nødvendigt at tage Skørt paa. - Gamle Chivery gaar hen mod Butikken.

126.

Tekst: Som John hver Søndag havde for Skik, beredte han sig ogsaa denne Søndag til at gøre sin Hjertes Dame sin Opvartning, i det skønne Haab om at han denne Dag skulde faa Mod til at fri.

Bagværelse til Cigarbutikken. - John staar foran Spejlet. Han er iført en med gyldne Blomsterstilke broderet Silkevest og et Par Benklæder, der er i den Grad dekoreret med Striber paa Siderne, at hvert Ben ser ud som en trestrænget Luth, - og er netop ved at arrangere et Halstørklæde med lillafarvede Fasaner paa gulbrun Grund. - Moderen, der staar ved Siden af ham i den blommefarvede Kjole, - betragter ham med moderlig Beundring og tager saa hans høje og haarde Stadshat, hans hvide Allunshandsker og hans Spanskrørsstok. - John gaar ind i Butikken, fulgt af Moderen, der bærer Resten af hans Udstyr.

127.

I Cigarbutikken. Butikken er lille og tarvelig, og Lageret bestaar af nogle smaa Krukker med Tobak, nogle smaa Kasser med Cigarer, et lille Forraad af Piber, et Par smaa Krukker

129

129a Ved Døren. John ind

129a " " "

med Snus og et skohornslignende Instrument til at øse op med. Paa Disken staar en primitiv Vægt. - Gamle Chivery staar herude, da John og Moderen kommer. Han beundrer ogsaa Sønnens Elegance. - John stikker nogle Cigarer ned i en Papirspose, putter denne i Lommen og faar saa af Moderen overrakt Hatten, Handskerne samt Spanskrørsstokken, der er saa stor som en lille Vejviser og forsynet med en Elfenbenshaand som Knap. - John nikker Farvel til de stolte Forældre - og gaar hen mod Døren, fulgt af Faderen.

128.

Tekst: Ogsaa den Dag gav Mr. Chivery - hvad han saa ofte havde gjort - sin Søn, hvad han kaldte "et heldigt Puf", som en Anbefaling til Fru Fortunas Gunst.

Uden for Cigarbutikken. - John kommer frem i Døren, og Faderen sender ham med et let Spark bagi ud paa Gaden .... John er ved at tabe Balancen, - men ranker sig dog hurtigt og gaar over mod Fængselsporten. Afblænding.

129.

Tekst: Der var mange Besøgende i "Marshalsea" den Dag, og Fængslets Fader gav en særdeles indbringende Audiens.

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea-Fængslet med Udgangsdøren. Mr. Dorrit tager Afsked med to Personer, han har givet Audiens. Den ene af disse, der er i Slaabrok og hører til Gaardens Beboere, giver sin Ledsager et Puf i Siden, og denne skynder sig saa med at stikke et Par Mønter til Mr. Dorrit, idet han kommer med et Par udsøgte Artigheder. Den gamle Herre nikker velvilligt og anerkendende og betyder Giveren, at han skal lægge Pengene paa Bordet, hvad denne saa ogsaa gør. Mr. Dorrit rejser sig og rækker med sit mest forbindtlige Smil Gæsten Haanden, - og bemeldte Herre og hans Ledsager gaar. - Mr. Dorrit sætter sig ved Bordet, - vender og drejer Pengene,

129 b

129 x John

129 y Fr. J.

132 Ved Dp. John baylaus,
nye Gaster ind

hører saa nogen ved Døren og raaber "Kom ind". - John Chivery træder ind, river Hatten af, gaar hen til Bordet og bukker paa sin allerærbødigste Maade. Uden at rejse sig rækker Mr. Dorrit ham med et naadigt Smil Haanden, - den unge Mand fisker Cigarposen frem, tager Cigarerne ud af den og rækker dem med et nyt Buk til sin Tilbedtes Fader. Denne nikker med et Smil, der straaler af Velvilje, - gør en Bevægelse mod Kaminhylden: "Læg dem der, John!" Han gør det skyndsomt og gaar saa atter hen til Fængslets Fader, der med en Haandbevægelse beder ham tage Plads i en af Lænestolene. Ynglingen vil dog ikke tage Plads, men ryster paa Hovedet.

130.

Nærbillede af John Chivery ved Bordet. - John snurrer genert sin store Hat rundt paa sin venstre Haand, - faar omsider Mod til at sige:

Tekst: Hvordan - hvorledes har Miss Amy det?

131.

Ved Bordet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit ser paa John med en Antydning af et muntert og forstaaende Smil og siger saa:

Tekst: Tak, min Datter har det udmærket. Hun er lige gaaet ud paa Jernbroen for at trække frisk Luft!

132.

Del af Dorrits Værelse med Bordet og Udgangsdøren. John smiler genert: "Tak, - og nu maa jeg nok sige Farvel, Sir!" I det samme banker det paa Døren, og paa Mr. Dorrits værdige "Kom ind" træder tre nye Audienssøgende ind. - Den gamle Herre byder med et venligt Nik John Farvel og ser hen mod de nye besøgende, der staar indenfor Døren.

133 Narb. Fr. J.

134 Ved Dø – John's Gaster ind

134a Gasten og Fr. J. { 134x Hansen

135 Afstand. John kommer

Nærmere. John hen til lille Dorrit

133.

Nærbillede af Mr. Dorrit, som uden at tage Blikket fra de tre indtrædende, siger:

Tekst: Meget forbunden for Deres lille Erindring, John!

134.

Del af Dorrits Værelse med Bordet og Udgangsdøren. Mr. Dorrit nikker endnu engang til John, der gaar ud, og han rejser sig saa for at give Audiens til de nye Gæster. – Afblænding.

135.

Paa Jernbroen over Floden udenfor Marshalsea-Fængslet. Optoning

Stedet henligger i Søndagsstilhed, og der er kun meget faa spadserende. Lille Dorrit staar i dybe Tanker og stirrer over Rækværket ned mod Flodens solglitrende Vande, og saa hensunken er hun i sine Drømmerier, at hun ikke lægger Mærke til John Chivery, der kommer helt hen til hende. Han ser paa hende med undseelige og kærlige Blikke, samler alt sit Mod og nævner hendes Navn. Hun studser, ser forskrækket paa ham og næsten med Mishag, men tager sig dog sammen og hilser venligt paa ham, medens han genert og ulykkelig fremstammer:

Tekst: Miss Amy, jeg tog mig den Frihed at gaa denne Vej,
fordi Mr. Dorrit, da jeg nylig hilste paa ham, ytrede,
at De - - -

Lille Dorrit farer atter sammen og vender sig bort fra ham.

136.

Nærbillede af lille Dorrit, som med Smerten malet i sine Træk et Øjeblik skjuler sit Ansigt bag Haanden og mumler:

Tekst: Aah Fader, hvor kunde Du!

137.

Paa Jernbroen over Floden. John ser paa hende ulykkelig og

forbavset. Hun tager et Lommetørklæde frem, trykker det mod sine Øjne og skynder sig bort.

138.

Del af Jernbroen nærmere Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit løber frem i Retning af Bredden, men standses af John Chivery, der indhenter hende og kalder paa hende. Hun vender sig om mod ham og ser tvivlraadig paa ham. Han stirrer paa hende med bønfaldende Øjne.

139.

Nærbillede af Amy og John paa Jernbroen. Han drejer nervøst rundt paa sin høje Hat, som han stadig holder i Haanden, og fremstammer:

Tekst: Miss Amy, længe - i Aarhundreder forekommer det mig - har jeg næret et inderligt Ønske om at sige Dem noget. Tør jeg sige det?

Hendes Ansigtsudtryk viser, at Situationen piner hende, og uden at svare gaar hun hurtigt midt ud paa Broen. Han siger, idet han med Fortvivlelse i Blikket gør en Bevægelse mod Rækværket og Floden:

Tekst: Men jeg vil ikke gøre Dem bedrøvet og fortvivlet, - Dem, for hvis Skyld jeg vilde styrte mig med fra dette Rækværk, hvis det kunde skaffe Dem et Øjebliks Glæde!

140.

Nærbillede af John, som gør en lille Pause for saa med et vemodigt Smil at tilføje:

Tekst: Ikke fordi det vilde være nogen Heltegerning, for det vilde jeg gøre for to Pence!

Han tier og ser spændt og bedende paa den unge Pige.

141.

Tekst: Hans Sørgmodighed og hans spraglede Ydre vilde have gjort ham latterlig, naar hans Finfølelse ikke havde gjort ham agtværdig. Lille Dorrit lærte af den, hvad hun skulde gøre.

Paa Jernbroen nærmere Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit ser paa ham med inderlig Medlidenhed, - siger skælvende:

Tekst: Tilgiv mig, John Chivery,- men da De er saa opmærksom at spørge, om De tør sige mere, er jeg nødt til at svare nej - aldrig!

John ser paa hende med store, fortvivlede Øjne: "Aldrig?" Hun nikker og fortsætter:

Tekst: Og nu Farvel, John. Gud være med Dem! Jeg haaber, De engang vil faa en god Kone og blive en lykkelig Mand. De fortjener det!

Hun rækker ham Haanden. Han tager sig sit Nederlag saa nær, at han ikke kan holde en Hulken tilbage, medens han giver den unge Piges Haand et haardt Tryk. Hun ryster medlidende paa Hovedet: "De maa ikke tage det saadan, John!" Han tager sig med en Viljeanspændelse sammen og mumler et Farvel. Grebet af inderlig Medlidenhed sender hun ham et sidste, venligt Nik, vender sig saa og gaar. Han ser dybt bedrøvet efter hende, gaar saa hen til Rækværket og stirrer med en resigneret og fortvivlet Mine ud over Floden. Billedet toner bort.

142.

Gravsted med Gravsten. Graven er prydet med en halvvissen Krans og en tarvelig Plante i en gammel Syltekrukke. Billedet toner over i:

143.

Nærbillede af Gravstenen, paa hvilken der staar:

HER HVILER DE DØDELIGE LEVNINGER AF JOHN CHIVERY, DER ALDRIG BLEV TIL NOGET I LIVET OG I EN UNG ALDER DØDE AF HJERTESORG, BEDENDE MED SIT SIDSTE AANDEDRÆT, AT ORDET A M Y MAATTE BLIVE SKREVET OVER HANS ASKE.

Billedet toner bort.

144.

Nærbillede af John ved Rækværket paa Jernbroen. Han sukker dybt og bliver ved at stirre ud over Floden. Afblænding.

145.

Tekst: Endnu et trofast Hjerte tilføjedes der den Dag et smertende Saar. Men der laa som en Tanke bag det, at det var Aftenens blege, kolde Maane og ikke Dagens straalende, varme Sol, der saa dette andet Hjerte bløde .....

Opblænding af malerisk Skovvej, ved hvis ene Side der er en Naturbæk ind til en Have. - Clennam kommer gaaende med spændstige Skridt og i en lys og forhaabningsfuld Stemning. - Han standser, - hører Stemmer fra Haven, bøjer Grenene i Hækken lidt til Side og kaster et Blik ind i Haven.

146.

Ved en Bænk i en Rosenhave. Pet sidder i fortrolig Nærhed af en ca. 30-aarig, mørk Herre, Typen paa den elegante Dagdriver. Hun kæler for en Newfoundlænder, der har Hovedet i hendes Skød, og ser beundrende paa den unge Mand, hun har ved Siden af sig. - Pludselig bliver hun opmærksom paa noget - og ser hen mod Hækken.

147.

Paa Vejen udenfor - ved Hækken. Clennam vender sig bort fra

Hækken og lader Grenene svippe paa Plads igen. - Hans Ansigt, hvor skuffet og bedrøvet han er, - og et Glimt af opflammende Skinsyge tændes i hans Blik. - Han gaar langsomt bort fra Hækken.

148.

Ved Bænken i Rosenhaven. Pet stirrer ufravendt hen mod Hækken, rejser sig og gaar lidt bort fra Bænken. - Det glade Udtryk er gaaet fra hendes Ansigt, - og hun staar et Øjeblik hensunken i dyb Eftertanke. - Den unge Mand siger noget til hende, - men hun hører det ikke engang.

149.

Ved et idyllisk Flodparti. Clennam kommer gaaende med sænket Hovede. Han standser ved en malerisk Bro, der fører over Floden, - læner sig mod Rækværket og stirrer drømmende ned i det sølvglitrende Vand.

150.

Idyllisk Skovsti. Pet kommer løbende med nogle Roser i Haanden.

151.

Flodpartiet med Broen. Pet kommer hen til Clennam med Roserne i Haanden. Hun ser uroligt paa ham, lægger en skælvende Haand paa hans Arm og rækker Roserne frem mod ham, idet hun siger:
Tekst: Maa jeg give Dem disse Roser, Mr. Clennam? Jeg saa Dem gaa herned og plukkede dem til Dem!
Hans egen Haand ryster, da han modtager Roserne og takker hende med et varmt bedrøvet Blik. Han gemmer dem ved sit Bryst og gaar saa tavs videre sammen med den unge Pige.

152.

Andet Parti ved Flodbredden. Her ligger en Baad, der er

trukket paa Land og har Kølen i Vejret. - Clennam og Pet kommer, - hun sætter sig paa Baaden og betyder sin Ledsager, at han skal sætte sig ved Siden af hende. Hun ser paa ham med et bedende Blik og siger:

Tekst: Jeg forstaar nu, at jeg burde have skænket Dem min Fortrolighed for længe siden ... Men Fa'r havde forbudt mig at tale om Henry Gowan, - han havde saa meget imod ham og tog mig med ud paa den lange Rejse, for at jeg skulde glemme ham ... Men jeg glemte ikke, - og saa opgav Fa'r sin Modstand - - -

Hun ser paa ham med fugtige Øjne, - han besvarer vemodigt, men hengivende hendes Blik og siger:

Tekst: Mr. Gowan har Grund til at være meget lykkelig. Gud velsigne hans Hustru og ham!

Hun brister i Graad og ser paa ham med dyb Taknemlighed i Blikket. Hun rejser sig, - ser ham ind i Øjnene og siger stærkt bevæget:

Tekst: Kære Mr. Clennam, hvis De har noget at tilgive mig, - en eller anden Sorg jeg maaske har voldet Dem uden at ville det, - saa tilgiv mig i Aften af Deres ædle Hjerte!

Han har ogsaa rejst sig, - bøjer sig ned over hende og kysser hende paa Panden. - Hun ser paa ham med et lykkeligt og taknemligt Smil, - giver hans Haand at varmt Tryk og gaar saa. - Han stirrer et Øjeblik vemodigt efter hende og gaar saa ned til Flodbredden.

153.

Ved Vandet. Clennam stirrer tankefuldt ud over Strømmen og tager saa varsomt Pets Roser frem fra sit Bryst. Han fører dem til sine Læber, bøjer sig ned og skubber stille Blomsterne ned i Vandet, hvor de føres bort af Strømmen. Han ser efter dem.

154.

Billede af Roserne, der blege og utydelige i Maaneskæret føres bort af Strømmen.

155.

Tekst: Som Blomsterne, blege og utydelige i Maaneskinnet,
førtes bort af Strømmen, saaledes flyder større Ting,
der engang boede i vort Bryst og tæt ved vort Hjert ,
bort fra os til Evighedens Hav.

Ved Vandet. Clennam staar endnu et Par Øjeblikke og stirrer tankefuldt ud over Floden, saa vender han sig for at gaa. - Afblænding. -

Slut paa 3. Akt.

154.

Billede af Roserne, der blege og utydelige i Maaneskæret føres bort af Strømmen.

155.

Tekst: Som Blomsterne, blege og utydelige i Maaneskinnet, førtes bort af Strømmen, saaledes flyder større Ting, der engang boede i vort Bryst og tæt ved vort Hjert , bort fra os til Evighedens Hav.

Ved Vandet. Clennam staar endnu et Par Øjeblikke og stirrer tankefuldt ud over Floden, saa vender han sig for at gaa. - Afblænding. -

Slut paa 3. Akt.

4. Akt.

156.

Tekst: Alt som Nattens Skygger nærmede sig, forsvandt Marshalsea-Fængslets Søndagsgæster, - og William den Trælbundne havde netop fulgt sin Broder, Frederik den Fri, ud, da han gjorde en smertelig Opdagelse.

Del af Fængselsgaarden - ved Opgangen til Dorrits Bolig. - Gamle Chivery staar og taler med et Par Gældsfanger, da Mr. Dorrit - naadigt hilsende tilhøjre og tilvenstre - kommer hen til ham. - Fængslets Fader slaar Arrestforvareren paa Skulderen og siger velvilligt:

Tekst: Jeg havde Besøg af unge John i Dag, Chivery. Det kan nok være, at han var fin!

Chivery nikker uhyre køligt - og svarer:

Tekst: Jeg vilde ønske, han lod være med de Narrestreger, - for det har han bare Ærgrelse af!

"Ærgrelse! Hvorledes det?" - spørger Mr. Dorrit, - men den anden trækker blot paa Skuldrene: "Det kan være det samme!" - og hilser Farvel ved skødesløst at berøre sin Hat med Nøgleknippet. - Mr. Dorrit ser dybt krænket ud - og stirrer modfalden efter ham.

157.

Del af Dorrits Værelse. - Lille Dorrit, der har været ved at rede Faderens Seng, staar og stirrer med store, forundrede Øjne op mod Broderen Tip, der med en vigtig Mine fortæller hende noget. - Hun udbryder forbavset:

Tekst: Er Du fri, Tip? Er din Gæld betalt? ... Hvorledes er dog det gaaet til?

Hendes Ansigt straaler af Glæde, - Broderen svarer i en overlegen Tone:

Tekst: Det har jeg ingen Ret til at sige, - men man har jo

157a Nark KB

157b Fr J ind – Trip ind

sine - Forbindelser!

Han spankulerer overmodigt op og ned ad Gulvet. Lille Dorrits Ansigt faar et tankefuldt Udtryk, - pludselig falder der hende noget ind - og hendes Ansigt opklares af et straalende Smil. - I det samme kommer Mr. Dorrit ind - og uden at henvende et Ord til sine Børn, gaar han med en dyster Mine hen til Kaminen, hvor hans gamle Slaabrok hænger paa Ryggen over en Lænestol. - Tip skærer en Grimace ad Faderen, - nikker til Søsteren - og slentrer ud. Lille Dorrit gaar hen til Kaminen.

158.

Ved Kaminen i Dorrits Værelse. Lille Dorrit kommer glad hen til Faderen, tager Slaabrokken og vil hjælpe ham med at ombytte Kjolen med denne. Pludselig opdager hun, at der maa være hændt hendes Fader noget ubehageligt, - og hendes Udtryk bliver alvorligere, samtidig med at Mr. Dorrit lader sig synke ned i Lænestolen uden at bryde sig om at skifte Tøj. Hun ser uroligt paa ham: "Hvad er der i Vejen, Fader?" Hun lægger Slaabrokken fra sig og bøjer sig kærligt ned over ham. Han ser med nedslagne Øjne paa Ilden, rokker nervøst frem og tilbage og siger endelig:

Tekst: Der er ikke noget - - jeg forstaar bare ikke, hvorfor Chivery var saa - uvenlig i Dag - - ~~jeg kan ikke forstaa det - - men det fornærliger mig!~~

Lille Dorrits Arm hviler paa hans Skulder, bøjende sit Hoved ser hun til den anden Side, og et Glimt af Smerte tændes i hendes Blik. Faderen fortsætter sine Beklagelser:

Tekst: I min Stilling er ~~jeg~~ desværre saa afhængig af disse Mennesker, og mister jeg Mr. Chiverys ~~og de andre Arrestforvareres~~ Velvilje, kunde jeg gerne komme til at sulte ihjel her!

Lille Dorrit ser forpint paa Faderen, der tilføjer med en urolig og næsten skamfuld Mine:

Tekst: Jeg bebrejder Dig ikke noget, Amy, - men Du kunde gerne - om end ikke ligefrem opmuntre unge John, - saa i al Fald være lidt taalmodig over for ham - for din Faders Skyld, og - - -

Hans Stemme dør hen, og det er, som om Amy ikke kan udholde den Smerte at høre paa ham, og hendes Haand har lidt efter lidt sneget sig op til hans Læber. - De sidder tavse, - han sammenkrøben i sin Lænestol, og hun med sin Arm om hans Hals og sit Hoved hvilende paa hans Skulder. - Afblænding.

159.

Tekst: Klokken havde slaaet 11 om Aftenen, før Clennam kom hjem fra sin Udflugt.

Optoning af Del af Clennams Arbejdsværelse. Clennam staar ved Skrivebordet, paa hvilket hans Post ligger. Han sætter sig, bryder et Brev og gennemlæser det:

Tekst: (Del af Brev, der er afblændet foroven, og skrevet med en typisk Kontorskrift) og hvad vi jo forberedte Dem paa, er der - hvad Sagen William Dorrit angaar - absolut intet at gøre. De indviklede Affærer, der førte ham inden for Marshalsea-Fængslets Mure, ligger endnu saadan, at de ikke er til at komme til Bunds i, og vil sikkert komme til at ligge saadan i al Evighed. Det er derimod lykkedes os at træffe en Ordning med hans Søns Kreditor, og den unge Mand vil omgaaende blive sat paa fri Fod.

For Sagførerfirmaet Biller og Cash

J. Cash.

Clennam smiler vemodigt, lægger eftertænksom Brevet sammen, rejser sig og gaar hen og sætter sig i en Lænestol foran Kaminen, i hvilken nogle Brændestykker gløder.

160

162

163

160.

Tekst: Længe sad han foran Ilden, hvis Glød slukkedes, og han mindedes sin triste Barndom og sin fortsatte Vandring ned ad Bakke. At se tilbage paa sit Liv var for ham ligesom at stige ned ad et grønt Træ med Frugter og Blomster og se alle Grene visne og falde af en for en, idet han nærmede sig.

Ved Kaminen. Clennam stirrer med et bedrøvet og drømmende Blik ind i Ilden, løfter Hovedet med et bittert Smil:

Tekst: Ja, hvad har Livet egentlig skænket mig? - var hans bitre Tanke ..... og det var som om Tilfældet (Skæbnen) svarede ...

161.

Ved Døren i Clennams Arbejdsværelse. Døren aabnes sagte, og lille Dorrit glider ind. Hun ser paa ham og siger - næsten som Svar paa det Spørgsmaal, han lige har stillet sig selv:

Tekst: Lille Dorrit!

162.

Del af Clennams Arbejdsværelse med Kaminen og Døren.

Clennam ser hen mod Døren, rejser sig hurtigt og gaar hen til den unge Pige, der undseeligt smilende staar henne ved Døren. Han betragter hende med et alvorligt og forskende Blik, der faar hende til at slaa Øjnene ned:

Tekst: Mit stakkels Barn! De her ved Midnat - og alene!

Lille Dorrit ser op og svarer med et Smil:

Tekst: Jeg har taget Maggy med.

163. Nærmere De 3

Ved Døren i Clennams Arbejdsværelse. Clennam ser spørgende paa lille Dorrit, og i det samme viser Maggy sig i Døraabningen ~~med sin Kurv under Armen~~. I den dunkle Belysning virker hun endnu mere grotesk end tidligere. Clennam betragter

164

167

det underlige Væsen med et forbavset Blik og ser saa paa lille Dorrit, der forklarer:

Tekst: Maggy er Barnebarn af min gamle Amme, som er død for længe siden. Hvor gammel er Du, Maggy?

Den adspurgte ser troskyldigt paa lille Dorrit og svarer:

Tekst: Ti Aar, lille Moder!

Clennams Forbavselse stiger, og lille Dorrit fortsætter:

Tekst: Da Maggy var ti Aar, fik hun en slem Feber, og siden er hun slet ikke blevet ældre!

164.

Afstand.

Del af Clennams Arbejdsværelse med Kaminen og Døren.

Maggy nikker bekræftende og gentager: "Ti Aar!" - Clennam smiler forstaaende og fører sine to Gæster hen til Kaminen. Han flytter Lænestolen nærmere hen til Ilden og placerer lille Dorrit i den, medens Maggy sætter sig paa en Stol ved Siden af sin "lille Moder" og ser sig med store Øjne om i de efter hendes Mening helt eventyrlige Omgivelser. Clennam kaster mere Brænde paa Ilden og lægger sig paa Knæ ved Lænestolen og puster nyt Liv i de hendøende Gløder.

165.

Ved Lænestolen foran Kaminilden. Ilden blusser atter op. Clennam vender sig fra Ildstedet og kommer derved til at røre ved lille Dorrits ene Fod.

166.

Eventuelt Nærbillede af lille Dorrits Fod, der stikker i en tynd og slidt Sko. Hun skjuler hurtigt Foden under sin Kjole.

167.

Ved Lænestolen foran Kaminilden. Lille Dorrit kan ikke helt skjule sin Forlegenhed. Clennam siger med Medlidenhed i

167x Tolies of KB.

167y Nederlandsch Dorist kypsen Hoorden

168 alle 3

169 KB.

Blikket:

Tekst: Deres Fødder er jo kolde som Marmor, mit Barn. Hold dem nærmere til Varmen!

Han lægger Brændestykkerne bedre til Rette, saa Ilden kommer til at blusse kraftigt op - og rejser sig. Lille Dorrit ser taknemmeligt op paa ham og siger:

Tekst: Jeg kommer for at fortælle Dem, at min Broder har faaet sin Frihed!

Clennam nikker: "Det glæder mig virkelig!" Den unge Pige fortsætter:

Tekst: Jeg ved ikke, hvis Ædelmodighed det er, vi kan takke for det, men hvis jeg kendte ham, vilde jeg sige ham, at han aldrig, aldrig kan fatte, hvor jeg paaskønner hans Godhed, og hvor min Fader vil paaskønne den!

Clennam ser forlegen og undvigende paa lille Dorrit, der griber hans Haand og tilføjer:

Tekst: Hvis jeg kendte ham, og jeg turde, vilde jeg nærme mig ham paa mine Knæ og tage hans Haand og kysse den, - for anden Tak har jeg ikke at give ham!

Hun glider ned fra Stolen, gør en Bevægelse som om hun vilde lægge sig paa Knæ for Clennam og fører samtidig hans Haand til sine Læber. Clennam gør sig blidt fri og faar den unge Pige lempeligt bragt til Sæde i Lænestolen igen. Rørt og endnu mere forlegen end før ser han paa hende, skotter hen til Maggy og gør saa med et Smil lille Dorrit opmærksom paa det Syn, der han mødt hans Blik. Hun ser saa ogsaa hen paa Maggy og kommer ogsaa til at smile.

168.

Nærbillede af Maggy, der sidder og er falden i Søvn.

169.

Del af Clennams Værelse med Kaminen og en Skænk, der staar

170 alle

170× KB j T.

170ª de 3 namen.

et Stykke fra denne. Lille Dorrit undskylder sin Ledsagerske. Clennam nikker smilende, hvisker noget til den unge Pige og gaar saa hen til Skænken, paa hvilken der staar en Karaffe Vin og to Skaale med Frugt og Kager. Han sætter Skaalene og Karaffen paa en Bakke, tager nogle Glas frem, medens lille Dorrit med store Øjne følger Forberedelserne.

170.

Nærbillede af Maggy, der vaagner op, da Clennam klirrer med Glassene. Hun er noget søvndrukken straks, men det gaar af hende i samme Øjeblik, hun faar Kig paa Forfriskningerne. - Hele hendes Ansigt straaler af Henrykkelse, - hun fniser forventningsfuldt og smasker lækkersulten.

171.

Ved Kaminen i Clennams Værelse. Clennam sætter Bakken med Forfriskningerne paa Bordet og vil skænke et Glas Vin til lille Dorrit, men hun undslaar sig og tager et Æble. Han skænker saa for Maggy, der drikker Vinen med en Række lydelige Smæk med Tungen for ret at demonstrere sin Tilfredshed, og som saa spiser løs af de Kager og Frugter, som Clennam har fyldt hendes Tallerken med. Lille Dorrit nyder med et henrykt og barnligt Smil sit Plejebarns Glæde. - Men pludselig kommer hun i Tanke om noget, hendes Udtryk bliver dybt alvorligt, og da hun har konstateret, at Maggy er helt optaget af at gnadske Lækkerier i sig, - vender hun sig mod Clennam, der har taget Plads paa en Stol ved Siden af hende, og lægger sin Haand paa hans Arm.

172.

Nærbillede af Clennam og lille Dorrit ved Kaminbordet. Hun ser paa ham med fugtige og taknemmelige Øjne, ud af hvilke hele hendes Sjæls Inderlighed lyser, og hun hvisker:

Tekst: Naar De nu atter besøger Fader, saa bønfalder jeg Dem om at lade, som De ikke forstaar ham, hvis han beder Dem om noget. Skulde vi komme til at trænge grumme, grumme haardt, saa lad mig bede Dem derom!

Der glimter en Taare i hendes Øje, Clennam nikker, - og hun takker ham med et lyst Smil.

173.

Del af Clennams Værelse med Kaminen og Døren. - Lille Dorrit rejser sig: Nu er det paa Tide, de gaar - men Maggy er dybt skuffet over at skulle gaa, inden alle de gode Sager er spist. Hendes Humør stiger imidlertid igen, da Clennam fylder de to Skaales Rest-Indhold over i hendes Kurv, hvad der hensætter hende i en salig Henrykkelses-Tilstand. - Han svøber det tynde Sjal om lille Dorrit og følger saa hende og Maggy hen til Døren.

174.

Ved Døren i Clennams Arbejdsværelse. - Han tager sin Hat fra en Knage ved Siden af Døren for at følge sine Gæster paa Vej. Men lille Dorrit ryster paa Hovedet og siger:

Tekst: Nej, De maa endelig lade os gaa alene, hører De. Vi kender jo Vejen, Maggy!

Hun smiler opmuntrende til Maggy, der fnisende bekræfter det. Lille Dorrit siger endnu et Par Ord til hende, og den mærkelige Fremtoning nejer klodset for Clennam. Lille Dorrit rækker ham Haanden til Farvel: "Gud velsigne Dem!" og hun og Maggy gaar saa ud ad Døren, som Clennam lukker efter dem. - Afblænding.

175. (Ingen Kunde)

Optoning af Gaden udenfor Porten til Marshalsea-Fængslet. Lille Dorrit kommer sammen med Maggy, - ser paa den stængede

175a mermeae. de to

175b

176

177

177x Narb. Pancho

177y Narb. P. y Tolnas

Port og siger:

Tekst: Vi maa være taalmodige, Maggy. Det varer endnu tre Timer, inden Porten bliver aabnet!

Maggy nikker, stiller den store Kurv fra sig, og hun og hendes moderlige Veninde sætter sig paa Trappen. Maggy læner Hovedet ind til sin lille Moders Bryst og lukker Øjnene, medens lille Dorrit stirrer drømmende ud i Natten. - Afblænding.

176.

Tekst: Og saaledes sad hun længe ligesom ganske alene og saa op mod Stjernerne, medens Tankerne myldrede ind paa hende og fik hende til at glemme alt andet.

Opblænding af lille Dorrit paa Trappen. - Hun sidder som før hensunken i Drømme. Maggy slaar Øjnene op, ser sig søvndrukken om og begynder at klage sig. Lille Dorrit søger at trøste hende, men hun bliver ved at klage og mumler, gysende af Kulde:

Tekst: Det er ingen Sag for Dig, lille Moder, men jeg er en lille Stakkel - kun 10 Aar gammel!

Lille Dorrit smiler, lægger sit tynde Sjal om hende og visser hende i Søvn som en Moder sit Barn. - Maggy lukker Øjnene. - Afblænding.

177.

Tekst: Nogle Dage efter var Clennam ved at overtage en Forretningsvirksomhed, som en vis Mr. Pancks havde henledt hans Opmærksomhed paa.

Optoning af Del af gammeldags Kontor i Clennams nye Forretning. - Ved Pulten, der staar mellem et Vindu og Døren, som fører ind til et Lager- eller Fabriks-Lokale (der skimtes gennem en stor Glasrude bag Pulten) sidder Clennam og underskriver et Dokument. Han rækker det til en lille, sorthaaret Mand, der staar ved Siden af ham.

178.

Tekst: Pancks var Forretningsmand af den alsidige og altmødende Type, der med frejdigt Mod og aldrig svigtende Energi kaster sig over alt mellem Himmel og Jord lige fra Ejendomskøb og Aktiespekulationer til Opsøgning af rige Arvinger og Opgravning af skjulte Skatte.

Nærbillede af Pancks, en lille ubarberet og altid svedende Mand, hvis Øjne ligner et Par kulsorte Perler, hvis sorte, stride Haar strutter ud til alle Sider, og som har noget rustfarvet Tøj paa. Han er altid i Uro, slaar om sig med store Haandbevægelser og minder i mangt og meget om en lille Dampmaskine. Han kaster et Blik i Dokumentet og stikker det saa med et tilfreds Grynt i Lommen.

179.

Del af Clennams Kontor. - Clennam er ved at samle de mange store Papirer sammen, der flyder paa Pulten. - Mellem de større Dokumenter finder han et sammenlagt Brev, der øjensynlig har forvildet sig ind mellem Forretningspapirerne, - han kaster et Blik i det og vil netop med en ligegyldig Mine stikke det til sig, - da noget falder ham ind. - Han grunder et Øjeblik, - saa kalder han Pancks hen til sig og giver ham med et Par Ord Brevet. - Pancks kaster et Blik i det:

Tekst: (Brevet fra Sagfører Cash om William og Tip Dorrit - Se Billede 159).

Pancks ser op fra Brevet, purrer op i sit Haar - og mumler: "Dorrit ... William Dorrit?" Men han kan ikke huske, hvor han er stødt paa Navnet før og ryster opgivende paa Hovedet. Han giver Clennam Brevet tilbage og spørger ham om noget. Clennam svarer:

Tekst: Det er oprørende, at en Mand for en Smule Gælds Skyld skal sidde i Fængsel hele sit Liv, uden at det gavner nogen som helst. - Tror De ikke, at De med Deres

Energi, Pancks, kunde grave Dem til Bunds i den Sag! Pancks trækker paa Skuldrene og lader Fingrene løbe gennem Haaret: "Der er sikkert ikke noget at gøre!" - Men da Clennam indtrængende beder ham i al Fald gøre et Forsøg - nikker han og siger:

Tekst: Nuvel, jeg skal se, hvad jeg kan gøre, men jeg lover intet - - -

Clennam begynder at samle sine Papirer sammen, da en Kontorist kommer ind fra Lagerlokalet. Clennam giver ham en Ordre. - Afblænding.

180.

Tekst: Lille Dorrit havde faaet en ny Bekymring, - lille Dorrit, hvis opofrende Omsorg for sine Kære aldrig lod hende i Ro - - -

Optoning af Del af Gade uden for Kunstner-Indgangen til Forstadsteatret. - - Lille Dorrit staar og venter paa, at Søsteren skal komme fra Prøve, - der kommer nogle enkelte Damer og Herrer ud - og straks efter viser Fanny sig. Hun gaar hen til Søsteren, - udbryder overrasket: "Du her, Amy!"

181.

Nærb. af Fanny og lille Dorrit. - Fanny spørger i en lidt utaalmodig Tone Søsteren, hvad hun vil hende. Lille Dorrit stirrer med bedrøvede og ulykkelige Øjne paa Fanny, - siger saa i en fortvivlet Tone, idet hun peger paa Armbaandet:

Tekst: Jeg kan ikke gøre for det, Fanny, - men Du maa sige mig, hvem der har givet Dig det Armbaand!

Fanny ler og svarer i en baade drillende og alvorlig Tone: "Tror Du da ikke, at jeg har faaet det paa en pæn Maade?" - Lille Dorrit nikker: "Jo - jo!" - men ser samtidig saa bekymret ud, at Fanny faar helt ondt af hende - og med et Smil lægger sin Arm i hendes og siger:

Tekst: Jeg har saamænd faaet det af en rig og fornem Dame, - og hvis Du ikke er for træt, Amy, saa gaar Du nu med mig til Harley Street og hilser paa hende!
Lille Dorrits Ansigt klarer op, - hun nikker glædestraalende - og hun og Søsteren gaar.

182.

Tekst: I det højfornemme Harley Street laa det højfornemme Palads, der tilhørte den ikke helt saa højfornemme Mr. Merdle - en Finansmand med en umaadelig Foretagelsesaand, en øreløs Midas, som forvandlede alt, hvad han rørte ved, til Guld.
Optoning af den fornemme Indgang til et nyopført Palæ, - bygget i 1850'ernes Stil. - Fanny og Amy lukkes ind i Paladset af en pudret og rigt galoneret Tjener, der nedladende betragter dem.

183.

Del af Hall med et Par Fløjdøre, der er meget pragtfulde og fører ind til en Salon. En antik Statue, der forestiller Hebe eller en lignende Guddom, staar ved Siden af Indgangsdøren. Lænet mod dens Fodstykke staar to rigt galonerede Tjenere og taler med en tredie, der ser ud til at være Hushovmester, og som er uhyre værdig og vigtig og tager sig en Pris af en elegant Snustobaksdaase af Sølv. Tjeneren, som lukkede Fanny og lille Dorrit ind, kommer, fulgt af de to unge Piger. Han siger noget til Hushovmesteren, der nikker nedladende, aabner den ene af Fløjdørene til Salonen og betyder med en træt Haandbevægelse Gæsterne, at de skal gaa ind. De gør det, fulgt af Hushovmesteren, medens en af Tjenerne gaar hen mod en Dør længere inde i Hallen.

184.

Salon hos Merdles, - en ret stor, halvrund, luksuriøst møbleret Sal. Ved Siden af en Ottoman og midt for en med et Draperi dækket Døraabning, der fører ind til et andet Værelse, staar et forgyldt Bur, uden paa hvilket en Papegøje klatrer om. Hushovmesteren byder med en uhyre stilfuld og fornem Haandbevægelse de to unge Piger tage Plads og trækker sig saa tilbage. Lille Dorrit drister sig lige til at sætte sig paa Kanten af en Stol, - hvorimod Søsteren, der søger at optræde som Verdensdame, ugenert sætter sig mageligt til Rette. - De stirrer paa Papegøjen, der bruger en farlig Mund. - Saa hører de nogen tage i Drapperiet ved Døren bag dem - og de vender sig.

185.

Foran Døren med Drapperierne. - En fed og stærkt juvelsmykket Haand kommer til Syne, - trækker Drapperierne til Side - og en værdig Dame kommer frem. Hun er ung og frisk at skue - dog ikke fra Naturens Haand, men fra sin Kammerpiges. Hun har ufølsomme, sorte Øjne, - sort, ufølsomt Haar og et bredt, rigt juvelprydet Bryst, der bølger ufølsomt. Om sit Hoved og under sin Hage har hun bundet et fyldigt hvidt Kniplingsslør. - Hun sætter sin Stanglorgnet for Øjet og betragter de to unge Piger.

Tekst: Mrs. Merdle, den geniale og lykkelige Finansmands Hustru og den ikke fuldt ud saa geniale, men maaske fuldt ud saa lykkelige Mr. Sparklers Moder i hendes første Ægteskab med afdøde Oberst Sparkler i Kolonihæren - - -

Mrs. Merdle lader Lorgnetten falde og smiler velvilligt.

186.

Del af Merdles Salon med Ottomanen. - Mrs. Merdle gaar med

184.

Salon hos Merdles, - en ret stor, halvrund, luksuriøst møbleret Sal. Ved Siden af en Ottoman og midt for en med et Draperi dækket Døraabning, der fører ind til et andet Værelse, staar et forgyldt Bur, uden paa hvilket en Papegøje klatrer om. Hushovmesteren byder med en uhyre stilfuld og fornem Haandbevægelse de to unge Piger tage Plads og trækker sig saa tilbage. Lille Dorrit drister sig lige til at sætte sig paa Kanten af en Stol, - hvorimod Søsteren, der søger at optræde som Verdensdame, ugenert sætter sig mageligt til Rette. - De stirrer paa Papegøjen, der bruger en farlig Mund. - Saa hører de nogen tage i Drapperiet ved Døren bag dem - og de vender sig.

185.

Foran Døren med Drapperierne. - En fed og stærkt juvelsmykket Haand kommer til Syne, - trækker Drapperierne til Side - og en værdig Dame kommer frem. Hun er ung og frisk at skue - dog ikke fra Naturens Haand, men fra sin Kammerpiges. Hun har ufølsomme, sorte Øjne, - sort, ufølsomt Haar og et bredt, rigt juvelprydet Bryst, der bølger ufølsomt. Om sit Hoved og under sin Hage har hun bundet et fyldigt hvidt Kniplingsslør. - Hun sætter sin Stanglorgnet for Øjet og betragter de to unge Piger.

Tekst: Mrs. Merdle, den geniale og lykkelige Finansmands Hustru og den ikke fuldt ud saa geniale, men maaske fuldt ud saa lykkelige Mr. Sparklers Moder i hendes første Egteskab med afdøde Oberst Sparkler i Kolonihæren - - -

Mrs. Merdle lader Lorgnetten falde og smiler velvilligt.

186.

Del af Merdles Salon med Ottomanen. - Mrs. Merdle gaar med

sit obligate, huldsalige Smil hen til de to unge Piger, der har rejst sig - hilser bekendt paa Fanny og vender sig saa med et spørgende Smil mod lille Dorrit, hvem hun betragter gennem sin Stanglorgnet, og som Søsteren skynder sig at præsentere. Mrs. Merdle spørger med et naadigt Nik:

Tekst: Aha - Deres Søster? Ogsaa Kunstnerinde?

Fanny ryster paa Hovedet: "Nej, slet ikke" - hvorefter Mrs. Merdle med en Haandbevægelse beder sine Gæster tage Plads og synker selv ned i Ottomanen, som hun omtrent udfylder. - Fanny siger med en paafaldende Blanding af Ærbødighed og Dristighed:

Tekst: Min Søster, Frue, har bedt mig sige hende, hvorledes jeg er kommen til den Ære at gøre Deres Bekendtskab?

Mrs. Merdle kan ikke skjule en vis Overraskelse, men nikker saa og mønstrer lille Dorrit, medens Fanny fortsætter:

Tekst: Jeg havde jo lovet at besøge Dem - og tog mig den Frihed at tage min Søster med, for at hun kunde faa Sandheden at vide af Deres egen Mund?

187.

Nærb. af Mrs. Merdle, - der nikker velvilligt, grunder lidt, og som saa erklærer:

Tekst: Da jeg hørte, at min Søn havde ladet sig fortrylle af en Danserinde, stolede jeg paa, at det var en Danserinde ved Operaen, hvor unge Mennesker, der bevæger sig i Selskabet, i Reglen bliver fortryllet - - -

188.

Del af Merdles Salon, - ved Ottomanen. - Mrs. Merdle trækker anstrængt efter Vejret, - Fanny laver fornærmet Trutmund, og lille Dorrit ser urolig paa deres fornemme Værtinde, der lægger sine hvide Hænder oven paa hinanden, saa Ringene paa hendes Fingre skurrer mod hverandre. - Hun iagttager et Øjeblik

Søstrene og fortsætter saa:

Tekst: Da jeg erfarede, hvad det var for et Teater, blev jeg højlig bekymret, - men da jeg fik at vide, at Deres Søster (ved at afvise min Søns Tilnærmelser) havde bragt ham paa det Punkt at tilbyde hende Ægteskab, blev jeg ligefrem dybt rystet, - og i min fortvivlede Stemning opsøgte jeg hende - - -

Hun taler videre. - Billedet toner bort.

189.

Del af Scenerum bag Kulisserne. - Mrs. Merdle staar og taler med Fanny, der forbitret hører paa hende. - Den fornemme Dame siger skarpt:

Tekst: Som den kloge Pige, De er, vil De sikkert give Afkald paa dette Ægteskab, naar jeg siger Dem, at det eneste, De faar ud af det, er, at Mr. Merdle gør min Søn til en Tigger!

Fanny tager hæftigt til Genmæle. - Mrs. Merdle lægger sin fede Haand paa hendes Arm og tilføjer:

Tekst: Tænk nu alligevel over, hvad jeg har sagt, og kom hjem til mig en af Dagene og lad os tale roligt om det. At De altid vil kunne regne med en passende Godtgørelse, behøver jeg neppe at sige!

Fanny bliver eftertænksom, og Harmen gaar af hende. Mrs. Merdle tager et af sine Armbaand af, - spænder det om Fannys Haand, og den unge Pige er baade for overrasket og for smigret til at protestere. - Mrs. Merdle tager Afsked med et sukkersødt Smil, og Fanny stirrer som fortryllet paa Armbaandet. - Billedet toner bort.

190.

Del af Merdles Salon, ved Ottomanen. - Mrs. Merdle gør en lille Pavse, - ser indtrængende paa Fanny og siger saa:

Tekst: Og jeg tør vel udlægge Deres Besøg her paa den Maade, at De nu selv forstaar, at en Forbindelse mellem Deres Familie og Huset Merdle er en Umulighed!

Fanny gør et Kast med Nakken og siger:

Tekst: Min Familie er lige saa god som Deres Søns, Mrs.Merdle, og selv om vi har været uheldige, er vi af den Grund ikke simple, og den Forbindelse, De taler om, betragter vi ikke som nogen Ære! - Jeg har da ogsaa allerede givet Deres Søn Løbepas!

Mrs. Merdle ser lettet ud: "Har De virkelig?" - Fanny bekræfter det ved endnu en Gang at kaste spodsk med Nakken, og Mrs. Merdle, der forgæves søger at skjule sin inderlige Tilfredshed, tager en Check (eller nogle Pengesedler) frem fra sin brede Barm og giver Fanny den med nogle forbindtlige Ord. Den unge Pige, hvis Mine stadig er meget stolt, kaster et Blik paa den.

191.

Nærbillede af en Check paa 50 Pund i Fannys Haand.

192.

Nærbillede af Fanny, som forgæves søger at skjule sin Tilfredshed. Hun gemmer Checken (eller Sedlerne) paa sig.

193.

Nærbillede af lille Dorrit, som med et forpint Udtryk følger Optrinet.

194.

Merdles Salon med Ottomanen og Døren til Hallen. - Fanny rejser sig for at sige Farvel, og Søsteren følger hendes Eksempel. Mrs. Merdle ringer paa en Tjener, der straks efter viser sig, - og tager saa Afsked med sine Gæster, der gaar ud fulgt

af Tjeneren. - Mrs. Merdle ser efter dem med lettet Mine.

195.

Merdles Hall. - Sparkler er netop paa Vej ned ad Trappen (eller kommer ind udefra), - da de to unge Piger kommer fra Salonen med Tjener for og Tjener bag. - Den tykke Yngling standser forbløffet.

196.

Nærb. af Sparkler, - der med et særdeles faaret og fjoget Udtryk stirrer paa sin Hjertes Dame, og som ikke kan faa et Ord frem af lutter Overraskelse.

197.

Del af Hallen hos Merdles. - Sparkler kommer sig endelig saa meget af sin Overraskelse, at han kan gøre et Skridt frem mod Fanny, - der imidlertid gaar forbi ham med stolt knejsende Hoved og uden at værdige ham et Blik. - Lille Dorrit ser paa ham med en vis Medlidenhed og gaar saa ud sammen med Søsteren. - Sparkler stirrer ganske fortabt efter dem.

198.

Uden for Merdles Palæ. - De to Søstre kommer, - lille Dorrit standser, lægger sin Haand paa Fannys Arm og spørger:

Tekst: Holdt Du da ikke af ham, Fanny?

Fanny smiler haanligt:

Tekst: Holdt af ham? Han er jo halv Idiot!

Lille Dorrit bliver endnu mere bedrøvet - og siger med et ængsteligt og vemodigt Blik:

Tekst: Jeg kan ikke gøre for det, men det gør mig saa ondt,
at Du tillod den Dame at give Dig noget!

Harmen blusser op i Fanny.

201

201a Narb. Maggy { Maaske en lille Strup i 201a. (Begyndelse fridsen Kedorl y Naser)

199.

Nærb. af Fanny, der med Vrede i Stemmen udbryder:

Tekst: Har da Tonen fra det Sted, hvor Du og stakkels Fader lever, faaet Dig til at miste al Stolthed og til uden at kny at finde Dig i, at din Familie trædes paa Nakken af denne falske Kvinde!

200.

Uden for Merdles Palæ. - Lille Dorrit protesterer stille og bedrøvet mod Søsterens Beskyldning. - Fanny fortsætter i en formanende Tone:

Tekst: Nej, lad hende bare betale, Du lille Nar, og gøre din Familie Ære med Pengene!

Hun gaar videre med raske Skridt - fulgt af Søsteren. - Afblænding.

201.

Tekst: Clennam steg ikke i Ynde hos Fængslets Fader i samme Forhold, som hans Besøg blev hyppigere. Hans Mangel paa Forstaaelse overfor det store Spørgsmaal om Ydelsen af smaa Erindringer egnede sig ikke til at vække Beundring i det faderlige Bryst.

Optoning af Del af Dorrits Værelse i Marshalsea. - Mr. Dorrit gaar op og ned ad Gulvet og filosoferer. - Broderen Frederik sidder ved Bordet og stirrer handsfraværende ud i Luften, - og Maggy har travlt med at tørre Støv af. - Pludselig faar Mr. Dorrit en Idé, vender sig mod Broderen og siger:

Tekst: Da han ikke besidder den Takt at tage det nødvendige Hensyn til min Stilling, naar han kommer her, vil han maaske bedre forstaa en skriftlig Henvendelse!

Frederik Dorrit farer forvirret op - og nikker bekræftende uden at forstaa et Ord af det hele. - Mr. Dorrit finder Skrivesager frem og placerer sig ved Bordet. Broderen finder det

Norb. F. J.

203. Ellemann kommer ikke, han er til Stede.

203a Norb. Panchis- y Tolnos

204

rigtigst at forsvinde, og Mr. Dorrit holder ham ikke tilbage. - Fængslets Fader giver Maggy en Ordre, - og da hun tøver med at udføre den, gentager han den - og hun begynder saa at tage sin Hat paa.

202.

Nærb. af Mr. Dorrit ved Bordet. Han begynder med en værdig og eftertænksom Mine at skrive et Brev - og beflitter sig øjensynlig paa at give dette den bedst mulige Form.

203.

Clennams nye Kontor. - Pancks gaar utaalmodig op og ned ad Gulvet, - saa hører han nogen nærme sig Døren - og han vender sig mod denne. Da han ser, at det er Clennam, der kommer ind, grynter han af Glæde, - griber hen i Jakkeopslaget og frempruster:

Tekst: De bad mig tage mig af Sagen: Gældsfangen Dorrit? Clennam nikker og spørger interesseret, om han - Pancks - har haft Held med sig. Den lille, ivrige Mand ryster paa Hovedet:

Tekst: Der er sikkert intet at gøre! - Men Navnet førte mig ind paa et andet Spor, og hvem ved, hvad der kan komme ud af det! - Fortæl mig derfor alt, hvad De ved om Familien Dorrit?

Clennam nikker og lader sig trække hen til Pulten og begynder at fortælle, medens Pancks ivrigt noterer ned i sin uundværlige Lommebog.

204.

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea-Fængslet med Udgangsdøren. Mr. Dorrit er - dampende paa en Cigar - ved at begive sig ud paa sin sædvanlige Eftermiddagstur, da lille Dorrit kommer ind. Hun hilser paa Faderen, ser sig om i Værelset og siger:

205.

206.

Tekst: Er Du alene, Fader? Men Maggy lovede jo at blive hos Dig!

Mr. Dorrit tøver et Øjeblik, saa erklærer han med en flot Haandbevægelse:

Tekst: Jeg har lige sendt Maggy med et lille Brev til - hm - Mr. Clennam!

Han gaar videre ud ad Døren. Lille Dorrit ser grundende efter ham, men pludselig gaar der et Lys op for hende, og med et fortvivlet Udtryk skynder hun sig ogsaa ud.

205.

Ved Pulten i Clennams nye Kontor. - Clennam har ikke flere Oplysninger at give, - Pancks noterer ivrigt ned, - den anden retter i en ivrig Tone et Spørgsmaal til ham. Pancks ser op fra Lommebogen - og siger med en stejl Hovedrysten:

Tekst: Nej, Sagen kan ikke meddeles i Øjeblikket, - men naar jeg er kommen til Bunds i den, skal De faa alt at vide!

Clennam: "Det lover De mig!" - Pancks nikker og giver Clennam Haand paa det. I det samme hører de nogen ved Døren og ser derhen.

206.

Clennams nye Kontor. - Maggy kommer ind med sin Kurv under Armen og et Brev i Haanden. Hun nikker fornøjet til Clennam og gaar hen til ham. - Pancks staar for Enden af Pulten nærmest Vinduet og gør nogle afsluttende Notitser i sin Lommebog.

207.

Ved den forreste Ende af Pulten. - Maggy giver Clennam, der betragter hende med et venligt men noget undrende Smil, Brevet, som han bryder. En Forskrivning falder ud, han kaster et Blik paa den og læser saa Brevet:

Tekst: (Afblændet Del af et Brev, skrevet af en Mandshaand)

207 } Lille Dorrit tar
208a } mygt traolt, for at komme
Hos Moggz.

209.

en Remisse fra en Forretningsven i City, som til min Skuffelse er udeblevet, tvinger mig til at gribe Pennen, eftersom mit treogtyveaarige Fangenskab ulykkeligvis hindrer mig i selv at komme, og bede Dem forstrække mig med en Sum af 3 Pund og 10 Shillings mod medfølgende Forskrivning.

Deres forbundne William Dorrit.

Clennam ser eftertænksomt op fra Brevet.

208.

Gade foran Porten, gennem hvilken man kommer op til Clennams nye Kontor. - Lille Dorrit kommer hurtigt gaaende, - standser tøvende foran Porten, gaar saa besluttet ind i denne og op ad en Trappe.

208a og 208b

I Gaarden. Lille Dorrit gaar op.

209.

Clennams nye Kontor. - Clennam lægger et Par Pengesedler i et færdigskrevet Brev og giver det - sammen med en Shilling - til Maggy, der glædestraalende takker, - da Døren aabnes, og lille Dorrit kommer ind. - Hun ser med Fortvivlelse i Blikket hen mod Pulten. - Clennam drejer Hovedet og udbryder overrasket:

Tekst: Lille Dorrit!

Maggy skynder sig hen til den unge Pige, der er blevet staaende henne ved Døren.

210.

Kort Nærb. af Pancks bag Enden af Pulten. - Han ser op - kaster et mønstrende Blik paa lille Dorrit.

211.

Nærb. af lille Dorrit og Maggy. - Den unge Pige kaster et Blik paa Brevet, som Maggy har i Haanden, - og siger med et

213

bebrejdende Udtryk noget til sit store Barn, der dybt ulykkelig svarer:

Tekst: Mr. Dorrit befalede mig at gaa herhen, og hvad skal saa en lille Stakkel paa 10 Aar gøre. Og han sagde, at jeg skulde skynde mig tilbage med Svaret!

Lille Dorrit nikker med en nedslaaet Mine, - og Maggy skynder sig ud.

212.

Clennams nye Kontor. - Pancks er kommen frem fra Pulten, stopper Lommebogen til sig og forsvinder lydløst ud af Døren til Baglokalet. - Clennam er gaaet hen til Lille Dorrit, - fører hende hen til en Lænestol, der staar foran et Vindu, og nøder hende til at tage Plads. Han siger:

Tekst: Det var et højst uskyldigt Ærinde, hun besørgede, den Stakkel. Og hun forstod ikke, at det var imod Deres Ønske!

213.

Ved Vinduet i Kontoret. Lille Dorrit nikker bedrøvet. Hun sidder et Øjeblik helt sønderknust, medens han betragter hende med dyb Medlidenhed, - saa siger hun:

Tekst: Min Søster har sagt til mig, at jeg var blevet saa vant til Fængslet, at jeg havde antaget dets Tone og Præg, og efter det, jeg har oplevet i Dag, forstaar jeg, at hun har Ret. Hvad har jeg at gøre herude? Fængslet er mit Hjem!

Clennam protesterer livligt:

Tekst: Kald det ikke Deres Hjem, mit Barn! Det gør mig saa ondt!

Hun rejser sig og udbryder:

Tekst: Men det er mit Hjem! Hvorfor skulde jeg et eneste Øjeblik glemme det?

214

Han ser paa hende med ærlig Beundring i Blikket og svarer:
Tekst: Det gør De aldrig, lille Dorrit, naar det gælder en god og trofast Gerning!
Lille Dorrit ser kærligt og taknemligt paa ham og rækker ham saa Haanden til Farvel: "Gud velsigne Dem. Tak. Tak!"

214.

Del af Clennam og Doyces Kontor med Vinduet og Udgangsdøren.
Lille Dorrit gaar hen mod Døren, og Clennam følger hende derhen. Han vil tage sin Hat og ledsage hende, men hun ryster paa Hovedet og glider ud ad Døren. Han bliver et Øjeblik staaende og ser mod Døren, der er faldet til efter hende.
Tekst: Han følte sig selv lukket ude fra alt det, der gav Livet Værd, - og han saa i lille Dorrit sit stakkels Barn, som han saa gerne vilde hjælpe, hvis han bare kunde. Men hende holdt Marshalsea urokkeligt fast, - som om hun selv var Fange.
Clennam stirrer vemodigt og drømmende frem for sig, - gaar saa hen mod Pulten.

215.

Porten ved Clennams nye Kontor. - Lille Dorrit gaar langsomt ud af Porten, - da Pancks pludselig springer frem fra et eller andet Skjul, - griber den forskrækkede unge Piges Haand, følger med sin Pegefinger en Linie i Haanden og udbryder:
Tekst: Zigeuneren Pancks spaar - mange Aars Slid og Slæb faar sin Belønning - en Fader faar sin Frihed - mere om Deres Skæbne - siden!
Han nikker med et venligt Smil til den forvirrede unge Pige, slipper hendes Haand og skynder sig bort. Hun ser ganske uforstaaende efter ham, vender sig saa - og gaar forsagt og med sænket Hoved ud af Porten. - Afblænding.

216.

216x Narb. KB.

216y Narb. KB.

216z Narb KB

Lettres ind. i 216.

Tekst: Saa ulykkelig havde lille Dorrit aldrig følt sig før. Hun saa, at Marshalseas Mur ubarmhjærtigt skilte hende fra ham, der ejede hendes lønlige Tanker, - og da det endelig blev Aften, fortalte hun Maggy - sit store Barn - et dystert Æventyr om en ulykkelig Prinsesse - -

Optoning af Del af lille Dorrits Kvistværelse i Marshalsea-fængslet. - Lille Dorrit staar ved det aabne Vindu, belyst af den nedgaaende Sols sidste Straaler og fortæller Slutningen af Æventyret for Maggy, der sidder paa en gammel Puf eller Kasse og spændt lytter til hendes Ord. Lille Dorrit slutter af, - Maggy kommer urolig og bekymret med et Spørgsmaal, som Fortællersken med en Hovedrysten besvarer:

Tekst: Nej, da Prinsen endelig opdagede Prinsessens Hemmelighed, var hun død!

Maggy hænger bedrøvet med Hovedet, - lille Dorrit stirrer ud ad Vinduet og tørrer stjaalent en Taare, der glider ned ad hendes Kind, bort med sit Lommetørklæde. - Afblænding.

Slut paa 4. Akt.

217

217x Narb. KB

218 De 4

219

219x Narb KB y Poaske

5. Akt.

217.

Tekst: Var lille Dorrit blevet over al Maade forvirret over Pancks forunderlige Adfærd, blev hun det endnu mere, da hun en Dag saa ham i Marshalsea.

Del af Marshalseafængslets Gaard. Lille Dorrit kommer fra Fængslets Udgang med sin Sykurv paa Armen, da hun pludselig standser. Hun ser til sin Overraskelse:

218.

Ved Pumpen i Fængselsgaarden. I Selskab med Arrestforvareren staar Pancks og tager Afsked med Fængslets Fader, der har sin Broder Frederik under Armen, og som med et naadigt Smil rækker ham sin Haand.

219.

Del af Marshalseafængslets Gaard. Lille Dorrit er forbavset og næsten ængstelig til Mode, da Arrestforvareren og Pancks gaar forbi hende. Pancks betyder Chivery, at han skal vente et Øjeblik og skynder sig saa hen til lille Dorrit.

220.

Nærbillede af Pancks og lille Dorrit. Han ser paa den unge Pige med venlige Øjne, holder den ene Haand op for Munden og hvisker med sin sædvanlige Hemmelighedsfuldhed:

Tekst: Zigeuneren Pancks spaar!

221.

Del af Marshalseafængslets Gaard. Pancks nikker opmuntrende, skynder sig tilbage til Chivery og gaar sammen med ham hen mod Udgangen. Lille Dorrit ser efter dem og gaar saa hen mod Huset, hvor Faderen bor.

222

222a

222e

222.

Del af Fængselsgaarden ved Udgangen. Pancks og Arrestforvareren kommer, og den sidstnævnte siger i en bedrøvet Tone:

Tekst: Ja, vort Fængsels Fader er en storartet Mand, men han tænker kun paa sig selv og er ikke det værd, at hans Datter skal ofre hele sit Liv for ham og forsage den Lykke, hun ellers vilde kunne finde!

Pancks spørger interesseret, hvad han mener med det, og den anden fortsætter:

Tekst: Min Søn John har friet til hende, men for Faderens Skyld har hun sagt Nej. - - Og nu er stakkels Johns Hjerte lige ved at briste til megen Sorg for hans arme Forældre. - - Vil De se ham?

Pancks rømmer sig, ser eftertænksomt paa Arrestforvareren og fremstøder saa:

Tekst: Det skulde glæde mig, Chivery, at gøre Mr. Johns Bekendtskab!

Arrestforvareren nikker melankolsk og gaar saa sammen med den anden ud af Fængselsgaarden.

223.

Chiverys Cigarbutik. Mrs. Chivery sidder bag Disken med sit Haandarbejde, da Døren gaar op, og hendes Mand og Pancks kommer ind. Arrestforvareren fører sin Gæst hen til Disken og præsenterer ham for sin Kone med Ordene:

Tekst: Mr. Pancks, en Herre, som gerne vil se vor John!

Pancks nikker leende. Mrs. Chivery rokker paa Hovedet med en bedrøvet Mine og sukker: "Vil han se ham, Stakkelen!" Chivery siger et Par forklarende Ord til sin Kone, medens Pancks tager en stor, sort Cigar fra en Kasse, bider Spidsen af, tænder og lægger et Par Mønter paa Disken som Betaling. Mrs. Chivery rejser sig og fører den Fremmede, i hvis Kølvand Arrestforvareren følger, ind i det lille Værelse bag Butikken.

Hele Stuen

224.

I Bagværelset til Chiverys Cigarbutik. Mrs. Chivery kommer ind fra Butikken fulgt af de to Mænd. Hun fører Pancks hen til et Vindu, der vender ud mod Baggaarden og peger med en bedrøvet Gestus ud mod denne:

Tekst: Vor John!

De 3 gamme Vinduet 225. Tit. - Vor John!

225.

Trang og skummel Baggaard (set fra Vinduet i Bagværelset). En hel Vask af Lagner og Duge søger forgæves af Mangel paa Luft at blive tørret paa et Par Snøre, og mellem disse sagte flagrende Genstande sidder John Chivery - med uhyre bedrøvelig Mine - paa en gammel Stol.

Narb. De 3 ved Vinduet 226. (~~1ste Halvdel fr. B. 225~~)

Ved Vinduet i Bagværelset til Cigarbutikken. Mrs. Chivery drager et dybt Suk, gør en Bevægelse mod Sønnen og siger:

Tekst: Han vil ikke gaa ud, ikke engang i Baggaarden, naar der ikke hænger Linned der, som kan skjule ham for Naboernes Øjne, - men ellers kan han sidde der hele Timer i Træk. Han siger, at han er til Mode, som om han sad i en Lund! -

Stuen Vinduet og Gaarddør. 227.

Del af Bagværelset til Cigarbutikken med Vinduet og Døren til Baggaarden. - Mrs. Chivery fører en Forklædesnip til Øjet og hulker. Under megen Gestikuleren og mange Fagter i Retning af Baggaarden kommer Pancks med et Forslag. Mrs. Chivery ser spørgende paa sin Mand, der nikker: "Ja, det bliver nok det bedste, Mor!" - og han lukker saa Pancks ud ad Døren til Baggaarden.

228.

Trang og skummel Baggaard. John sidder hensunken i sine bedrøvelige Tanker og lægger ikke Mærke til Pancks, der kommer helt hen til ham. Den fremmede staar et Øjeblik og betragter den unge Mand, medens et velvilligt Smil spiller om hans Læber, - saa rømmer han sig pludselig og slaar John paa Skulderen. Den drømmende Yngling farer sammen og ser ubehagelig overrasket op paa Fredsforstyrreren, der smiler uhyre velvilligt og fremstøder:

Tekst: De vil gøre alt for Miss Dorrit, ikke? Nuvel, jeg vil give Dem Lejlighed til at gøre noget for hende!

Johns Ansigt klarer op: "Kan jeg gøre noget for Miss Dorrit? Hvad drejer det sig om?" Han farer op: "Sig bare, hvad jeg kan gøre!" Pancks tager sin Notesbog frem, kaster et Blik ind i den og begynder saa sin Forklaring, medens John med stigende Interesse lytter til.

Set gennem Vinduet

229.

Ved Vinduet i Bagværelset til Cigarbutikken. Ægteparret Chivery iagttager med spændte Miner Sønnen og Pancks ude i Baggaarden. Pludselig puffer Arrestforvareren sin Kone i Siden.

230.

Den trange og skumle Baggaard (~~set fra Vinduet i Bagværelset~~). Pancks og John veksler Haandtryk som for at besegle en indgaaet Overenskomst.

231.

Del af Bagværelset til Cigarbutikken med Vinduet og Døren til Baggaarden. - Mrs. Chivery vender sig dirrende af Nysgerrighed mod Manden: "Hvad vil han mon vor John?" I det samme kommer denne og Pancks ind fra Baggaarden. Pancks ven-

233r

der sig ivrig mod Ægteparret:

Tekst: Unge John har lovet at bistaa mig med en Forretningssag, som nok vil sluge al hans Tid i de kommende Dage. Selvfølgelig godtgør jeg fuldt ud, hvad han forsømmer her i Butikken!

Han slaar ud med Haanden, - gamle Chivery giver med et tilfreds Nik sit Bifald til Kende, medens hans Kone med moderlig Stolthed gaar hen til Sønnen, lægger Haanden paa hans Arm og ser kærligt op paa ham. - Afblænding.

232. Rigtig

Tekst: Det gamle Hus i City, der stod indhyllet i sin Kaabe af Sod og støttede sig tungt paa de Krykker, der havde delt dets Brøstfældighed i mange Aar, vidste aldrig af et Øjebliks Velvære eller Glæde at sige.

Optoning af Gaardspladsen med Huset. - Det er hen mod Aften. - Det stormer, og Himlen er uvejrsmørk. - Paa Plankeværket troner en Kat, og en anden lister om i Gaarden. - Billedet toner over i:

233. 12 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. - Mrs. Clennam sidder i sin Rullestol i Nærheden af Pulten, og ved Siden af hende staar det lille Bord, paa hvilket hendes Andagtsbøger, Staalbriller og det gamle Urfoderal ligger. - Lille Dorrit sidder paa sin sædvanlige Plads og syer, og Affery er optaget af at lægge Brænde paa Kaminen, men stirrer samtidig gysende ud mod Uvejret. - Mrs. Clennam ser paa Uret - og siger saa venligt til lille Dorrit:

Tekst: ~~Det er paa Tide at bryde op, mit Barn. - Men~~ Jeg synes ~~for Resten, at De~~ De hellere maa blive her i Nat i det forfærdelige Vejr, mit Barn!

Lille Dorrit rejser sig, ryster paa Hovedet og svarer:

234 (appeny y Lilli Dornet gon ind)

235 (Mrs Clemmons)

Tekst: Mange Tak, Mrs. Clennam, - men man venter mig hjemme! Mrs. Clennam ser undrende og velvilligt paa den unge Pige, der skynder sig at pakke sine Syting sammen og saa gaar hen til den gamle Dame.

234. 2 M.

Nærb. af Mrs. Clennam og lille Dorrit. - Mrs. Clennam betragter med Venlighed lille Dorrit, der vil sige Farvel, og den førstnævnte siger:

Tekst: De er en god og betænksom Pige, lille Dorrit, og De er sikkert ogsaa en taknemlig Pige! ~~ellers skulde jeg tage meget fejl!~~

Lille Dorrit ser forlegen ned for sig. Med en for hende ganske usædvanlig Blidhed drager Mrs. Clennam den lille Syerskes Ansigt ind til sig og kysser hende paa Panden.

235. 3 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. - Lille Dorrit nejer og gaar hen mod Døren, hvor Affery staar og venter, - og de to forsvinder. Mrs. Clennam ser eftertænksomt efter hende - og nikker stille.

236.

Del af Gaardspladsen foran Mrs. Clennams Hus med Yderdøren. - Affery lukker lille Dorrit ud, - siger Farvel til hende og gaar saa et Par Skridt frem i Gaarden og stirrer drømmende op mod Uvejrshimlen.

237.

Kort Billede af en Tordenhimmel, der gennemkrydses af Lyn.

238.

Del af Gaardspladsen foran Husets halvaabne Yderdør. - Et Lynglimt faar Affery til at fare sammen og holde Hænderne for

Øjnene. - I det samme slaar et Vindstød Døren i med et Brag. Affery udstøder et skingrende Skrig, - river i Døren og konstaterer til sin Skræk, at den er gaaet i Laas. - Regnen begynder at piske paa.

239.

Større Del af Gaardspladsen med noget af Huset. - Affery staar og rusker i Døren, da en Skikkelse, der har en Slængkappe om Skuldrene og en Hue med Pelsværkskant paa Hovedet, kommer fra Gaardens Mørke og hen til Affery - og lægger Haanden paa hendes Skulder. Hun vender sig og stirrer skrækslagen og med vidtopspærrede Øjne paa den fremmede og skriger op.

240.

Nærbillede af den fremmede, der ikke er nogen anden end Rigaud. Han ler spottende, og idet han ler, gaar hans Skæg op under hans Næse, og hans Næse ned over hans Skæg.

241.

Gaardspladsen uden for Husets Yderdør. - Rigaud spørger grinende Affery, hvad der gaar af hende, og hvad hun er bange for? Hun gusper forskrækket: "For Dem først og fremmest!" I det samme hører han nogen nærme sig og drejer Hovedet. Det, han ser, lader til at fylde ham med den største Bestyrtelse.

242.

Del af Gaardspladsen med Porten. - Flintwich kommer fra Porten - gaar frem mod Huset.

243.

Del af Gaardspladsen med Huset og Indgangsdøren. - Rigaud

viger et Skridt tilbage, - Flintwich kommer hen til ham og Affery, og Eventyreren udbryder hæftigt:

Tekst: Guds Død! Hvorledes kommer De her?

Flintwich ser forundret paa den fremmede, der stadig stirrer paa ham, og vender sig saa mod Affery som for at søge en Forklaring, men da han ingen faar, farer han løs paa hende og ryster hende eftertrykkelig igennem, medens han fremhvæser mellem Tænderne:

Tekst: Affery, Du maa vist have en Dosis! ~~Det er igen et af dine Indfald!~~ Hvem er det? Tal ud eller jeg kvæler Dig!

Han bliver ved med at gennemryste den ulykkelige, der ikke kan faa et Ord frem, til Rigaud lægger Haanden paa hans Skulder. Flintwich slipper sin Kone og vender sig atter mod den fremmede, der siger:

Tekst: Jeg forstaar af denne spøgefulde Tone, at det er Mand og Kone, jeg har for mig!

Jeremias glor rasende paa ham, - men Rigaud griner bare.

244.

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. - Den gamle Dame ringer voldsomt og utaalmodigt og kalder paa Affery. - Der er næsten helt mørkt i Værelset.

245.

Del af Gaardspladsen foran Indgangsdøren til Huset. - De 3 lytter, - Flintwich ser irriteret op mod Mrs. Clennams Vinduer - og raaber saa til Affery:

Tekst: Rap Dig, Kone, - luk op! Hun deroppe raaber paa Lys!

Affery kommer med et Par forskræmte Ord, - Flintwich tager bandende et Nøgleknippe frem og aabner Døren. - Han giver Konen et kraftigt Puf, saa hun tumler ind i Forstuen, og han vender sig saa mod den fremmede, - der imidlertid uden videre trænger sig forbi ham og ind.

Afferg forsvinder op uden Lys – Lysestøjen i Forstuen brænder –

Regnvaade

246.

246x

248 (Sidste Del bringes som 249x)

246. 17 M.

Forstuen hos Mrs. Clennam. - Affery tænder Mrs. Clennams Lys ved en Stage, hvis Lys allerede er tændt, og skynder sig op ad Trappen. - Flintwich, der kommer ind efter Rigaud, vender sig truende mod ham: "Hvad vil De her?" - Den anden svarer ikke, - tager roligt Lysestagen og holder den hen mod den gamle Mands Ansigt, gransker dette nøje - og siger saa med et Nik og i en lettet Tone:

Tekst: Derude i Halvmørket forvekslede jeg Dem med en af mine Venner, med hvem De har en nederdrægtig Lighed!

Han sætter roligt Lyset fra sig, - sætter sig paa Kanten af Bordet og tænder sig en Cigaret. - Flintwich ser lurende paa ham, - og gentager hæftigt sit Spørgsmaal: "Hvad vil De?" - Rigaud puster Røgen fra Cigaretten i Hovedet paa den Gamle og siger overlegent:

Tekst: Mit Navn er Blandeois. - Jeg ønsker at tale med dette Hus' Frue - i en vigtig Forretning!

Flintwich ryster paa Hovedet, - bliver mere og mere arrig og peger mod Døren. - Rigaud rejser sig, - lægger grinende Armen om Flintwichs Hals og hvisker noget i hans Øren. - Det giver et Choc i den gamle Mand.

247. 6 M.

Lampen brander. Mrs C sidder ved Siden af Bordet

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Affery fortæller skælvende og bævende sin Frue om det uhyggelige Besøg og gør en Bevægelse mod Forstuen: Han er derinde? - Mrs. Clennam lytter forbavset til den gamle Kone.

248. 12 M.

Forstuen hos Mrs. Clennam. - Rigaud trækker sig tilbage fra Flintwich, ser paa ham med et djævelsk Grin, siger noget til ham i en bydende Tone og peger op mod Mrs. Clennams Opholdsrum. - Med sammenbidt Raseri gaar Flintwich op ad Trappen, -

249

249a Afstand.

250

Æventyreren ser efter ham med et spottende Smil, - sætter sig paa Kanten af Bordet, tager et Par Drag af sin Cigaret, men smider saa pludselig denne fra sig og skynder sig op ad Trappen.

249. 7 M. 249a 11 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Affery er ved at lukke Skodderne for Vinduerne (eller rulle nogle tætte Gardiner ned), og Flintwich staar ved Pulten og taler med Mrs. Clennam. Han siger:

Tekst: Han har vist mig en Rekommandations-Skrivelse fra vor Pariser-Forbindelse, der erklærer ham god for de første 100 £. - Han ønsker at hilse paa Dem!

Mrs. Clennam ryster paa Hovedet: "Ikke i Aften!" - I det samme smækkes Døren op og Rigaud træder ind. - Han gaar med sit frække Smil hen mod Pulten, - svinger med Hatten og gør en overdreven dyb Reverens. - Affery flygter rædselsslagen ud af Værelset. Rigaud siger:

Tekst: Som den Kavaler, jeg er, vilde jeg ikke undlade at gøre Chefen for dette Hus, med hvilket jeg haaber at gøre store Forretninger, min Opvartning!

250. 7 M.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum, ved Pulten. - Han bukker igen, - Flintwich bider Læberne sammen, - Mrs. Clennam nikker stift og gør en Bevægelse mod en Stol ved Siden af det lille Bord. - Æventyreren sætter sig og kaster et mønstrende Blik over Værelset.

251. 3 M.

Del af Mrs. ~~Clennams Køkken~~ evt. Hall. - Affery ~~sidder~~ kommer forskræmt og med et drømmende Udtryk paa en Stol, - da et Lyn oplyser Rummet. - Den gamle Kone skriger og slaar Forklædet over Hovedet.

252

253

254

252. 6 M.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Rigaud har taget et Overblik over Værelset, iagttager nu opmærksomt og lurende Mrs. Clennam, der forundret ser paa ham. - Saa faar han Øje paa det gamle Ur, der ligger paa Bordet i sit Foderal, og med et "Tillader De?" tager han det i Haanden og undersøger det.

253. 1 M.

Nærbillede af Uret i dets perlebroderede Hylster, som Rigaud har i Haanden, og paa hvilket læses Bogstaverne G. I.

254. 14 M.

Ved Pulten i Mrs. Clennams Opholdsrum. Rigaud fikserer atter Mrs. Clennam paa samme underlige Maade som før og siger:

Tekst: Et smukt Arbejde, min Frue! G. I. har sikkert været en fortryllende Skabning!

Mrs. Clennam ser sarkastisk paa ham og svarer:

Tekst: G. I. er ikke Begyndelsesbogstaverne til et Navn, men til en Sætning, der lyder: G l e m i k k e !

Rigaud lægger Uret fra sig og siger i en skarp Tone:

Tekst: Og naturligvis glemmer De ikke!

Mrs. Clennams Ansigt faar et fanatisk Udtryk, - og hun ryster paa Hovedet med en kold og ubarmhjertig Mine: "Nej!" Med et spottende Smil kaster han Urfoderalet paa Bordet, ser, at hun lægger Haanden paa det og anbringer det paa dets sædvanlige Plads, - saa rejser han sig for at tage Afsked. - Mrs. Clennam vender sig mod ham og siger:

Tekst: Det vil være Mr. Flintwich kært, hvis han kan være Dem til Tjeneste paa nogen Maade, og jeg haaber, De maa faa Udbytte af Deres Ophold her i Byen!

Rigaud bukker grinende, og kysser med sydlandsk Glød sig selv flere Gange paa Haanden. Han gaar fulgt af Flintwich. Mrs. Clennam ser med mørke og undrende Blikke efter ham.

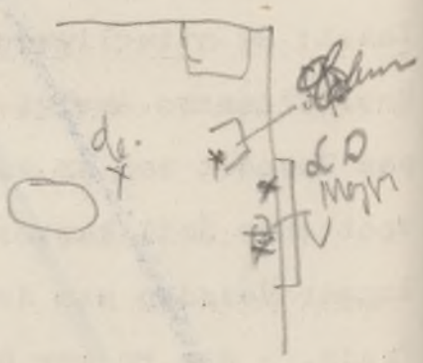

255. 10 M.

Forstuen i Mrs. Clennams Hus. - Flintwich og Rigaud kommer ned fra Mrs. Clennams Opholdsrum. - Eventyreren betragter med en spottende Mine et Portræt af Arthur Clennams Fader, der hænger paa Væggen. - Flintwich ser paa ham med dulgte, hadefulde Blikke og siger saa noget i en lurende Tone. - Rigaud vender sig mod ham og svarer med et overstadigt Grin, idet han lægger sine Hænder paa den gamle Mands Skuldre:

Tekst: Om jeg trækker paa Dem? - Ja, ~~det kan De lige tro! jeg gør, min Perleven! Og naar jeg faar undersøgt, hvad dette Hus er værd og faar en vis anden Forretning fra Haanden, skal De faa at se, hvor jeg skal trække!~~ Saa skaal jeg faar en kan De tro

Han omfavner den af undertrykt Raseri dirrende Flintwich paa sydlandsk Vis, - kysser ham paa begge Kinder og gaar. - Den gamle Mand ser efter ham med Uro og Had i Blikket. - Afblænding.

256.

Tekst: Siden deres Samtale paa Clennams Kontor undgik lille Dorrit saa vidt muligt Clennam.

Optoning af Mr. Dorrits Værelse i Marshalsea. - Lille Dorrit sidder ved Bordet, beskæftiget med sit Sytøj, - medens Maggy har taget Plads paa en Skammel foran Vinduet og ser ud af dette. - Det banker paa Døren, og paa lille Dorrits "Kom ind" træder Clennam ind.

257.

Ved Bordet i Mr. Dorrits Værelse. - Lille Dorrit farer sammen og ser rødmende paa Clennam. Han kommer hen til hende, trykker hendes Haand og siger, idet han ser paa hende med et bekymret og forskende Blik:

Tekst: Hvor jeg dog har set Dem sjældent i den sidste Tid!

Lille Dorrit gør sin Haand fri og svarer med tilkæmpet Ro:

Tekst: Jeg har haft saa travlt!

Han sætter sig ved Siden af hende, lægger Mærke til hendes Sindsbevægelse, og hans Blik faar et Udtryk af Medlidenhed og Ømhed. Hun skælver stærkt, og han siger:

Tekst: Min egen lille Dorrit! De er saa forandret!

Hun brister i Taarer.

218.

Nærbillede af Maggy ved Vinduet. Hun vender sig pludselig om og stirrer - uden at sige noget - hen mod lille Dorrit.

219.

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam taler beroligende til den unge Pige, der søger at beherske sig, og som tørrer sine Øjne og siger:

Tekst: De er saa god - og De kan slet ikke tænke Dem, hvor bedrøvet jeg er, naar jeg ser, hvorledes al Deres Godhed belønnes af - - -

Clennam berører smilende hendes Læber med sin Haand og siger:

Tekst: Saadan maa De ikke tale til den Ven, De engang lovede at stole paa. - De vil maaske forstaa mig bedre, hvis jeg fortæller Dem noget om mig selv!

Hun ser forbavset og kærligt paa ham, og han fortsætter:

Tekst: Jeg glemte engang min Alder, og at jeg i alle de mange ensformige og glædeløse Aar i Udlandet var vokset fra alt sligt - og gik hen og bildte mig ind, at jeg var forelsket!

I lille Dorrits Træk afspejles den Smerte, som han volder hende med sine Ord, - men han ser intet og fortsætter:

Tekst: Men jeg opdagede min Fejltagelse, - forstod, at jeg var paa Vej ned ad den Bakke, som Livet er, og besluttede at handle derefter!

Han taler videre, og hun lytter til med store, bedrøvede Øj-

262 Hfb Selskabet (ap Sand)

262a Musikken.

263. Donit og de nærmeste.

ne. Hun drejer pludselig Hovedet bort.

260.

Tekst: Han skulde blot have vidst, hvilken stikkende Smerte han voldte det taalmodige Hjerte ved at tale saaledes... Nærbillede af lille Dorrit, hvis Øjne bliver fugtige, og hvis Barm bølger. Det lykkes hende kun med Besvær at undertrykke en Hulken.

261.

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam tier. Lille Dorrit ser paa ham med Blikke, der taler om en Kærlighed, som hun ikke vover at røbe. Han stirrer tankefuldt frem for sig. - Afblænding.

262. Samtidig angivet i Titlen

Tekst: Mr. Dorrits høje Stilling som Fængslets Fader førte adskillige offentlige Pligter med sig, - som for Eksempel at præsidere ved de smaa musikalske Sammenkomster, der undertiden fandt Sted i Marshalsea.

Optoning af en provisorisk Estrade, der er rejst ved Fængselsmuren, og paa hvilken et Orkester er i fuld Virksomhed. Orkestret tæller et halvt Dusin Medlemmer, hvis eneste "udenforstaaende" er Onkel Frederik, og som trakterer forskellige gammeldags og slidte Instrumenter ligefra Bastuba og Klarinet til et Par mishandlede Violiner.

263.

Ved Fængselsmuren ved Siden af Fængslets Marketenderi. Omkring et langt Bord, for hvis ene Ende Fængslets Fader - med Inspektøren ved sin ene Side og Chivery ved den anden - præsiderer, sidder Fanger af begge Køn, dog hovedsagelig Mænd, og lytter til Musikkens Toner, medens de nyder For-

264.

265. Hele Selskabet, Orkester slutter. Haand-klap. Pancks og John hen til Dorrit.

266. Pancks, John, Dorrit. Senere Mager

friskninger af forskellig Art saasom Øl, Te og lignende. Andre, mindre begunstigede Individer, der hører Anstalten til, trænges omkring det ved Bordet bænkede Selskab.

264.

Fængselsgaarden, ved Indgangen til Arrestforvarerens Tjenesterum. - Den tjenstgørende Arrestforvarer lukker Pancks og John Chivery ud i Gaarden, - peger over mod Marketenderiet, og de to Herrer skynder sig derover.

265.

Fængselsmuren ved Siden af Marketenderiet. Orkestret slutter - under stærk Applaus - et Nummer, da Pancks og John Chivery kommer derhen. De standser i nogen Afstand fra Bordet, Pancks hvisker noget til John, idet han med en betydningsfuld Gestus peger paa Mr. Dorrit:

Tekst: Jeg tror virkelig, at jeg vil hjælpe ham med at præsidere?

266.

Ved Bordenden hvor Mr. Dorrit sidder. Fængslets Fader giver med Haandklap sit Bifald til Kende, løfter sit Glas og hilser værdigt paa Inspektøren.

267.

Del af Pladsen med Mr. Dorrits Bordende og Pancks og John Chivery. Pancks kommer hen til Bordet, trænger sig frem til Mr. Dorrits Plads og hilser paa ham. Fængslets Fader besvarer nedladende den andens Hilsen. Pancks kalder paa Marketenderen, - en gemytlig Fyr med et snavset Forklæde, - der staar i Nærheden. Pancks siger, livligt gestikulerende noget til Manden, der henrykt nikker. - Selv Mr. Dorrits Ansigt klarer op.

268

272. Bordet Paucks op paa Tönden, tapper
Glade hos Tangerne

268.

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam vender sig mod lille Dorrit, siger:

Tekst: Tænk Dem mig altid som en gammel Mand, der for Alderens Skyld kunde være Deres Fader eller Onkel, - en Mand, til hvem De trygt kan betro alle de Hemmeligheder, der tynger Dem!

Lille Dorrit nikker: "Men jeg har ingen Hemmeligheder!"

269.

Nærbillede af Maggy, der pludselig udbryder:

Tekst: Har Du selv ingen Hemmelighed at fortælle, saa fortæl ham den om Prinsessen. Hun havde en Hemmelighed, ved Du nok!

270.

Nærbillede af lille Dorrit, som rødmer stærkt.

271.

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea med Bordet og Vinduet. Clennam retter smilende et Spørgsmaal til Maggy. Hun ser ængsteligt paa ham og svarer:

Tekst: Gud, hvor De forskrækker et tiaars Barn! Det er jo ikke mig, der har en Hemmelighed, - det er Prinsessen!

Lille Dorrit tager sig sammen og siger med et forlegent Smil:

Tekst: Det var bare et Eventyr, jeg engang fortalte Maggy!

Clennam nikker.

272.

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marketenderiet. Under Marketenderens og den sveddryppende Pancks Ledelse anbringer et Par Mænd et stort Ølfad paa Bordet. Pancks stikker det an og holder et Krus under. Marketenderen begynder med Assi-

274.

275.

276.

277

stance af nogle emsige Festdeltagere at fylde en Samling Ølkrus under almindelig Jubel.

273.

Ved Bordet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam griber atter lille Dorrits Haand og siger:

Tekst: Og for Fremtiden undviger De mig ikke mere, men lover at lade mig tage Del i alle Deres Sorger og Bekymringer'.

Hun nikker svagt, men er meget bleg.

274.

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marketenderiet. Pancks, der sidder og rider paa Tønden, er - under den øldrikkende Forsamlings Jubel - ved at afslutte en Tale.

275.

Nærbillede af Pancks, der har et Ølkrus i Haanden, og som siger:

Tekst: Jeg beder jer alle sammen med mig bringe dette Steds Fader en Hyldest. Førend I aner det, bliver I maaske faderløse, mine Venner! - Zigeuneren Pancks spaar!

276.

Nærbillede af Mr. Dorrit ved Bordenden. I den Tro, at Taleren hentyder til hans snarlige dødelige Afgang, ser han forbavset og ubehageligt berørt mod Pancks.

277.

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marketenderiet. Alle hylder Mr. Dorrit og drikker ham til, - Pancks tømmer sit Krus og lader det falde ned paa Bordet. Han rejser sig fra sit ophøjede Sæde, stikker en Cigar i Munden og springer ned ved

Siden af John Chivery. Han giver denne med et Par hastige Ord et Puf i Siden og skynder sig bort, fulgt af den forvirrede Yngling.

278.

Del af Borrits Værelse i Marshalsea med Bordet og Vinduet. Clennam skal til at tage Afsked, og lille Dorrit ~~rejser sig~~ ligeledes. Pludselig hører de nogen ved Døren og ser derhen.

279.

Ved Døren i Dorrits Værelse. Døren rives op, og Pancks viser sig i Aabningen uden Hat, med Haaret strittende til alle Sider og med en tændt Cigar i Haanden. Han tager et Drag af Cigaren og siger, forpustet og sveddryppende og nær ved at kvæles af Røgen, med et hemmelighedsfuldt Grin:

Tekst: Zigeunæren Pancks spaar!

280.

Del af Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam og lille Dorrit ser forbavset paa den underlige Mand, der nu kommer hen til dem og giver sig til at stirre paa lille Dorrit, medens han purrer sit Haar op som en Slags sort Kakadue. Han bukker, gør en Bevægelse mod Clennam og siger:

~~Tekst: Ypperligt Selskab her! - Hvad, Miss Dorrit?~~
~~Hun ser halvt forskrækket paa ham uden at være klar over, hvad hun skal svare. Han nikker og ler ad Clennam:~~

Tekst: Bryd Dem ikke om ham, Miss Dorrit, han er en af vore. Han er med i Komplottet!

Den underlige Fyrs eksalterede Stemning smitter Clennam, og lille Dorrit ser det med Forbavselse og bemærker, at de veksler nogle hurtige Øjekast. Hun ser forvirret paa Pancks, som fortsætter:

Tekst: Det er jo sandt - jeg har jo lovet Dem, at De skulde

281

282

282A. Narb. ved Pumpen

282 B (afstand) de tre gaar fra Pumpen.

283 De tre kommer til Banken

283A de tre normale

faa at vide, hvad der er bag ved os, paa Deres lille Haand!

Han griber efter hendes Haand, men tager sig pludselig i det, grunder og vender sig saa igen mod Clennam:

Tekst: Vi to har truffet en Aftale, Mr. Clennam. Gaa med mig, og De skal faa at se, at jeg holder den. Miss Dorrit, jeg ønsker Dem til Lykke!

Han trykker begge hendes Hænder og farer saa hen mod Døren. Clennam nikker til lille Dorrit og følger efter. Den unge Pige ser forbavset efter dem.

281.

Fængselsgaarden udenfor Dorrits Bolig. Pancks, der driver af Sved, kommer fulgt af Clennam ud til den ventende John Chivery, der ser paa sin Rival med skinsyge Blikke. Uden at lægge Mærke til det siger Pancks - idet han peger hen mod Pumpen - noget til Clennam og styrter saa derhen fulgt af de to andre.

282.

Ved Pumpen i Fængselsgaarden. Pancks siger noget til John og holder sit Hoved under Pumpens Tud. John pumper af alle Kræfter, saa Vandet skyller ned over den ophedede Mand. Efter denne Afsvaling vender Pancks sig atter mod Clennam, tager en Pakke Dokumenter op af Lommen. Clennam ser næsten forskrækket paa ham: "De har gjort en Opdagelse?" Pancks nikker, betyder de to andre, at de skal følge ham og gaar saa hen mod Bænken ved Fængselsmuren.

283.

Bænken ved Fængselsmuren i Nærheden af Dorrits Bolig. Pancks kommer hen til Bænken sammen med John og Clennam, og den sidstnævnte, der har svært ved at styre sin Utaalmodighed,

284 Hele Gruben.

284a Fr Jensen talen i Norb.

284b Hansen og et Par Styrke til

284c Fr Jensen i Norb talen riden og slutter

284d Poa Apland - Fr J slutter. Hurra osv.

285.

retter ivrigt et Spørgsmaal til Pancks. Denne betyder Clennam, at han skal sætte sig paa Bænken og tager selv Plads ved Siden af ham. Han rækker Størstedelen af Dokumentpakkens Indhold til John, og begynder ivrigt at forklare, idet han henviser til et Papir, han har beholdt i Haanden. Han overleverer dette til Clennam, tager et nyt Dokument ud af Haanden paa John og forklarer dets Indhold for Clennam, der med stigende Overraskelse lytter til hans Ord.

284.

Ved Bordet i Fængselsgaarden ved Siden af Marketenderiet.

Festen gaar sin Gang. Mr. Dorrit afslutter en Tale under Forsamlingens øredøvende Bifaldsraab:

Tekst: Marshalseas Fader længe leve!

Ølkrusene tømmes, medens Musikken sætter i med en Fanfare.

285.

Bænken ved Fængselsmuren i Nærheden af Dorrits Bolig.

Pancks faar det sidste af sine Papirer tilbage fra Clennam, der er helt konsterneret af glad Overraskelse. Pancks siger:

Tekst: John Chivery og jeg har Tomme for Tomme gravet os frem mod Maalet som et Par Muldvarpe, og nu tror jeg, at jeg har fuldgyldige Beviser for, at den Mand, der her kaldes Marshalsea-Fængslets Fader, tilhører en yngre, forglemt Gren af Slægten Dorrit fra Dorsetshire, hvis sidste Skud døde for to Aar siden!

Han griner triumferende, sender John et betydningsfuldt Nik, vender sig saa mod Clennam, tager fat i hans Knaphul og siger, idet han trækker ham nærmere ind til sig:

Tekst: I Aften venter jeg at faa et sidste, kompletterende Dokument i Hænde, og saa beder jeg Dem forberede hende. Klokken 8 i Morgen gaar hun jo ud til sin Syning!

286 (Afstand) Blumenmaler, Dancks ved Gavlen, lille Dorit kommer

287 De to mermere

Clennam gaar med Glæde og Begejstring ind paa hans Forslag, og de to Mænd veksler et Haandtryk. - Afblænding.

286.

Tekst: Og den næste Dag fik saa endelig lille Dorrit at vide, hvad der var bag ved Mr. Pancks paa hendes Haand.

Optoning af Del af Mr. Dorrits Bolig og Gavlen til denne. - Clennam gaar frem og tilbage og venter, - Pancks staar ved Gavlen og spejder hen mod Indgangsdøren. Da lille Dorrit straks efter kommer til Syne i denne, kryber Pancks skyndsomt i Skjul ved Gavlen, - hvorimod Clennam gaar hen til den unge Pige, der har sine Syting med sig, og som forbavset er standset. Han hilser venligt paa hende, og hun lægger straks Mærke til, at han ikke er som sædvanlig, men at der baade er en vis Højtidelighed og en vis Uro over ham. Hun spørger sagte:

Tekst: Mr. Clennam, hvad er der hændt?

287.

Foran Opgangen til Mr. Dorrits Bolig. Clennam søger at blive rolig, - men det lykkes ham ikke helt at blive Herre over den Bevægelse, der har grebet ham. - Han siger:

Tekst: Jeg er kommen for at fortælle Dem om en stor, en vidunderlig Lykke!

Hun ser paa ham med Øjne, der fortæller hvilken Lykke, det er, hun venter, han skal gøre hende delagtig i, - hun vakler, som om hun skulde besvime, og han lægger Armen om hendes Liv for at støtte hende. Hun lægger sin ene Haand paa hans Arm dels for at støtte sig paa den og dels, for at han ikke skal forandre Stilling, saa hun uforstyrret kan blive ved at se paa ham. Hendes Læber synes at gentage: "En stor, vidunderlig Lykke?" Clennam tager atter til Orde:

Tekst: Kære, lille Dorrit, - Deres Fader faar sin Frihed til-

287A de to. blemmam jöv hende til Bank

288

289

290.

bage. Han er Arving til en stor Formue, og De bliver alle meget rige!

Hun ser paa ham næsten uden at forstaa Meningen af hans Ord og med en vis Skuffelse i sit Ansigt. Han fortsætter:

Tekst: Ædle, opofrende Datter, jeg takker Gud for, at De nu er blevet belønnet!

Han bøjer sig ned og kysser hende paa Panden, medens hun drejer sit Hoved op mod hans Skulder og løfter sin Arm op til hans Hals, og udbryder:

Tekst: Fader, Fader, Fader!

Hun er atter lige ved at besvime, men han faar hende bragt til Sæde paa en Bænk ved Siden af Døren eller paa Trappen. - Hun sidder et Øjeblik med Hænderne for Ansigtet og folder saa Hænderne til en Takkebøn.

288.

Nærbillede af lille Dorrit. - Hun sidder nogle Øjeblikke hensunken i Bøn.

289.

Foran Opgangen til Mr. Clennams Bolig. Clennam ser bevæget paa den unge Pige, der slutter sin Bøn, og som saa rejser sig og lægger sin Haand paa hans Arm:

Tekst: Og nu følger De med op til min kære Fader og fortæller ham det!

Clennam nikker, og de gaar ind ad Døren.

290.

Ved Gavlen. Nærb. af Pancks, der kigger frem, og som med en tilfreds Latter gnider sine Hænder.

291.

Dorrits Værelse i Marshalsea. Mr. Dorrit sidder i sin gamle

graa Slaabrok og med sin gamle, sorte Hue - i Solskinnet ved Vinduet og læser - med Brillerne paa Næsen - sin Avis. Pludselig hører han nogen nærme sig Døren, han ser derhen og tager Brillerne af. - Lille Dorrit og Clennam kommer ind - og gaar hen til ham. Han lægger Avisen fra sig, men rejser sig ikke.

292.

Ved Vinduet i Dorrits Værelse. Mr. Dorrit, der bliver slaaet af den Sindsbevægelse, der præger de to, stirrer paa dem med aaben Mund og dirrende Læber. Da Arthur rækker ham Haanden, berører han den, men ikke med sin sædvanlige Majestæt. Derpaa vender han sig om mod sin Datter, der har sat sig tæt ved ham med sine Hænder paa hans Skulder, og ser hende forskende i Ansigtet. Hun nikker til ham med et opmuntrende Smil, og Clennam siger, idet han ser paa den gamle Mand med et fast, varmt Blik:

Tekst: Vi har alle hørt tale om store, glædelige Overraskelser i Livet. Jeg har en saadan Overraskelse til Dem!

Mr. Dorrit lægger sin venstre Haand paa Hjertet, medens han med den højre fingererer ved Brillerne paa Bordet, og han siger med et spørgende Blik:

Tekst: Hvilken Overraskelse kan der være forbeholdt mig, som - - -

Han peger med Haanden ud ad Vinduet.

293.

Billede af den solbeskinnede Fængselsmur med Piggene.

294.

Ved Vinduet i Dorrits Værelse i Marshalsea. Clennam smiler opmuntrende:

Tekst: Den er revet ned!

295. Lang Asland. Sit Gaarden.

296. Gruppen ved Trappen

Mr. Dorrit ser stift paa de to andre. Clennam fortsætter langsomt og tydeligt:

Tekst: Og i Stedet for den har De nu alt det, den har lukket ude. En stor Arv venter Dem, og om faa Dage er De en fri og velstaaende Mand!

Clennam trykker hans Haand, men slipper den igen hurtigt - uden at Mr. Dorrit har gengældt Haandtrykket. Lille Dorrit lægger sit Ansigt ind til Faderens og omslynger ham med sine Arme - som hun saa ofte har gjort det før:

Tekst: Aa Fader, Fader! Gud være lovet!

Han tager mod hendes Kys og Kærtegn men besvarer dem ikke, - hans stive Blik deler sig mellem hende og Clennam, og saa læner han sig tilbage i Lænestolen og brister i Graad. - Afblænding.

295.

Tekst: Saa kom den Dag, da Marshalsea-Fængslet blev faderløst.

Optoning af Del af Fængselsgaarden med Arrestforvarerens Hus. Der er nogle Flag oppe, og Pladsen er fuld af summende Fanger, deres Paarørende og Bekendte - alle saa pudsede, som Omstændighederne tillader det. De Herrer Arrestforvarere, bl.a. den gamle og den unge Chivery, - alle i deres Søndagsklæder, - samt Fængslets Inspektør er ogsaa nærværende. Den sidstnævnte staar udenfor Indgangen til Arrestforvarerens Hus og taler med de to Herrer Chivery og med Pancks, der puster og sveder af Tilfredshed, og som utvivlsomt er kommet til Stede for at se sit Værk fuldbyrdet. Portene er i Dagens Anledning slaaet op, - saa der er Passage direkte ud til Gaden.

296.

Udenfor Indgangen til Arrestforvarerens Hus. Fængselsinspektøren retter et Spørgsmaal til Pancks, der griner tilfreds

296.A Blinnam kommer hen til Gruppen ved Trappen

297 Familien Donit kommer ud.

297A. Familien gaar gennem Gaarden (Köreblede)

298. Familien Donit kommer hen til Porten, (ogsaa taget paa stor Afstand)

og svarer:

Tekst: Fængslets Fader var ligesaa rundhaandet, som han var storsnudet, saa jeg fik 1000 £:

Den gamle Chivery falder ind - henvendt til Pancks:

Tekst: Og vi Arrestforvarere har faaet to Pund hver - for ikke at tale om hans Rundhaandethed overfor Fangerne ved hans sidste Audiens i Gaar, som var storartet:

Pancks nikker og gnider sine Hænder, og Inspektøren giver ogsaa sit Besyv med. - Clennam kommer udefra, - slutter sig til Pancks og de andre, - men da man er ved at udveksle Hilsener, henledes Opmærksomheden paa noget, der foregaar længere borte i Gaarden.

297.

Længere borte i Fængselsgaarden i Retning af Dorrits Bolig. Den bølgende Skare, som de ventende Fanger udgør, giver under livlige Hyldestraab Plads for Mr. Dorrit med Familie, der nærmer sig i højtidelig Procession. Forrest gaar Fængslets Fader i en elegant, ny Kjoleklædning og med sin skinnende høje Hat i Haanden og uddelende naadige Nik til alle Sider. Han har sin Broder Frederik, der ogsaa er i flunkende nyt Tøj, under Armen, og bagefter gaar Fanny og Tip ligeledes Arm i Arm og klædt efter sidste Mode. Maggy, der ogsaa er en Smule oppudset, men som stadig virker grotesk, følger efter i passende Afstand og danner Bagtroppen. Mr. Dorrit standser et Øjeblik for at klappe et Barn, der rækker ham en halvvissen Blomst, - hvorefter Processionen skrider videre.

298.

Del af Fængselsgaarden med Arrestforvarerens Hus og Udgangen. Alle staar i spændt Venten, da Familien indfinder sig. Fængselsinspektøren bukker og kommer med nogle forbindtlige Ord. Mr. Dorrit rækker ham med en kølig og meget stolt Mine Haan-

298 x. Nasb. af Clemmam og Maggy

299. Afstand Dorit taler fra Banken, gaar

299 x. Nasb. af Dorit, der taler.

300. Nasb. af Maggy og John.

~~301. Clemmam kommer med lille Dorit.~~

den og hilser ligeledes paa Clennam, hvorimod Pancks og Herrerne Chivery maa nøjes med et naadigt Nik. Fanny og Tip kroer sig overmodigt og ser næsten foragteligt paa de Tilstedeværende, hvorimod Frederik teer sig paa sin sædvanlige aandsfraværende Maade, som om han slet ikke vidste, hvad det hele drejede sig om. Clennam ser forbavset paa dem: "Men hvor er lille Dorrit?" - Mr. Dorrit gaar op ad Trappen, der fører til Arrestforvarerens Tjenesterum, - standser paa det øverste Trin. - Hans Familie bliver staaende nedenfor.

299.

Nærbillede af Mr. Dorrit paa Trappen. Mr. Dorrit ser bevæget paa Forsamlingen, et Par Taarer triller ned ad hans Kinder, og han siger:
Tekst: Farvel, mine Børn - fat Mod og følg mit Eksempel!
Han hilser med Hatten.

300.

Del af Fængselsgaarden (set fra Mr. Dorrits Plads paa Trappen). Paa et Tegn fra Chivery senior hylder den forsamlede Menighed Fængslets bortdragende Fader med et trefoldigt Hurraraab og med en livlig Vinken med deres Hovedbeklædninger.

301.

Ved Udgangen fra Fængslet. - Mr. Dorrit stiger ned ad Trappen og skrider ud af Porten, fulgt af sin Familie, Pancks, Inspektøren og en Del Arrestforvarere. - Clennam staar et Øjeblik urolig og bekymret, - ser sig søgende om og gaar saa hen til gamle Mrs. Chivery. - Han spørger hende om noget, - hun ser bestyrtet og forvirret ud, bliver saa eftertænksom og peger mod Døren til Tjenesterummet. Clennam nikker og forsvinder ind ad denne Dør.

303

303A. Klemann kommer med lille David

304

305

302.

Lille Dorrits Kvistværelse i Arrestforvarerens Hus.

Lille Dorrit ligger besvimet, med Overkroppen lænet ind over en Kiste, ud af hvilken hun øjensynlig har været ved at tage en ny Kjole, da Clennam kommer ind og finder hende. Han ser bestyrtet paa hende, - løfter hende saa forsigtig op i sine Arme.

303.

Paa Gaden udenfor Indgangen til Marshalsea-Fængslet.

Mr. Dorrit og hans Familie stiger i Nærværelse af Inspektøren, Pancks og en Skare Arrestforvarere - blandt hvilke Chivery - op i den ventende og med ædle Heste forspændte Karet, hvis Dør en galloneret Tjener holder aaben.

304.

I Kareten udenfor Indgangen til Fængslet. Fanny, der sidder ved Siden af Faderen paa Karetens Bagsæde, ser sig omkring og udbryder pludselig:

Tekst: Du gode Gud, hvor bliver Amy af? Jeg sendte hende op, for at hun skulde tage en ny Kjole paa!

Mr. Dorrit bliver opmærksom: "Ja, hvor er Amy?" I det samme ser Fanny i Døren til Fængslet noget, der faar hende til hidsigt at udbryde:

Tekst: Det maa jeg sige - gaar den Tøs ikke hen og gør os Skam lige til det sidste og lader sig bære ud i sin gamle Kjole - og af den Fyr!

Hun peger med harmfnysende Øjne hen mod Indgangen til Fængslet.

305.

Ved Indgangen til Fængslet. Clennam bærer den bevidstløse lille Dorrit hen mod Kareten.

306.

307

306.

Ved Kareten paa Gaden udenfor Marshalsea-Fængslet. Mr. Dorrit ser bestyrtet paa Clennam, der bebrejdende og med en Bevægelse mod lille Dorrit siger:

Tekst: Jeg fandt hende besvimet oppe paa hendes Værelse. Hun var blevet glemt!

Han bringer hende varsomt til Sæde i Vognen. Fanny takker ham med et kort Nik, brister i Graad og kærtegner Søsteren. Mellem et Par Hulk ser hun endnu engang paa Clennams bekymrede og bebrejdende Ansigt og siger saa noget til Faderen, der nikker og raaber en Ordre til Kusken.

307.

Paa Gaden udenfor Indgangen til Marshalsea-Fængslet.

Tjeneren ved Vogndøren lukker denne, stiller sig mellem den og Mr. Clennam og slaar med et skarpt: "Med Forlov, Sir!" Trinet op. Han indtager hurtigt sin Plads bag paa Vognen, som kører bort. Clennam stirrer tankefuldt efter dem. - Afblænding.

Slut paa 5. Akt.

309. Hele Jeh.

(Tit: 313)

310 Nach Mus General.

6. Akt.

308.

Tekst: Nogle Maaneder efter genfinder vi Mr. Dorrit og hans Familie i en meget besøgt italiensk By, hvor han har lejet et Palads seks Gange saa stort som Marshalsea-Fængslet.

Optoning af et italiensk Palads af gigantiske Dimensioner. Billedet toner over i:

309.

Afstandsbillede af en mægtig Loggia, - der strækker sig langs Paladsets ene Langside. Midt paa Loggiaen staar dækket et Frokostbord, ved hvilket en værdig Dame - Mrs. General - sidder paa Husfruens Plads. Til Stede er desuden Tip i en smart, verdensmandsmæssig Paaklædning men med en ikke helt saa verdensmandsmæssig Optræden, idet han er stærkt optaget af at gabe og strække sig, - og Onkel Frederik, hvis fine Klæder allerede har faaet adskillige Pletter, og som ser lige saa aandsfraværende ud som i Fattigdommens Dage. - Fanny, der er i en meget elegant Formiddagskjole, kommer netop fra Hallen og gaar - med en Verdensdames Mine og Holdning - hen til Bordet.

310.

Tekst: Da de fleste af Familiens Medlemmer med beundringsværdig Iver tog Del i det fine Selskabs Adspredelser og gjorde Nat til Dag, samledes man i Reglen ret sent ved Frokostbordet.

Ved Bordet. Fanny sætter sig, - hilser morgensurt paa sin Broder og Onkel og med iøjnefaldende Kølighed paa den ældre værdige Dame, som er særdeles granvoksen og af et imponerende Ydre. Hendes Ansigt og Haar har et temmelig melet Udse-

Vigoar

311 Dennes to Søjlen. Dorrit kommer

312 Narpen Døren " "

313 Ved Bordet. Dorrit sætter sig.

318 Mrs General og Mr Dorrit

314 Amys Varelse

315a Amy Varelse hungaar

316 Mrs General og Mr Dorrit

316a Bordet; de ser mod Lille Dorrit

~~316a De andre og " " " Se mod Lille D~~

317 Aptand. Lille D. kommer

Hugtes bruges maaske Rest af 316a

ende, som om hun havde levet i en overordentlig gentil Mølle, - men det er dog snarere, fordi hun hører til Kalkformationen, end fordi hun bruger Pudder og er graahaaret. Hendes Øjne er udtryksløse, og hun virker voksagtig og udbrændt, uden at man mistænker hende for nogen Sinde at have givet synderlig Varme fra sig. Der er en Dunstkreds af Fernis omkring hendes Person. - Tip løfter Hovedet og kaster et Blik hen mod Døren til Hallen, - siger flabet:

Tekst: Naa, - nu er nok den Gamle paa Trapperne!

Mrs. General sender ham et fordømmende Blik, - men baade hun og Fanny, der diskret skjuler en Gaben, ser hen mod Døren.

311.

Loggiaen - ved Døren til Hall'en. Mr. Dorrits private Tjener, - Tinkler - samt en anden Tjener (eller flere andre Tjenere) stiller sig hver paa sin Side af Døren, i hvilken Mr. Dorrit straks efter kommer til Syne, medens Tjenerne krummer Ryg. - Fængslets tidligere Fader er imponerende at se til, - elegant i sin Paaklædning og fornem i sit Væsen ... Han standser mellem Tjenernes bøjede Rygge, sætter Monoclen for Øjet - og sender sit ventende Selskab et naadigt Godmorgen-Smil.

Tekst: Den slumrende Puppe, ~~der i Marshalseas Mørke saa længe~~ havde ventet paa Tidens Fylde, var blevet forvandlet til en sjælden Sommerfugl.

Han lader atter Monoclen falde og gaar bort fra Døren. Tjenerne drister sig dog ikke endnu til at rette Ryggene.

312.

Loggiaen. - Mr. Dorrit skrider med en Fyrstes Holdning hen til Frokostbordet, - nikker værdigt til de 3 Familiemedlemmer, - gaar hen til Mrs. General, griber hendes Haand og fører den til sine Læber.

313.

Tekst: Mrs. General - en Enke af det gode Selskab, - der mod et passende Vederlag havde paataget sig at forestaa Mr. Dorrits Hus og være hans Døtres Mentor og moderlige Veninde.

Nærbillede af Mrs. General og Mr. Dorrit. Han slipper atter den værdige Dames Haand og retter sig op, - henvender nogle artige Ord til hende og gaar saa hen mod sin Plads. Mrs. General smiler huldsaligt.

314.

Ved Frokostbordet. Mr. Dorrit sætter sig, og paa et Vink af ham begynder Tjenerne at servere. - Pludselig bliver hans Mine mørk, - han ser sig om i Kredsen: Nej, lille Dorrit er der ikke ... Mrs. General, der stadig har fulgt ham med Øjnene, har øjensynlig noget, hun maa have sagt, og efter at have tygget af Munden siger hun:

Tekst: Amys Fraværelse giver mig Anledning til at omtale visse triste Ting, jeg har opdaget. Den unge Dame besidder jo desværre ikke sin Søsters Karakterstyrke og Tilpasningsevne!

Hun bøjer Hovedet let for Fanny, der rynker Brynene. - Mr. Dorrit retter et Spørgsmaal til Mrs. General, som altereret fortæller, hvad det er, hun har opdaget.

315.

Nærb. af lille Dorrit i hendes Værelse i Paladset. Den unge Pige sidder paa en spinkel Taburet i den aabne Dør til den med Vildvin og Blomster smykkede Altan. Hun har Hænderne foldet over Knæet og stirrer med et bedrøvet og drømmende Blik udefter. Pludselig kommer hun i Tanke om noget og rejser sig med et let Suk, efter at have set paa sit Ur.

317a Narb. KB sætter Sig.

318. Narpva KB og Fr J.

319 Fjerub. KW. og Bordet.

319a Narb. KW. ?

320 Narb. Fr. J

321 Narb. KB

322 Narb. Fr Dorrit

(begynder smilende, afbryder Maaltid sw. g, svaledes at det kan sættes med 1ste Gang noget tidligere)

316.

Ved Frokostbordet paa Loggiaen. Mrs. General slutter sit Klagemaal, - og det er med en meget bekymret Mine at Mr. Dorrit nyder sin Mad. Fanny lader til at være meget oprørt og harmfuld. - Mrs. General erklærer efter kort Overvejelse:

Tekst: Det er ikke for at unddrage mig de Forpligtelser, der paahviler mig, Mr. Dorrit, - men jeg tror, De selv bør aabne Amys Øjne. Jeg ved, De er en Mand, der er vant til at gøre Deres Indflydelse gældende!

317.

Nærb. af Mr. Dorrit. Han ser smigret ud, - rømmer sig og siger stolt:

Tekst: Naadige Frue, jeg har staaet i Spidsen for * hm - for et betydeligt Samfund og er - som De siger - ikke ukendt med en indflydelsesrig Stillings Forpligtelser!

318.

Ved Frokostbordet. Mrs. General nikker anerkendende, - vil sige noget, men da hun ser lille Dorrit komme, gør hun det ikke. - Der lægger sig i det hele taget en pinlig Tavshed over Selskabet, - der hersker den underlige, uhyggelige Stilhed, der varsler Storm, - lille Dorrit mærker det godt, og hun sætter sig uroligt, efter at have hilst God-Morgen. Mr. Dorrit samler sig, - vender sig med en værdig og streng Mine mod sin yngste Datter og siger:

Tekst: Til min store Sorg er det - hm - kommen mig for Øre, at Du stadig vedligeholder Forbindelse - hm - skriver til denne Mr. Clennam!

Lille Dorrit nikker og ser paa Faderen med et forlegent og forpint Udtryk. Fanny tager paa Vej.

319.

Nærbillede af Fanny, der indigneret udbryder:

Tekst: Det er hensynsløst af Amy - og af den Fyr med for Resten! Husk paa, at det var ham, der først trængte sig ind paa os! Det var ikke os, der søgte ham!

320.

Ved Bordet. Mr. Dorrit ser paa Mrs. General og sender saa Fanny et advarende Blik, - rømmer sig og erklærer uhyre gravitetisk og værdigt:

Tekst: Hm - jeg betragter dette Individ som en - i det hele taget - velopdragen Person. Han vidste, at mit Selskab var - hm - søgt. Men af Hensyn til de Omstændigheder, under hvilke jeg gjorde hans flygtige Bekendtskab, finder jeg det taktløst, hvis han søger at forny Forbindelsen - - -

Frederik Dorrit, der hidtil har siddet og spist sin Mad med den for ham karakteristiske aandsfraværende Mine, afbryder sit Maaltid og ser paa lille Dorrit.

321.

Nærbillede af lille Dorrit, der ser yderst fortvivlet ud.

322.

Nærbillede af Frederik Dorrit, der pludselig vaagner op af sin 25'aarige aandelige Dvaletilstand. Han ser paa Broderen med klare, gennemtrængende Øjne, hans graa Haar rejser sig paa hans Hoved, og hans Miner præges af en for ham ganske forbløffende Viljekraft. Han siger:

Tekst: Broder, jeg elsker Dig, - det ved Du, og jeg vil slaa enhver til Jorden, der taler ondt om Dig. Men mod dette protesterer jeg!

323 Narb. Fr J. : Replik. Mere beskt
Fredens
Ser angst mod Fr-R

323a Narb. Fr Dorrit y Fanny

324 Narbutiskar af Fr J der følger
Brodens Tall

325 Hele Budet

323.

Ved Bordet. Mr. Dorrit ser med grænseløs Forbavselse og Uro paa Broderen og siger med mat Stemme: "Men bedste Frederik, hvad gaar der af Dig?" Frederik vender sig med et Par hæftige Ord til Fanny, der forskrækket brister i Taarer og spørger: "Men bedste Onkel, hvad har jeg gjort?" Onkelen peger paa lille Dorrit og fortsætter:

Tekst: Hvad Du har gjort? Hvor tør Du vove at behandle din Søster, der har været mere for Dig, end en Moder kunde være, med en saadan Overlegenhed! Skam Dig!

Fanny hulker stærkt, ser paa Onkelen med et hjerteskærende Udtryk af krænket Uskyld og svarer:

Tekst: Jeg er Amy saa taknemlig og holder saa meget af hende, som noget Menneske kan. Men at jeg skal blive saa skammelig forurettet her, bare fordi jeg vil vaage over Familiens Ære - - -

324.

Nærbillede af Frederik Dorrit, der hidsig afbryder Fanny, idet han løfter den knyttede Haand over sit Hovede:

Tekst: Blæse være med Familiens Ære! Jeg protesterer mod Utaknemlighed, - jeg protesterer mod, at nogen af os her, som ved, hvad vi ved, kommer med Paastande, der kan volde Amy selv den mindste Smerte. Det vil bringe Himlens Straf over os!

325.

Ved Bordet. Frederik hugger harmfuld sin knyttede Næve i Bordet med en Voldsomhed, der var en Grovsmed værdig - og sidder saa tavs. De andre stirrer forbløffet paa ham, - Tip med aaben Mund og Øjnene paa Stilke.

326 Narb. Mrs General

327 Narb. Fr Dorrit

328 Fjerub. Fr Dorrit gear

329 Mr Dorrit y Mrs G.
Lier. Dorrit ses

3

326.

Nærb. af Mrs. General, der sidder med en værdig Mine og et udtryksløst Blik, som om hun hverken havde hørt eller set noget til det hele.

327.

Nærb. af Frederik Dorrit. Hans Ansigt faar pludselig det sædvanlige, aandsfraværende Udtryk. Han finder et Krømmerhus med Snus frem - af den samme Tarvelighed som i hans Fattigdoms Dage - og tager sig en Pris.

328.

Ved Bordet. Frederik Dorrit rejser sig, ser med et mildt og næsten undskyldende Blik paa Broderen og gaar saa - med sit Krømmerhus Snus i Haanden - hen mod Døren, - lige saa krumbøjet som altid og ganske paa samme Maade, han kunde være gaaet ud af Værelset i Marshalsea paa. De andre ser forvirrede efter ham. Mr. Dorrit tager sig sammen og vender sig med en Undskyldning til Mrs. General.

329.

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. General ved Bordenden. Mr. Dorrit siger med en beklagende Mine:

Tekst: De maa undskylde min Broder, Mrs. General. Han er ikke længere, hvad han har været. Svære Prøvelser har gjort ham til en - hm - Skygge af sig selv - til et Vrag!

Mrs. General nikker forstaaende.

330.

Ved et Vindu i Onkel Frederiks Værelse i Paladset. Frederik Dorrit kommer og synker bedrøvet ned i en Lænestol. Hans Blik falder paa hans gamle Klarinetfoderal, der ligger i Vinduskarmen. Han aabner for Etuiet, tager Instrumentet ud og sæt-

331 Bordet haves

332. Fr J g KB

333 Lille Domit gaar, Tinkler kommer
Fanny og Tip sidder i Frysund,
Fanny og W Domit —

~~333 W D og Fanny~~

~~333 [illegible]~~

ter det for Munden og blæser et Par Toner, men lægger det saa med en vemodig Hovedrysten fra sig igen. Han stirrer frem for sig med et Blik, der røber, at han nærer bange Anelser. Toner borte. —

331.

Ved Bordet paa Loggiaen. Maaltidet er sluttet. Mrs. General rejser sig og gaar. Fanny, der stadig græder, holder Amy kærligt omslynget og overdænger hendes Ansigt med hysteriske Kys. Mr. Dorrit kalder sin yngste Datter hen til sig, og hun gaar saa bort fra Søsteren og hen til Faderen.

332.

Nærb. af Fader og Datter. Uden at se paa lille Dorrit, der bedrøvet betragter ham og lægger sin Haand paa hans Arm, siger han:

Tekst: Der, hvor jeg tilbragte saa mange Aar, var jeg Stedets Overhoved og sørgede for, at I blev agtet der. Til Gengæld forlanger jeg ikke andet, end at alle disse forbandede Minder fejes bort fra Jordens Overflade. Er det for meget?

Lille Dorrit ryster paa Hovedet, og en Taare glider ned ad hendes Kind. Faderen fortsætter:

Tekst: Det har din Søster - din Broder - enhver, der har Takt og Følelse, forstaaet! Kun Du gør det ikke! Han forstummer, - Datteren ser bedende op mod ham: "Kys mig, Fader!" Han gør det mekanisk, og hun gaar bort fra Faderen med sænket Hovede.

333.

Del af Loggiaen med Frokostbordet. Tinkler kommer hen til sin Herre med to Visitkort paa en Sølvbakke. - Tip, der har siddet og gjort sig til Gode med en Masse Figner, og Fanny

333a Mr Dorset of Fanny

333b " " " Aptad-gen
of gemmen Lyggen,
ind til Lyre —

gaar nysgerrige hen til Faderen, der kaster et Blik paa Kortene og kendelig oplivet udbryder:
Tekst: Vor Ven Sparkler - og hans Moder, Mrs. Merdles, den fremragende Finansmands Hustru! En stor Fre!
Fanny skynder sig at tørre Taarerne af sit Ansigt - og selv Tip er interesseret. Mr. Dorrit gaar hen mod Døren til Salonen, fulgt af sine to ældste Børn.

334.

Del af Salonen i Mr. Dorrits Palads. Mrs. Merdle sidder i en Sofa ved et Bord og udfolder sig i al sin Glans. Hun taler med Mrs. General, medens Sparkler med længselsfulde og utaalmodige Blikke glor hen mod Loggia-Indgangen, hvor straks efter hans Hjertes Dame viser sig sammen med sin Fader og Broder. De gaar hen til Gæsterne, Mrs. Merdle vil rejse sig, men hindres i at gøre det af Mr. Dorrit, hvem Sparkler skynder sig at præsentere. Fanny hilser stift og fornemt paa sin Tilbeders Moder, og Tip bukker klodset. Han og Sparkler lader til at være gamle Bekendte og veksler et kraftigt Haandtryk. Den fede Yngling har mest Lyst til at vie Fanny sin Opmærksomhed.

335.

Del af Paladsets Loggia ved Indgangen til Salonen. Lille Dorrit kommer, sætter sig paa en Stol ved Foden af en Statue og stirrer med ulykkelige og drømmende Blikke ud gennem de af blomstrende Vækster næsten helt lukkede Arkader.

336.

Del af Salonen i Mr. Dorrits Palads. Mr. Dorrit sidder tilbagelænet i en Lænestol og har en Holdning, der stærkt minder om den, han havde under Audienserne, da han endnu var Fængslets Fader. Sparklers Øjne hænger stadig ved Fanny, der

sidder i en Stol ved den anden Side af Bordet og konverserer Mrs. Merdle. Denne siger, idet hun gør en Bevægelse mod Sønnen:

Tekst: Min Søn Edmund er aldeles henrykt over sin Rejse - og i Særdeleshed over den Gæstfrihed, der er blevet vist ham her!

Mr. Dorrit smiler tilfreds og bæret, hvorimod Fanny trækker paa Skuldrene: "Ikke noget at tale om!" Sparkler samler alt sit Mod og gaar hen til hende. - Hans Moder følger ham med Øjnene, - vender sig saa mod Mr. Dorrit igen.

337.

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. Merdle. Hun lægger Armen paa hans Stolelæn, - bøjer sig fortroligt frem mod ham og siger med et sukkersødt Smil - og en Gestus mod Sønnen og Fanny:

Tekst: Min Søn Sparkler har ladet mig forstaa, at Deres henrivende Datter har givet ham Lov at haabe, - og jeg vil ikke skjule, at det alene er Grunden til, at jeg er taget herned!

Mr. Dorrit nikker bæret, - og han og Mrs. Merdle ser hen mod det unge Par.

338.

Del af Salonen. Mr. Dorrit og Mrs. Merdle iagttager Parret. Fanny hører med en vis Utaalmodighed paa den elskovssyge Sparklers Udgydelser og taber saa ligesom tilfældigt et Armbaand, hvis Laas er gaaet op. - Sparkler bukker sig, og den unge Pige følger med spødsk Mine sin fede Beundrers Anstrengelse for at faa Smykket samlet op. - Mrs. Merdle ser paa Fanny gennem sin Stanglorgnet med et Blik, der ikke er uden Beundring. Mrs. General lader ogsaa til at være ret duperet, - og den gode Tip, der anstrænger sig for at indtage en vir-

kelig Gentlemans skødesløse Holdning, glor idiotisk paa Selskabet.

339.

Ved Fannys Stol i Salonen. Det lykkes endelig Sparkler at faa Armbaandet samlet op, Fanny takker ham med et Dronningesmil og giver ham naadigt Lov til at fæste Smykket ved hendes Arm. Han søger - ovenud lykkelig - at løse Opgaven, men hans Hjertes Dame bliver pludselig træt af hans Mangel paa Behændighed og beder ham skynde sig. Han gør sit bedste, men kludrer stadig i det. - Fanny hører nogen ude paa Loggiaen og kaster et Blik derud.

340.

Del af Loggiaen, der skimtes bag den aabne Dør. Lille Dorrit gaar - med sænket Hoved - forbi Døren paa Vej hen mod Hallen, - kaster et Blik ind i Salonen.

341.

Del af Salonen. Fanny river Armen til sig og skynder sig ud paa Loggiaen. Sparkler stirrer fortvivlet efter hende, - men saa siger Mrs. General noget til ham, og han bliver nødt til at vende sig mod den værdige Dame.

342.

Loggiaen, ved Indgangen til Hallen. Lille Dorrit skal til at gaa ind i Hallen, da hun indhentes af Søsteren, der standser hende. Fanny siger:

Tekst: Nu maa Du ikke være vred paa mig mere, Amy. Gaa nu med ind!

Og hun gør en Bevægelse ind mod Salonen. Lille Dorrit ryster bedrøvet paa Hovedet, og da Søsteren gentager sin Opfordring, ser hun paa hende med sine milde, sorgfulde Øjne og siger

bebrejdende:

Tekst: Hvorfor opmuntrer Du ham, Fanny? Du har jo sagt, at Du ikke elsker ham!

Fanny faar et Udtryk af Bestemthed, og hun siger skarpt:

Tekst: Du lille, starblinde Muldvarp, - tror Du ikke, jeg ved, hvad jeg gør! Tror Du ikke, jeg ser, at Mrs. General, der er en gammel Kat med Handsker paa, er paa Jagt efter Mus, og jeg skal ikke have noget af at blive hjemme og have hende til Stedmoder!

Lille Dorrit ryster protesterende paa Hovedet: "Det passer da vist ikke, Fanny!" Denne nikker bekræftende: "Jo, det kan Du stole paa, din lille Dompap!"

343.

Del af Salonen. Mr. Dorrit og Mrs. Merdle taler fortroligt. Mrs. General lægger stadig Beslag paa den arme Sparkler, der tripper som en læggesyg Høne for at komme ud til den Tilbedte. - Tip keder sig og gaber ugenert.

344.

Loggiaen, ved Indg. til Hallen. Fanny triller sit Lommetørklæde haardt sammen mellem Fingrene, - siger med gnistrende Øjne og hadefuld Stemme:

Tekst: Og kan jeg maaske faa en bedre Lejlighed til at komme denne Mrs. Merdle til Livs end ved at gifte mig med hendes Søn og gøre hende Rangen stridig i hendes eget Hus!

Lille Dorrit ser paa Søsteren med dybt bedrøvede Øjne, - lægger Armen om hendes Hals: "Aa Fanny, Fanny!" Hun har Taarer i Øjnene og gemmer Hovedet ved Søsterens Bryst. Fanny ler, - men hun smittes af lille Dorrits Bevægelse og er ogsaa nær ved at græde. - I det samme kommer Sparkler marcherende, - hans Ansigt har sit mest fortvivlede Udtryk, men dette viger

Pladsen for et fjoget-lykkeligt Smil, da han ser Fanny. - Lille Dorrit fjerner sig lidt fra Søsteren, nikker venligt til Sparkler, der hilser paa hende, og gaar saa stille ind i Hallen. - Med en pludselig Bevægelse strækker Fanny Armbaandet frem mod sin Tilbeder: "Se saa at faa det Armbaand lukket!" Med et lyksaligt Smil genoptager han Arbejdet, og denne Gang lykkes det ham. - Han bøjer sig dybere ned over Fannys Haand for at kysse den - men hun river den med et koket Smil til sig og sætter i Løb hen af Loggiaen -:"Fang mig, om De kan!" - Sparkler løber forpustet efter hende.

345.

Del af Loggiaen hen mod Døren til Salonen. Fanny kommer løbende, vinker med et drillende Smil til den korpulente Sparkler, der ikke er Hurtigløber, og som tilmed har det Uheld at tabe Balancen paa det glatte Marmorgulv. - Fanny skynder sig hen til ham og rækker ham sin Haand for at hjælpe ham op. - Han er faldet omtrent uden for Døren til Salonen.

346.

Del af Salonen. - De Tilstedeværende drejer Hovederne og ser ud mod Loggiaen.

347.

Nærb. af Sparkler og Fanny paa Loggiaen (set fra Salonen). Den fede Yngling faar rejst sig saa meget, at han kommer til at ligge paa Knæ foran Fanny. Han holder stadig Fannys Haand i sin og bedækker den med lidenskabelige Kys. Fanny ler koket.

348.

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. Merdle i Salonen. De to veksler et meget sigende Blik. Mr. Dorrit rømmer sig og siger:

Tekst: Hvis det gaar efter vore - hm - Forventninger, tør jeg maaske nære Haab om at gøre den - hm - berømte Mr. Merdles Bekendtskab paa denne Side Alperne!

Mrs. Merdle nikker: "Sikkert, sikkert!" - og Mr. Dorrit straaler som en Sol ved Tanken om den Lykke, der vil overgaa ham.

349.

Del af lille Dorrits Værelse i Paladset. Lille Dorrit gaar hen og sætter sig paa Taburetten i Døraabningen. Hun stirrer frem for sig med haabløs Fortvivlelse i Blikket. - Afblænding.

350.

Tekst: Det brøstfældige Hus i City bevarede under alt dette sit tunge, triste Præg, og den Syge, som beboede det, bevægede sig i samme, uforanderlige Kredsgang. - Og den Sæt gøreligen I Mor.

Optoning af Mrs. Clennams Opholdsrum. Der er tændt Lys herinde. Mrs. Clennam sidder i sin Rullestol foran Chatollet og gaar nogle Regnskaber igennem sammen med Flintwich. - Affery sidder paa sin sædvanlige Stol ved Vinduet med sin Strikkestrømpe.

351.

Nærb. af Dørhammeren. En Haand griber om den og slaar den haardt mod Døren.

352.

Mrs. Clennams Opholdsrum. De Tilstedeværende lytter. Mrs. Clennam nikker og siger roligt:

Tekst: Det er sikkert Arthur ... Det er jo den Aften, han plejer at komme!

Affery rejser sig og skynder sig - paa et Tegn fra Mrs. Clennam - ud.

353 3 M.

353.

Del af Forstuen med Yderdøren. Affery kommer, - slaar Slaaen og Sikkerhedskæden fra, uden - hvad hun altid plejer - først at undersøge, hvem det er, der banker paa, - og i det samme smækkes Døren helt op, og Rigaud staar paa Tærskelen som en ond Aand. Han griner djævelsk - og Affery skriger som en gal.

354.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam og Flintwich farer sammen, - ser paa hinanden grebet af bange Anelser. - Saa skynder den gamle Mand sig ud.

355. 7 M.

Mrs. Clennams Forstue. Affery synker gysende og gispende ned paa en Stol. Rigaud smækker Yderdøren i, R. gaar saa Flintwich, der kommer ned fra Trappen, i Møde med udbredte Arme, omfavner ham stormende og erklærer:

Tekst: Her har De mig igen, mit eget Nusseben! Har haft Uheld med mig i den anden Affære og er netop derfor klar til at presse denne Citron til sidste Draabe!

Han snurrer rundt med den tørre og forvredne, gamle Mand, - slipper ham pludselig og gaar med raske Skridt op ad Trappen. - Flintwich følger tænderskærende efter, medens han retter paa sit derangerede Halstørklæde. - Affery lister gysende hen mod Trappen.

356.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Rigaud træder ind, - hilser støjende og overdrevent høfligt som det er hans Vane. Flintwich lukker Døren. Mrs. Clennam ser paa Eventyreren med et stift, koldt Blik og siger:

Tekst: Hvad vil De? De har jo trukket paa os!

Rigaud svarer med et dybt Buk og et djævelsk Grin:

358 Gaardsplads

358a Gangen Tolmas y Math. N. —
(T op and Hat pan)

Tekst: Jeg bliver aldrig færdig med at trække paa Deres Naade!

Der kommer en vis Angst frem i Mrs. Clennams Blik, - Rigaud gør sig det mageligt i en Lænestol, tænder en Cigaret, bøjer sig frem mod den gamle Dame og siger:

Tekst: Jeg har nemlig noget at sælge, - noget, som Deres Naade vist nødig ser, at jeg sælger til andre! Hvert Hus har jo i Reglen sin Hemmelighed, - og et raaddent, gammelt Hus som dette har maaske en særlig raadden Hemmelighed!

Mrs. Clennam sidder stiv og ubevægelig, som var hun af Sten. Rigaud slaar Benene over Kors og iagttager hende lurende.

357.

Midt paa Trappen, - uden for Forhænget. Affery staar bævende og lytter, - saa hører hun nogen ved Yderdøren og kaster et ængsteligt Blik ned mod denne - og lister saa hen til Trappen.

358.

Mrs. Clennams Forstue. Affery kommer ned ad Trappen, - gaar hen til Yderdøren, spørger, hvem det er, der er derude - og aabner saa med lettet Mine Døren. - Clennam træder ind, - Affery fortæller ham hviskende om den mystiske Fremmede og peger op mod Mrs. Clennams Opholdsrum. - Clennams Ansigt faar et bekymret Udtryk, - saa nikker han besluttet og gaar op ad Trappen. Affery sætter sig hovedrystende paa en Stol i Nærheden af Døren.

359.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam ser stadig stift paa Rigaud, - retter saa et Spørgsmaal til ham, som han besvarer med en Skuldertrækning og et djævelsk Grin. I det samme kommer Clennam ind, - ser med Ubehag paa Rigaud, - staar et Øje-

blik og betragter ham, - synes, at han kender det Ansigt, uden dog at blive klar over, hvor han har set ham før. Han gaar hen og trykker Moderens Uldvante, - Rigaud rejser sig og spørger hviskende Flintwich om noget, idet han gør en Bevægelse mod den nye Gæst. - Den gamle Mand giver ham et kort Svar, - Eventyreren smaafløjter tilfreds, og da Clennam vender sig fra Moderen, bukker han dybt og siger:

Tekst: Hendes Naades Søn - siger min gamle Hjerteven. Jeg bøjer mig dybt for Hendes Naades Søn!

Han bukker igen og sætter sig atter i Lænestolen lige over for Mrs. Clennam, der stadig følger ham med Øjnene, hvad Sønnen bliver opmærksom paa. - Han ser paa den Fremmede med uforstilt Afsky, - siger:

Tekst: Sir, hvem De end er, vilde jeg, hvis jeg var Herre i Huset, ikke et Øjeblik betænke mig paa at sætte Dem paa Porten!

Mrs. Clennam tager til Orde uden at se paa Sønnen.

360.

Nærb. af Mrs. Clennam, som langsomt og med et vist Eftertryk siger:

Tekst: Men det er Du nu ikke, Arthur! (~~Denne Herre er os paa-lideligt anbefalet gennem en Introduktionsskrivelse, og selv om jeg ikke kender hans Ærinde, vil dette sik-kert vise sig at staa i Forbindelse med vor Forretning, og vi er derfor til Tjeneste!~~)

361.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Rigaud takker med et Nik og et frækt Grin. Mrs. Clennams Øjne følger ham stadig, - selv da hun siger:

Tekst: Og nu er Du maaske saa god at overlade os til vore Forretninger, Arthur!

362. Affering og Arthur

363 " " " normen

365 " " " normen

Han rejser sig tøvende og gaar hen til Moderen, der som sædvanlig rækker ham sine uldne Fingre, og han bukker sig saa ned over hendes Rullestol og berører hendes Ansigt med sine Læber. Han gaar, kaster et sidste Blik mod Rigaud, der grinende knipser højt og haanligt med Fingrene, og gaar saa ud af Stuen.

362.

Forstuen hos Mrs. Clennam. Clennam kommer urolig og bekymret ned ad Trappen, - og Affery rejser sig fra Stolen ved Døren og gaar ham i Møde. - Han spørger hæftigt:

Tekst: For Himlens Skyld, Affery, - hvad gaar der for sig her?

Affery ser paa ham stiv af Skræk og ryster paa Hovedet: "Spørg mig ikke, Arthur!" Da han igen gaar hende paa Klingen, fremstøder hun:

Tekst: Jeg ved ikke noget - men han deroppe er i Besiddelse af en Hemmelighed, som han vil, at hun skal betale Penge for!

363.

Nærb. af Clennam, hvem dette kommer ganske overraskende. Pludselig tændes der et Glimt i hans Øjne, som om der faldt ham noget ind. Han husker - - - Billedet toner bort.

364.

Ved Indgangen til Fængslet i Marseille. Soldater holder med Kolber og Bajonetter den rasende Folkemængde paa Afstand fra den forskrækkede Rigaud, som de fører hen til den ventende Fangevogn. Billedet toner bort.

365.

Del af Forstuen med Yderdøren. Clennams Bekymring stiger, -

han vender sig mod Affery og siger noget til hende i en indtrængende Tone. Efter en kort Tøven nikker hun samtykkende. Clennam gaar saa og efter at have lukket Døren efter sig, lister den gamle Kone med rystende Knæ op ad Trappen.

366.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam spørger i en kold og skarp Tone Rigaud om noget, men han ryster paa Hovedet, rejser sig, stiller sig foran Mrs. Clennam med skrævende Ben og siger:

Tekst: Jeg foretrækker denne Gang at nøjes med at sige,
at jeg regner min Hemmelighed for at være 2000 £
værd, - og at jeg giver Dem nøjagtig to Maaneders
Frist til at skaffe denne Sum til Veje!

Mrs. Clennam ser stift paa ham. Hans Mine er meget truende, - men pludselig kommer han i Tanke om noget og udbryder:

Tekst: Men mine Udgifter vil jeg have dækket med det samme.
Her er min Hotelregning!

Han tager Regningen frem, Mrs. Clennam siger et Par Ord til Flintwich, der fisker en Lærreds Pose op af Lommen og tæller nogle Guldmønter op. Rigaud kaster Regningen i Ansigtet paa Manden: "Op med Pengene, for Pokker!" Flintwich giver ham Guldmønterne, Rigaud vejer dem i Haanden, kaster dem et lille Stykke op i Luften og klingrer med dem, idet han griber dem. Han stikker dem saa i Lommen og bukker dybt til Farvel.

367.

Midt paa Trappen. Foran Forhænget. - Affery staar dirrende af Skræk og lytter, - og pludselig sætter hun i Løb hen til Trappen.

368. 10 M.

Mrs. Clennams Forstue. Affery løber ned ad Trappen og for-

svinder ind i Køkkenet. - I det samme kommer Flintwich og Rigaud ned, - den førstnævnte tager et af Lysene fra Bordet og aabner Yderdøren. Rigaud vender sig mod ham og siger grinende:

Tekst: Saa - saa, min Snaskebasse, lad nu være med at hænge med Hovedet, fordi en Ven og Kavaler snupper Stegen væk lige for Næsen af Dem!

Han klapper med begge Hænder Flintwich paa Kinderne, saa Manden taber Lyset. Den anden vender sig med en haanlig og spottende Latter fra ham og forsvinder i Gaardens Mørke. Flintwich ser efter ham med hadefulde Blikke.

369.

Gaardspladsen med Del af Mrs. Clennams Hus. Rigaud gaar baglæns hen mod Porten, - slyngende Fingerkys hen mod Døren, hvor man skimter Flintwich. Denne forsvinder hurtigt og knalder Døren i. - Rigaud vender sig, slaar en djævelsk Latter op og gaar videre hen mod Porten. - Afblænding.

370.

Tekst: Med tungt Hjerte grublede Clennam over de mørke, truende Skygger, der samlede sig om hans skumle Barndomshjem. Han forstod, at skulde han redde sin Moder fra Pengeafpresning og Vanære, vilde der blive Brug for mange Penge, og han havde i den Anledning sendt Bud efter den alsidige Pancks.

Optoning af Clennams Arbejdsværelse. Clennam staar midt i Stuen og veksler Haandtryk med Pancks, - fører ham saa hen til Skrivebordet, faar ham placeret i en Lænestol og sætter sig selv i Skrivebordsstolen. Han byder Gæsten en Pibe, - Pancks giver sig dog ikke Tid til at tænde den, men spørger i en ivrig Tone den anden, hvad han har paa Hjerte.

371. Panchs y Tolnas

372 Nard Tolnas.

371.

Ved Skrivebordet. Clennam fortæller i faa Ord sin Gæst, at han i nær Fremtid rimeligvis vil faa Brug for en Del Penge, og spørger ham, om han kan vise ham en Maade at tjene dem paa. - Pancks grubler, - men pludselig klarer hans Ansigt op og han erklærer prustende og stønnende af Begejstring:

Tekst: Vil De tjene Penge, saa køb Merdle-Aktier! Om 3 Uger er de maaske det dobbelte værd. - ~~Jeg har anbragt mine 1000 £ fra Dorrit-Sagen i de Papirer, - og jeg har endda for 2000 til paa Haanden!~~

Clennams Mine bliver eftertænksom, - men Pancks udbryder i høje Lovtaler over Mr. Merdle og hans Foretagende, - og det ender med, at Clennam nikker besluttet og siger:

Tekst: Jeg tager dem, Pancks. - Firmaet raader netop for Tiden over de nødvendige Penge, saa jeg ser ikke, hvorfor jeg ikke skulde friste Lykken!

Pancks nikker begejstret og rejser sig for at gaa. - De to Mænd veksler et varmt Haandtryk, og Clennam følger sin Gæst hen mod Døren.

372.

Clennams Arbejdsværelse. Paa Vej hen mod Døren kommer Pancks pludselig i Tanke om noget og standser. Han finder et Brev frem fra en Lomme og siger, idet han underfundigt blinker med Øjet:

Tekst: Det laa paa Kontoret, og jeg tog mig den Frihed at tage det med til Dem. Det er fra Italien!

Clennam tager glad Brevet, medens Pancks ser paa ham med et fornøjet og forstaaende Smil. Saa gaar han, og Clennam sætter sig atter foran Kaminen og brækker Brevet:

Tekst: (Afblændet Del af et Brev med lille Dorrits Skrift) og i Gaar fejredes saa min Søsters Bryllup med Mr. Sparkler, om hvem jeg tidligere har skrevet. Mr.

374. Clemens Kommer ud, Afsky efter
374 x Gaarden.
374A De to nærmere

Merdle selv var til Stede, og det er vist nok Faders Haab at faa den store Finansmand til at bestyre vor Formue. Baade Mr. og Mrs. Merdle, de Nygifte og Tip er nu rejst til England, men Onkel Frederik og jeg bliver hos Fader.

Og nu Farvel, Mr. Clennam? - Tænk altid paa mig som den fattige lille Pige, hvis vaade Fødder De varmede ved Deres Ild.

Deres fattige Barn

LILLE DORRIT.

373.

Ved Kaminen i Clennams Arbejdsværelse. Clennam løfter Hovedet, sukker dybt og stirrer vemodigt smilende ind i Ilden. - Afblænding.

374.

Tekst: Nogen Tid efter aflagde Clennam sin Moder et nyt Besøg, men det lykkedes ham ikke at trænge gennem den Mur af Tavshed, hvormed hun stædigt omgav sig.

Optoning af Gaardspladsen ved Døren til Mrs. Clennams Hus. Affery lukker Clennam ud. Han gør et meget nedslaaet Indtryk og taler indtrængende til den gamle Kone, der med sin sædvanlige, skrækslagne Mine bare ryster paa Hovedet til Svar. Clennam vender sig og gaar nogle Skridt hen mod Porten, da Affery pludselig styrter efter ham og standser ham. Hun kaster et hastigt Blik tilbage mod Huset og hvisker:

Tekst: I Dag om fem Uger kommer han - den sorte - for at hente sine Penge. Er De her saa og kan beskytte mig, skal jeg tale?

Hun vender sig fra ham, styrter tilbage og ind ad Døren, som hun laaser efter sig. Clennam ser efter hende, nikker eftertænksomt og gaar saa videre hen mod Porten. - Afblænding.

Slut paa 6. Akt.

375. Hele dekorationen.

375x. Narb. Fr. J. & K. B.

375y. Narb. Mus. General

~~378a~~

376. Narmere Fr. J. y Fru R.
(bruges maaske)

7. Akt.

375.

Tekst: Efter at Grunden nu var blevet lagt - og gennem Forbindelsen med Merdle lagt paa Klippebund efter alt at dømme - byggede Mr. Dorrit ufortrøden videre paa sine Fremtidsdrømmes Luftslot.

Del af Paladsets Loggia med Statuen. Mr. Dorrit, der er udhalet i en fornem Promenadedragt, nærmer sig Bordet, ved hvilket Mrs. General sidder og giver lille Dorrit en Lektion i Italiensk. - Mr. Dorrit hilser galant paa Mrs. General, der smiler huldsaligt, slaar sig ned hos Damerne, tager den italienske Lærebog og forhører sig hos Lærerinden, hvorledes det gaar med Undervisningen. Da han faar et særdeles anerkendende Svar, vender han sig med faderlig Velvilje mod Amy og tager hendes Haand:

Tekst: Det glæder mig at høre, at Du gør Fremskridt, lille Amy. Om vi nu bare snart kunde finde et passende Parti for Dig, som vi - hm - h r fundet det til Fanny! Han ler skælmsk, men lille Dorrit, der ligesom gribes af en pludselig Angst, rejser sig hurtigt.

376.

Nærbillede af Mr. Dorrit og Amy med Statuen. Hun lægger Armen om hans Hals, trykker sig ind til ham og hvisker:

Tekst: Aa nej, lad mig blive hos Dig! Jeg beder kun om at maatte blive hos Dig, Fader!

377.

Nærb. af Mrs. General, som indskyder:

Tekst: Papa er et klædeligere Udtryk, Amy! Ordet Papa giver desuden Læberne en smuk Form. Fader lyder noget simpelt!

378.

Ved Statuen paa Paladsets Loggia. Mr. Dorrit nikker bifaldende. Amy tager sig med en Viljeanspændelse sammen, kaster et bedrøvet Blik til Faderen og gaar saa ind i Salonen for at skjule, hvor bevæget hun er. Mr. Dorrit vender sig mod Mrs. General og siger med et faderligt Smil og en Haandbevægelse mod Datteren:

Tekst: Hun er min Yndlingsdatter, Mrs. General, min maaske noget forkælede Yndlingsdatter! Og jeg ved ikke, hvorledes jeg paa en fyldestgørende Maade skal takke Dem for Deres Omhu over for hende - - -

Mr. Dorrit standser i Replikken, - tager i Skjul af Bordet et lille Etui op af Lommen, aabner det og kaster et stjaalent Blik ned mod det.

379.

Nærb. af Etuiet i Mr. Dorrits Haand. - I Etuiet ligger en mægtig Diamantring.

380.

Nærb. af Mr. Dorrit og Mrs. General paa Loggiaen. - Mr. Dorrit skæver til Mrs. General med forelskede Blikke og gemmer saa Etuiet i Lommen igen. - Han bøjer sig frem mod Mrs. General, griber hendes behandskede Haand og siger med et betydningsfuldt Blik:

Tekst: Der er en Sag, der ligger mig meget paa - hm - Hjerte, men det er maaske rigtigst at vente lidt endnu ... For Eksempel - til vor store Assemblé i næste Uge!

Mrs. General nikker med et bly Smil, - og han trykker saa et varmt Kys paa hendes Handske. - Afblænding.

381.

Tekst: Mr. Dorrits Gæstebud.

381 Toner op Hele Salen, gennem Sjøjler

382 Lille Dorrit i Stol med
en Herre og en Dame

382a Gruppen med Mr. Dorrit og Mrs. General
Lille Dorrit kommer hen til dem

382b Tjernli gennem Sjøjler – Lille Dorrit
og to andre ind

Optoning af Festsalen i Mr. Dorrits Palads. Den store, af kostbare Krystallysekroner oplyste Sal er fuld af elegante Gæster, der enten sidder langs Væggene eller staar i Grupper paa Gulvet og i Salens Kroge. Mr. Dorrit gaar med Mrs. General, der er mere straalende end nogensinde, ved sin Side med megen Værdighed rundt blandt Gæsterne, standser i Nærheden af Indgangsdøren og hilser paa nogle nyankomne. Amy sidder i en Sofa ved et Vindu længere tilbage i Salen, klemt inde mellem en omfangsrig Dame og en fremmedartet udseende Herre med et stort, hvidt Slips og kæmpestore, sorte Mustacher.

382.

Ved Mr. Dorrits Plads i Nærheden af Indgangsdøren. Mr. Dorrit hilser netop med megen Ridderlighed paa en udenlandsk, fornem udseende Dame, da Tinkler kommer hen til ham og betyder ham, at han har en Meddelelse at gøre. Med en Antydning af Mishag over at blive forstyrret vender Mr. Dorrit sig mod Tjeneren: "Hvad drejer det sig om?" Tinkler hvisker ydmygt:

Tekst: Der er lige kommet en Kurer med Brev fra London, Sir!

Mr. Dorrit nikker, betyder med en naadig Hovedbevægelse Tjeneren, at han godt kan gaa, og vender sig saa atter mod sine Gæster. Han gør dog et noget adspredt Indtryk, siger lidt efter et Par forklarende Ord til den huldsaligt smilende Mrs. General og gaar.

383.

Tekst: Frederik Dorrit, der nærede en panisk Skræk for det fornemme Selskabsliv, havde søgt sig et Fristed i et Billedgalleri i en afsides Del af Paladset.

Del af Billedgalleriet i Paladset. Onkel Frederik sidder paa en Taburet foran et kæmpemæssigt Renaissancebillede, der fo-

384* Gennem Søjlerne. Lorden komme

restiller BELZASARS GÆSTEBUD. Han stirrer som troldbundet paa Maleriet og mumler for sig selv:

Tekst: Mene, mene, tekel ufarsin! - Du er vejet og fundet for let!

Han bliver ved at stirre paa Billedet.

384.

Ved Chatollet i Mr. Dorrits Soveværelse. Mr. Dorrit kommer og finder paa Chatolklappen et Brev paa en Sølvbakke. Han brækker Brevet, kaster et Blik i det, farer voldsomt sammen og lader Haanden med Brevet synke ned. Han stirrer yderst bestyrtet frem for sig, hans Ansigt fortrækkes som i stærk Smerte, og den kolde Sved pipler frem paa hans Pande. Han kigger atter ned i Brevet:

Tekst: (Afblændet Del af et Forretningsbrev) ... Mr. Merdle er død for egen Haand, og det har vist sig, at hele hans Millionforetagende var fuldstændig Svindel. Alle, der har betroet denne Storbedrager deres Midler, - og de tælles i Tusinder - er fuldstændig ruinerede. Desværre er der neppe meget Haab om at redde selv den mindste Smule af Deres Formue, men jeg skal selvfølgelig arbejde i Deres Interesse.

Deres forbundne

James Pool.

Mr. Dorrit krøller krampagtigt Brevet sammen i Haanden, lader det falde paa Gulvet og synker selv ned i Skrivebordsstolen med Hænderne for Ansigtet. Han sidder nogle Øjeblikke ubevægelig, da Tinkler kommer ind og overrasket betragter sin Herre. Tjeneren staar tavs et Øjeblik og rømmer sig saa for at tiltrække sig Mr. Dorrits Opmærksomhed. Denne farer sammen og ser op. Det er ligesom han er blevet ældet, og han ser udtæret og sammensunken ud. Han kaster et tomt, forvirret Blik paa Tjeneren, der siger:

385 Mr Dorrit ind (Narpoa)

386 Mr Dorrit hen til Lorden

387 Nærb. Dorrit

388 Dorrit – han toner over i Fængselstøj

389 Selskabet toner over

Tekst: Lord Stiltstalking er kommet, Sir!
Mr. Dorrit mumler: "Hvad ... hvem?" Tinkler gentager sine Ord, hans Herre nikker, rejser sig vaklende og gaar ud som en Søvngænger. Tjeneren følger ham undrende.

385.

Festsalen i Mr. Dorrits Palads. Den glansfulde Assemblé gaar sin Gang. Champagne i høje Glas serveres paa Sølvbakker af Tjenere. I Salens Forgrund bliver et vist Røre, da Mr. Dorrit med stirrende, forvirrede Blikke og paa en underlig, søvngængeragtig Maade baner sig Vej hen til Mrs. General.

386.

Del af Salens Forgrund med en Sofa, i hvilken Mrs. General sidder. Hun taler med et Par Gæster, af hvilke den ene er Lord Stiltstalking - en midaldrende Herre af et særdeles fornemt Udseende. Mr. Dorrit kommer hen til dem, og Mrs. General betragter bestyrtet hans udtærede og fortrukne Ansigt.

387.

Nærbillede af Mr. Dorrits Ansigt med de forvirrede og tomt stirrende Øjne. Det er tydeligt, at han anstrænger sig for at erindre sig et eller andet, - han ser ud i Luften og kaster saa et granskende Blik ned ad sig selv.

388.

Nærbillede af Mr. Dorrit i hel Figur. Idet han stirrer ned ad sig, stryger han sig med Hænderne over Klæderne, der pludselig toner over i hans gamle Dragt fra Marshalsea-Fængslet: Den graa Slaabrok, de slidte Benklæder og Morgenskoene. Han ser op, stirrer ud over Salen.

389.

Festsalen i Mr. Dorrits Palads (set fra Mr. Dorrits Plads). Den festlige Sal med de mange elegante, diskret konverserende og champagnedrikkende Gæster toner over i:

390.

Ved Fængselsmuren ved Siden af Marshalsea-Fængslets Marketenderi, - en Plads af betydelig mindre Dimensioner end Paladsets Sal. De samme Gæster som i Festsalen og i lignende Stillinger er nu klædt i pjaltede, daarligt siddende Klæder og overværer en musikalsk Underholdning i Fængselsgaarden. De raaber og støjer og drikker hinanden til i Ølkrus og Brændevinsglas i Stedet for - som under Festen i Paladset - i Champagne. Lord Stiltstalking, der staar helt foran i Billedet, ligner i sin lurvede Elegance en ruineret, bedre Udhaler, og Mrs. General minder om en Madam af Mrs. Banghams Type. Lille Dorrit sidder - klædt i sin tidligere, enkle og mørke Dragt - paa en Bænk i Baggrunden. Billedet toner bort.

391.

Nærbillede af Mr. Dorrit, der atter er klædt i sine elegante Klæder. Han stirrer eftertænksomt frem for sig:

Tekst: Det var som om der i dette Øjeblik afsløredes et Glimt af en stor Sandhed i hans forpinte og omtaagede Hjerne: Hvad var vel hele dette Selskab af Dagdrivere andet end Marshalsea-Fængslets Beboere i en finere Udgave - Mennesker, der intet duede til, og som ikke havde noget virkeligt at tage sig til.

Mr. Dorrit aander tungt, medens hans forvirrede Hjerne stadig søger at finde sig til Rette.

392.

Del af Festsalens Forgrund ved en Sofa. Lord Stiltstalking

ser urolig og forbavset paa Mr. Dorrit, medens Mrs. General rejser sig og ængsteligt spørger til den Syges Befindende. Han ser mistænksomt paa hende og udbryder heftigt:

Tekst: Væk med Dem! Jeg vil ikke have, De trænger Dem paa!
Jeg ved meget godt, at De drikker!

Mrs. General skriger skrækslagen op og tager sig til Hjertet. En yngre Dame, der staar i Nærheden, fatter en Beslutning og skynder sig hen mod lille Dorrits Plads. Mr. Dorrit tager sig til Hovedet, vender sig ud mod Salen og begynder at tale.

393.

Ved et Vindu i Festsalen. Lille Dorrit hører adspredt paa Herren med Mustacherne, der staar foran hende og med sin Skikkelse spærrer Udsigten til Salen for hende. Den yngre Dame, der stod i Nærheden af Mr. Dorrit, kommer hen til hende og hvisker ophidset, at der vist er noget galt med hendes Fader. Lille Dorrit rejser sig forskrækket, klemmer sig forbi Herren og ser hen mod Faderen.

394.

Del af Festsalen hvor Faderen staar (set fra lille Dorrits Plads). Mr. Dorrit, der indtager en værdig men noget anstrengt Holdning, taler - under almindelig Opstandelse blandt de nærmeststaaende - til Gæsterne.

395.

Nærbillede af Mr. Dorrit, der forvirret siger:

Tekst: Og der paahviler mig altsaa, mine Damer og Herrer,
den Pligt at - hm - at byde Dem velkommen i Marshalsea-Fængslet. Jeg er Fængslets Fader - en Hæderstitel, som mit mangeaarige Ophold berettiger mig til!

396.

Del af Forgrunden af Festsalen ved en Sofa. Mr. Dorrit tier et Øjeblik og alle stirrer paa ham. Han faar pludselig Øje paa Amy, der bleg og forskrækket kommer hen til ham og stiller sig mellem ham og de andre ligesom for at beskytte ham. Han lægger sin venstre Arm om hendes Liv, - hun læner sig mod hans Bryst, løfter sit Ansigt op mod hans og forsøger at tale ham til Fornuft. Men han hører ikke paa hende og fortsætter:

Tekst: Det er min Datter, født her i Fængslet - opdraget her. Barn af en ulykkelig Fader, men - ha - altid en Gentleman - - -

Han taler videre.

397.

Festsalen i Mr. Dorrits Palads. Der er stor Opstandelse blandt de Tilstedeværende, - nogle, blandt dem Mrs. General og Lord Stiltstalking, strømmer ud af Døren, medens andre nysgerrigt og forarget stirrer paa Mr. Dorrit, der stadig taler i Vildelse. Tinkler og en anden Tjener nærmer sig ham.

398.

Del af Festsalens Forgrund med Sofaen. De to Tjenere kommer hen til Mr. Dorrit, uden rigtig at vide, hvad de skal gøre. Uden at høre paa Datteren, der stadig hviler ved hans Bryst og søger at overtale ham til at gaa, fortsætter Mr. Dorrit sin usammenhængende Tale:

Tekst: - - - og det er blevet Skik, at mine Beundrere som en Anerkendelse af min Stilling her tilbyder mig - hm - smaa Erindringer - som Regel Pengegaver, der er - hm - kærkomne - meget kærkomne - - -

Han forstummer, tager sig atter til Hovedet, vakler og falder

398a Norpoa

saa tungt tilbage og mister Bevidstheden. Lille Dorrit søger at støtte ham, men i det samme styrter Tinkler til og griber ham i sine Arme. Med den anden Tjeners Hjælp bærer han sin Herre hen mod den Dør, der fører til de andre Gemakker, og lille Dorrit følger hulkende efter, medens Gæsterne under dæmpet Snakken gaar hver til sit.

399.

Del af Mr. Dorrits Soveværelse med Sengen. Tjenerne lægger den bevidstløse Mr. Dorrit paa Sengen, - Amy lægger hans Hoved i sit Skød og løser hans store Halsbind, medens Tinkler flytter en tændt Kandelaber fra en Piedestal og hen paa Natbordet.

400.

Del af Paladsets Loggia. Frederik faar af en Tjener at vide, hvad der er sket - og skynder sig altereret ind i Paladset.

401.

Del af Mr. Dorrits Værelse. Mr. Dorrit ligger nu ~~afklædt~~ paa i Sengen, men er stadig ~~bevidstløs~~. Lille Dorrit, der sidder ved Hovedgærdet, har lagt den ene Arm bag Faderens Nakke og sit Hoved ind mod hans Ansigt. Frederik kommer ind. Hans Sind er i stærkt Oprør, - han styrter hen til Sengen, ser fortvivlet paa Broderen, synker jamrende ned paa en Stol og griber den Bevidstløses Haand, der hænger slapt ned, og kærtegner den stille. - Afblænding.

402.

Tekst: Saaledes laa lille Dorrit bøjet over Faderens Leje med sin Kind mod hans, til det blev Morgen og hun saa en dybere Skygge end Skyggen af Marshalsea Fængslets Mur snige sig hen over det elskede Ansigt paa Puden.

403. (afstand) Gaden med Vognen.

404. (mennen) Vognen standser.

~~404A. De to ved Vognen~~

Ved Sengen i Mr. Dorrits Soveværelse. Solen er staaet op og kaster sine Straaler ind over Sengen, ved hvis Hovedgærde Kandelaberen staar. Ingen har tænkt paa at slukke Lysene, der nu er næsten helt udbrændte. Lille Dorrit ligger i samme Stilling som før med sin Kind mod Faderens. Den Syge slaar pludselig Øjnene op, rejser sig op i Sengen og ser paa Datteren med et Blik, der bliver klarere og klarere, og i hvilket man læser den inderligste Kærlighed. Han drager hende stille ind til sig og kysser hende ømt - falder saa tilbage paa Puden og dør. Lille Dorrit presser et Øjeblik sine sammenknugede Hænder mod Brystet, og stille Taarer glider ned ad hendes Kinder. Hun trykker varsomt den Dødes Øjne til og folder Hænderne i Bøn, medens Frederik klynkende synker paa Knæ ved Sengen og igen griber Broderens slapt nedhængende Haand og fører den til sine Læber. - Afblænding.

403.

Tekst: Et andet af den store Svindels Ofre var Arthur Clennam, der efterhaanden havde anbragt saavel sine egne som Firmaets Penge i Merdles Foretagender, og nu som en ruineret og skyldbevidst Mand blev ført til Marshalsea Fængslet.

Optoning af Gaden foran Indgangen til Marshalsea. En Vogn standser foran Indgangen, og Clennam og Pancks stiger ud sammen med en jødisk udseende ældre Mand: utvivlsomt en Retstjener af en eller anden Art.

404. = 405.

Ved Vognen uden for Indgangen til Marshalsea. Clennam rækker Pancks Haanden til Farvel. Denne river Hatten af, slider med begge Hænder i sit stride Haar, saa store Totter gaar af, og raaber fortvivlet:

Tekst: Aa, at tænke sig, at det er mig - mig, fordømte Asen

406

407

407*

- der er Skyld i alt dette!

Han skærer Tænder af Fortvivlelse. Arthur Clennam søger at berolige ham:

Tekst: De var kun den blinde Fører af en blind, Pancks! Havde det ikke været for deres Skyld, der har sat deres Penge i Forretningen, vilde jeg med Sindsro tage Følgerne!

Han nikker bedrøvet og trykker Pancks Haand.

405.

Gaden foran Indgangen til Marshalsea. Clennam vender sig om og gaar ind i Fængslet fulgt af Jøden, medens Pancks sørgmodig stirrer efter ham og saa stiger ind i Vognen igen.

406.

Arrestforvarerens Tjenesterum i Marshalsea. Den gamle Chivery sidder i Lænestolen og læser sin Avis, medens John aabner Døren ud til Gaden og lukker Clennam og Jøden ind. Den gamle Chivery farer op, trykker med en forlegen og næsten skamfuld Mine Clennams Haand og gaar saa hen til Pulten for at ordne visse Indskrivningsformaliteter sammen med Retstjeneren, medens John, der stadig holder sig i Baggrunden, betragter den ny Gældsfange med Blikke, der baade røber en vis Uvilje og en vis Tvivlraadighed. Clennam gaar hen og sætter sig paa Træbænken ved Væggen, og John fatter pludselig en Beslutning og gaar hen til Faderen.

407.

Ved Pulten i Arrestforvarerens Tjenesterum. John hvisker noget til Faderen, der nikker til Svar.

408.

Del af Tjenesterummet med Træbænken og Døren til Gaarden.

408A Clemmam og John kommer ind i Fængselgaarden

409. Clemmam og Johnsgaar ind i Sorrits tidligere Bolig

410. De to ind

410a Naale T og E P.

411. Tolnæs ved Vindrut

John gaar hen til Clennam, lægger sin Haand paa hans Skulder og siger:

Tekst: Nu kan De komme. Jeg har skaffet Dem et Værelse!

Clennam takker og følger John ud i Fængselsgaarden.

409.

Fængselsgaarden - ved Indgangen til Mr. Dorrits tidl. Bolig. Clennam og John kommer, - den førstnævnte ser vemodigt op mod Huset, der rummer saa mange Minder, men John giver ham et Vink om, at de skal videre, og de gaar saa ind i Huset.

410.

Dorrits tidl. Værelse i Marshalsea. Det er omtrent møbleret som tidligere, dog en Smule nødtørftigere. John aabner Døren for Clennam, der ser sig om i Værelset og saa vender sig mod John og strækker Haanden frem mod ham for at takke ham. Den unge Mand bliver pludselig alvorlig, er ved at bruse op, men tager sig i det og siger hovedrystende:

Tekst: Nej, jeg kan ikke tage mod Deres Tak. Men jeg tænkte,
De gerne vilde have dette Værelse, og vær saa god,
her er det!

Han vender sig fra ham og forlader Værelset. - Clennam ser forbavset efter ham og gaar saa langsomt hen mod Vinduet.

411.

Ved Vinduet. - Clennam stirrer paa Fængselsmuren udenfor, over hvilken den nedgaaende Sol kaster sine sidste Straaler. Saa drejer han Hovedet og stirrer ind mod Værelset med dyb Bedrøvelse. Han fremstønner i en Hulken omtrent:

Tekst: Aa, min lille Dorrit!

Han vender Ansigtet mod Væggen. - Afblænding.

413 John ind (burgtes ert
Sonn sidste
Halvdel af 414)

414 do do

414* Narb Tolnas

415 Tolnas og John

412.

Tekst: Lille Dorrit var paa Vej hjem - alene. Skilsmissen fra den Broder, han i saa høj Grad elskede og beundrede, havde været for meget for Onkel Frederik, som ikke længe efter fulgte ham i Graven.

Opblænding af lille Dorrit ved et Skibs Ræling. Det er Aften. - Lille Dorrit er i dyb Sorg - stirrer tankefuldt ud over de maaneglitrende Bølger. - Afblænding.

413.

Opblænding af Del af Dorrits tidligere Værelse. - Nat. Clennam har udmattet kastet sig paa Sengen, uden at have haft Kræfter til at tage Tøjet af. Han ligger i en urolig Søvn, kaster sig om i Sengen og aander tungt. - Pludselig vaagner han op, - han har hørt nogen ved Døren og rejser sig op i Sengen.

414.

Ved Døren. Den aabnes helt, og en Skikkelse, der har en Lygte i Haanden, sniger sig paa Hosesokker ind i Værelset og hen mod Sengen. Det er John Chivery.

415.

Ved Sengen. Clennam sætter sig paa Sengekanten med Fødderne paa Gulvet og stirrer overrasket paa John Chivery, der kommer hen til ham. Den unge Mand lægger Fingeren paa Læben og betyder ham, at han skal være stille, - siger saa:

Tekst: Det er mod Reglementet, - men der var noget, som min Samvittighed bød mig sige Dem!

Clennam ser spørgende paa ham, - han sætter Lygten fra sig, søger at samle sig til at tale - og siger saa med alle Tegn paa stærk Sindsbevægelse:

Tekst: Jeg havde forvundet det, Sir, da jeg vidste, at det

416 } Nach sonst skipper after
417 } John y Clemmer

418 John & C.

419 " " "

maatte forvindes, men saa var det, at De blev ført herhen i Dag - - -

Clennam ser uforstaaende paa ham, og den unge Mand fortsætter med stigende Heftighed:

Tekst: Da jeg fik Øje paa Dem dernede, var det, ligesom jeg saa en giftig Slange og ikke en almindelig Gældsfange - - -

Clennams Forbavselse bliver efterhaanden til Forvirring: "Men bedste Mr. Chivery!" John staar et Øjeblik tavs og taler saa igen i en hæftig Tone.

416.

Nærb. af John, der i en vild Tone udbryder:

Tekst: De ved, at jeg nærede - kald det ikke formastelig Kærlighed, men Beundring og Hengivenhed for Miss Dorrit, men hun - men han - - -

Længere kommer han ikke, - Bevægelsen overmander ham, og han begynder at snøfte.

417.

Ved Sengen. - Clennams Forundring og Nysgerrighed er efterhaanden blevet meget stor, - endelig faar John taget sig nogenlunde sammen og fortsætter:

Tekst: - - - men hun elskede Dem!

418.

Nærb. af Clennam. Han sidder som ramt af et voldsomt Slag, - hans Øjne hænger ved Johns Læber, og det varer lidt, før han kan faa et Ord frem. - Men endelig bliver han da Herre over sig selv igen og rejser sig med en tvivlende Hovedrysten.

419.

Ved Sengen. Clennam faar endelig fremtvunget:

Skulde jeg tage fejl i et Punkt
der var havde lagt mig i
Grave, —

Tekst: Indbildning! De tager fejl, John!

Han smiler kunstlet, - men John ryster fortvivlet paa Hovedet og siger:

Tekst: Tror De, jeg tager fejl i et Punkt, ~~som har voldt mig mere Smerte i mit Bryst end en Hagl af Vildmænds Pile - et Punkt,~~ som nær har lagt mig i Graven, hvad jeg ikke havde noget imod, om Graven bare ~~havde kunnet lade sig~~ kunde forene med Tobakshandelen og mine kærlige Forældres Følelser!

John griber sit Lommetørklæde, tørrer sig snøftende og sukkende i det, - tager saa sin Lygte, - sender Clennam et graadkvalt Nik og lister saa ud. - Clennam sætter sig paa Sengekanten, stirrer efter ham og falder saa i dybe Tanker.

420.

Uden for Døren, der fører ind til Mr. Dorrits tidl. Bolig. John kommer ud med sin Lygte, støtter sig op mod Karmen og stirrer drømmende frem for sig med et vemodigt Smil. - Billedet toner bort.

421.

Gravsted paa en Kirkegaard med en Gravsten og nogle faa, fattige Kranse. Billedet toner over i:

422.

Nærb. af Gravstenen, paa hvilken man læser:

FREMMEDE!
NÆRM DIG MED ANDAGT
DEN GRAV, SOM GEMMER STØVET AF
J O H N C H I V E R Y
JUNIOR,
DER DØDE I EN FREMRYKKET ALDER.
HAN TRAF SIN MEDBEJLER I EN ULYKKELIG TILSTAND OG FIK LYST TIL AT FAA SIG EN OMGANG MED HAM; MEN FOR DEN ELSKEDES SKYLD OVERVANDT HAN ALLE DISSE BITRE FØLELSER OG BLEV HØJMODIG.

Billedet blændes af.

Slut paa 7. Akt.

423

424

424a. Elemmer kommer med et Overraskelsens Udbrud.

424b

425 Optoget c 100 Gange

8. Akt.

423.

Tekst: Det var Dagen før den Frist udløb, som Rigaud havde givet. - Indespærringen og Tanken om den Fare, der truede hans Moder, var ved at nedbryde Clennams Helbred og dræbe hans Livsmod.

Optoning af Vinduspladsen i Dorrits tidligere Værelse. - Clennam sidder bleg og med feberglødende Øjne i en Lænestol og stirrer mørkt frem for sig. - Han hører nogen ved Døren, - farer sammen og ser derhen med et flakkende Blik.

424.

Ved Døren. (Billedet tages med Soft, bliver evt. efterhaanden skarpere). Døren gaar sagte op, og lille Dorrit glider ind. Hun lader den sorte Kaabe, hun har om sig, falde paa Gulvet og viser sig at være iført sin enkle Klædning fra Fattigdommens Dage. Der gaar en let Skælven gennem hende, og hun smiler gennem Taarer. Hun vender sig om, giver ved at lægge Fingeren paa Læben Tegn til en, der staar ude paa Gangen - og gaar saa hen til Clennam.

425.

Ved Vinduet. Clennam kommer med et Overraskelsens Udbrud og vil rejse sig, men i det samme kommer lille Dorrit hen til ham. Hun lægger sine Hænder paa hans Bryst for at holde ham nede paa Stolen, knæler paa Gulvet ved hans Fødder og nærmer sine Læber til hans Ansigt for at kysse ham, og idet Taarerne strømmer ud af hendes Øjne, hvisker hun:

Tekst: Min bedste Ven! Lille Dorrit, Deres eget stakkels Barn, er kommet tilbage!

Hvilende i hans Favn fortsætter hun med en urolig og bekymret Mine:

426

427

427x – Meggy satter Kurven

427a –

428

Tekst: Men De er jo syg - ingen har fortalt mig, at De var syg!

Hun slynger blidt en Arm om hans Hals, lægger hans Hoved til sit Bryst og en Haand paa hans Hoved, støtter sin Kind paa denne Haand og kæler for ham lige saa kærligt og lige saa uskyldigt, som hun engang har kælet for sin Fader i dette Værelse. Han tager sig med en Viljeanspændelse sammen og ser paa hende, som om hun var et Drømmesyn: "Er det virkelig Dem, lille Dorrit, og i denne Dragt?" - Hun nikker - og tilføjer:

Tekst: - - - og jeg er ikke alene. Jeg har taget en gammel Veninde med!

426.

Ved Kaminen. Maggy, der har sin Kurv paa Armen, betragter Parret skoggerleende af Henrykkelse. - genert - rothende

427.

Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. Lille Dorrit tager sin ~~gamle~~ Hat af og hænger den paa dens gamle Plads ved Skabet. Hun siger saa et Par Ord til Maggy, der nikker med et lyksaligt Grin og tager en Dug op fra Kurven og lægger den paa Bordet. Med et Par muntre Ord til Clennam, hvis Øjne straaler af den Lykke, han i Øjeblikket føler, tager lille Dorrit en Pose med Vindruer og forskellige andre lækre Sager, stegte Kyllinger o.lgn. op af Kurven. - Afblænding.

428.

Tekst: Feberen rasede i Clennams Aarer, men han levede som i en lykkelig Drøm. Og da ~~Aftensolen sendte sine sidste Straaler ind over~~ Mørket lagde sig over Marshalsea-Fængslets ~~Mur~~, sad lille Dorrit endnu ved hans Side.

Optoning af Clennam og lille Dorrit foran Kaminen. -

429 (manner) De to.

Clennam sidder i Lænestolen, der sammen med Vindusbordet er flyttet hen foran Kaminen. Han har et Tæppe over Knæene og en Pude bag Hovedet. - Ved Siden af ham paa Bordet staar et Par Tallerkener med Druer og andre Forfriskninger og en Karaffe med Vand. Hans feberglødende Øjne følger kærligt lille Dorrit, der bøjet over sit Sytøj (et Gardin) som i gamle Dage, sidder paa en Stol ved Siden af ham. Hun lægger sit Arbejde fra sig, rejser sig, skænker et Glas Vand og giver ham det at drikke. Han griber hendes Haand, fører den til sine Læber, - tager den - med et længselsfuldt og kærligt Blik - mellem begge sine, lægger den stille til sit Bryst og siger:

Tekst: Kære, lille Dorrit, nu maa Deres Opofrelse høre op. Den Tid, da De og dette Fængsel havde noget tilfælles, er forbi! - Forstaar De mig?

Lille Dorrit nikker bedrøvet, - hun er ved at briste i Graad, rækker bønfaldende sine Hænder op mod ham:

Tekst: Vend Dem nu ikke i Deres Modgang fra Deres lille Dorrit. Tag ikke den Lykke fra mig her at være det for Dem, som jeg var for min Fader!

429.

Nærbillede af Clennam. Han ser paa lille Dorrit med et uendelig længselsfuldt og kærligt Blik, - ryster bestemt paa Hovedet og siger:

Tekst: Nej, kæreste lille Dorrit, nej, mit Barn! Havde jeg i hine svundne Dage, da dette var Deres Hjem, bedre forstaaet mig selv og tydeligere læst mit eget Hjertes Hemmeligheder, vilde jeg maaske have svaret anderledes. Men som det nu er - aldrig!

430.

Ved Kaminen. Lille Dorrits Øjne er fugtige, - og hun trykker

430 Maggy.

431 De to Lille dreit gaar fra Tolnæs hen ~~[illegible]~~ Vindue.

431a KB hen til Vinduet
Replik. De kaldte

1 431b Tolnæs vender sig. rysten fra Hovedet.

431c KB. Repl.: Arthur min ernste Ven

2 432 Tolnæs bliver alvorlig, ser mod Lilli D

hans Haand paa en rørende og bønfaldende Maade, der siger mere end Ord. - Han tilføjer:

Tekst: Jeg er vanæret nok, min lille Dorrit. ~~Jeg tør ikke~~ Tro ikke at jeg vil ~~stige saa langt ned~~ og drage Dem, der er ung og rig - ~~og har Livet for Dem, ned~~ med mig med!

Han rejser sig, tager hende i sine Arme, som om hun havde været hans Datter, og kysser hende paa Panden. Hun gør sig lempelig fri, - staar et Øjeblik hensunken i Eftertanke ... Det er som om hans Ord har tændt et Glimt af Haab i hendes Øjne.

430

Nærb. af Maggy ved Vinduet. - Hun sidder og gnaver paa et stort Stykke Kage, - vender sig mod de andre, ser bebrejdende paa lille Dorrit og siger gumlende:

Tekst: Lille Moder, saa fortæl ham dog Prinsessens Hemmelighed!

432.

Ved Kaminen. Clennam og lille Dorrit ser hen mod Maggy, - den unge Pige sender sin Veninde et venligt Nik og vender sig saa mod Clennam. - Hun ser paa ham med en Antydning af et lykkeligt Smil og siger saa:

Tekst: De kaldte mig rig ... Giv mig da Lov til at dele min Formue med Dem!

Clennam ryster bestemt paa Hovedet: "Aldrig, kære, lille Dorrit, - aldrig!" - Lille Dorrit staar et Øjeblik tavs, og med et Udtryk, som han ikke rigtig kan fatte - som om hun hvert Øjeblik kunde briste i Taarer, men alligevel er ovenud stolt og lykkelig. Han ser forundret paa hende, - hun tager sin Haand til sig og lægger sit Ansigt paa det Sted, hvor den har hvilet. Hun ser op mod ham og tager saa atter til Orde:

432a KB. Replik: Aa min kareste

3 432b Tolnæs rejser sig.

432c Afstande T hen til KB

432d Narmen De to. Replik: Jeg er rig.

433 Maggy.

434 T og KB. Replik: Nu har jeg

434a Maggy gaar mod T og KB

Evt 434b Karen hen til T og KB

Tekst: Arthur, min eneste Ven, - jeg ejer ikke det mindste i Verden! Alle Faders Penge gik tabt paa samme Maade, som De mistede Deres!

Clennam ser paa hende med en bekymret og stærkt bevæget Mine, vil sige noget, men hun fortsætter med et Blik, der røber en stor, indre Glæde og et lyst Haab:

Tekst: Aa, min kæreste og bedste Ven, er det nu ogsaa ganske sikkert, at De ikke vil dele min Formue med mig?

Han slutter hende i sine Arme og trykker hende ind til sit Hjerte, medens hun omslynger hans Hals med begge sine Hænder og hulkende af Glæde siger:

Tekst: Jeg er rig ved at tilhøre Dem, - ~~jeg er stolt af, at De vilde give Afkald paa mig,~~ - jeg er lykkelig ved at være hos Dem i dette Fængsel!

De kysser hinanden.

433.

Nærb. af Maggy ved Vinduet. Hun tager den sidste Mundfuld af sin Kage, - ser med et lyksaligt Grin hen mod Parret og raaber noget til lille Dorrit.

434.

Del af Dorrits tidligere Værelse. Lille Dorrit gør sig fri for Clennams Arme, - vender sig mod Maggy og siger med et lykkeligt Smil:

Tekst: Nu har jeg fortalt ham Prinsessens Hemmelighed!

Hun gaar hen til "sit lille Barn", klapper hende paa begge Kinder og kysser hende. - Clennam gaar ogsaa hen til hende, trykker hendes Haand og drager saa atter lille Dorrit ind til sig, ~~medens Maggy grinende skynder sig ud af Stuen paa en Maade, som om hun dansede Hornpipe med Træsko paa.~~ - De to Elskende ser smilende efter hende,

435.

Fængselsgaarden, ved Indgangen til Arrestforv.s Tjenesterum. John Chivery sidder melankolsk paa Trappen med Hovedet støttet i Haanden. Maggy kommer "dansende" hen til ham, - fortæller ham i usammenhængende Ord den store Nyhed og "danser" saa videre. - John sukker, - saa ser han op med et vemodigt Smil og siger med et Nik: "Gud velsigne Dem, lille Dorrit!"

436.

Dorrits tidligere Værelse. Clennam hjælper lille Dorrit hendes Tøj paa og følger hende hen til Døren og kysser hende til Afsked. Hun ser bekymret op mod hans blege Ansigt og spørger til hans Befindende. - Han smiler opmuntrende til hende: "Der er ikke noget i Vejen!" - og saa gaar hun stille. - Han stirrer et Øjeblik med et lykkeligt Udtryk efter hende, saa vakler han, gaar med usikre Skridt hen mod Sengen, men hans Kræfter svigter ham, og han synker sammen i Lænestolen ved Kaminen. - Han forsøger at rejse sig, - men falder tungt tilbage i Stolen. - Afblænding.

437.

Tekst: Frygtelig var den Efteraarsstorm, der rev og sled i det gamle Hus i City og rystede det i alle dets raadne Grundvolde, - men endnu frygteligere var det Uvejr, der var ved at bryde løs over den hovmodige og haarde, gamle Kvinde inden for dets Mure.

Opblænding af Gaardspladsen til Mrs. Clennams Hus. - Aften. Det stormer stærkt, og Vinden tager haardt i det gamle Hus' Vejrfløje og Skorstene. - Billedet toner over i:

438. 8 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Flintwich lukker netop Døren efter Rigaud, - der bukker paa sin sædvanlige overdrevne Maade for

Rigand lægger overtøj og Hat, som om han var hjemme

439

440

den i Sofaen siddende Mrs. Clennam. - Hendes Træk er en Smule strammere, end de plejer at være, og Rynkerne i hendes mørke Pande er en Smule dybere, men hun er kold og stiv som altid. Rigaud slaar sig ned i en Lænestol. Flintwich veksler et Blik med Mrs. Clennam, der nikker, hvorefter han siger, idet han gør en Bevægelse mod Affery, der sidder henne ved Vinduet med sin Strikkestrømpe:

Tekst: Naa, nu til Sagen. Ud med Dig, Affery!

Affery ryster heftigt paa Hovedet, griber med højre Haand fat i Vindueskarmen og slaar ud med venstre Haand, som om hun vilde afværge et Angreb: "Nej, jeg gaar ikke, Jeremias, jeg gaar ikke!" Flintwich, der helt stivner af Harme og Forbavselse, væder Fingrene paa sin højre Haand med sine Læber og nærmer sig med et truende Grin sin Kone og fremhvæser mellem Tænderne: "Du skal faa .... saadan en Dosis!"

439. 5 M.

Nærb. af Flintwich og Affery ved Vinduet. Flintwich griber fat i sin Kone og søger at trække hende bort fra Vinduet, medens hun skriger:

Tekst: "Jeg gaar ikke - jeg vil høre alt og staa Arthur bi nu, da han er i Fængsel og ikke kan hjælpe sig selv!"

440. 7 M.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Rigaud griner stærkt, medens Mrs. Clennam giver Flintwich et Tegn:

Tekst: Lad hende blive! Enden nærmer sig, Flintwich!

Flintwich giver mumlende Slip paa Affery, kryber saa sammen i en Krog, idet han sender sin Kone et hævngerrigt Blik. Affery synker ned paa Bænken ved Vinduet og ser ængsteligt hen mod sin Mand. Rigaud rejser sig pludseligt op fra Lænestolen, sætter sig paa Bordet og lader sine Ben dingle udenfor. Han møder Mrs. Clennams stive Blik, medens hans Skæg

441

442 Kiri sathrs byge Replikker

442a Narb. Mrs Clemm Replik

443

443a Narmere

443

gaar op og hans Næse ned. Han siger:

Tekst: Frue, jeg er en Mand - - -

441. 1 M.

Nærbillede af Mrs. Clennam, der rolig afbryder ham:

Tekst: - - - om hvem jeg har hørt adskilligt ufordelagtigt i Forbindelse med et fransk Fængsel og en Anklage for Mord!

442. 8 M. 442a 2 Meter

Nærbillede af Rigaud, der med sit forcerede Galanteri kysser paa Fingeren ad hende og siger:

Tekst: Meget rigtigt - og det oven i Købet et Mord paa en Dame! Men jeg er ogsaa en Mand, der ikke længere forlanger ~~2000 Pund af Dem~~ to, men ~~3000.~~ tretusind Pund. ~~Det er Følgerne af Opsættelsen!~~

Teles evt i 2 Tyden

443. 6 M. 443a 5 M. 443b 8 M

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Bordet og Sofaen.

Mrs. Clennam ser paa Rigaud med rynket Pande og siger:

Tekst: Nuvel, ~~den Hemmelighed, De har at sælge, kan maaske være en Sum Penge værd for mig.- men jeg vil ikke af mine smaa Midler give noget for en Magt~~, hvis fulde ~~Omfang~~ Betydning jeg ikke kender. Tal tydeligt eller gaa, ~~hvorhen De vil~~, og gør, hvad De vil!

Han stirrer paa hende med et djævelsk Grin: "De er en modig Kvinde!" og tilføjer:

Tekst: ~~Det er altsaa Deres Ønske, at~~ jeg skal fortælle en ~~Stump~~ lille Familiehistorie ~~i den lille Familiekreds~~. Skal jeg kalde den dette Hus' Historie? Lad mig føle Deres Puls!

Han tager hende om Haandleddet, - hun lader det ske og betragter ham med sit stive og kolde Blik. Han siger videre:

443b – Apstrd

444

Jy har hørt, at Jeremias sige ~~til~~ ~~[illegible]~~ at hun ikke var ikke var...

445 Narb. Rigaud 5 M.

Tekst: Altsaa en Historie om et sælsomt Ægteskab og en sælsom Moder og et sælsomt Testamente! Jeg tror, at Deres Puls begynder at slaa dobbelt saa hurtigt - - -!

Uden at fortrække en Mine gør hun sin Haand fri, - han sætter sig igen i Lænestolen, tænder sig en Cigaret, ser forskende paa hende med et ejendommeligt Smil og fortsætter:

Tekst: Lad os antage, at der i dette Hus boede en Farbroder og en Brodersøn. Farbroderen var en streng Mand med megen Karakterstyrke, - Brodersønnen en forknyt og forkuet Fyr, og Farbroderen valgte ham en Hustru uden en Gang at raadføre sig med ham.

444. 3 M.

Ved Vinduet. Affery, der bider i sit Forklæde, medens hun i stærk Spænding lytter til, gør en afværgende Bevægelse mod Flintwich, der ser ud, som om han vilde fare løs paa hende igen, og udbryder i en heftig Tone:

Tekst: I mine Drømme - som Jeremias kalder det - har jeg hørt, at Arthurs Fader var en stakkels raadvild, forsagt Knøs, og at hans Farbroder valgte hende til hans Hustru uden engang at raadføre sig med ham. Og en Aften, da Jeremias satte sig op mod hende, sagde han, at hun ikke var - - - ikke var - - -

Affery gaar i Staa og søger forgæves at faa talt ud, medens hun atter gør en afværgende Gestus mod Flintwich, der rasende truer ad hende med sin knyttede Næve.

445.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum med Bordet og Sofaen.

Rigaud knipser med Fingrene og ser haanligt paa Mrs. Clennam, hvis Ansigt nu helt har mistet det rolige Udtryk og afspejler en voldsom indre Kamp. og han siger:

Tekst: Naa, Frue, hvad var det vor gamle Gavstrik sagde, at

Naa, hvad var det saa De ikke var, - jeg vid det godt -

445a

Narb af Mrs Elemann. (ū H) 4 M.

445b alle 8 M.

445c Narb. Mrs C. (m H) 3 M.

De ikke var? Jeg ved det for Resten godt. De var ikke - - -

Mrs. Clennam, hvis Ansigt pludseligt er blevet paafaldende mørkt, og som har trukket Øjenbrynene endnu mere sammen, end de plejer at være, udbryder heftigt med opblussende Lidenskab:

Tekst: Jeg var ikke Arthurs Moder! Lad mig selv fortælle det hele, saa jeg undgaar at blive besmittet af Deres Lumpenhed.

Rigaud slaar haanligt ud med Haanden: "Vær saa god, Madame!" Han læner sig tilbage i Stolen og lægger Armene over Kors. Mrs. Clennam begynder at tale:

Tekst: Et Aars Tid efter, at jeg havde giftet mig med gamle Gilbert Clennams Brodersøn, gjorde jeg en frygtelig Opdagelse - - -

Hun taler videre. Billedet toner bort.

446.

Del af Værelse med et Chatol. - I en Lænestol i Nærheden af Chatollet sidder gamle Gilbert Clennam med en Avis. Den unge Mrs. Clennam pudser og afstøver Chatollet, hvis Klap er trukket ud, og gnider dets blanke Flade og Laas med Sprit, der staar i en lille Skaal paa Klappen. Hun opdager en Plet paa Skillevæggen mellem Chatollets to Rum, gnider energisk paa den og kommer derved til at røre ved en usynlig Knap, saa et hemmeligt Rum kommer til Syne. Hun studser, stikker nysgerrig Haanden ind i Rummet og faar fat i et Urfoderal. Hun aabner for det.

447.

Nærbillede af et perlebroderet Foderal, som Mrs. Clennam har i Haanden, og paa hvilket læses Bogstaverne G. I. Det er det samme som det, Arthur Clennam havde med sig, da han overbrag-

te Faderens sidste Hilsen. - I Foderalet finder Mrs. Clennam et sammenfoldet Brev.

448.

Nærb. af den unge Mrs. Clennam ved Chatollet. Hun lægger Urfoderalet fra sig, tager Brevet og læser det med stigende Bestyrtelse og Harme:

Tekst: (Afblændet Del af et Brev, skrevet af en Kvindehaand)
Jeg forstaar, at Du intet kan stille op mod Din Farbroders Haardhed og finder mig med tungt Hjerte i den Skilsmisse, som er uundgaaelig. Dette Foderal er min Afskedsgave til Dig. De Bogstaver, jeg har syet ind paa det, betyder GLEM IKKE - glem ikke vor lille Søn og den Kvinde, der altid vil elske Dig.
Din Edith.

Mrs. Clennam staar som forstenet.

449.

Del af et Værelse med Chatol. Gilbert Clennam ser spørgende op fra sin Avis. Det varer lidt, før den unge Mrs. Clennam nogenlunde er blevet Herre over sig selv, - saa vender hun sig og gaar hen til den gamle Mand med Foderalet og Brevet. Hun siger:

Tekst: Onkel Gilbert, - min Mand har bedraget mig!

Hun begynder ophidset at fortælle. - Billedet toner bort.

12 M.

450.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam tier og lægger sin Haand paa Uret, der i sit Foderal ligger foran hende paa Bordet. Affery ser paa hende med Bæven og Medlidenhed, hvorimod Flintwich's Mine røber undertrykt Raseri. Rigaud griner tilfreds og triumferende. Mrs. Clennam stirrer et Øjeblik paa ham med Væmmelse i Blikket, saa ser hun igen paa Uret

~~Hun ikke – de Ord lod i mine Ørne~~
~~Som en Røst fra Himmelen – og~~
~~for at Laone mig paa Landet~~
~~tillivid jeg, at Arthur blev gydig~~
~~her og indgivet for mit Søn~~
~~jeg tillod dig, da den fikkert~~
~~Dyrende kan efter to~~

451 Udg.

452 Udg.

og siger:

Tekst: GLEM IKKE - de Ord lød i mine Øren som en Røst fra en fortørnet Himmel. - Men jeg gav dog efter for Onkel Gilberts Forestillinger, - forlod ikke min Mand og tillod endda, da den forhærdede Synderinde kort efter døde, at hendes Barn blev opdraget her og udgivet for mit eget!

Rigaud tager Urfoderalet fra Bordet.

451.

Nærb. af Rigaud. Han sidder et Øjeblik og leger med Foderalet i Haanden, - siger med et djævelsk Grin:

Tekst: Men som den stolte og ædle Karakter De er, - glemte De ikke!

452.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. - Mrs. Clennam svarer med et stift Nik:

Tekst: Nej, jeg glemte ikke! Jeg levede i dette Hus lige saa afsondret fra Arthurs Fader, som om den halve Jordklode havde været imellem os, - og Sønnen - hadede jeg!

Hun stirrer frem for sig med fortrukkent Ansigt. - Rigaud kaster Foderalet paa Bordet, rejser sig pludselig, - knipser højt og haanligt med Fingrene og udbryder:

Tekst: Mort de mon âme, - ikke alt det Sludder! - Kom straks til de stjaalne Penge, - eller ogsaa skal jeg gøre det!

Mrs. Clennam, der har lagt Urfoderalet paa Plads, griber sig med Hænderne om Hovedet og ser stift paa Æventyreren, der ondskabsfuldt grinende gentager sin Trusel. - Saa tager den gamle Kvinde sig med en Viljeanspændelse sammen, - siger, idet hun truende strækker den lamme Arm i Vejret:

Tekst: Gamle Gilbert Clennam forgudede Drengen, og da den

454
455 } Rosen. Halo Aptard

svagelige og alt andet end aandsfriske Mand pludselig kastedes paa Sygelejet, gjorde han i sin sidste Stund et nyt og uretfærdigt Testamente?

Hun fortæller videre. - Billedet toner bort.

453.

Del af Gilbert Clennams Soveværelse. Gilbert Clennam ligger i Sengen med Hovedet vendt mod den unge Mrs. Clennam, der - med Flintwich staaende ved Siden af sig - sidder ved et Bord og efter den gamle Herres Diktat skriver noget ned paa et Dokument. Hun rækker dette til den syge, der gennemlæser det:

Tekst: (afblændet Del af et Testamente) Hele min Formue tilfalder min Brodersøns, James Clennams og Edith Brightons Søn Arthur, - med Undtagelse af et Legat paa 1000 - Et Tusinde - £, der udbetales til Frederik Dorrit, ovennævnte Edith Brightons uegennyttige Beskytters yngste Datter, naar hun bliver myndig, eller - hvis han ingen Døtre har - til hans Broder, William Dorrits yngste Datter.

Den Syge nikker, - Flintwich rækker ham en Gaasepen, og han skriver sit Navn under og rækker saa Testamentet til Mrs. Clennam og beder hende skrive under som Vidne. Hun gør det med skælvende Haand og lader saa Flintwich sætte sit Navn under. Med et Lettelsens Suk lader den døende sit Hoved synke tilbage paa Puden og lukker Øjnene. Mrs. Clennam gransker atter Dokumentet, hun rynker Øjenbrynene og knytter krampagtigt Haanden. Billedet toner bort.

454.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam standser et Øjeblik i sin Beretning. Affery rokker frem og tilbage med Hovedet og fører Forklædesnippen til sine Øjne. Flintwich skruer sig hen til sin Herskerinde ved Bordet, - Rigaud tænder sig en ny Ci-

garet og raaber utaalmodig noget til Mrs. Clennam, der saa fortsætter:

Tekst: Og nu kommer jeg til Slutningen - Jeg stak Testamentet til Side med Arthurs Faders Vidende - - -

455.

Nærbillede af Flintwich, der giftigt udbryder:

Tekst: Men ikke med hans Samtykke!

456.

Del af Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam bider bittert Læberne sammen, nikker og siger:

Tekst: Nej, ikke med hans Samtykke!

Hun ser paa Flintwich med vaagnende Mistillid og fortsætter, idet hun gør en Bevægelse mod Rigaud:

Tekst: Men hvorledes er denne Usling kommen i Besiddelse af Testamentet og de andre Papirer? Nogle Dage før Arthur kom hjem, brændte De det jo for mine Øjne!

Rigaud griner, - Flintwich skraber sig paa Hagen og mumler noget for sig selv med indædt Raseri.

457.

Nærb. af Rigaud, der med et Grin siger:

Tekst: Deres Naade har neppe haft Øjnene tilstrækkeligt med Dem! Det var ikke Testamentet, den gamle Ræv brændte, - nej, det beholdt han for at have Krammet paa Dem. Og nu er det her!

Han tager det smalle Metalskrin frem og trommer grinende paa det.

458.

Del af Opholdsrummet. Mrs. Clennam aander tungt, - strækker paa sig, og der kommer en vis Bevægelse i hendes lamme Krop

456. Optaart. Mrs Clemmer gaar

457 Naar Appeng g Mrs Clemmer

458 De gaar ned (Mrs C. g Appeng)

459 Ug.

460 Ug.

... Flintwich nærmer sig Rigaud, der fortsætter:

Tekst: For ikke at risikere at det skulde komme Hendes Naades Søn for Øje, før Tiden var moden, overlod han det i sin Tvillingbroders Varetægt - og fra ham nappede jeg Kagen. Hvorledes det kan være det samme?

Flintwich skummer af Raseri og ser ud til at have den største Lyst til at kaste sig over ham. - Mrs. Clennam rokker frem og tilbage i Sofaen, vil sige noget, men kan ikke finde Ord. - Rigaud gemmer atter Metalskrinet paa sig, rejser sig og siger truende:

Tekst: Og betaler De ikke straks, hvad jeg forlanger, opsøger jeg endnu i Aften ham, De kalder Deres Søn - Gældsfangen.

Mrs. Clennam griber sig atter med Hænderne om Hovedet og rejser sig med et højt Udraab. Et Øjeblik vakler hun, men staar saa fast. De to Mænd viger forskrækkede tilbage som for et Genfærd. Mrs. Clennam gaar med stive Skridt hen mod Skabet.

459.

Nærb. af Affery. Hun skriger af Skræk og slaar Forklædet over Hovedet.

460.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Mrs. Clennam svøber et Sjal, hun har taget fra Skabet, om Hovedet, vender sig hastigt mod Rigaud og siger:

Tekst: Vent her, til jeg kommer tilbage!

Hun gaar vaklende ud af Værelset, - de to Mænd stirrer lamslaaet efter hende. - Affery slaar atter Forklædet ned fra Ansigtet, og da hun opdager, at hendes Frue er forsvundet, løber hun skrigende efter hande.

464

465

461.

Gaden udenfor Porten til Mrs. Clennams Hus. Stormen har taget til, men Maanen skinner, saa Aftenen er ikke hel mørk. Mrs. Clennam kommer ud ad Porten, vender sig om i Portaabningen og kaster et hastigt Blik tilbage mod Gaarden.

462.

Del af Gaardspladsen med Beboelseshuset. Husets Vejrfløje og Fremspring ryster i Stormen, og Dele af Tagbeklædningen rives løs. Maanen kaster et spøgelsesagtigt Skær over Pladsen. Affery kommer ~~styrtende ud~~.

463.

Gaden uden for Porten til Mrs. Clennams Hus. - Mrs. Clennam svøber skælvende Sjalet tættere om sig, - Affery kommer løbende hen til hende, - men uden at se paa hende vender Mrs. Clennam sig og gaar hen ad Gaden. - Hun gaar automatisk som en Søvngængerske, men saa hurtigt, at den helt forstyrrede Affery har svært ved at vinde med.

464.

Ved Sengen i Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. Den syge Clennam er faldet i en urolig Søvn. Lille Dorrit sidder ved Sengen med hans Haand i sin. Han slaar Øjnene op og smiler mat til den unge Pige, der med fugtige Øjne gengælder Smilet.

465.

Gaden udenfor Indgangen til Marshalsea. Mrs. Clennam kommer bleg og søvngængeragtig, fulgt af Affery og en Del nysgerrige Mennesker, hovedsagelig Smaadrenge, der peger Fingre af de to Kvinder. Hun standser, ser sig tvivlraadig og forvirret om, da John Chivery kommer frem til hende og tilbyder

466

468

sin Hjælp og spørger, hvor hun skal hen. Da hun svarer, at hun skal til Gældsfængslet, nikker han: "Følg saa med mig - jeg skal netop have Vagt der!" Hun lægger sin Haand paa hans Arm, og han fører hende og Affery ind i Fængslet, medens Hoben piber og raaber efter dem.

466.

Arrestforvarerens Tjenesterum. Den gamle Chivery lukker Sønnen, Mrs. Clennam og Affery ind, ser forbavset paa hende, og John spørger om hendes Ærinde, efter at være kommet med et Par forklarende Ord til Faderen. Da hun har sagt ham det, bukker han dybt og siger:

Tekst: Mr. Clennam ligger med høj Feber, - men jeg kan hente Miss Dorrit. Hun plejer ham!

Mrs. Clennam grunder et Øjeblik, - nikker saa. John beder hende følge sig og fører hende hen til den Dør, hvorfra man kommer op til lille Dorrits tidligere Værelse. - Affery gaar efter dem.

467.

Lille Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. Det er hovedsagelig møbleret med Relikvier fra den Dorritske Periode. - John kommer ind med Mrs. Clennam og Affery, - siger:

Tekst: Det er mit Værelse nu. Vær saa god at vente her!

Han skynder sig ud. - Affery synker fortumlet ned paa en Stol lige inden for Døren, - hvorimod Mrs. Clennam gaar hen til Vinduet.

468.

Ved Sengen i Dorrits tidligere Værelse. Clennam ligger igen i en urolig Febersøvn, og lille Dorrit er med Mrs. Chiverys Assistance i Færd med at lægge et koldt Omslag om hans Hoved. Maggy sidder paa sin Kurv og følger opmærksomt alt, hvad der

469

469x Narb. KB med Pillen

470 De 3 nærmere.
Tom bat.

471

471x Narb F med Kniven

471y Narb. Kniven Foldin

foregaar. John Chivery kommer og fortæller lille Dorrit om det forunderlige Besøg. Hun giver Mrs. Chivery en Besked, stryger kærligt den syge over Panden og gaar saa ud fulgt af John - efter i Hast at have bedt Maggy om at blive, hvor hun er.

469.

Lille Dorrits tidligere Kvistværelse. Affery sidder paa Stolen inden for Døren og Mrs. Clennam staar og ser ned i Fængselsgaarden, da lille Dorrit kommer ind og gaar hen til hende. Hun vender sig.

470.

Ved Vinduet i lille Dorrits tidligere Kvistværelse. Lille Dorrit ser forbavset paa Mrs. Clennam og siger med et venligt Smil:

Tekst: De her, Mrs. Clennam, og helt rask!

Hun standser, da hun lægger Mærke til, hvor blegt og fortrukket Mrs. Clennams Ansigt er. Den gamle Dame ryster paa Hovedet og siger:

Tekst: Jeg kom for at bekende en Brøde for Arthur - men da ogsaa De paa en Maade har lidt derunder, kan jeg lige saa godt skrifte for Dem!

(føder Mrs C. ten bi en Stol)

Lille Dorrit ser undrende paa hende, - og Mrs. Clennam begynder saa at fortælle.

471. Tæer op.

Mrs. Clennams Opholdsrum. Flintwich sniger sig hen mod Rigaud, der sidder i Vinduskarmen og damper paa en Cigaret.- Den gamle Mand har en dragen Kniv i Haanden, men da han naaer frem til Eventyreren, kommer han til at støde mod noget paa Gulvet og snubler. Rigaud vender sig om, griber hurtig Flintwich om Armen og vrister med et djævelsk Grin Kniven fra ham.

472

472x

De brydes paa Gulvet foran Vinduet, men Rigaud faar dog snart Krammet paa sin Modstander og slynger ham hen i en Krog.

472.

Ved Vinduet i lille Dorrits tidligere Kvistværelse. - Lille Dorrit ser med store, forskrækkede Øjne paa Mrs. Clennam, der slutter sin Bekendelse og synker paa Knæ ved hendes Fødder:

Tekst: De ved nu, hvad jeg har gjort. Jeg har bestjaalet ham og jeg har bestjaalet Dem! Tror De, De kan tilgive mig?

Lille Dorrit nikker mildt, ser paa den ulykkelige Kvinde med et Blik, der rummer den dybeste Medlidenhed, og løfter hende op. - Mrs. Clennam ser bønfaldende paa lille Dorrit og siger:

Tekst: Jeg skal gøre alt godt igen - og retter nu bare den Bøn til Deres ædle, opofrende Hjerte, at De vil fortælle Arthur Sandheden, naar han er blevet stærk nok til at høre den, og bede ham tilgive mig!

Lille Dorrit nikker bevæget. Mrs. Clennam, der staar i Skyggen - hvorimod den unge Pige staar i Lyset fra Vindusaabningen - gør et endnu mere dystert Indtryk end tidligere. Hun staar et Øjeblik hensunken i Tanker, men begynder saa igen at tale.

473.

Nærb. af Mrs. Clennam, der kærligt ser paa lille Dorrit og siger:

Tekst: Gud velsigne Dem! De elsker Arthur - Gud give, at Rødmen paa Deres Kinder maa være Morgengryet for lykkeligere Dage for Dem begge!

474.

Del af lille Dorrits tidligere Værelse med Vinduet og Døren. Lille Dorrit ser rødmende paa Mrs. Clennam og smiler lyst. Den gamle Dame kysser hendes Haand, - vender sig fra hende

475

475a. Narb de to. (bruges ext).

476A. de to komme ind. i Porten (indefra)

Bevægelse paa Panoramasning bygge Ledn under Narb. Rojand reagerer

478. de to i Porten (indefra)

og gaar hen mod Døren. Den unge Pige følger hende, og Affery rejser sig ogsaa - og gaar ud efter de to andre.

475.

Dorrits tidligere Værelse i Marshalsea. Clennam kaster sig uroligt i Sengen, - slaar Øjnene op og spørger Mrs. Chivery, hvor lille Dorrit er. Men inden den gamle Kone faar svaret, kommer lille Dorrit ind og hen til Sengen. - Den Syges Ansigt klarer op, - Mrs. Chivery trækker sig tilbage, og lille Dorrit knæler ned ved Sengen og presser Clennams Haand mod sin Kind.

476.

Paa Gaden ved Porten til Mrs. Clennams Hus. Mrs. Clennam og Affery kommer. ~~Pludselig farer det gamle Tyende sammen og peger forskrækket hen mod Huset. Mrs. Clennam ser i samme Retning.~~

477.

Mrs. Clennams Beboelseshus med en Del af Gaardspladsen. Det ser ud, som om Stormen faar det gamle Hus til at vakle. I det aabne Vindu til Mrs. Clennams Opholdsrum ligger Rigaud grinende og dampende paa sin Cigaret.

478.

I Portaabningen fra Gaden til Mrs. Clennams Hus. De to Kvinder staar og stirrer forskrækkede frem mod Huset. Pludselig giver det et Choc i dem.

479.

Mrs. Clennams Beboelseshus med en Del af Gaardspladsen. Det vaklende Hus, der er hyllet i en Støvsky, som skjuler alle Konturer, styrter helt sammen og begraver de to Mænd,

480. Ile to lober nd (indefra)

som er derinde, under sine Ruiner. Den store Skorsten er det sidste, der styrter sammen og sender en tæt Sky af Støv og Grus til Vejrs.

480.

Gaden med Porten til Mrs. Clennams Hus. De to Kvinder, der sværtes af det omkringflyvende Støv, løber raabende og skrigende ud ad Porten. Mrs. Clennam vakler og synker bevidstløs om paa Gaden. Med Assistance af en forbipasserende Mand faar Affery løftet hende op og bærer hende over mod et Hus paa den anden Side af Gaden. - Afblænding.

481.

Tekst: Marshalsea-Fængslets Mure omsluttede atter daglig med deres Skygger deres hjemvendte Barn, lille Dorrit, medens hun helligede Arthur Clennam sin inderligste Kærlighed og Omsorg. Og en smuk Dag ud paa Høsten kunde han mat, men rask rejse sig fra sit langvarige Sygeleje.

Optoning af Del af Dorrits tidligere Værelse med Vinduet. Clennam sidder belyst af Eftermiddagssolens Straaler i en Lænestol og lytter - bleg men med et lykkeligt Smil - til lille Dorrit, der sidder ved Siden af ham og læser højt af en Bog. Paa en Skammel et Stykke fra dem sidder Maggy og sysler med noget Sytøj.

482.

Ved Døren. Døren aabnes paa Klem - og Pancks og John Chiverys Ansigter kommer til Syne. - De spejder ind i Værelset, - veksler et smilende og tilfreds Blik, - aabner Døren helt og gaar ind.

483.

Ved Vinduet. Clennam og lille Dorrit ser hen mod de Indtrædende, - der kommer hen til Vinduet. Pancks siger - efter at man har hilst paa hinanden - :

Tekst: Der ligger en Formue og venter Dem efter Deres afdøde Moder, - alt er klappet og klart - og De er en fri Mand igen!

Clennam trykker taknemligt Pancks Haand, - og den altid geschäftige Mand trækker sig tilbage. - Clennam spekulerer over noget, - fatter en Beslutning, drager Dorrit ind til sig og hvisker noget i hendes Øre. - Lille Dorrit nikker rødmende og glad. - Clennam vender sig mod John og siger:

Tekst: Amy beder Dem om - - -

Længere kommer han ikke, for lille Dorrit afbryder ham.

484.

Nærb. af Clennam og lille Dorrit. Hun ser op paa ham og hvisker:

Tekst: Lille Dorrit! Aldrig noget andet Navn!

Han nikker bevæget.

485.

Ved Vinduet. Clennam vender sig igen mod John, - siger:

Tekst: Min lille Dorrit beder Dem tage med til Registreringskontoret. Hvad hun vil hente der, kan De sikkert gætte!

John nikker henrykt (og er ved at græde af Glæde) over den Ære, der vises ham. Han strækker impulsivt Haanden frem mod Clennam, der trykker den hjerteligt. - Lille Dorrit ser smilende til. - Afblænding.

486.

Tekst: Den sorte Skygge fra Marshalsea-Fængslets Mur naaede ikke frem til den lille Kirke udenfor, hvor lille Dor-

491.

rit og Arthur den næste Dag blev viet, medens Solen skinnede ind gennem det malede Billede af "Vor Frelser" paa Kirkevinduet.

Optoning af Del af Kirken med Alteret og noget af Langskibet. Solen skinner ind gennem et Billede af vor Frelser, der er malet paa Kirkevinduet, og belyser Clennam og lille Dorrit, der vies foran Alteret. Til Stede er Pancks, hele Familien Chivery samt Maggy, nogle Arrestforvarere og evt. Tip, Fanny og Sparkler. De tre sidstnævnte er mere fordringsløst klædt end i Rigdommens Dage.

487.

Ved Alteret. Det unge Par veksler Ringe, og Præsten afslutter Ceremonien. De Nygifte ser paa hinanden med lykkestraalende Øjne og vender sig saa for at gaa ned til Bryllupsgæsterne.

488.

Del af Kirken med Alteret og noget af Langskibet. Clennam og lille Dorrit kommer ned til Bryllupsgæsterne og modtager deres Lykønskninger.

489.

Gruppebillede af John, Pancks og Maggy, - der er stærkt bevægede.

490.

Del af Kirken med Alteret og noget af Langskibet. - Clennam og lille Dorrit kommer hen til de tre, modtager ogsaa deres Lykønskninger - og gaar saa nedad Kirkegulvet.

491.

Uden for Kirkedøren. Clennam og lille Dorrit kommer ud. De

491x Nat. de To.

staar et Øjeblik i Aftensolen, han med Armen om hendes Liv, og hun tæt ind til ham. De ser kærligt paa hinanden, - han kysser hende.

492.

Tekst: Saa gik de videre - ud til et beskedent Liv, fuldt af Virksomhed og Lykke, - de gik videre i Solskin og Skygge, medens de Støjende og de Begærlige, de Hovmodige, de Gnavne og de Forfængelige knurrede og rasede som sædvanlig.

Malerisk Parti uden for Kirken, set fra Kirkedøren. - Clennam og hans unge Hustru gaar bort fra Kirkedøren. - Aftensolen kaster sit Skær over deres Skikkelser. - Afblænding.

S l u t.

2
3
1½
1½
1½

8 ales
13 ales long

Mr Clemmons Hse

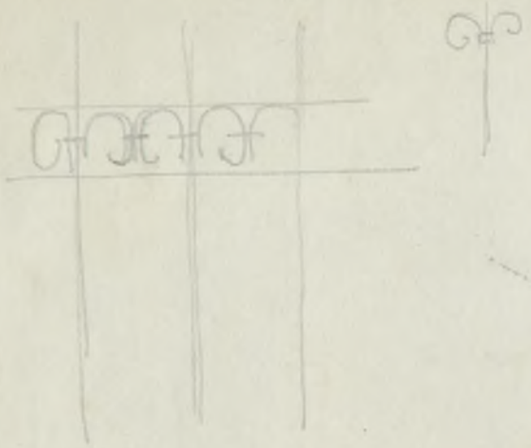

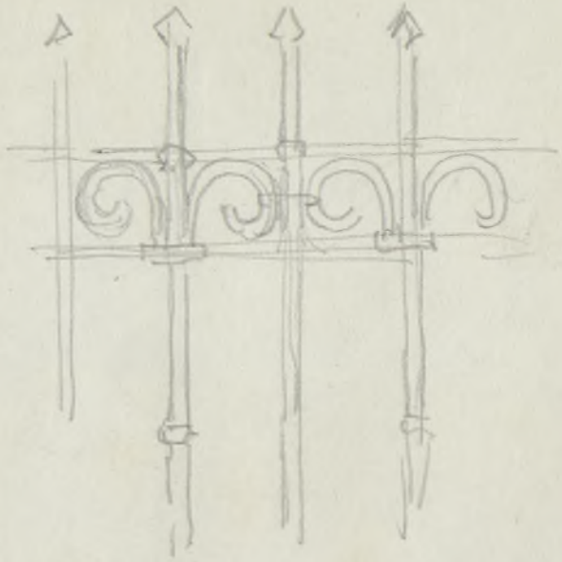

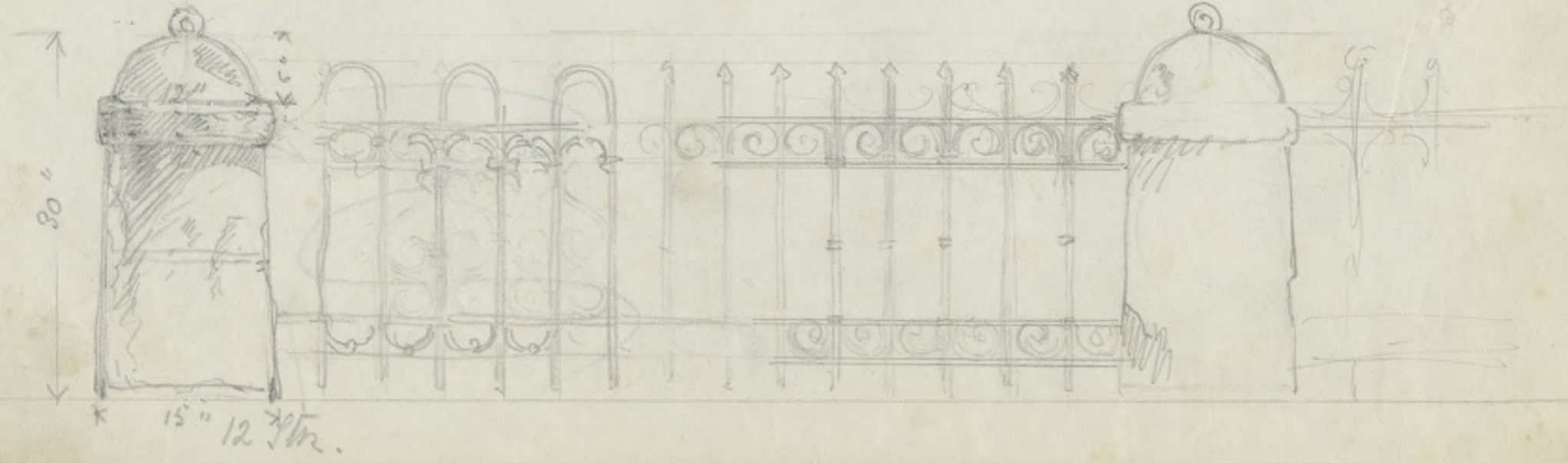

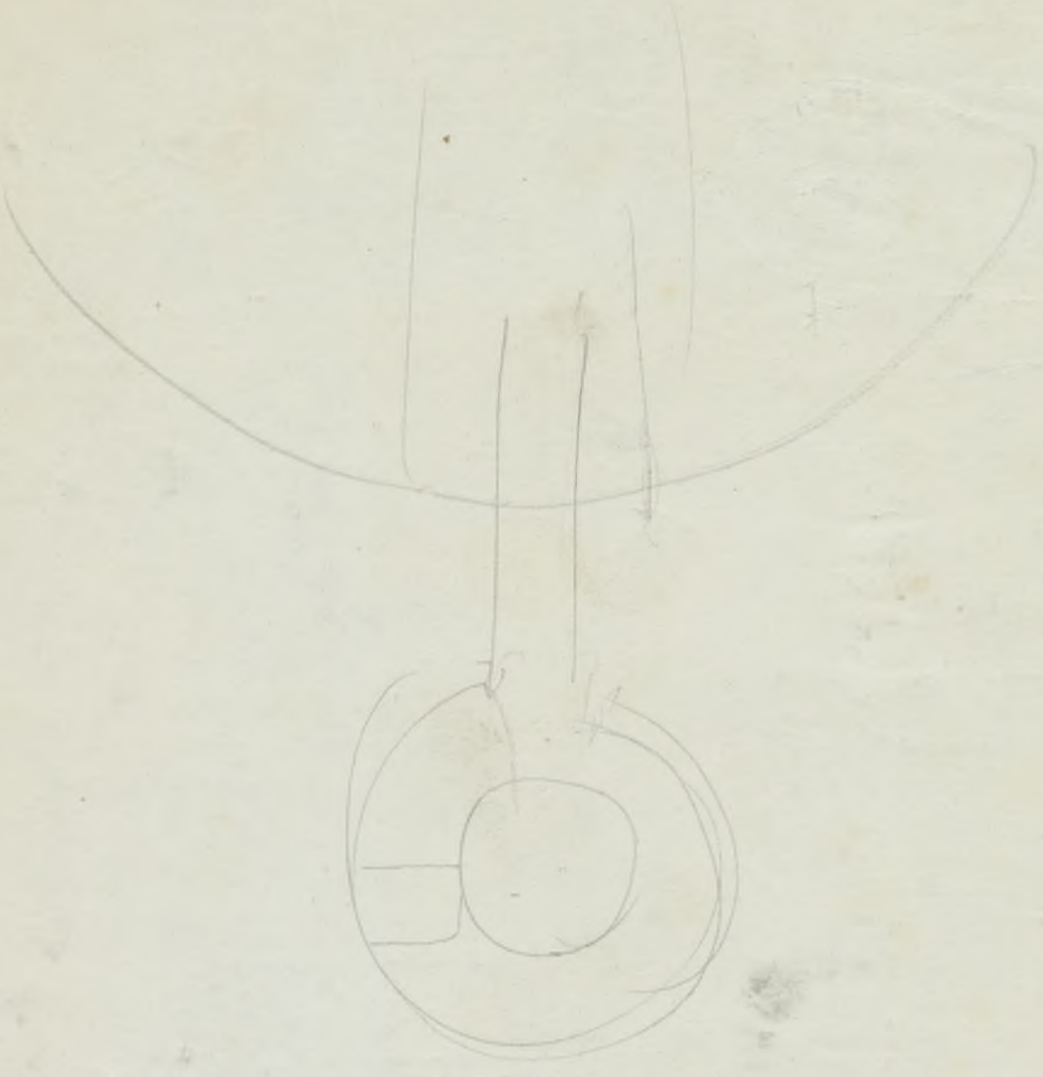

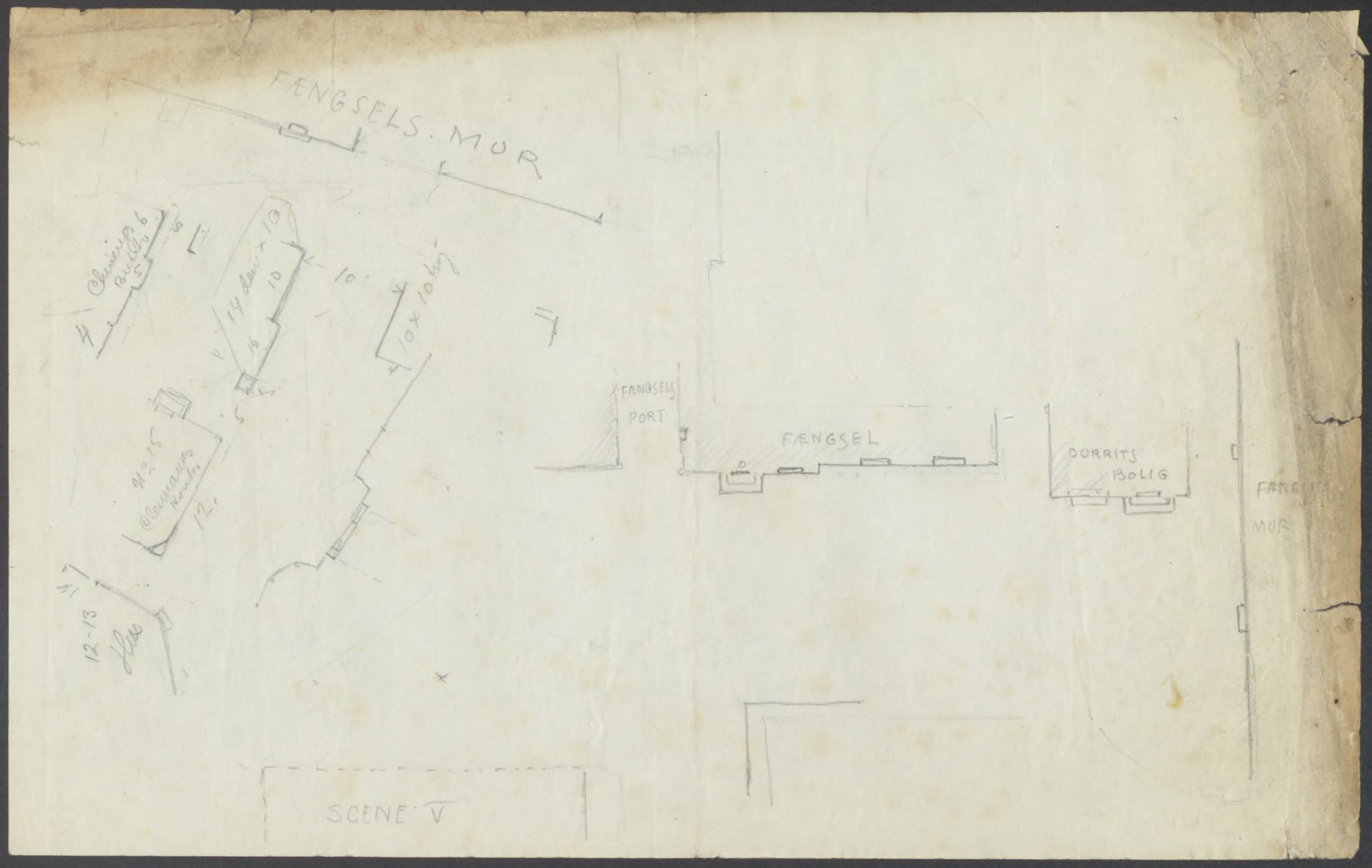
FÆNGSELS. MUR
FÆNGSELS PORT
FÆNGSEL
DORRITS BOLIG
SCENE V

Mrs Clemmams Stue.
Opholdsrum

Kommugetter til Partner-
boligen

Billede af Clemmams
Fader.

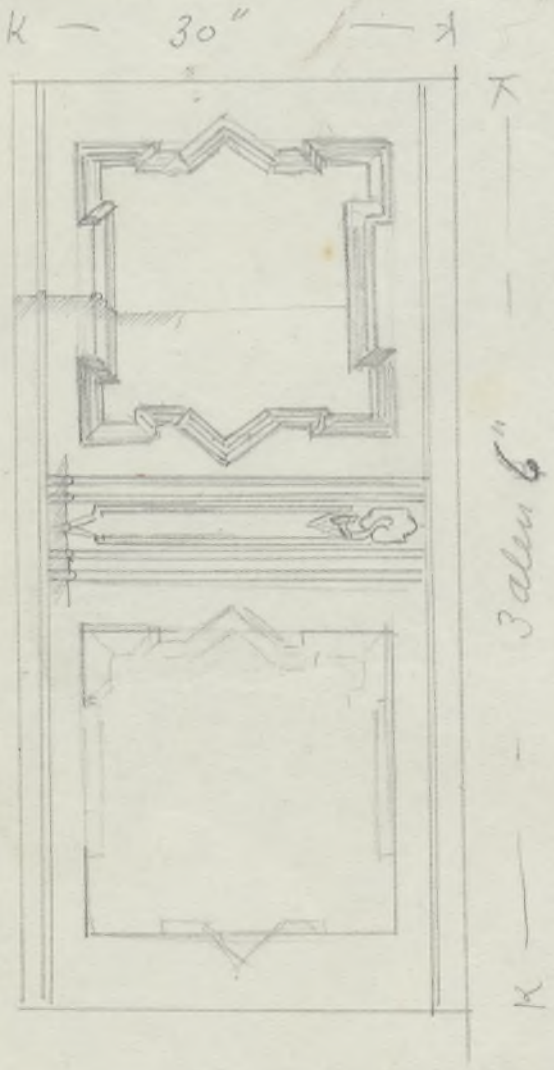

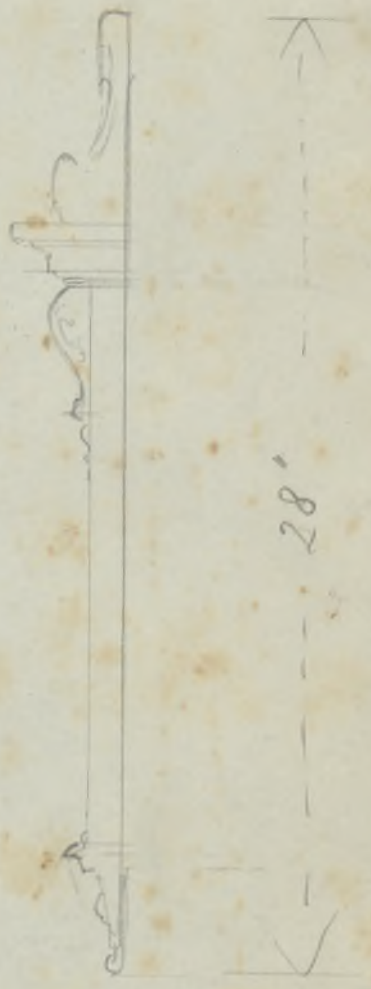

18"

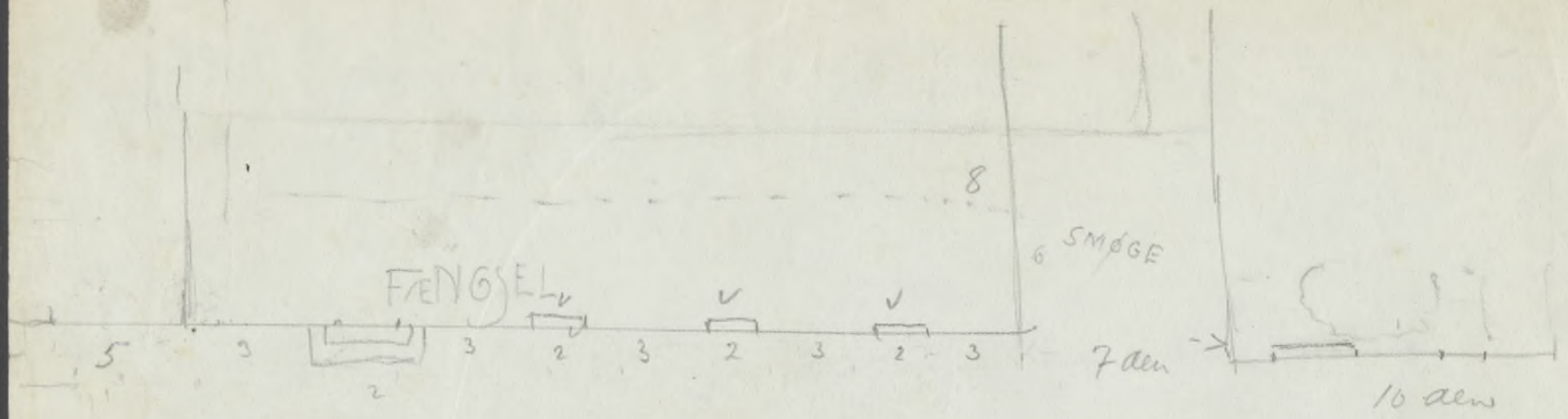

Fængselsgaard.

MARSHALSEC

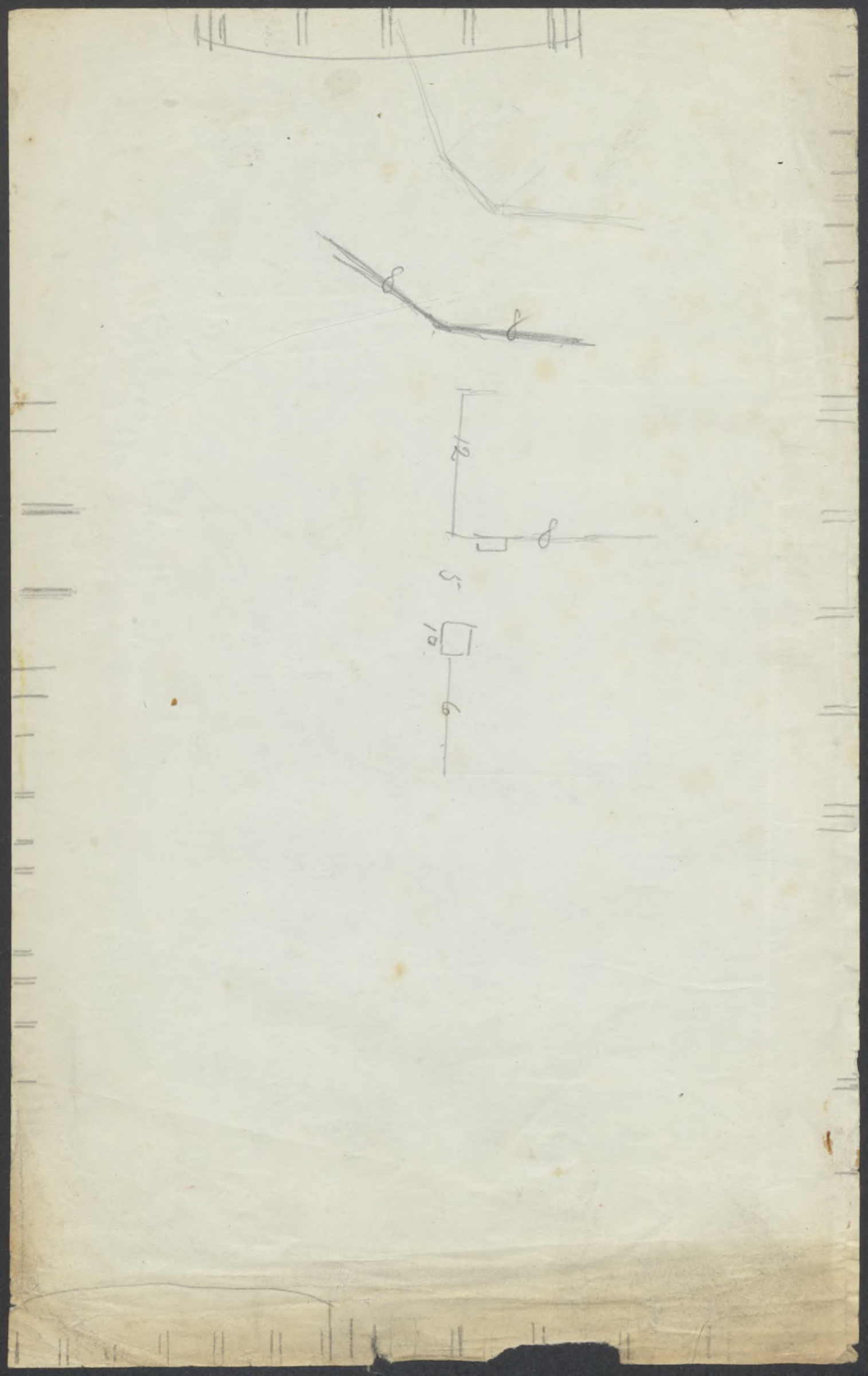

4

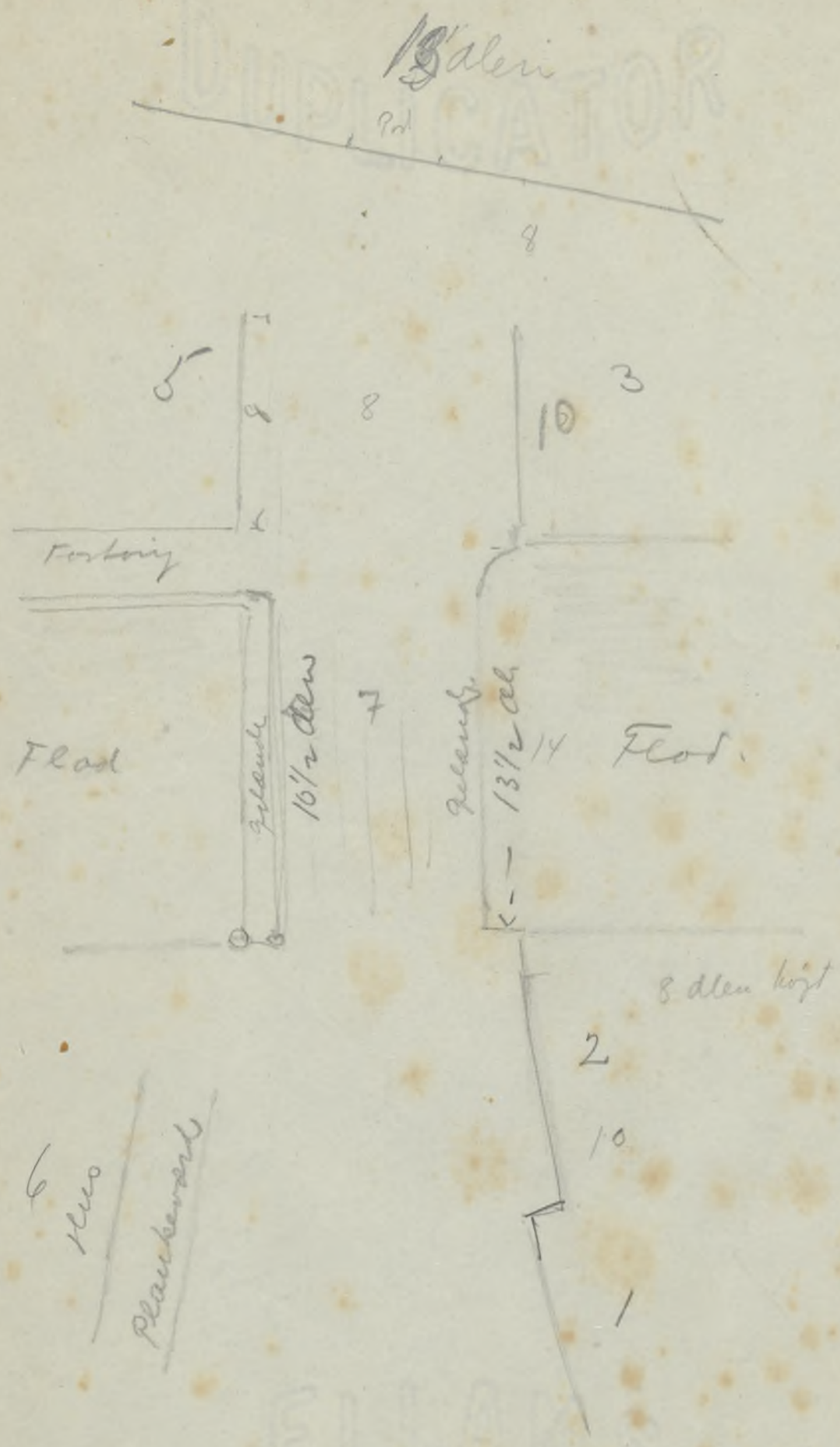

13' alen
Pd
8
5
8
8
10
3
Fortsing
Flad
Gelandt
10½ alen
7
Gelandt
13½ al
14
Flad.
8 alen höjt
2
10
6
Plankeverk
1

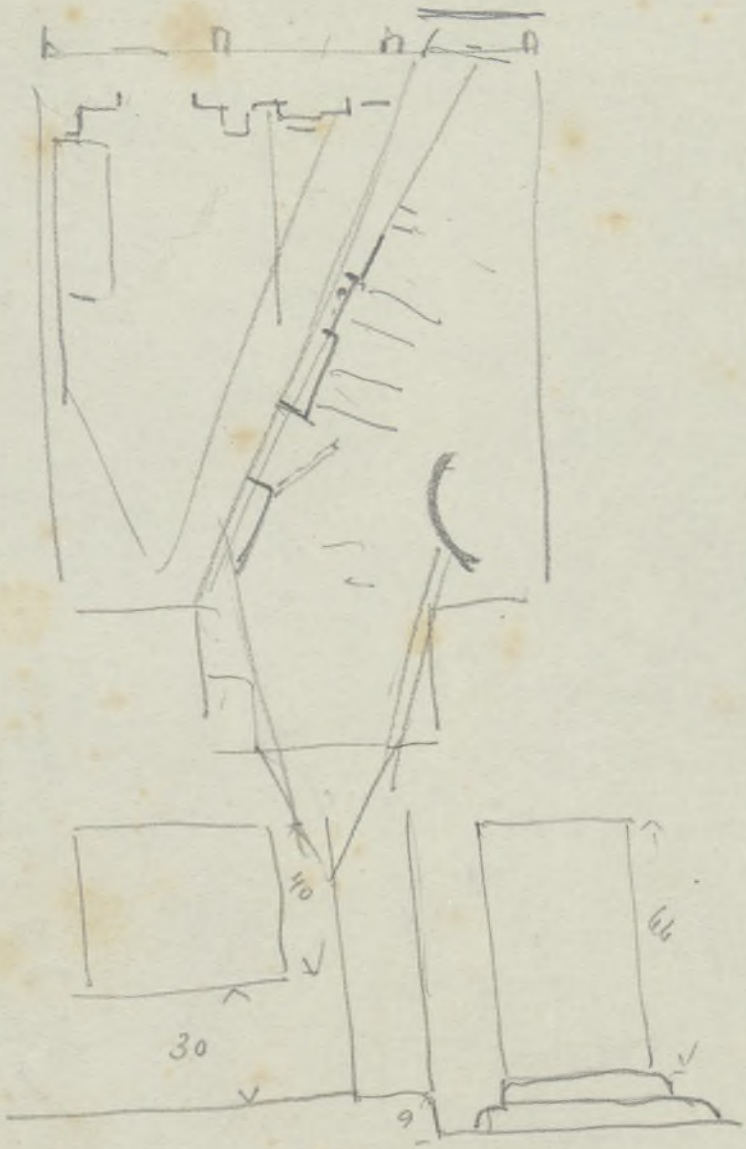
40
30
99
9

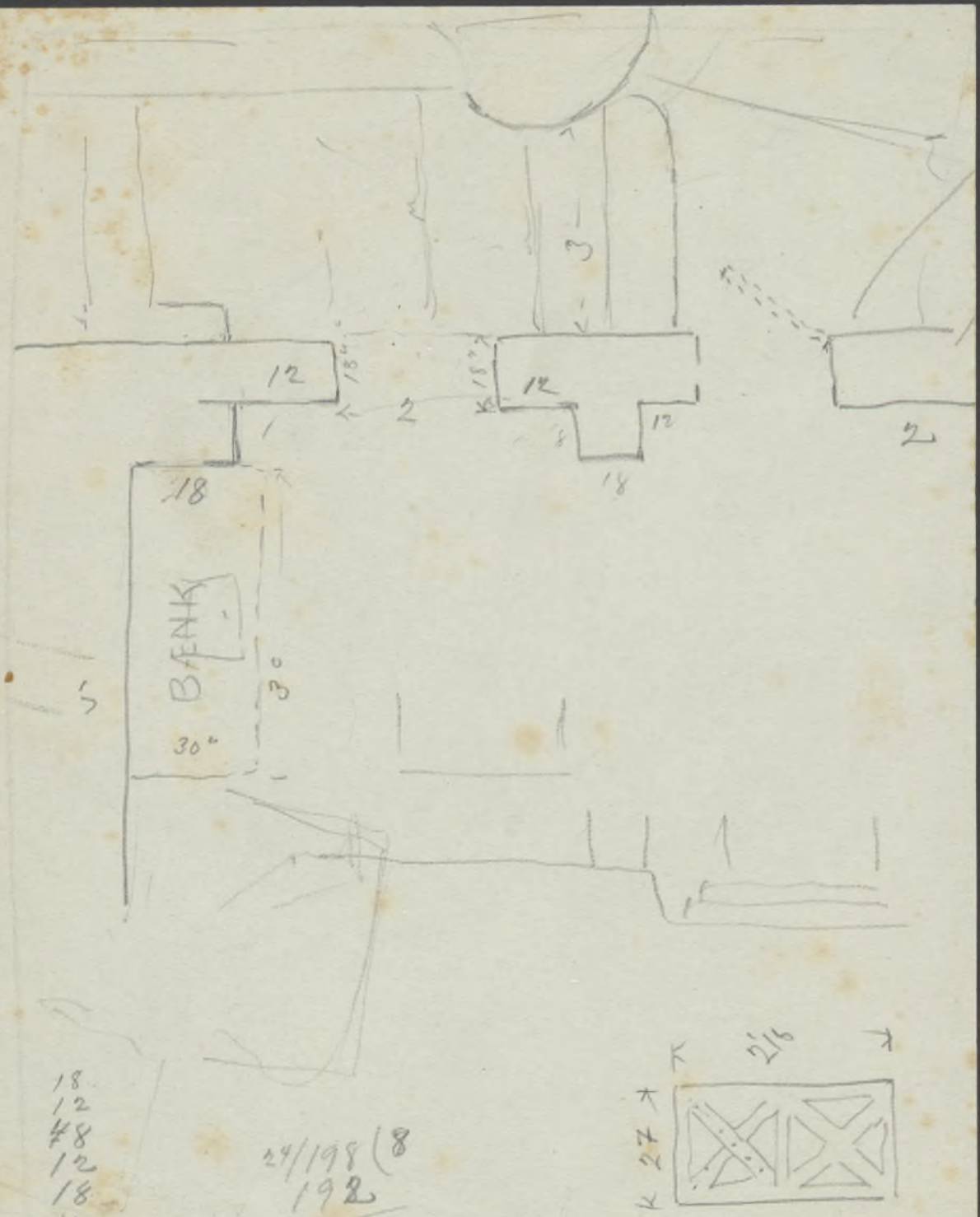

18
12
48
12
18
12
30
48
24 198

24/198 (8
192
6/

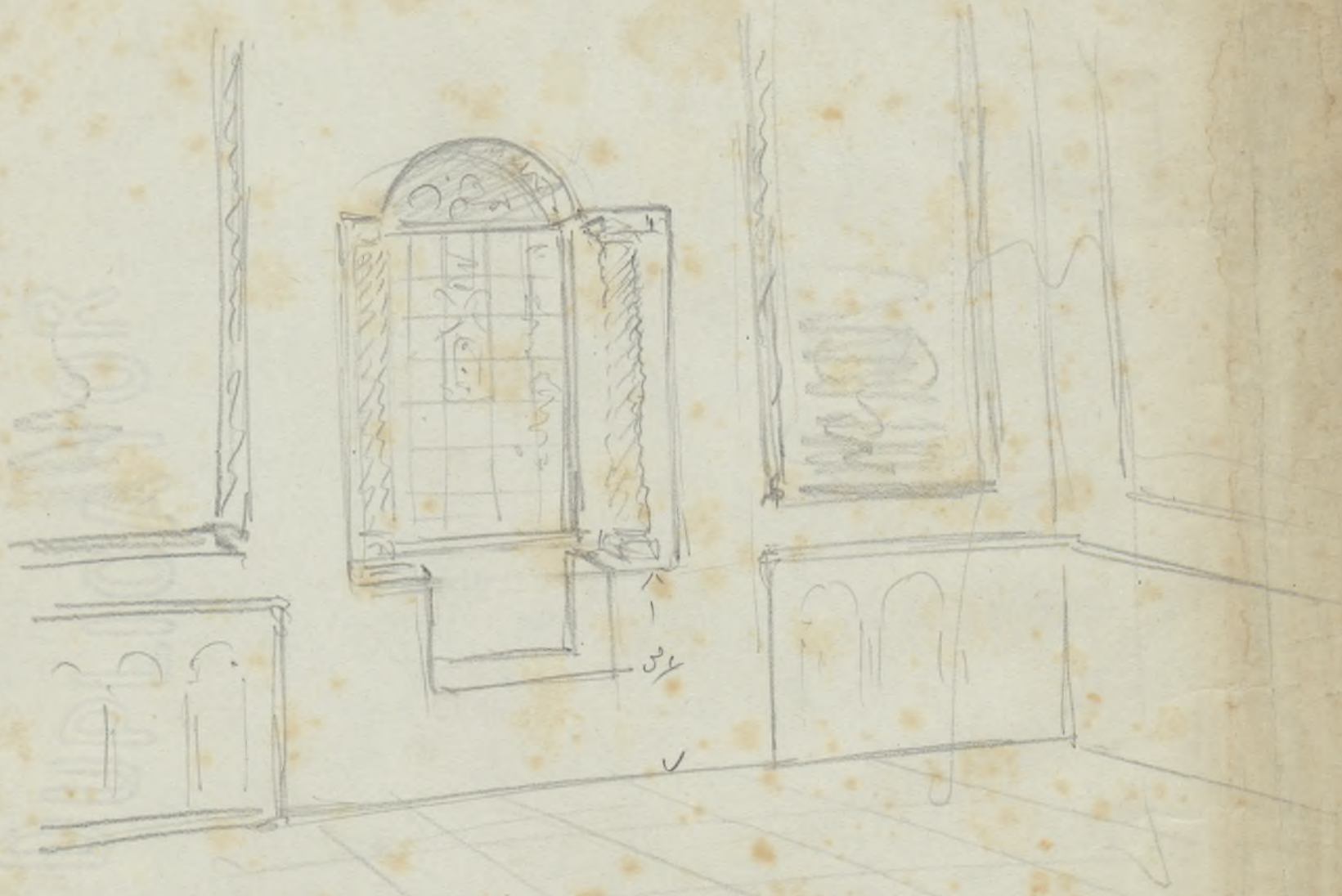

Lille Darrets V.

Palodsit er fra
Gobelinerne er fra
Möbler -
Pretiosa
Bord -
Udskorne Figuer - fenchel. -

Manfreds Indtog i Lucern 1254,
Charles d V drager ind i Antwerpen 1519

Forening Söndag

1" pr Alen

Panelerat Väg m. Billets

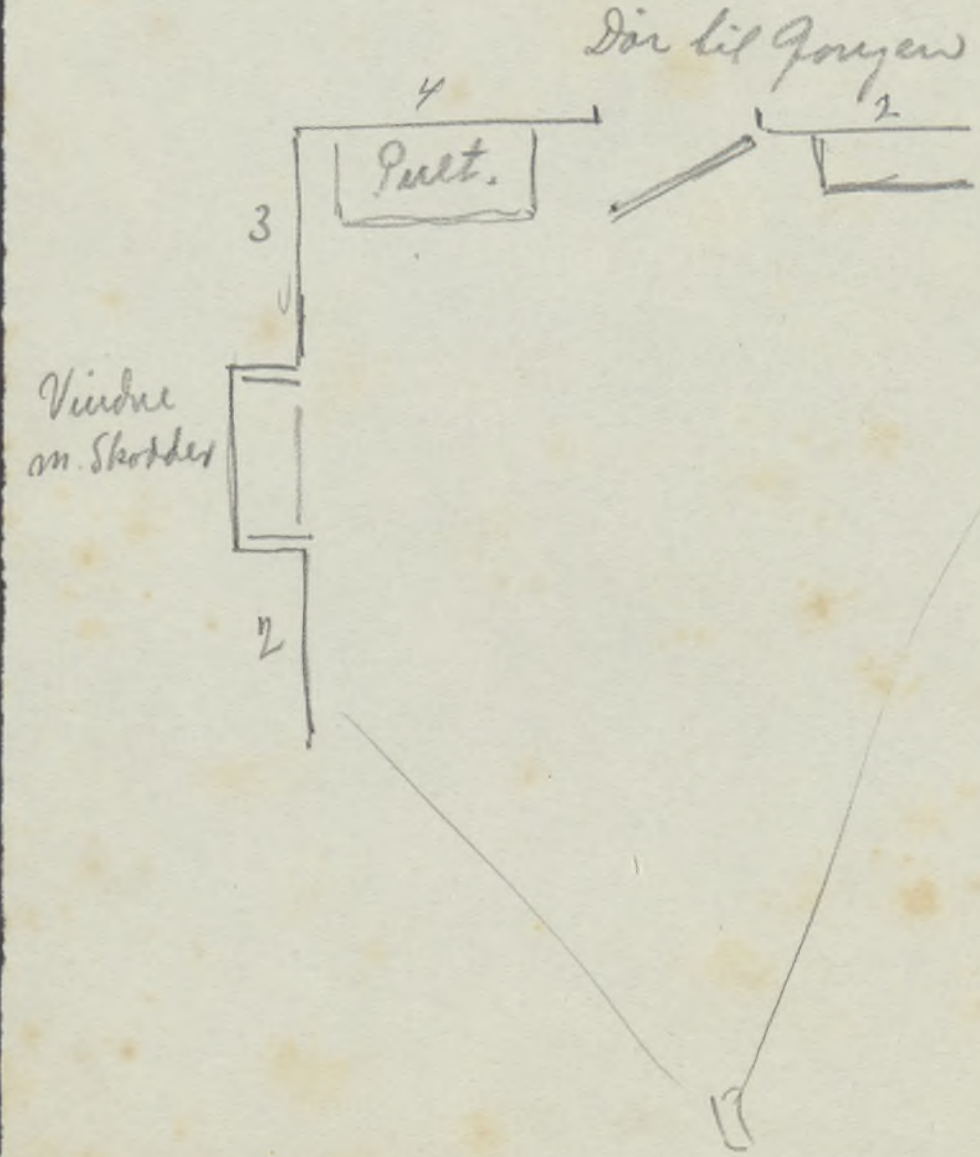

Kontor hos Mrs Clemmen

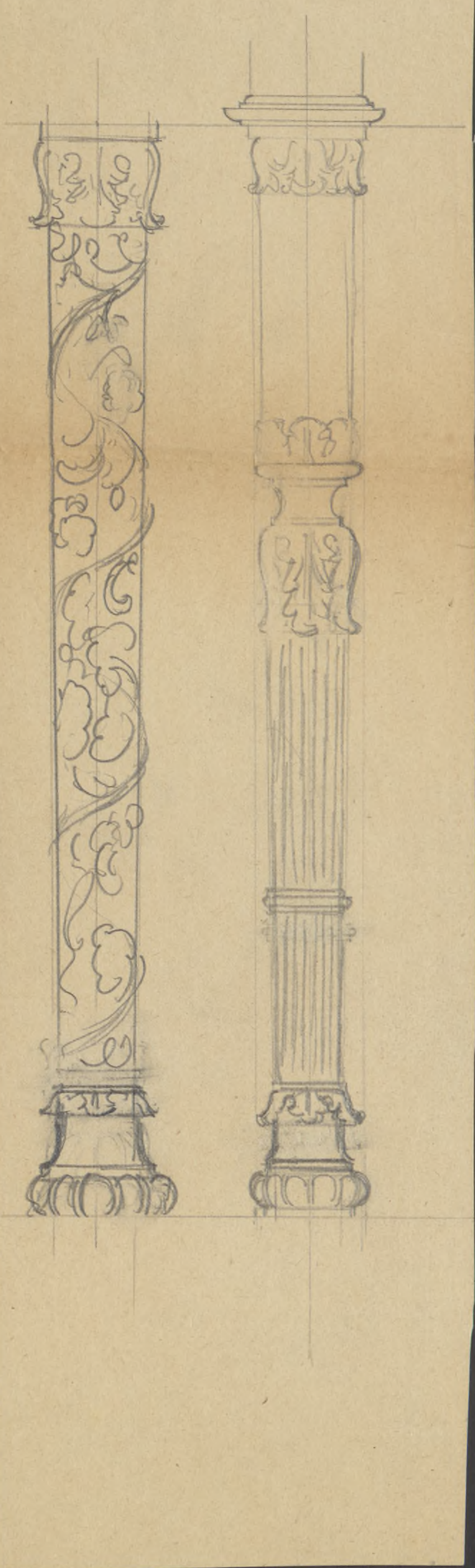

Vaerkserne er næsten alle ens
og maaler 9 Fod i Kvadrat

Der er Vire. Ol og Koffehuse og
Kramladen - en Hove etc

Opsynet har Vaerker paa
Ydersiden - meget pæne Rum.

Gitter om Vandpastene
Borde midt paa Pladsen -

Udsalg langs med Murene - med
Markise over

Flere Huse inde i Gaarden

Fik Sekonek
300 K

Loggia i Dorrits Palads,
Salon i " "
Festsal " "
Lovevarelse " (Williams

Fr Jensen

Lille Dorrits Varelse i Palads et
ved et Vendue i Frederik Dorrits
Varelse i Palads et
Billedgalleri i Dorrits Palads

Udenfor. Tænzel i Marseille
Hotellozzia i "
~~Hos Clemmans Hus~~
" " Gaarden
~~Opholdsrum~~
~~Gode foran " Hus~~ +
~~Tonstue hos Clemmann~~ +
Gode udenfor Marshalsea
~~i Gaarden~~ "
~~i Fjernesterne~~
~~lille Dorrets Kristoverbe~~ +
~~Hos Dorrits Vaerelse II~~ +
~~Clemmans Arbeidsv.~~
~~" " Kontor~~
I Kirken

Talnäs

Fængselscelle i Marseille.	1 - 2 - 3 - 5 - 14.
Plads foran Indgangen til Fængslet i Marseille.	4 - 12 - 15 - 16 - 17 - 18 - 364.
Hotel-Loggia i Marseille.	6 - 7 - 8 - 9 - 10 - 11 - 13 - 19
Mrs. Clennams Hus med Gaardspladsen.	20 - 28 - 29 - 30 - 232 - 236 - 238 - 239 - 240 - 241 - 242 - 243 - 245 - 351 - 369 - 374 - 437 - 462 - 477 - 479.
Gade udenfor Porten til Mrs. Clennams Hus.	55 - 461 - 463 - 476 - 478 - 480.
Kontor hos Mrs. Clennam.	32 - 34.
Mrs. Clennams Opholdsrum.	21 - 22 - 23 - 24 - 25 - 26 - 27 - 35 36 - 37 - 39 - 41 - 42 - 43 - 44 - 45 46 - 47 - 49 - 50 - 51 - 233 - 234 - 235 244 - 247 - 249 - 250 - 252 - 253 - 254 350 - 352 - 354 - 356 - 359 - 360 - 261 366 - 438 - 439 - 440 - 441 - 442 - 443 444 - 445 - 450 - 451 - 452 - 454 - 455 456 - 457 - 458 - 459 - 460 - 471.
Forstue i Mrs. Clennams Hus.	31 - 33 - 38 - 40 - 52 - 53 - 54 - 246 248 - 255 - 353 - 355 - 357 - 358 - 362 363 - 365 - 367 - 368.
Køkken hos Mrs. Clennam.	48 - 251.
Gilbert Clennams Værelse. (Forhistorien)	446 - 447 - 448 - 449.
Gilbert Clennams Sove-værelse.	453.

Indgangen til Dorrits Bolig i Marshalsea.	79 - 156 - 218 - 283 - 285 - 286 - 287 288 - 289 - 290 - 297 - 409 - 420.
Lille Dorrits Kvistværelse.	98 - 216 - 302 - 467 - 469 - 470 - 472 473 - 474.
Clennams Arbejdsværelse.	159 - 160 - 161 - 162 - 163 - 164 - 165 166 - 167 - 168 - 169 - 170 - 171 - 172 173 - 174 - 370 - 371 - 372 - 373.
Kontor i Clennams Forretning.	177 - 178 - 179 - 203 - 205 - 206 - 207 209 - 210 - 211 - 212 - 213 - 214.
Gaden med Port til Clennams Forretning.	208 - 215.
Kunstnerindgang til et Forstadsteater.	106 - 107 - 108 - 180 - 181.
Gade i Chalons.	111 - 124.
Skænkestue i "Daggryet".	112 - 113 - 114 - 115 - 116 - 117 - 118 119 - 120 - 121 - 122 - 123.
Bag Kulisserne i et Forstadsteater.	189.
Udenfor Indgang til Merdles Palæ.	182 - 198 - 199 - 200.
Hall hos Merdles.	183 - 195 - 196 - 197.
Salon hos Merdles.	184 - 185 - 186 - 187 - 188 - 190 - 191 192 - 193 - 194.
Afstandsbillede af Dorrits Palads.	308.

Gade udenfor Marshalsea.	56 - 57 - 58 - 59 - 60 - 125 - 126 - 175 176 - 303 - 304 - 305 - 306 - 307 - 403 404 - 405 - 465.
Chiverys Cigarbutik.	127 - 223. - 125 - 128
Bagværelse til Chiverys Cigarbutik.	126 - 224 - 226 - 227 - 229 - 231.
Baggaard til Chiverys Cigarbutik.	225 228 - 230
Jernbro udenfor Marshalsea.	135 - 136 - 137 - 138 - 139 - 140 - 141 144.
I Fængselsgaarden ved Porten og Arrestforvarerens Tjenesterum.	94 - 100 - 101 - 102 - 103 - 104 - 105 264 - 295 - 296 - 298 - 299 - 301 - 435
Arrestforvarerens Tjenesterum.	61 - 84 - 85 - 88 - 99 - 406 - 407 - 408 466.
Gaarden i Mrashalsea. + Marshalsea	62 - 63 - 64 - 65 - 66 - 67 - 68 - 69 76 - 77 - 78 - 217 - 218 - 219 - 220 221 - 222 - 262 - 263 - 265 - 266 - 267 272 - 274 - 275 - 276 - 277 - 282 - 284 293 - 300 - 390.
Mr. Dorrits Værelse 1 i Marshalsea (Forhistorien)	70 - 71 - 72 - 73 - 74 - 75.
Mr. Dorrits Værelse 2 i Marshalsea.	80 - 81 - 82 - 83 - 89 - 90 - 91 - 92 92a - 93 - 95 - 96 - 97 - 109 - 110 - 129 130 - 131 - 132 - 133 - 134 - 157 - 158 201 - 202 - 204 - 256 - 257 - 258 - 259 260 - 261 - 268 - 269 - 270 - 271 - 273 278 - 279 - 280 - 291 - 292 - 294 - 410 411 - 413 - 414 - 415 - 416 - 417 - 418 419 - 423 - 424 - 425 - 426 & 427 - 428 429 - 430 - 431 - 432 - 433 - 434 - 464 468 - 475 - 481 - 482 - 483 - 484 - 485

Loggia i Dorrits Palads.	309 - 310 - 311 - 312 - 313 - 314 - 316 317 - 318 - 319 - 320 - 321 - 322 - 323 324 - 325 - 326 - 327 ~~e~~ 328 - 329 - 331 332 - 333 - 335 - 340 - 342 - 344 - 345 347 - 375 - 376 - 377 - 378 - 379 - 380
Lille Dorrits Værelse i Paladset.	315 - 349.
Ved et Vindu i Frederik Dorrits Værelse i Paladset.	330
Salon i Dorrits Palads.	334 - 336 - 337 - 338 - 339 - 341 - 343 346 - 348.
Billedgalleri i Dorrits Palads.	383.
Festsalen i Mr. Dorrits Palads.	381 - 382 - 385 - 386 - 387 - 388 - 389 391 - 392 - 393 - 394 - 395 - 396 - 397 398.
Mr. Dorrits Soveværelse i Paladset.	384 - 399 - 401 - 402.
Det Indre af en Kirke.	486 - 487 - 488 - 489 - 490
Udenfor Kirkedør.	491.
Malerisk Parti udenfor Kirken.	492.
Flodbred med Baad.	152 - 153 - 154 - 155.
Flodparti med Bro.	149 - 151.
Idyllisk Skovsti.	150

5

Malerisk Skovvej.	145 - 147.
Rosenhaven.	146 - 148.
Ved Rælingen paa et Skib.	412.
Uvejrshimmel.	237.
Gravsted 1.	86 - 87.
Gravsted 2.	142 - 143.
Gravsted 3.	421 - 422.

Henvisninger til Dekorationer.

Mrs. Clennams Hus med Gaardsplads.	Side 41 og 42	1 Del.
Mrs. Clennams Opholdsrum	" 44 og 45 II. Side 365	"
Kontoret hos Mrs. Clennam.	" 68 og 69	"
Mrs. Clennams Køkken	Billedet Side 213	1 Del.
Gaden udenfor Porten til Mrs. Clennams Hus	" 41	"
Gaden udenfor Marshalsea	Side 93	"
Arrestforvarerens Tjenesterum	" 96	"
Lille Dorrits Kvistværelse	" 327	"
Lille Dorrits Kvistværelse i 3. Akt.	Billede Side 329 II. Side 322.	"
Dorrits Værelse 1 i Marshalsea	Side 75	"
Dorrits Værelse 2 i Marshalsea	" 100	"
Forstadsteaters Kunstnerindgang	" 263	"
Gaden udenfor "Daggryet"	" 146	"
Skænkestuen i "Daggryet"	" 146	"
Chiverys Tobakshandel udvendig	" 243	"
Chiverys Tobakshandel indvendig	" 290 og 291	"
Bagværelse til Tobakshandlen	" 291	"
Baggaarden til Tobakshandlen	" 291	"
Clennams Arbejdsværelse	" 188 og 190	"
Kontor i Clennams Forretning	" 301	"
Merdles Palæ	" 279 og 280	"
Hall hos Merdles	Billede Side 4	"
Salon hos Merdles	Side 271	"

(Kend!)

Lille Dorrits Sæulse i Paladset. — II. Side 42.

Mr. Dorrits Sæulse i Paladset. — II. Side 48.

"L I L L E D O R R I T"

af

CHARLES DICKENS.

MUSIKARRANGEMENT

af

JACOB GADE.

PALADSTEATRET - K Ø B E N H A V N .

Thema I: R. Friml In Love (Andante 4/4) (Lille Dorrit)

Thema II: Miles Cupid's Frolic (Allegretto 6/8)
(William Dorrit)

Thema III: G. Marie La Cinquantaine (Andantino 4/4)
(John Chivery)

Thema IV: Pouget Marche funèbre (grotesk Adagio)
(Gravstensmotiv)

Thema V: Borch A Pathetic Story (Eventyrmotivet)

I.

I Marseille fandtes paa den Tid.

1. Borch. Creepy creeps.

I Londons City laa et gammelt Hus.

2. Borodin. Eine Steppenskizze.

Lille Dorrit (noget efter Titlen, langsomt)

3. Friml. In Love (Thema I)
(8 Takter)

Efter 20 Aars Ophold i....

4. A. d'Ambiosius. Pavane.

Flintwich's Tvillingbroder.

5. Kempinski. Incidental Symphonies

Naar Flintwich er oppe ad Trappen.

6. Beethoven. Symphoni Nr. 3.
(Eroica)

Naar Dorrit kommer ud paa Gangen til Arthur.

II

7. Friml. Thema I

Dorrit gaar ind ad Døren i Fængslet.

8. Noyes. Conversational.

Der staar min Broder.

9. Miles Cupid's Frolic
(Thema II)
(paa 6'Takt med Optakt - spilles meget stacc.)

William Dorrit gaar op.

10. Noyes. Conversational.

Naar Billedet toner ud hos William Dorrit.

11. Miles Thema II

De to igen.

12. Noyes Conversational.

De tre gaar bort.

13. Miles: Thema II

Selv i det skumle Fængsel....

14. Gabriel Marie. La Cinquantaine.

John Chivery ser sit Gravmæle.

15. Pouget. Marche funèbre d'un "Toto"
(c. 6 Takter)

Naar Gravmælet toner ud.

16. G. Marie. La Cinquantaine.

Hos William Dorrit.

17. Miles. Thema II

Paa Kvisten i Arrestforvarerhuset havde lille Dorrit....

III.

18. Friml. Thema I.

Naar Døren - efter at Arthur er gaaet ind - aabnes, og Maggy falder ned af Trappen.

19. Thomé. Polichinelle.
(paa 8'Takt)

En sildig Efteraarsaften...

20. Rapee. Mysterioso Nr. 1.

Lige over for Fængslet....

21. Borch. Child's Dreams.

Fængslets Fader gav den...

22. Miles. Thema II

John og William Dorrit.

23. Frommel. A Curious Story

Naar John er gaaet.

24. Miles. Thema II

John og lille Dorrit.

25. Frommel. A Curious Story.

Efter at lille Dorrit er gaaet, og John ser sit Gravmæle.

26. Pouget. Marche funèbre (6 Takter)

Ligesom Solen nu var gaaet ned...

27. Lacombe. Prominade Matinale

IV. Sent samme Aften...

28. Godard. Adagio Pathétique

Arthur støder Glassene sammen. (Klokke eller Triangle)

29. Loud. Pixie Pranks.

Naar Dorrit og Maggy er ved Trappen.

30. Lafitte. Intermezzo.

En skønne Dag....

31. Bachmann. Gavotte.

Maggy hos Arthur.

32. Aborn. Farcical Allegro (paa Trio)

Dorrit hos Arthur.

33. Friml. Thema I

Lille Dorrit saa nu....

34. Borch. A Pathetic Story.
(Afslutningsaccord i E)

Pause.

V.

Det gamle Hus.

35. Mozart. Symfonie Nr. 35 I
(D-dur)

Siden Samtalen...

36. Laforge. Gavotte.

Arthur kommer ind.

37. Friml. Melodie.

Mr. Dorrit var selvskreven
Præsident...

38. Jacob Gade. Bondedans.

Arthur og Dorrit.

39. Borch. A Pathetic Story.

Musikfesten igen.

40. Landry. Marie de Village.

VI.

Næste Morgen.

41. Herbert. Canzonetta.
(paa 3'Takt)

2'Gang William Dorrit ses læse
Avisen.

42. Miles. Thema II
(p.p.)

Saa oprandt den Dag....

43. Herbert. "Babes in Toyland".

Arthur kommer bærende med Amy.

44. Friml. Thema I
(paa A)

VII.

Nogle Maaneder senere.

45. Albi. Ballroom-Chatter.

Naar William Dorrit kommer ind.

46. Miles. Thema II.

Hun vedligeholder Forbindelsen...

47. Smith. Columbine

Efter at William Dorrit har talt med Amy og forlader Salen.

48. Marie. Cassaudre.

I det gamle, brøstfældige Hus...

49. Zamecnits. Shadowed.

Clennam forstod, at...

50. Engelmann. Liebesgeflüster.

Naar Arthur aabner Amys Brev.

51. Friml. Thema I

Naar William Dorrit sætter sig hos Mrs. General.

52. Dorson. Serenade
(8 Takter)

VIII.
Nogle Dage efter

53. Moszkowski. Liebeswalzer.

William Dorrit aabner Brevet.

54. Minot. Dramatic Agitato Nr. 38.

Salen ses igen.

55. Moszkowski. Liebeswalzer.

Det var som om der...

56. Savino. Dramatic Allegro.

Lille Dorrit paa Knæ ved Stolen.

57. Fini Henriques. Livsdrømmen.
(Paa Optakten til Bogstav A)

Lyspause.

IX.
Et andet af den store Svindels Ofre...

58. Barthèlemy. Carresses des Yeux.

Et Utal af Gravskrifter...

59. G. Marie. La Cinquataine.

Naar John ser sit Gravmæle.

60. Pouget. Marche funèbre.

Indespærringen og Tanken....

61. G. Marie. Deux Pieces
(Nr. 1 Ariette)

Lille Dorrit kommer.

62. Friml. Thema I.

Til langt ud paa Aftenen.

63. Barbirolli. Aubade.

Fortæl ham dog om Prinsessens Hemmelighed.

64. Borch. A Pathetic Story.
(langomt)

Arthur gaar hen til lille Dorrit.

65. Albers. Only a year ago
(langsomt og med Spring fra
Tempo I til sidste 2 Takter)

X.

Opgørets Time var inde...

66. Rapee. Agitato Nr. 2.

Arthur er ikke min Søn...

67. Kimpinski. Incidental Symphonies.

Naar Moderen rejser sig fra Stolen.

68. Bergé. Agitato.

En halv Time senere...

69. Friml. Thema I (kort)

Moderen og lille Dorrit...

70. Vely. Pathetic Andanta Nr. 1.

Flintwich med Kniv.

71. Levi. Dramatic conflict.
(pp - - - - ff)

Moderen og lille Dorrit.

A. P

72. Vely. Pathetic Andante Nr. 1.

Men ingen tænkte paa....

73. Jacob Gade. Storm Musik
(paa Bogstav C)

Marshalsea-Fængslets sorte
Skygge naaede.....

74. Grieg. Ave Marie Stella
(til Bogstav B)

Saa gik de ud til Dagens
Gerning....

75. Friml. Thema I
(paa Bogstav A og Slutaccord i C)

S l u t

409
5-23

1868.

LILLE DORRIT. I. Akt.

Scene				
1)			Titler	
	1	1	1-2-3-4-4a-5	Fjernb. foran Fængslet - Folk strømmer til
2)	2	2	6	Cellen - Peter N gaar hen til Gitteret.
		3	7	-"- - Nærb. P.N. bag Gitteret.
1)	3	4	8	Nærb. Folk foran Porten
2)	4	5		Cellen - Nærb. Peter N. bag Gitteret
		6		-"- - Fjernere P.N. vender sig fra Gitteret.
		7	9	-"- - Fjernb. P.N. taler til sin Medfange.
1)	5	8		Fjernb. - Folk uden for Fængslet.
2)	6	9		Cellegang - Vogteren og Soldater ned.
1)	7	10		Fjernb. Fangevognen hen.
2)	8	11		Cellen - Soldaterne henter P.N.
		12		Cellegang - P.N. føres bort.
1)	9	13		Fjernb. - uden for Kærren - hen
		14	10(udgaar)	Nærb. - P.N. føres ud.
3)	10	15	11	Mrs. Clennams Hus.
		16	12	Stuen - Frk. Pehrson læser for Bell og M.N.
		17	13	-"- - Nærb. Frk. P. læser.
		18	14	-"- - -"- -"- P. -"- - slutter.
		19		Fjernb. - alle tre beder - Frk. P taler. Stuen
		20	15	Stuen - Nærb. Mathilde N.
		21		-"- - Fjernb. M.N. rejser sig - gaar.
		22	16	-"- - Nærb. - Karina Bell, der syr.
		23	17	-"- - Fjernb. Frk. P ser hen paa Bell.
		24		-"- - Nærb. Bell lægger Sytøjet sammen.
		25		-"- - Fjernb. Bell gaar hen til Frk. P.
		26	18	Uden for paa Gaden - Tolnæs kommer gaaende.
		27	19	Uden for Huset - Toln. gaar hen imod.
		28	20	-"- -"- -"- - Nærb. T. hen - Hinz lukker op.
		29		-"- -"- -"- - Nærb. Hinz bukker.
		30		-"- -"- -"- - Fjernb. T. gaar ind.
		31	21	Gangen - Toln. og H ind - H kalder paa Ma.N.
		32		Værelse - Nærb. - H ind ad Døren.
		33	22	-"- - Nærb. Tvillingbroderen vender sig
4)	11	34		-"- - Nærb. H. lukker Skabet op.
		35		Gangen - M.N. og T. taler sammen.
		36		Værelse - H. lukker Skabet til.
		37		Fjernb. H. hen til Tvillingbroderen.
		38	23	Nærb. - Hænderne med Skrinet.
		39		Fjernb. H. giver Tvillingbroderen Æsken.
		40		-"- xxxgivxr set fra den anden Side - de gaar hen til Vinduet
		41		Gangen - M.N. og T. taler sammen.
		42		Værelse - Tvillingbroderen kryber op i Vinduet.
		43		Udenfor - -"- -"- kryber ud - løber bort.
		44		I Stuen - H. lukker Vinduet - gaar.
		45		Gangen - H ud gaar forbi de to.
		46		Værelse - Nærb. H op ad Trappen.
		47		-"- - Nærb. H. hen til Frk. P. fortæller om Tolnæs.
		48		-"- - Nærb. Bell ser op fra Sytøjet.
		49		-"- - Fjernb. H. henter Rullestolen.
		50		-"- - Nærb. - Karina B. syer videre.
		51		-"- - H. ruller Stolen hen til Bordet - gaar ned.
		52		Gangen - H. henter Tolnæs.
		53		Værelse - T op og hilser paa Frk. P. sætter sig.
5)	12	54	24	Gangen - H. ned - rusker Mathilde N.
		55		Værelse - Nærb. T og Frk. P. - T. ser hen.
		56		-"- - Bell ser op - syer videre.

Scene			Titler	
5)				
	12	57	25	Værelse - Nærb. T. taler til Frk. Pehrson
		58		-"- - Nærb. Karine B. pakker sammen - rejser sig.
		59	26-27	-"- - K.B. gaar forbi de to. Tolnæs ser efter hende - taler til Frk. Pehrson.
		60		Gangen - H. løber op.
		61	28	Værelse - H. op ad Trappen til de to.
		62	29	Nærb. - Værelse - H hen til dem - Frk. P. taler.
		63		Køkken - M.N. giver Karina B. Mad - gaar.
		64		Værelse - Nærb. Frk. P taler til H og Toln.
		65	30	-"- - Nærb. H smiler og bukker.
6)	13	66	31	-"- - Frk. P taler til T. og H - T. rejser sig.
		67		-"- - Fjernb. - T tager Afsked - gaar.
		68	32	Gangen - T. gaar ned - Bell gaar forbi - T. spørger Mathilde N.
		69	33	Gaden - Bell ud af Porten.
		70		Udenfor - T gaar fra Huset.
		71		Gaden - T ud - gaar efter Karina B.
		72		-"- - T gaar forbi Manden.
				II. Akt.
7)	14	73	33a-34	Gaden foran Fængslet - T. følger efter K.B.
		74		-"- nærmere - T ser Bell gaa ind - gaar hen til Busch.
		75	35	-"- Nærb - T spørger B. - de gaar.
		76		-"- T og B gaar ind i Fængslet.
		77	36	T og B gaar sammen - Arrestforvarerens Rum
		78		Fængselsgaarden - B og T kommer ud.
		79	37	-"- - Nærb. B og T ser hen
		80	38-39	-"- - Nærb. Frederik Jensen og Karine B. - Skjold Petersen hen.
		81	40	-"- - Nærb. Tolnæs og B.
8)	15	82	41-42	-"- - Torben Meyer hen til Frederik J og Bell.
		83	43-44	-"- - T. og B gaar hen - sætter sig.
		84	45	-"- - Nærb. B fortæller T.
		85		Værelse - Nærb. Frederik J med Barnet.
		86		-"- - Fjernb. Fr. J giver Konen Barnet. Gaar hen til Sengen - gaar igen.
9)	16	87		-"- - Fr. J lukker Børnene ind.
		88		-"- - Nærb. Moder og Barn i Sengen.
		89		-"- - Fr. J og Børnene gaar hen mod Sengen.
		90		-"- - Fr. J og Børnene hen til Sengen.
		91		-"- - Nærb. Børnene ser paa den lille.
		92		-"- - Fr. J gaar fra Børnene.
		93	46	-"- - Fr. J. og Konen hen - Fr.J faar Penge - gaar.
		94		-"- - Fr. J betaler Lægen.
10)	17	95	47	Fængselsgaarden - Nærb. B fortæller Tolnæs
		96	48	Fjernb. Knud Schrøder hen - gaber.
		97	49	Nærb. - B fortæller T noget.
		98		Fjernb. Knud Schr. hen mod dem. de gaar
11)	18	99		Fængselsgaarden - Knud S. over til de to.
		100		-"- -"- - Fjernb. de tre gaar.
12)	19	101		Værelse - Karina Bell varter Faderen op.
		102		-"- - Nærb. Fr. J skænker - ser hen
		103		-"- - Nærb. Karina B. pakker ud.
		104		-"- - Nærb. Fr. J skænker videre.
		105		-"- - Nærb. Karina B. med Pakkerne.
		106		-"- - Nærb. Karina B. hen med Maden til Fr. J.

Scene			Titler	
12)				
	19	107		Værelse - Nærb. Tolnæs og Schrøder ind.
		108		-"- - Nærb. Fr. J og Bell ser hen.
		109		-"- - Fjernb. Toln. hen hilser - sætter sig.
		110	50	Arrestforvarerens Rum - Skjold P og Forældrene.
		111	51	-"- -"- - nærmere - Skj.P ved Kaminen.
		112	52	-"- -"- - Nærb. Skj. P tænker
13)	20	113		Kaminen toner over til Gravstenen. (forskellige Sprog)
12)	21	114		Arrestforvarerens Rum - Nærb. Skj. P tænker
		115	53-54	-"- -"- - Fjernb. Torben M. hen til Skj. P.
14)	22	116		Værelse - Nærb. Fr. J. taler til Tolnæs Bell og Busch.
		117	55	-"- - Nærb. Fr. J. taler.
		118		-"- - Nærb. Busch taler.
		119	56-57	-"- - Nærb. de fire - Fr. J. talertil T.
		120		Nærb. Karen W. ind ad Døren.
		121	58	De fire ser hen mod hende.
		122		Fjernb. - K.W. hen.
		123	59	Nærb. K.W. taler til Frederik J.
		124		Fængselsgaarden - Skj. P ud - ringer.
		125		Værelse - K.W. gaar med Bell.
		126		Fængselsgaarden - Skj. P ringer.
		127		Værelse - T. rejser sig - Fr. J følger efter ham.
		128		-"- - Nærb. ved Døren - T. giver Fr. J. Penge - gaar.
11)	23	129	60	Karina B's Værelse - K.B. hen med Kjolen.
		130		-"- -"- -"- - Nærb. K.B. pakker Kjolen ind, giver den til K.W. - de gaar.
				III. Akt.
15)	24	131	60a	Værelse - Skj.P følger Bell til Døren.
		132		Fængselsgaarden - Bell ud til T.
		133		Værelse - Skj. P ved Døren.
		134	61	Fængselsgaarden - Nærb. T taler til Bell.
		135		Værelse - Skj. P gaar fra Døren - sætter sig.
		136	62	Fængselsgaarden - Nærb. T og Bell taler.
		137	63	-"- -"- - Nærb. Bell taler.
		138		-"- -"- - Nærb. Tolnæs.
		139	64-65-66-67	-"- -"- - Nærb. T og Bell.
		140		-"- -"- - Fjernb. T gaar - Fru Caspersen falder ned ad Trappen.
		141		-"- -"- - Nærb. Fru C. paa Jorden.
		142		-"- -"- - Nærb. Bell skænder.
		143	68	-"- -"- - Nærb. Fru C. paa Jorden.
		144		-"- -"- - Fjernb. Mændene hen - Fru C sætter sig paa Trappen.
16)	25	145	69	-"- -"- - Nærb. Fru C. paa Trappen.
		146		-"- -"- - Fjernb. Bell og Mændene samler op.
17)	26	147	70	Uden for Værtshuset - Peter Nielsen kommer - gaar ind.
18)	27	148		I Værtshuset - P.N. hen - sætter sig.
		149		Nærb. - Hinz ved Billardet.
		150		Fjernb. H. spiller Billard.
		151	71-72	Nærb. Værtinden og Manden med Avisen.
		152		-"- - P.N. lurer.
		153		Fjernb. H. falder over mod P.N. - han farer op.
		154	73-74	Nærb. H viser P.N. Æsken.
17)	28	155	75	Uden for Værtshuset - P.N. springer ned.
		156		-"- -"- -"- - Nærb. P.N. undersøger Æsken.

Scene		Titler	
19)			
	29	157	76 Butikken set fra Gaden.
		158	77-78 -"- Skj.P. og Kate Fabian ud til Torb. M. Torb. M sparker Skj. P. ud.
		159	Gaden - Skj. P. farer ud - gaar.
16)	30	160	79 Værelse - Fr. J taler med to Mænd - faar Penge.
		161	-"- - Nærb. Skj. P ind ad Døren.
		162	80-81 Fjernb. Mændene gaar - Skj. P hen - giver Fr.J. Cigarer - gaar.
		163	Værelse - Skj. P hen mod Døren - Mændene ind.
		164	82 -"- - Nærb. Fr. J slaar ud med Haanden.
		165	-"- - Ved Døren - Skj. P gaar - Mændene frem.
		166	-"- - Fjernb. - de tre Mænd hen til Fr. J.
		167	-"- - Nærb. - Mads Murer.
		168	-"- - Fjernb. Fr. J. taler med Mændene.
20)	31	169	Karina Bell paa Jernbroen.
		170	Fjernb. - Skj. P hen - hilser paa Karina B.
		171	83 Nærb. - - Skj.P. taler til K.B.
		172	84-85-86-87 -"- set fra den anden Side - B. gaar frem taler til Skj. P - gaar.
		173	Fjernb. Bell gaar.
		174	Nærb. Skj. P ser ned i Vandet.
21)	32	175	Gravstenen toner fram i Vandet (forskellige Sprog)
[illegible])	33	176	Nærb. - Skj. P fortvivlet.
22)	34	177	88-89-90 Fængselsgaarden - Fr. J. hen til Torb. M og Mændene - de gaar - Fr. J gaar
23)	35	178	91-92-93 Værelse - Karina B. reder Seng - gaar hen til Knud Schrøder.
		179	-"- - Nærb. Karina B.
		180	-"- - Fjernb. Fr.J. ind - Schrøder gaar.
		181	94-95-96 -"- - Nærb. Bell og Fr. J. - han bebrejder Bell.
			IV. Akt.
24)	36	182	96a-97 Værelse - T. sætter sig ved Kaminen.
		183	98 -"- - Nærb. T. ved Kaminen.
		184	99-100 -"- - Fjernb. Karina B. og Fru C. ind - Tolnæs hen.
		185	101-102-103 -"- - Nærb - de tre ved Døren.
		186	-"- - Fjernb. T. fører dem ind i Stuen.
25)	37	187	104 Nærb. - T. puster Ilden op - tager Bells Sko af gaar bag ved Stolen.
		188	105-106 -"- - Bell taler til Tolnæs.
		189	107 Fjernb. - T. gaar hen - tager Glas - Bell knæler ned - T. hjælper hende op i Stolen.
		190	Nærb. T peger hen paa Fru C. - gaar.
		191	Fjernb. - T hen med det lille Bord.
		192	108 Nærb. T tager Karaflen - Bell taler til ham.
26)	38	193	Fjernb. - T med Glassene - Fru C vaagner, rykker hen til de to.
		194	Nærb. - de tre drikker Vin - spiser Frugt.
27)	39	195	109 Gaden - Bell og Fru C kommer gaaende.
		196	-"- - nærmere - B. og Fru C kommer gaaende.
		197	110 -"- - Nærb. de to hen til Porten.
		198	111 -"- - Nærb. de to paa Trappen.
28)	40	199	112 Fængselsgaarden - Fr. J - Paaske - Busch.og Torben Meyer.
		200	-"- - Bell ind ad Porten - standser
		201	-"- - Nærb. Bell ser hen.
		202	-"- - Fr. J og Bell gaar ind - de to andre gaar.
		203	Fjernb. Paaske og Torb. M gaar forbi Bell.
		204	113 Nærb. - Paaske hen til Bell - ser i Haanden - gaar.
		205	Fjernb. - de gaar.
		206	114 - Værelse - Fr. J. gaar op og ned af Gulvet.
			115 Taler til Busch - sætter sig - skriver

Scene			Titler	
28)				
	40	207		Nærb. Fru C.
		208		Fr. J. skriver - taler til Fru C.
		209		Nærb. Fru C tager Hat paa.
		210		Nærb. Fr. J skriver.
		211	116	Kontor - Paaske gaar hen til Tolnæs.
		212	117	-"- - Nærb. Paaske og T - Paaske noterär.
29)	41	213	118-119	Værelse - Bell ind til Fr. J. - spørger ham - han gaar.
		214	120	Kontor - Fru C ind med Brev til Tolnæs.
		215		Gaden - Bell kommer - gaar ind.
		216		Gaarden - Bell kommer - gaar ind
		217	121	Kontor - T. giver Fru C Brev - Bell kommer. Fru C og Paaske gaar.
30)	42	218	122-123	Kontor - Nærb. T og Bell - Bell bedrøvet
		219		-"- - Fjernb. Bell gaar fra Tolnæs.
31)	43	220	124	Bells Værelse - Fjernb. Bell fortæller Eventyr.
		221		-"- -"- - Nærb. Bell fortæller.
		222		-"- -"- - Nærb. Fru C hører efter - spørger
		223	125	-"- -"- - Nærb. Bell svarer.
		224		-"- -"- - Nærb. Fru C bedrøvet.
		225		-"- -"- - Nærb. Bell.
		226		-"- -"- - Fjernb. Stuen.
				V. Akt.
32)	44	227	126-127	Mrs. Clennams Hus.
33)	45	228		Stuen - Bell pakker sammen - gaar hen til Frk. P.
		229		-"- - Nærb. Vinduet med Regn.
		230	128	-"- - Fjernb. Frk. P. - Bell og Mathilde N.
		231		-"- - Nærb de tre - Bell gaar.
		232		-"- - Fjernb. Karina B. og Mathilde N gaar.
		233		-"- - Nærb. - -"- -"- -"- -"- gaar ned.
		234		-"- - Nærb - Frk Pehrson ser efter dem.
32)	46	235		Uden for Huset - Mathilde N lukker Bell ud - P.N. hen.
		236		-"- -"- -"- - Nærb. M.N. opdager P.N.
		237		Fjernb. Hinz kommer hen til de to.
		238	129-130	Nærb. - Hinz hen til de to - spørger Mathilde Nielsen.
34)	47	239		Stuen - Frk. P ringer.
32)	48	240		Udenfor - de gaar ind.
34)	49	241	131-132	Gangen - P.N. og Hinz ind.
		242		Stuen - M.N. tænder Kampen - fortæller om Peter N.
		243	133	Gangen - Hinz gaar fra Peter N.
		244		Stuen - Hinz op til Frk. P.
		245		Gangen - P.N. gaar.
		246		Stuen - Hinz og Frk. P ser hen
		247		-"- - Fjernb. - P.N. op til Frk. P.
		248		Gangen - Mathilde N. ned.
		249	134	Stuen - Nærb. Peter N sætter sig - taler.
		250		Gangen - M.N. gaar.
		251	135	Stuen - Nærb. Frk. P taler til Peter N.
		252		-"- - Fjernb. Peter N gaar.
35)	50	253	136	Værelse - Bell lærer Fru C at strikke.
		254		-"- - Nærb. T ind af Døren.
		255	137	-"- - T. hen til Bell og Fru C. - sætter sig
		256	138	-"- - Nærb de tre - T taler til Bell.
		257	139	-"- - -"- T. taler til Bell.
		258	140-141	-"- - Nærb. Bell græder.
		259		-"- - Nærb de tre.
		260	142	Fængselsgaarden - Fjernb. Folk hører efter Musikken
36)	51	261		-"- -"- - Nærb. Musikerne.
		262	143	-"- -"- - Nærb. Fr. J slaar Takt.
		263		-"- -"- - Paaske og Skjold P. ud fra Døren.
		264		-"- -"- - Fjernb. Paaske og Skj. P frem.
		265	144-145	-"- -"- - Nærb. Paaske byder paa Øl.
		266	146-147-148	Værelse - Nærb de tre - T. taler til Bell - trækker i Fru C's Strikketøj.
		267		Fængselsgaarden - Paaske springer op - begynder at tappe Øl.
		268		Værelse - Nærb. Bell og Tolnæs.

Scene			Titler	
36)				
	51	269		Fængselsgaarden - Paaske holder Tale.
		270	149-150	-"- -"- - Nærb. - Paaske taler.
		271		-"- -"- - Nærb. Fr. J bliver betænkelig.
37)	52	272		-"- -"- - Der skaales og drikkes - Paaske springer ned - løber.
		273		Værelse - T. Bell og Fru C ser hen.
		274	151	-"- - Nærb. Paaske ind af Døren.
		275		-"- - Paaske hen til de tre.
		276		Fængselsgaarden - Fjernb. Fr. J taler.
		277		-"- -"- - Nærb. Fr. J taler.
		278		-"- -"- - Nærb Mads Murer og Kammeraten.
		279		-"- -"- - Nærb. Fr. J kalder.
		280		-"- -"- - Nærb - de to ser hen.
		281		-"- -"- - Nærb. Fr. J gaar videre i Talen.
		282		-"- -"- - Fjernb. Alle drikker.
		283		-"- -"- - Paaske - T og Skj. P ud fra Huset.
		284		-"- -"- - Fjernb. - de løber hen til Posten.
		285		-"- -"- - Nærb. Paaske faar Vand over Hovedet.
		286		-"- -"- - Fjernb de løber fra Posten.
		287		-"- -"- - -"- de løber hen til Bænken.
		288	152-153	-"- -"- - Nærb. Paaske forklarer T. giver ham Papirerne.
		289		-"- -"- - Nærb. Paaske forklarer T. giver ham Papirerne.
38)	53	290	153a-154	-"- -"- - T. venter Bell ned. VI. Akt.
		291	155	-"- -"- - Nærb. T fortæller Bell om Arven
		292	156	-"- -"- - Fjærnere - T hjælper Bell hen til Bænken.
		293		-"- -"- - Nærb. Bell græder.
		294		Værelse - Fr.J. læser Avis.
		295		Fængselsgaarden - Bell og T gaar op.
		296		-"- -"- - Paaske ser efter dem.
		297		Værelse - Fr. J ser over Brillerne.
		298		-"- - Bell og Tolnæs ind.
		299		-"- - Nærb. Fr. J tager Brillerne af.
		300	157	-"- - Bell og Tolnæs hen til Fr. J.
		301	158	-"- - Fængselsmuren.
		302	159	-"- - Nærb. de tre - T fortæller om Arven.
		303		-"- - Nærb. Fr. J.
39)	54	304	160-161	-"- - Nærb. Bell - Fr. J. og T.
		305		-"- - Nærb. Fr. J bevæget. Bell omfavner ham.
		306	162	Fængselsgaarden - Folkene vanter.
		307		-"- -"- - Nærb. de fire Mænd.
		308		-"- -"- - Fjernb. T ind af Porten.
		309		-"- -"- - Nærb. Fr.J med Familien kommer ud af Døren - gaar.
		310		-"- -"- - Nærb de gaar hilsende.
		311		-"- -"- - Fjernb alle hen til Porten - standser.
		312		-"- -"- - Nærb. ved Porten - Fr. J taler. Tolnæs gaar.
		313		-"- -"- - Fjerb. Tolnæs gaar op.
40)	55	314		Porten - Fjernb. Fr. J gaar hen - staar op paa Bænken.
		315	163	-"- - Nærb. Fr. J taler.
		316		-"- - Fjernb. Fr. J taler.
		317	164	Værelse - T ind finder Bell besvimet.
		318		Porten - Fjernb. Fr. J staar ned - gaar med Busch
		319		Uden for Porten - Fr. J ud til Vognen.
		320		I Porten - Nærb. Fru C og Skj. P.
		321	165	Nærb. - i Vognen - Bell savnes.
		322		I Porten - Tolnæs bærer Karina Bell ud.
		323	166	Uden for Porten - T bærer Bell ud.

Scene			Titler	
40)				
	55	324		Uden for Porten - Nærb. T sætter Bell i Vognen.
41)	56	325		Nærb. - Skj.P og Torben M. ved Porten.
		326		-"- - Vognen Fr. J giver Ordre til at køre
		327		Fjernb. Vognen kører.
		328		Nærb. alle gaar - Tolnæs staar alene tilbage.
				VII. Akt.
42)	57	329	167-168-	Fjernb. Salonen - K.W. kommer - gaar ned.
		330	169	Nærb. Fru Rovsing.
		331	170	-"- Fr. J kommer ind af Døren. Tjenerne tager Tøjet.
		332		Fjernb. - Fr. J gaar hen til Bordet.
		333		Karina Bell's Værelse - K.B. ved Vinduet.
		334	171-172	Salonen - Nærb. Fr.J. og Fru Rovsing taler.
		335		K.B's Værelse - hun gaar.
		336	173-174-175-176	Salonen - Nærb. Fr.J og Fru R taler.
		337		-"- - Fjernb. ved Bordet - alle ser hen.
		338		-"- - Langtfra. Bell kommer - gaar ned.
43)	58	339		-"- - Halvnær - Bell sætter sig.
		340	177	-"- - Nærb. Fr. J taler til Bell.
		341	178	-"- -Nærb. K.W. og Busch - KW skælder ud
		342	179	-"- - Nærb. Fr. J taler.
		343	180	-"- - Nærb. Busch taler.
		344		-"- - Nærb. Fr. J. nikker.
		345	181	-"- - Nærb. Busch slaar i Bordet.
		346		-"- - Nærb. - Fr. J forarget.
		347	182-183-184	-"- - Nærb. Busch taler til K.W. - hun græder.
		348		-"- - Halvnær - alle ved Bordet.
		349		-"- - Nærb. Busch tager en Pris.
		350		-"- - Nærb. Fru R. skæver til ham.
		351		-"- - Nærb. Busch ser hen.
		352		-"- - Fjernb. Busch gaar.
		353	185-186	-"- - Nærb. Fr. J og Fru R.
		354		Værelse - Nærb. Busch ind - tager sin Fløjte - spiller.
		355		Salonen - Fjernb. Fru R. gaar.
44)	59	356	187-188-189	-"- - Nærb. Fr. J. taler til Bell
		357	190	-"- - Fjernb. - Tjener hen med Kort til Fr. J. han kalder KW hen.
		358	191-192	-"- - Nærb. Fr.J taler til K.W.
		359		-"- - Fjernb. alle gaar ud.
45)	60	360		Vinterhaven - Nærb. Fru Ebba Thomsen og Sønnen venter.
44)	61	361		-"- - Fr.J med Familien ind - hilser paa E.T. og Sønnen.
46)	62	362	193	Værelse - Hinz og Fr. Pehrson gør Regnskab.
47)	63	363		Nærb. - Haanden, der banker.
46)	64	364	194	Værelse - Frk P giver Mathilde N. Besked. Hun gaar.
		365		Trappen - M.N. kommer ned
47)	65	366		Udenfor - M.N. lukker op - ser P.N.
46)	66	367		Værelse - Frk. P og Hinz lytter.
47)	67	368		Udenfor - M.N. og P.N. gaar ind.
46)	68	369		Værelse - Hinz gaar fra Frk. P.
		370	195	Gangen - H. ned til P.N. og M.N. - P.N. og H. gaar op.
		371	196-197-198	Værelse - P.N. og H op til Frk. P. P.N. sætter sig.
		372		Gangen - Mathilde N lytter.
47)	69	373		Udenfor - Tolnæs kommer gaaende.
46)	70	374		Gangen - Mathilde N gaar.
47)	71	375		Udenfor - M.N. lukker Tolnæs ind
46)	72	376		Gangen - T og M.N. ind - T gaar op.

Scene			Titler	
46)				
	72	377	199	Værelse - Tolnæs op til Frk.P og P.N.
		378	200	-"- - Nærb. Tolnæs.
		379		-"- - Fjernb. Frk.Pehrson taler.
48)	73	380	201	-"- - Nærb. Frk.P. taler.
		381		-"- - Fjernb. Tolnæs gaar.
		382		Gangen - T ned til Mathilde N.
		383		
		384	202-203	-"- - Nærb de to.
		385	204	Værelse - P.N. rejser sig - gaar fra Frk.P.
		386	205	Gangen - Mathilde N løber ned - P.N. og H. kommer ned - P.N. gaar.
49)	74	387	206-207	Arbejdsværelse - Tolnæs og Paaske ved Bordet. Paaske gaar.
		388	208-209	-"- - Nærb. Tolnæs læser Brev.
		389)		
		390)	Udgaar	
		391)		
		392)		
50)	75	393	215	Salonen - Fr.J op til Bell og Fru R.
		394		-"- - Nærb. Fr. J og Bell.
		395		-"- - Nærb. Fru Rovsing.
		396	216	-"- - Nærb. Fr. J og Bell - Bell bliver bedrøvet - Fr.J trøster hende.
		397	217	-"- - Fjernb. - Bell gaar - Fr J. sætter sig hos Fru Rovsing.
		398		-"- - Nærb. Fr.J gør Kur til Fru Rovsing.
				VIII Akt.
		399	217a-218	Festsalen - Fr.J hilser paa Gæsterne.
		400		-"- - Nærb. Bell - Damen og Herren gaar.
51)	76	401		-"- - Bell og de to hen til Fr. Jensen. - gaar.
		402		-"- - Fjernb. de tre gaar ud.
52)	77	403		Vinterhaven - Bell - Damen og Herren ind.
51)	78	404	219	Festsalen - Tjener hen med Besked til Fr.J - han gaar.
		405		Soveværelse - Fr. ind - hen - tager Brevet
		406	220	-"- - Nærb. Fr. J. læser Brev. - Kaster Brevet - sætter sig.
		407	221	-"- - Nærb. Fr. J tager Brevet - læser det igen - kaster det.
		408		-"- - Halvnær - Fr. J tager Brevet op.
		409		-"- - Nærb. Fr.J. læser - tager sig til Hovedet.
		410		Festsalen - Herren kommer - hilser.
		411	222	Soveværelse - Tjeneren henter Fr. Jensen
53)	79	412		Festsalen - Nærb. Fr. Jensen ind af Døren.
		413		-"- - Fjernb. Fr.J. hen - hilser paa Herren
		414	223	-"- - stort Nærb. Fr. Jensen.
		415		-"- - Halvnær - Fr.J. forvandles til Gældsfangen.
		416	224	-"- - Nærb. Gæsterne forvandles til Gældsfanger.
		417		-"- - Nærb. Fr. J. smiler - slaar ud med Haanden.
		418	225 -226	-"- - Fjernb. Fru R. hen til Fr. Jensen - han skubber hende bort.
52)	80	419		Vinterhaven - Bell løber ud.
53)	81	420		Festsalen - Fjernb. Bell hen til Fr.J.
		421	227-228	-"- - Nærb. de to - Frederik J. taler.
		422	229	-"- - Fjernb. alle omkring Fr. J.
		423		-"- - nærmere - Fr. J besvimer
54)	82	424		-"- - Fjernb. Fr.J. sættes i Stolen - Gæsterne forvandles.
		425		-"- - Nærb. Bell hos Fr.J. han kommer til sig selv.
		426		-"- - Fjernb. Fr.J føres ud.
		427	Udgaar	

Scene		Titler	
54)	82	428		Soveværelse - Fr.J føres hen til Sengen.
		429		-"- - Nærb. Bell hos Fr.Jensen.
		430		Værelse - Tjeneren henter Busch.
		431		Soveværelse - Nærb. Bell hos Fr.Jensen.
		432	230	-"- - Busch ind til Bell og Fr.Jensen.
55)	83	433	231	-"- - Fjernb. Bell vaager.
		434	232	-"- - Nærb. Fr.J tager Afsked med Bell - dør.
		435		-"- - Halvnær - Bell taler til Busch.
		436		-"- - Nærb. Bell hos Fr. J - beder.
		437		-"- - Halvnær - Bell og Busch beder.
		438		-"- - Fjernb. - -"- -"- -"- -"-
				IX Akt.
56)	84	439	233-234	Uden for Fængslet - Vognen kører hen.
		440		-"- -"- -"- - Nærmere - Vognen standser.
		441	235-236	-"- -"- -"- - Nærb. T. staar ud - tager Afsked med Paaske.
		442		Arrestforvarerens Rum - T. ind - hilser paa Torben M.
		443		-"- -"- - T gaar hen - sætter sig.
		444		-"- -"- - Nærb. Skj.P faar Sedlen af Torben M.
		445		-"- -"- - Fjernb. Skj.P og T gaar.
		446		Gaarden - Skj.P og Tolnæs ud - gaar.
		447		Et andet Sted i Gaarden - de gaar ind.
57)	85	448		Værelse - Skj. P og Tolnæs ind.
		449	237	-"- - Nærb. Skj. P. vil ikke tage Tolnæs' Haand - gaar - T. gaar.
		450		-"- - T. hen til Vinduet - ser ud.
		451		-"- - Nærb. Vinduet med Muren.
58)	86	452	238	Værelse - Skj.P ind med Lygten til Tolnæs.
		453	239	-"- - Nærb. ved Sengen - Skj.P. sætter sig.
		454	240	-"- - Nærb. Skj.P taler.
		455		-"- - Nærb. Tolnæs hører efter.
		456	241	-"- - Nærb. Skj. P. taler.
		457		-"- - Nærb. T. ryster paa Hovedet.
		458		-"- - Nærb. Skj. P taler.
		459	242	-"- - Nærb. T. spørger.
		460		-"- - Nærb. Skj. P. svarer.
		461	243	-"- - Nærb. T. taler.
		462	244-245	-"- - Nærb. Skj. P taler - græder.
		463		-"- - Fjernb. T. trøster Skj. P.
		464		-"- - Langt fra - Skj. P. gaar. - T. ser efter ham.
		465		Gaarden - Skj. P. ud med Lygten.
		466		-"- - Nærb. - han tænker.
59)	87	467		Gravstenen toner frem paa Jorden. (forskellige Sprog)
58)	88	468		Gaarden - Nærb. Skjold P. ser op - smiler.
57)	89	469	246	Værelse - Tolnæs ved Vinduet - ser hen.
		470		-"- - Nærb. Bell ind af Døren.
		471		-"- - Nærb. T. ser hen.
		472		-"- - Ved Døren - Bell tager Kaaben af - gaar.
		473	247-248-249	-"- - Ved Vinduet - Bell hen til Tolnæs. Knæler ned - de ser hen.
		474		-"- - Nærb. Fru C. hænger Kaaben op. - Nejer.
60)	90	475		-"- - Bell rejser sig - hænger Hatten hen. Hun og T ser hen.
		476		-"- - Fru C. sætter Kurven paa Bordet.
		477		Nærb. Bell og Tolnæs.
		478		Fjernb. Bell hen - hjælper Fru C at pakke ud.
		479	250	Værelse - Bell og T ved Kaminen - Bell gaar hen til T. giver ham Vand.

Scene			Titler	
60)	90	480		Nærb. Fru C. spiser Kage ser hen.
		481	251-252-253	Nærb. - T taler til Bell
		482	254	Nærb. Fru C taler til dem.
		483		Nærb. Bell gaar fra Tolnæs.
		484	255	Nærb. Bell gaar hen til Væggen. - Taler til T.
		485		-"- T. ser hen.
		486	256	-"- Bell taler.
		487		-"- T. ser hen.
		488	257	-"- Bell taler.
		489		-"- T. ser hen.
61)	91	490		Fjernb. T gaar hen til Bell.
		491	258	Nærb. T. omfavner Bell.
		492		-"- Fru C færdig med at spise - ser hen paa dem
		493	259	-"- Bell og T.
		494		-"- Fru C tager en Kage - gaar.
		495		Fru C hen til T. og Bell - sætter sig - ser paa dem.
				X. Akt.
62)	92	496	260-261	Mrs. Clennams Hus.
63)	93	497	262-263	Værelse - P.N. - Frk.Pehrson - Mathilde N. og Hinz - P.N. tager Plads.
		498	264	Nærb. H. vil jage Mathilde N. ud
		499		Fjernb. Frk. P. byder dem at være stille - P.N. sætter sig paa Bordet, taler til Frk. P.
		500	265	Nærb. P.N. taler.
		501	266	-"- Frk. Pehrson svarer.
		502		
		503	267	Fjernb. P.N. gaar hen til Frk. P. - spørger hende - gaar hen - sætter sig.
		504	268	Nærb. Mathilde N siger noget.Hinz hen til hende.
		505		-"- - P.N. spørger.
		506	269	-"- - Frk. P svarer.
		507	270	Fjernb. Stuen - P.N. spørger Frk. P.
		508		Nærb. Frk. P og Hinz.
		509	271-272	Fjernb. P.N. gaar hen til Frk. Pehrson.
		510	273-274	Nærb. Frk. P ser op - spørger Hinz om noget - P.N. ler.
64)	94	511	275-276-277	Værelse - Nærb. de fire - P.N. viser dem Æsken - Frk. P begynder at rejse sig.
		512		Nærb. Hinz forfærdet.
		513		-"- Frk P. rejser sig - P.N. forbavset.
		514		Fjernb. Frk. P gaar frem i Stuen.
		515		Nærb. Frk.P giver Mathilde N. Ordre.
		516		Fjernb. Mathilde N hjælper Frk. P. Slaget paa - de gaar ned.
		517	278	Værelse - Tolnæs i Sengen - Bell og Fru F. plejer ham - Skj. P henter Bell.
		518		Bell's Værelse - Bell ind til Frk. P. og Mat. N.
		519	279	-"- -"- - Nærb. Bell taler.
		520		-"- -"- - Fjernb. Bell hen - hjælper Frk. P. paa Plads.
		521	280	-"- -"- - Nærb. de tre - Frk. P taler til Bell
65)	95	522		Værelse - P.N. sidder i Vinduet. Hinz kommer ind af Døren.
		523		-"- - Nærb. H. ved Døren.
		524		-"- - Fjernb. H. overfalder P.N. de kæmper.
		525		-"- - Nærb. de Kæmper - Kniven falder.
		526		-"- - Fjernb. P.N. kaster Hinz om - sætter sig op i Vinduet.
		527	281	Værelse - Fr. P. - Mathilde N. og Bell. Frk.P. knæler ned - Bell hjælper hende op.
		528	282	De gaar ud af Værelset.
		529		Værelse - Bell hen til T's Seng,knæler hos ham.
62)	96	530		Huset alene.
		531		Gaden - Mathilde N. og Frk. P kommer
		532		Porten - -"- " -"- -"- " -"- ser.

Scene		Titler	
62)			
	96 533		Fjernb. Huset med P.N. i Vinduet.
	534		Nærb. P.N. i Vinduet.
	535		I Porten - Mathilde og Frk. P.
	536		Fjernb. Huset begynder at skille ad.
	537		I Porten - Mathilde N og Frk. P skriger.
	538		Fjernb. Huset styrter sammen.
	539		I Porten - Mathilde N og Frk P løber.
	540		Gaden Frk.P ud - falder - Mathilde N. hen til hende.
	541		Gaden - Nærb. Manden hen - ser ind.
	542		Ruinerne
	543		Gaden - Manden løfter Frk. Pehrson op.
	544		Ruinerne brænder.
	545	Udgaar.	
66)	97 546	283	Fjernb. Kirken - Karina Bell og Tolnæs foran Alteret.
	547		Nærb. - de to foran Alteret.
	548		-"- - Fru C viser Skj. P og Mathilde N sine nye Sko.
	549		Nærb. - de to ved Alteret - ser op.
	550		Halvnær - de rejser sig.
	551		Fjernb. - de gaar fra Alteret.
	552		Halvnærbillede - - de lykønskes.
	553	284	Ved Kirkedøren - de to gaar ud.